

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

udgivet af P. S. Martin.

Idunna : Læsning af blandet Indhold

Vol. 3-4

Lyngby : trykt og forlagt af Udgiveren, 1822-25

1-6 i 3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57, - 9, - 8°

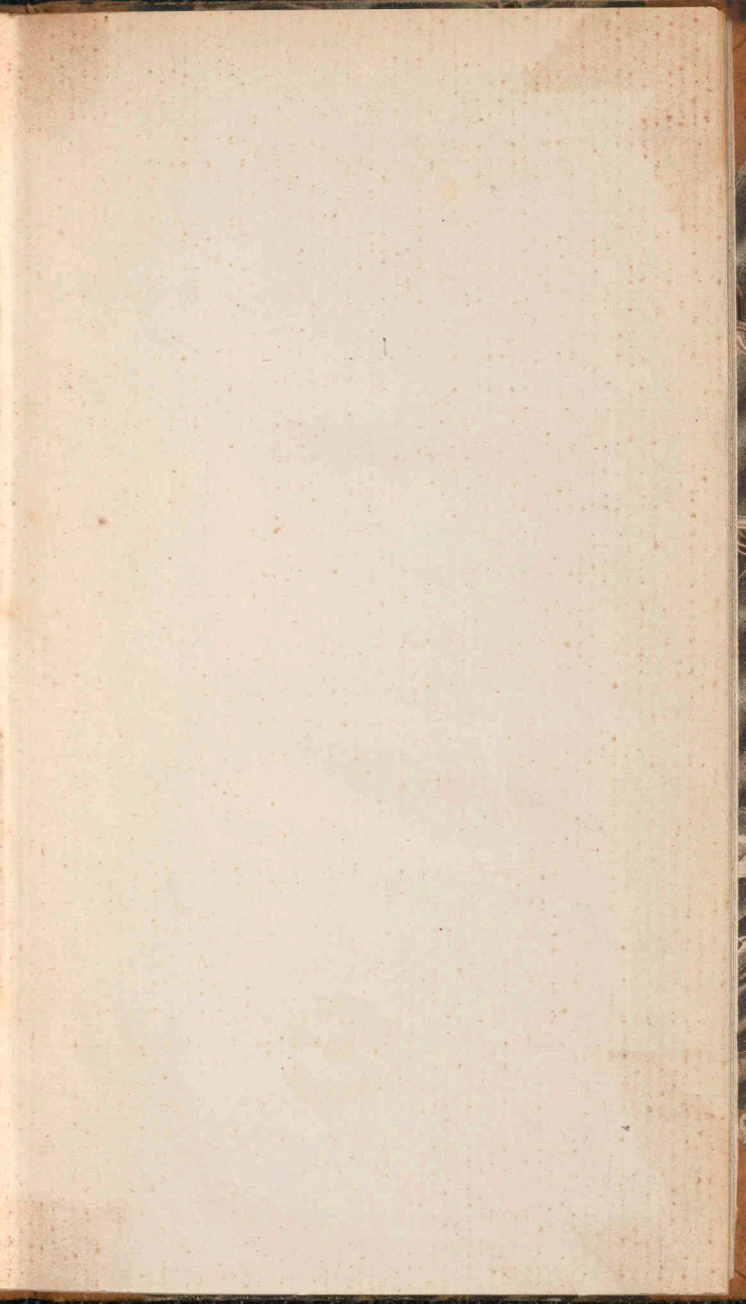
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00174 5

+REX

I d u n n a.

Læsning af blandet Indhold.

Udgivet

af

P. S. Martin,

Cancellie-Meffor.

Tredie Bind.

Januar, Februar, Marts 1823.

Kjøbenhavn.

Trykt og forlagt af udgiveren.

57-9-8°

. d n n n d 2

Counting of blooded to pulman2

1001044

10

Antonia P. C. P.
Catholics - 1893

1001044

Counting of blooded to pulman2

1001044

Indhold af tredje Bind.

	Side
Pigen fra Hyllundes-Møllen, Fortælling af H.	
Clauren.	I. 113. 193.
Eværmerie og Kjærlighedstroffel, af N. W. Griesel	52.
Middel mod Brede, efter Lavater (meddeelt)	90.
Tabler af Prof., Ridder Dehlenschläger, indeh.	
Den hvide og den blaa Viol	93.
Lilien	94.
Rosen	95.
Livets højeste Lykke er Kjærlighed, efter Clauren ved Glamanb	97.

Kirkevielsesfesten, efter H. Dunker . . .	165.
Forsøg paa en metrisk Oversættelse af Horatii Epistler med Anmærkninger, ved Professor L. C. Bruun	177.
Pigen fra Tobl, af Adalbert v. Thale . . .	231.
Epilog, af Prof., Ridder Dehlenschläger . .	289.
Sang, af Samme	290.

Pigen fra Hyllelunds-Møllen.

(Fortsat.)

En charmant Idee, — saldt den høilærde Herr Schnippel i Ordet, — saaledes skal Kjærlighed være. — Marie hørte forskrækket efter, det var hende som om man talede om hende. Ild som endnu brændte i Vandet; ja — saaledes fandt hun sig her blandt de vanddagtige Menneſker.

En charmant Idee? — spurgte den gamle Oberstlieutenant spottende; — en absurd, kjære Schnippel! derfor har ogsaa Opfindelsen, som skal være af Callinikus fra Heliopolis, for længe siden tabt sig; vore Brandbomber, vore Brandraketter gjøre det samme.

Det samme? — spurgte Schnippel lærebegjærlig, — brænde de ogsaa i Vandet?

Syls Lue, lille Hofraad, — svarede den Kunst-
Bdyana. 7te Hefte. X

forstandige, — og naar De fylder Deres Kjærlighedsbomber med Salpeter, Svovl og Naphtha, saa udslukker ingen Magt paa Jorden dem.

At høre tale om Kjærligheds Hellighed af flige kolde Vittighedskræmmere, blev Marie uudstaaelig; hun var glad, da den gamle Fyrværksgrøbrian atter kom paa sit Thema om Tilberedelsen af alle slags Fyrværkerier paa Jorden, i Luften og paa Vandet; hun lod ham beholde sine Vandneeg, sine Dykkere, Vandsole, Delphiner, Vandhviervler og Vandstjerner, og saae op over Fyrværkeriet, i Kjærlighedsstjernen, som i det mildeste Lys glindsede paa den stille Himmel, og tænkte med veemodig Længsel paa sin Konrad. Denne maatte imorgentidlig ved Dagens Anbrud tilbage til sit Akademie, for der til bestemt Time at træffe sammen med den unge, rige Greve von Bloumenstein, som paa to Aar tog ham med paa sin Reise, for paa Fyrstens Omkostning at uddanne sine Kundskaber i Bygningskonsten. Saa Tider for Ballet havde han overrasket hende i Hyllesundsmøllen. Han var i den Tid hun ikke havde seet ham, bleven saa mandig, saa alvorlig, saa smuk; de tredive Aar, som han havde gjort fra Akademiet her til, for nok engang at tale med hende for hans anden Afreise, vare hende som tredivetusinde Beviser paa hans omme Kjærlighed,

hans jernfaste Trost; han havde vidst at forestille hende Nødvendigheden og Nyttten af sin store Reise, saaledes, at hun, kun tænkende paa hans Lykke, maatte billige hans Beslutning, og underordne det haarde i Skilsmissen for den Overbeviisning, at det var uundgaeligt. Hendes indstændige Bøn, kun idag at maatte blive fra det forbistrede Ministerbal, hvor hun desuden ikke hørte hen, var af Faderen tilbageviiist i de bestemteste Udtryk; denne havde sagt til Konrad — der var ham beslægtet og som han holdt af, — at han nok kunde tænke sig, det vilde være hende kjærere, at bortsnakke denne Aften med Fetter Konrad, hendes Ungdoms gamle Bekjendter, end at optræde for førstegang med ham i det hende aldeles fremmede Selskab af de første Stænder i Provindsen; men hun maatte dennegang ubetinget foie sig efter han Willie. Han havde, ved mangehaande Undværelser af Livets Nydelser, efter sine Evner, ladet hende give den bedste Opdragelse, nu forlangte han af hende, at hun ved Indtrædelsen i Kredsen idag, ogsaa efter sine Evner skulde lønne ham for hans mangeaarige Umage og Omhu, og dette kunde hun kun, naar hun ikke under en falsk, idag fuldkommen slet anbragt Undseelse vilde holde det skjult, som hun vidste og forstod, men at hun

vilde gjøre fornødent Brug af det, hun havde lært,
 for de Folk, som hun der vilde finde forsamlede,
 uden derfor at falde i det ufordragelige Skin af en
 fremtrængende Praetension, for hvilket desuden hen-
 des Beskedenhed var ham Borgen. Flere i Dagens
 Kreds vilde sandsynligt opholde sig over hendes Bor-
 gerlighed, og søge at bemærke hendes Latterligheder,
 disse skulde hun imødekomme med anstændig For-
 domsfrihed, og gjengjelde deres dumdriftige Kjæthed
 med kold Stoltthed; men for den virkelige Store, der
 nærmede sig hende med venlig Medlidenhed, skulde
 hun vise sig i sin aabne Naturlighed, uden dog at
 forringe sit Kjen eller sig selv. Hun maatte idag
 glemme Møllerdatteren; saasnart Ministeren havde
 holdt hende den Ære værdig, at lade sig see i hans
 Selskab, ophørte al Forret af Fødsel, af Herkomst
 og Stand; og hun var, saalænge hun var i Mini-
 sterens Huus, fuldkommen alle de Damer liig, som
 ville befinde sig med hende i Kredsen. Alle disse
 Mennesker saae alene paa det Udvortes. Han var
 derfor denne gang vegen fra sine Grundsætningers
 Simpelt, som han ellers havde gjort sig til Lov i
 hendes Klædebragt, og lod hende fremkomme, maa-
 ske smykket over hendes Stand, paa det at Herren
 af Huset, Ministeren, ikke skulde komme i Forle-
 genhed ved de øvrige af sit Selskab, for hendes

Skyld fra denne Side. Hendes indre Værd, hendes Sædelighed, hendes Viden, hendes Dyder, ville de Gaa nok erkjende, som vide at bedømme flige Himmelskatte. Hun betraadte idag en glat usikker Grund, paa hvilken Stadestrohedens Brændenælde, Misundelsens Giftplante, Forstillelseskunstens Belladonna, Bagtætelens Torne trivende fremspire, hun var tabt, om hun med sin Egefremhed, sin Tiltro til Menneffenes Nødelighed, med sin fromme Tro paa Verdens Godhed, vovede sig i dette, kun af Slang og Snoge vrimsende Ukrudt; med kold Eftertanke maatte hun beholde det Maal for Diet, som hun havde at vandre, med koldt Overlæg vogte ethvert af sine Skridt, ingen, ingen aabne sit Hjerte: thi Fleertallet af disse Hverdagsmenneffter havde selv intet, og agtede Vittigheden høiere end Gemyttet. Sandheden var for denne Kreds et gammeldags, latterligt Huusgeraad; med Legnen, en Datter af Satan, stjal og sneg sig der enhver igjennem Livets Forlegenheder, og den som lyver bedst, kommer længst der.

Alt dette, ethvert Ord Faderen havde sagt, fløi hende i dette Dieblif, — det første som iasten var hende fri til Selvbetragtning, — gjennem Sjælen. Barnet folte hun havde opfyldt sin Pligt; med den uhyreste Anstrængelse havde hun betraadt den hende

af Faderen, med usædvanlig Strænghed foreffrevne Bane, i den hende ganske nye Verden, og holdt sig med Tre; men desto tommere var hendes arme Hjerter blevet derved. Og nu endog den bittre Afsted fra den Elskede, paa to evig lange Aar, og endelig Rosalindes ubudne Mellemkomst og hendes paafaldende Opmærksomhed paa hendes Konrad, — hvo vil fortænke den hemmelig Martrede, at Vandet kom hende i Dinene, og at hun med Rod og Neppe kunde skjule Taarene, gjennem hvilte hun saae paa det pragtfulde Byværkerie, som bestod af utallige Raketter, Sværmere, Jordlegler, Vironetter, Serpenter, Klansfjerner, romerske Lys, o. s. v. i alle Farver, flet op mod den sorte Himmel. En prægtig Artillerie-Salve udgjorde Slutningen. Hele Selskabet stormede efter Ministeren, som førte Marie tilbage i Balsalen, hvor en rask Vals lystigt begyndte.

Excellencen modtog af alle Omstaaende den lydeligste Forsikkring om Henrykkelsen over den kostelige Nydelse, hvormed Gæsterne vare blevne overraskede; kun Marie taug. Ministeren, der syntes at have ventet nogle rosende Uttringer af hende, spurgte: om hun allerede ofte havde seet lignende, — han spurte to gange, men Marie svarede ikke; hun var saa adspredt, at hun med aabne Dine intet saae,

ikke hørte med aabne Øren; hvad brød hun sig om den bestjernede Herre med sit hele Iyrværkerie? hun havde ganske andre Ting i Hovedet, og i Hjertet brændte en Brillantild, hvorimod alle den berømte Rugieris Kunstværker ikke kunde maale sig.

Rosalinde, som stod tæt ved hende, ængstes og vinkede hende; men Marie var slet ikke i Salen, hun var med sin hele Sjæl hos den Elskede, som hun i to Aar ikke skulde see, og hvis sidste Kys var hende berøvet, som hun ikke engang havde kunnet sige et venligt Levvel. — Imorgentidlig. — begyndte Ministeren med en noget hævet Stemme, for bedre at kunne blive forstaaet, — imorgentidlig ønsker jeg at træffe sammen med Dem og Deres Fader i Staden hos Præsidenten; til hvilken Tid mener De, Barn, at have udsøvet, og at kunne kjøre fra Deres Hjem? Jeg skal sende Dem mine Heste.

Imorgentidlig? — foer Marie op, som opskrækket af en Drom; thi for det første havde hun en hemmelig Auelse, imorgen dog maaskee endnu at kunne tale et Dieblis med Konrad for hans Afreise, og for det andet, hvad skulde hun med Ministeren hos Præsidenten, hos Rosalindes Fader? Hun havde tænkt sig dennegang, denne eneste Gang, og nu aldrig i sit Liv mere at komme i Forbindelse med alle disse Mennesker; hvad skulde hun

hisset? just i det Huus, hvor hun maatte træffe sammen med Rosalinde? — Nu, min kjære Marie! — vedblev Ministeren og syntes omfindtlig, over atter at maatte vente paa Svar, og synlig forundret, at den Pige, som hele Aftenen havde holdt den fine Verdenstone, nu paa eengang saa ganske var kommen af Takten; — nu Marie, naar ønsker De Hestene?

Jeg hører, — saldt Rosalinde ind i Tællen, som i Ministerens Træk læste tilbageholdt Uvilie, og med sin blide Omhed vilde sikre Marie for et skarpt Ord af hans Læber, — jeg hører at min Fader skal have den Fornøielse, at see Dem hos sig imorgen; jeg har alt længe ønsket engang at see den romantiske Smegn ved Hyllelundsmøllen; er det Dem ikke ubehageligt, saa kommer jeg imorgenlidlig med vores Vogn, og afhenter Dem.

Nei, nei, nei, — svarede Marie, der syntes at frygte, at Rosalinde dog endnu kunde træffe Konrad, og endnu engang forstyrre hende i at tage Afsked; — jeg skal nok komme selv; vi have selv Heste.

Tillad mig, at jeg sender Dem mine, — svarede Excellencen med en saadan ministerial Fasthed, at Rosalinde slog Vinene ned af Angest; men Marie — som om der af hendes Indre frembrød

en dunkel Gølelse, at den gamle Herre maatte lyde hende, og hun ikke ham, — Marie sagde med kommiss Bestemthed, — nu godt, men før Klokken ti staaer jeg ikke op imorgen; thi saa silbig er jeg endnu aldrig gaaen til Sengs, som idag, og hvad jeg har forsømt idag maa jeg indhente imorgen. — Hun smilede hemmeligt; thi hun, den i den stille Hylledal opvorne Møllerdatter, glædede sig, at have sat den diplomatiske snue Minister og Præsidentdatteren et X for et U. Ikke Forkjærligheden for alle unge Pigers Ven, Sønnen, men Monsieur Konrad stod hende i Hovedet. Kunde han imorgen, som hun haabede, stænke hende nogle Timer, saa vilde hun vinde Tid, at nyde ham saa længe som muligt. Derfor bestilte hun Ministerens Equipage saa silbig som muligt; hun vilde allerede staae op Klokken fire og vaagne Konrad, og da vilde hun til hans Afreise ikke vige fra hans Side. Men, — begyndte hun paa eengang ængstlig til Ministeren, — hvad skal jeg hos Hr. Præsidenten? Kan min Fader ikke afgjøre det alene?

Nei, mit Barn, — svarede Ministeren, og smilede betyndende. — De er Hovedpersonen; De maa for alting være med; de unge Damer paaftaae stedsse, ikke at være nysgjerrige, folgelig vil det heller

ikke falbe Dem tungt, først imorgen at høre Op-
lysningen om dette Besøg hos Præsidenten.

Nysgierrig? tungt? — smilende i stille Efter-
tænken, — sandelig ikke, derfor udbeder jeg mig
Hestene ikke et Minut tidligere, — laae hun tri-
umpherende til, men mumlede paa eengang me-
get forandret hen for sig selv: imorgen er jo min
Fødselsdag, — hun udtalede ikke Ordet, thi hun
føjte, at en fattig Møllerbatters Fødselsdag, ikke
kunde være af nogen Interesse for Hr. Ministeren.

Excellencen hilsede let hen og vendte sig til
nogle i Nærheden staaende Damer. Marie ilede
til Faderen, for at give ham Efterretning om denne
besynderlige Sammenkomst imorgen.

Jeg veed det, — sagde denne, og trak i stille
Bevægelse det yndige Barns Svanehaand til det
beklemte Hjerte.

Men hvad skulle vi der? — spurgte Marie
og vidste ikke at betyde sig Faderens veemodige, al-
vortlige Ansigt.

Vi ville jo faae det at see, — svarede denne
med en Mine, som om han allerede vidste Alt, som
om den hele Handel ikke ret var efter hans Sind;
som om han ikke kunde ændre det, men maatte nu
lade Sagen gaae sin Gang.

Hofraad Schnippel, der, uagtet Ministeren havde talt temmelig sagte med Marie om Reisen til Byen, dog med sine lange Dren havde aflyttet noget af det, og brændte af Nysgjerrighed, at komme efter Sagens Grund, havde imidlertid taget Rosalinde i Klemme, og i den Forudsætning, at hun bestemt noie vidste alting, da Marie var buden til hendes Fader, Præsidenten, i et Aandedræt bestormet hende med tusinde Spørgsmaale. Ogsaa det sanddrueste Menneske blev nødt til at binde Hofraad Schnippel noget paa Hermet for at blive af med ham; thi naar man paa hans uudstaelige Inquireren, svarede ham efter Sandheden: det veed jeg ikke, det kan jeg ikke sige Dem, — og deslige; saa blev han først ret paatrængende, thi han søgte ialmindelighed, under flige Formularer af den Bespurgte, Bestræbelsen saameget muligt at skjule Hemmeligheden, og nu gif han ikke fra Pletten, før end han havde udplaget et bestemt Svar.

Rosalinde lod, som om hun ret vel vidste den hele Historie, men turde Ingen meddele den, fordi Hemmeligheden var af stor, af meget stor Vigtighed.

Schnippel blev ved disse Ord electriferet fra Tæerne til Spidserne af hans tynde Hovedhaar.

— Engtelige Frøken! — hviskede han sagte, — begjær af mig hvad De vil; jeg løber en heel tyndt Miit gjennem Jiden for Dem. Menneſket veed ikke hvorledes han kan bruge Menneſket; der kommer viſſe Tilfælde, jeg ſeer dem allerede for mig, hvor De behøver min Hielp, min Tjenesteiver; De veed jeg ſkaffer Dem alt, alt hvad De vil have. De forlangte nylig en Særſte: nu har jeg ſendt Dem i en halv Time, nu for at kunne udvælge. Men een Tjeneste er den anden værd, ſig De mig nu, hvad ſkal Møllerbarnet imorgen hos Deres Fader?

Spørg min Fader, — ſvarede Roſalinde gottende ſig over den Ryſgjerriges Qual.

Det har jeg allerede engtelige Frøken, — ſvarede Schnip-pel hemmeligt; — veed De hvad han ſagde? Intet, intet, ſagde han, ikke et Ord; De kjender hans Maneer! han ſaae paa mig, ſaadan en Smule, fra Top til Taa, De veed nok hvorledes han gjør det, ſaa at det brænder En til foran i Fodſpiidsen, ſom om hans Blik var kleven ſiddende der ſom en Knaalcaprice, lod ſom om han ikke havde hørt mit Spørgemaal, og vendte mig Ryggen.

Spørg ham kun nokengang! — ſagde Roſalinde ſmilende.

Nu og aldrig mere, — ſvarede Schnip-pel, — jeg har eengang gjort det ſaaledes, men

aldrig i mit Liv mere. Papa er min Liv-, Mund- og Mavepræsident; vi faaer aldrig hans Lige i vort Kollegio; saa sandt Gud lever, jeg holder uendelig af ham; men i den Punkt er han forbandet Filden; jeg spurgte ham nylig om noget lignende; det er sandt det angik mig ikke, men du kjære Gud, Spørgen har man jo for intet. Du min Himmel, hvor har den Mand gennemhæglet mig! For hele Raadet offentlig; in Pleno! Stod jeg ikke saa rasende godt ankreven i Kollegiet, saa sandt Herren lever, Ære og Reputation havde jeg mistet over den Historie. Om gamle Baskerkiællinger talede Papa, om Sladderhanke, og saaledes vedblev det i det skarptibende Blomstersprog, at jeg har forundret mig, hvorfra Manden fik alle de Floskler. Nei, hvorfor skulle vi ærgre hinanden for flige Lapperier? Herren er ingen Ven af megen Svarer, altsaa lader vi ham i Ro; men De, min himmelske, kjære Frosen! De siger mig, hvad vil, hvad skal Møllerbarnet imorgen i Staden? Hans Excellence vil være nærværende, Hans Excellence vilde flikke Bognen! hvad skal det betyde? jeg spørger Dem, hvad skal alt det betyde?

Hos al inde rystebe taust med Hovedet og smilende med tilluft Mund.

Har De hørt den knibste Ting, hvorledes hun

paastod, at ville kjøre med sine egne Heste? Jeg beder Dem for Guds skyld, hvorledes kunde Pigen understaae sig det? imod Ministeren? og den gamle Herre stak det til sig? stak det til sig? Siig mig dog for Guds skyld, hvad har det igjen at betyde? Hans Excellence har, Gud veed, det er en grundbrav Herre, men i Heden har Hans Excellence et Hoved, som en livagtig Furiosus! imidlertid mod Pigen — var han ikke som et Barn? det lille Trods hoved var, bestemt talt, ret uarelig; men har Manden kun sagt et Munk? Dog, De vilde give mig Efterretning om Besøget imorgen! —

Jeg? — svarede Rosalinde leende, — af mig erfarer De ikke et Ord!

Men tilbedede Froken! — begyndte Schnippel stedsø ængsteligere, — jeg maa vide det; jeg er interesseret; forstærkeligt interesseret.

De, Hr. Hofraad? Hvad har da De for en Interesse?

Det skalde blive en Hemmelighed, — hviskede Schnippel, — men Dem maa jeg sige det; De vil da see, at jeg har en Ret, at spørge om, hvad Marie imorgen skal hos Deres Fader. En Ret siger jeg Dem. Seer De, jeg er reent sammensat af Svovl, Salpeter og Naphta; om man stikker

mig i Bånd til op oder Dreene, jeg brændet i lys
Lue, forstaaer De?

Ikke en Stavelse, — svarede Rosalinde,
og var færdig at quæles af tilbageholdt Latter.

Som den græske Ild forekommer jeg mig, —
vedblev Hofraaden, meget tilfreds med sig selv, —
som den græske Ild, ved Søetrafningen, som Po-
gonates leverede Saracenerne, hvor Kallinicos
stak den hele saracenske Flaade i Brand med den.

Pogonatus! — Saracener? — Søetraf-
ning? — gjentog Rosalinde, og saae Schnip-
pel i Lammeansigtet, — jeg troer at, der før ved
Fyrværkeriet, er falden Dem en Raketstok paa Ho-
vedet; De snakker jo over Dem.

Nei dog, nei dog, — sagde Hofraaden ærger-
lig; — det er jo saa klart som Klumpemælk, reent
ligefrem, — jeg har alvorlige Hensigter med denne
Pige.

Hensigter? — paa Marie! De? — spurgte
Rosalinde, og kunde ikke mere nægte sig, at binde
den Uudstaaelige noget paa Ermet. — See engang,
hvor fint De spinder Deres Traade!

Traade? Spinde? Frøken, tal dog ikke i Hie-
rogllypher, mit Hjerte springer som en Anslbraket af
Videbegjærighed; tydeligt, tydeligt!

Nu jeg mener, — vedblev Rosalinde, og

holdt sig med Møie fra at lee, — jeg mener, at Deres Speculation slet ikke er saa ilde; har jeg hørt ret, saa skal det imorgen bekendtgjøres Marie, at der i Ulandet er tilfalden hende en umaa-
 detlig stor Arv; formodentlig har vor gode Herr Schnippel lugtet dette, og vil nu hastig bort-
 fiske den rige Pige, før en anden kommer ham i Forkjøbet.

Lugtet? — saldt Schnippel hende forsikkrende i Ordet, — ikke det mindste; seer De, min Frøken; Lugten er en stor Guds Gave; men jeg vil min Levetid mangle al Lugt og Lust, om jeg har vidst mindste Ord om Arven. Neen himmelsk Sjærlig-
 hed er det, som bærer mig for den Uforligneliges Fodder; sig mig, Gudebarn! hvormeget faaer hun? hvor ligger Formuen? hvorledes kommer hun til den Arv? naar blive Pengene udbetalte? naar?

Alt dette veed jeg ikke, — svarede Rosalinde leende.

Saa maa Hr. Ministeren sige mig det, — sagde den Martrede, og vilde afsted.

Understaaer De Dem — raabte Rosalinde, som nu blev angst, at den Ubefindige nok kunde begaae den Streg, at spørge Ministeren om Arven, som der ikke var et sandt Ord om; — understaaer De Dem, Schnippel, at lade falde en eneste Stas-

velse om det. Jeg har sagt Dem, at jeg intet veed, at jeg kun har hørt om det; imidlertid, — De kjender jo Menneffene, de tale hen i Taaget, og bringe Sager i Omløb, i hvilke ikke det mindste er sandt; jeg troer heller ikke det mindste om den hele Arv, hvor skulde den Pige komme til saadan en Lykke?

Bon, bon! jeg veed der altsammen, — sagde Hofraaden med et siffigt Smil. — Imorgen tager jeg til Hyllelundsmøllen, og anbringer mit Ord, førend Pigen veed hvad hun veier; den som kommer først til Mølle faaer først malet, dette skal jeg sikkert ogsaa gjøre gjeldende i Hyllelundsmøllen.

Til Slutningen kommer De dog allerede for silbigt, — sagde Rosalinde tilsyneladende deeltagende, og glædede sig, nu sikkert at faae næiere Efterretning om hendes smukke Salsdørs-Bekjendtskab.

For silbigt! — gjentog Hofraaden, og gned frygtfuld sine Hænder, — for silbigt, siger De? skulde allerede Nogen? — De veed det, jeg seer det paa Deres skadefro Smilen; det er ikke christeligt, ikke ret af Dem? Siig mig dog, hvem er det? er han yngre, mere velhavende, er han mere end jeg.

Rosalinde maatte lee hoit over den Arvlyfine. Hun erklærede ham, at han var uudstaaelig med sin evige Sporgen; at hun intet Ord vidste om Mariæ Hjertesanliggender; men at hun ved Mariæ Undigheder idetmindste kunde forudsætte et Halvt Dussin Tilbedere, og at hun maatte overlade ham, at udforske det Nærmere over denne Punkt, at hun da, naar han erfarede noget, vel turde haabe, at han vilde meddele hende det, da hun ikke nok kunde forsikre, hvilken Andeel hun tog i det.

Andeel? virkelig, Froken? De tager Andeel? — freg Hofraaden og lagde begge de knyttede Næver paa Bryffet, — nu seer De, nu skal De ogsaa paa et Haar faae alting at vide, og har hun en bestemt Courgjører, jeg bringer ham frem, og om han sad skjult i det Dybeste af hendes lille Møllerhjerter. I Mølleværket er jeg hjemme; jeg giennemfoger hendes Hjerte til Fundamentet, visiterer det indre Værk, kør jagt enhver Krinkelkrog lige indtil Beu-
telkassen.

Rosalinde vilde give ham sin Forundring tilkjende over hans flauvittige Pignelse af et Pige-hjerte med et Mølleværk, men han vendte sig, for endnu her at opsøge Marie for strax at komme den befrygtede Medbeiler paa Spor.

Men denne var for lange siden forsvunden fra Ballet. Konrad var sikkert vaagen endnu, om hun ikke kom alt for sildig hjem; hun plagede derfor Faderen, under det Foregivende ikke længer at kunne holde ud for Trøethed, jo at lade ret snart spænde for og at kjøre hjem; og saaledes vare de da de første, der paa saakaldet fransk Maade, det vil sige, uden at sige Verten et venligt Ord til Tak, snege sig ud af Selskabet. Konrad sov allerede. Strax efter Tjenværkeriet, fortalte Tjenestepigen, var han kommen hjem, havde afflaaet det tilbudne Aftensmaaltid, og, udmattet af den lange Reise, lagt sig til Sengs.

Marie klædte sig ondt lunet af. Hun, og om hun havde kjört den hele Wei af 5400 Mile om Jordkloben, hun havde, ventende Konrad, ikke kunnet lagt sig.

Christine havde endnu aldrig seet sit lille Herfskab saa fortræden. Pigen betragtede med stille Velbehag de søde Under af den fuldendte Hebeskikkelse, som ved enhver aften Naal, ved hver løsnat Sløise stedsse udfoldede sig skjønnere. Hun havde været med ved Tjenværkeriet, havde seet hende spise ved Pragttaslet, og at dandse med alle de store, for

nemme, glimrende Herrer, og vilde nu vidtløftig berette, hvad denne og hiin havde sagt, og hvorledes alle Folkene beundrede hende; men Marie, da hun havde tvunget det i Overflod følgende Haar i den nydeligste af alle Natkapper, bragt den heftig bankende Barm til Dausshed, ved det kolende sneehvide Natlivstykke, og kasted et let Halsstorklæde om Liliehalsen, sagde mistunet, at hun var søvnig, at Christine skulde opsætte det hun havde at fortælle til imorgen, at hun imorgentiblig i ethvert Tilfælde maatte vogtes en Time for Konrad kjorte bort, at hans Kaffe og Frokost jo maatte besorges til rette Tid, og at Pigen nu kunde gaae og lægge sig til at sove, for ikke at forsemme at staae op tidlig imorgen.

Christine gik og Marie slog det lette Dække tilbage paa sin Seng, for i Søvnens Arme at glemme Konrads uudstaaelige Søvnagtighed; hun slukkede Lyset, da skinnede den nu først opstaaende Maane lys og venlig i hendes stille, lille Kammer, og hun følte Banghed og Veemod i det af Kjærlighedslængsel opfyldte Bryst.

Konrad var nu anderledes end ellers. For havde sikkert intet gjort ham søvnig, naar der blot var forundt ham Sekunder at see sin Marie. Eller var han vred, at hun ikke havde offret

Ballet! al, det tregange forbifrede Bal! hun havde jo ikke villet gaae derhen; hun havde jo indstændig bedet Faderen, at maatte blive derfra; hun havde jo sagt sin Konrad alt dette; men troede da den Stive sendte paa hendes Modbydelighed for Ministerfeten? Kunde han, om han end ikke havde sagt det, kunde han ikke tænke, at Marie, naar hun kun alvorligt havde villet, sikkert havde kunnet funden til Foregivender, for ganske at blive borte fra det dumme Bal? eller havde hun maaskee talt for meget eller for venligt med een af Herrerne i Selskabet, og derved opvakt hans Skinsyge? Al! havde han kun ventet paa hende, kun nu ikke lagt sig til at sove; hun havde kun villet snakke et Kvarteer med ham, og han havde ganske sikkert ikke længer været vred paa hende.

Ikke seet ham et heelt Aar; — og desuden, nu da han kom, kun en lille Time at tale med ham, og det i Faderens Nærværelse; bort imorgen, paa to lange Aar. Maaskee for stedsse! — og nu med ham under eet Tag! Nei, man kunde fortvivle paa Stedet. Kjærlighed og Mismod, Sorg og Længsel! — Livssykket blev hende for snævert, hun løste det, og høiere svulmede det med Smerte foldte Svanebryst; Sengen blev hende for heed; hun stod op

igjen, hun rev Vinduet op med en Hast, som om hun frygtede at gaales i sit lille Kammer.

Hvor stille og mildt var det i den blomstrende Hauge; den friske Matteluft viftede hende velgjørende Kølning paa Rosenluen af hendes brændende Kinder; hun indaandede med usigelig Velbehag Dufften af tusinde og atter tusinde Mark- og Engblomster.

Da raslede Noget, — og den søde Pige fløi forstrækket op af det aromatiske Dugbad. —

Om det var ham? —

Nei, det var ikke ham; hun kunde oversee den hele lille Hauge; Maanen udbredte sit ventlige Lys saa klart paa det Hele, at hun ganske noie kunde kjende den gule Adonis, den violette Violmatrinalis, den hvide Narviol, Gyldenlappen, Alt.

Det raslede atter —

Pigens Kande standsede. — Ingen Lyd i hele Naturen! kun den eenskydende Brusen af den fjerne Vanddæmning, den vildskummende Larmen af den paa Hjulene styrte Skovaa og den evige Bæven af Søarten.

Saaledes, just saaledes fløi Blodet hende i det spendte Bryst! Hun lagde Haanden paa det samme Sted; da stod Konrad for hende lys levende, munter og glad, flyngede, hemmelig leende, begge sine

Arme om den fortryllende Piges Lilliehals og kys-
tede hende det just frembrydende Skrig tilbage i de
friske Purpurlæber.

Min Elskede, mit Liv! — sagde han sagte,
— har da endelig den længselsfulde Time flagen?
Kom ud! Foraarsnatten er varm og lys! Endnu
tusinde Ting har jeg at spørge dig og tusinde Ting
at fortælle dig; kom ud, nede ved Aaen, i den lille
Jasminhytte der blomstrer overalt, hvid som Sne,
den dufter et heelt Hav af Bellugt, og der er stille
og lunt i den, som om man sad i Kjærlighedstem-
plets Allerhelligste.

Vel tænkte den tugtige Pige paa Faderen, og
det forekom hende, som om Sædeligheds-Bolessen
stod en Tverskaade for Vinduet, men hvorfor var
hun bleven tvungen til at gaae paa Ballet? De
skjønne Timer, hvori hun havde kunnet høre Kon-
rad fortælle tusinde Ting, og kunnet besvare hans
tusinde Spørgsmaal, vare borte; imorgentidlig,
var der ikke Tid til alt dette. Altsaa — for det
øvrige holdt det uskyldige Barn sig lige saa sikker
i Jasminhytten som i sit lille Kammer; lige saa vel
forvaret i sin Konrads Arme, som i sin Seng.
Konrad var jo hendes Slægtning, hendes Ung-
domskammerat, hendes troeste Ven; sikkert havde han
allerede givet hende en halv Million Kys medens de

Levebe sammen, hun var stedse bleven from og hendes Hjerte reent! hvorfor skulde hun nu nægte ham den lille Tjeneste, ham, der for hendes Skyld var fløien tredive Mile herhen, som i denne Aften ikke endnu havde seet hende et Minut alene, og som imorgen, Gud veed paa hvor lang Tid, skulde bort igjen? Hun skød altsaa den usynlige Dverfskaade fra Vinduet, kastede en let sort Silkekaabe om, sneg sig hemmelig ud af Gaarddøren, og hoppede ind i Huset med ham.

9.

Arm i Arm fløi de først hen til den Bænk, hvor Konrad i den tidligere Ungdom havde beplantet hele Bagsiden med candiss Pilt; men der var det for fugtigt; derpaa gik det til Caprifoliobænken, men der var det for mørkt; under Pomeranztræerne, som gjennemkrydrede hele Atmosfæren, var der ingen Bænk; Granitblokken ved den yndiglugtende Steenrose var for kold; da svævede de endelig hen ved Aaen og satte sig i den blomstrende Jasminhytte, der fortrolig omsluttede dem med dens Skumring.

Hvor Fien var Marie bleven! for endnu et halvt Barn, nu en fuldendt Jomfru; enhver af hendes Under havde udfoldet sig; hun var bleven

rundere, fuldere; den yndige Knop havde aabnet sig til den fulde sluttede Gentifoliorose; men hendes Sind, hendes Hjertes Simpeltthed, hendes Skjoldfriheds Krystal-Reenhed, alt dette var endnu som før; hun undsaar sig ikke ved at sidde paa Konrads Skjod, at spøge og at fladdre med ham som et sextenaarigt Barn. De pragtfulde Haarlokker, som uopholdelig fremrullede af den afkyskede Natkappe og omflode den Yndige, Ildsielt, hvori den klare Guldmaane og Lyst og Kjærlighed speilede sig, de skjelmiske Gruber i de rosenrode Kinder, den krydrede lille Mund, Halsens yndige Dannelsse, de sneehvide Skuldre, Sneen paa den kyssede Marmorbarm — Alt, i Fryd og Beemod, Længsel og Kjærlighed oploste sig nu den hudsaltigste af Piger, og tilhorte nu Gjenfælsens Glæder og Skilsmisssens Smertter. Med begge Arme omsluttede Englebarmet den tro Elsker, med begge bløde Hænder strøg hun hans Bakkenbarter og de blomstrende Kinder, gav ham de sødeste Smigerord, og tillod ham venligt at han spøgede med hendes Haarlokker, og trueede at bide Rosenspidsen af hendes smaa Fingre, kyskede hendes Pande, Kinder og Bryst brændende rød og drev tusinde Lapsieriet, saa at hun ofte stod Fare at lee ganske høit. Kun den der har nydt Lykken af en engleren Kjærlighed, kan tænke sig en

sig Mainats Henrykkelser. Den smukke Konrad forsikkrede hundrebegange i et Vandedræt, aldrig at have oplevet en saligere. Han svømmede i et Hav af Henrykkelser og sølte nu først det Skrækelige, at maatte adskille sig fra denne Pige to lange Aar, i sit fulde Omfang.

Vil du da blive mig tro? — spurgte han med bange Belymring, og trykkede det hulde Bæsen endnu inderligere til sit Bryst, omstrynede det endnu fastere, som om man vilde frarive ham det.

Spørg ikke saaledes, — svarede Marie blød og glattede hans Pande med sin Høire; — du gør mig Fortrød med det: thi dit Spørgsmaal klinger som en Tvivl, og denne vilde være mig smertelig.

De have noget fore med dig, — begyndte Konrad ængstlig; — Gud veed hvad det er! men mig bringer det bestemt intet Godt. Ministerens Udmærkelse —

Gjør dig dog ingen Griller, — sagde Marie, — den gamle Herre gjør mere af en ung Pige end af en Bedstemoder; det glæder ham, ved sin næsten for vidt drevne Medlidenhed mod mig, at sætte den lille Adels i vort Naboskab i Forlegenhed; det var hans hele Hensigt; komiske Menneſke! paa

Hans Excellence med de graae Haar vil du dog vel ikke være skinsyg!

Min Marie! — raabte Konrad krampagtigt, thi Drdet Skinsyge, Nog ham tusinde giftige Kloer i Hjertet, — om du ikke er fast som Jeldet, saa seer jeg dig tabt for mig! Kan du endnu huske, da jeg engang angledede her ved Aaen, og du hemmeligt havde bundet mig et Hjerte af let Bark ved Anglen? Jeg seer den Ting svemme for mig. Det er som om du dengang havde spaaet min Skæbne med det Spøg. — De have en Plan med dig! hvilken, maa Gud vide! Men din Fader begriber jeg ikke; denne fornuftige Mand, som kjender Berden, og Menneffene, og som giennemskuer alle de Store. Hvad skal du med ham til Staden imorgen? —

Har du Skrupler? — faldt Marie den Martrede i Drdet; — hvad skal jeg skulle der? Maaſkee behøver en af Ministerens Bekjendtere en Selſkaberinde, en Person som kan føre hendes Huusvæsen, eller sligt; Ministeren troer sandsynligt at jeg er passende til det, troer tillige, at det vil være Fader kjært, paa denne Maade, at føre mig i et anstændigt Huus, og vil imorgen foreskille mig for den mig tiltænkte Principalinde, — see dette er alt!

Din Umistænelighed er mig ubegribelig; — svarede Konrad hængsunket i mørk Aelse, — det er sandelig, som om en ond Dæmon havde blændet dig, at du med dit klare Blik ikke skal see, hvad der falder enhver Forbomsfri i Dinene. En Møllerbatter, der imorgen skal forestilles som Kammerjomfru, eller hvad du tænker at de ville ophøje dig til, vil sikkert ikke Ministeren, Kyrstens høire Haand, idag hyde Armen, ikke aabne Ballet med hende, ikke vælge hende til sin Borddame, og ikke gjøre det saaledes, som om hele Festen ene og alene var foranstaltet for hendes nei, jeg vil sige dig det anderledes. De store Herrer have undertiden hemmelige Forpligtelser imod mindre. saadan en Art af Forhold synes mig at finde Sted imellem Ministeren og den kanelfarvede Herre, der hele Aftenen var hans og din Skygge; denne, denne finder Behag i dig, men han har ikke det Mod, at føre dig i sin store Verden fra Hyllelunds møllen, uden først at lade dig vinde Borgerret; dette sidste har nu den gamle Excellence givet dig; Ministeren har talt med dig, håndset med dig, sat ved Siden af dig ved Bordet, funden dig charmant, rost dig for tyve af sine Omgivne; nu tør ingen understaane sig at trække paa Skulderen, eller at slaae Rønker paa Næsen, naar Kanelstængelen fører dig

ind i Verden som sin Fru Gemalinde, — imorgen
 er din Forlovelse, din Gamle, som Faderkjerlig-
 hed denne gang ganske har fordreiet af hans ellers
 saa rigtige Anskuelse, glæder sig, at see sit Barn
 saa anstændig forserget, og din arme stakkels Kon-
 rad, — er total forrykt, — sagde Marie halv
 spogende, halv ærgerlig, — sandelig jeg troer du
 snakker over dig; siig mig dog for Himmelens Skyld,
 hvad phantaserer du der om en Kryderengel?

Oh, jeg mener den, som næsten ikke hele Aften-
 nen veeg fra din Side, men kanelfarvet Kjole med
 Folioknapper, og hvide Silteskoer, tynde Haar,
 Strømper, Ansigt og Vest gulagtigt, tynde Been,
 smalt Bryst, Næse og Pandebrast kæmpemæssig
 store, Bug og Læber indfaldne, Beenklæderne bæ-
 vende og kanelbrune.

Det er Hofraaden, — raabte Marie med
 høi Stemme, klappede i Hænderne, og loe ganske
 høit, — det er Schnippel!

Her! — freg en Stemme over i den stille
 Midnat, saa at Begge forfækkedes, og saae paa
 hinanden med spørgende Blikke.

De lurede Begge med spændt Opmærksomhed;
 men langtomkring var alting tyst og hensunken i
 dybeste Slummer; kun i det Fjerne den larmende
 Sø, i Møllen den stiftige Klappen, og ved Siden

den hvislende Bæk. Over denne førte, tæt ved Lovhytten, en smal Sti i en Birkesund, gennem hvilken, længer nede, Landeveien løb til Maileben. Konrad vilde over for at komme det gaadefulde Her nærmere paa Spor, men Marie lod ham ikke gaae.

Hun skjælvede over hele Legemet af Angest, saa at hun ikke kunde holde et Lem stille, klynkede sig tættere til Konrad, og bad ham hemmelig hviskende, ikke at lade hende blive her alene, Lyden kunde jo have bedraget dem, og istedet, som de Begge troede, at være kommen fra Birkebussene, kunde den være kommen fra Rønnesunden bag ved dem; var han nu borte, og der kom Nogen, saa døde hun af Angest.

De hørte Begge igjen med tilbageholdt Aandedræt. Intet rørte eller bevægede sig.

De sad tæt til hinanden og lurede en Tid tause. De unge Blade paa den hvidstammede Mahiset øvre bævede naar Natte-luften sagte bevægede dem, og Maanen kastede sit Lysglands paa de gylgende Grene, og paa de hvide og her lemlæstede Birke, saa at det øvre i Bussene dannede sig selv som, og det undertiden saae ud, som om der hisset vandrede Mennesker med Nisser, Logtemænd og Taagebilleder, broget imellem hinanden.

Marie gysede kold sammen, da hun rinede dette, hun vendte sig bort, og skjulede sit Ansigt ved Konrads Bryst; men denne morede sig ved det magiske Skyggebillede, og lod sin Phantasie Toilen, som snart skabte sig sine bestemte Dannelser af det i graa Nattedug og Taage for ham svømmende Chaos, og isærdeleshed udtømmede sig i at finde Lighed; saaledes opdagede han, for Exempel, den store Reisevogn, hvori han skulde kjøre med sin Greve til Italien; her fandt han et stærkt oplyst Fæstet med en uoverseelig Front; og paa eengang raabte han spøgende, med dæmpet Stemme: Hofraaden! — og sandelig, Schnippel, som han stod og gik, stod derovre i Birkebussene, i Maanens fulde Glans.

Marie kastede et frygtsomt Blik til Eggen, og bad den Overgivne, ikke at drive Spot med hendes Frygt; men hun maatte nu selv lee; thi som om man havde udstoppet Hofraaden, som han var klædt paa Ballet, og henstillet ham imellem Birken, saaledes stod der Noget derovre.

See, hvor naturligt! — begyndte hun, opmuntrende sig selv, — vidste jeg ikke, at der hidsat paa den Plet kun staaer den gamle vindfelbede Birkestamme, jeg vilde da sværge paa, at nogen havde afdraget Hofraaden, og af dum Spekt,

taffelmagerie havde stillet ham derhen! Hvad en Emule Graastand, Natteflumring, — Maanskin, Indbildning kan gjøre!

Konrad taug; hans Die saae videre; han forekom den Ting derovre slet ikke som en gammel Birkestamme. Men for det første vilde han ikke gjøre Pigen bange; og for det andet var han dog ikke ganske vis i sin Sag, og endelig, derhen kunde han dog ikke komme, uden at maatte opgive sin kjære himmelske Jasmin-Lovhytte, og dette Offer — Hvo vilde forlange det af ham i hans Forsatning! han trykkede det lille frygtagtige Væsen derfor kun tættere til sig, lod som om han troede paa den omtalte Vindfælde, og forholdt sig rolig.

Nei, er det umuligt, — vedblev Marie, der var bleven noget dristigere, hvissende, og med Dinene ufravendt hæftede paa Skuffebilledet, — mere bedragende kunde man ikke male; alting er der paa et Haar, den kanelfarvede Kjole, de gulagtige Strømper — og —

Tingen derovre bevæger sig.

Ordet døde Pigen paa Tungen.

Paa eengang var der to.

Det vindfældede Birketræ, og det, som hidtil havde staaet tæt for denne, vare nu nogle Skridt fra hinanden.

Marie vilde sige, men Konrad lagde Haanden paa den lille Mund og bad hende ikke gjøre nogen Alarm; han selv stirrede med faste Blikke derover, og var tvivlsraadig, om han skulde gaae dette Noget imøde, eller snige sig sagte tilbage med Marie.

Da kom det med raske Skridt nærmere hen mod Molleaaen, og betraadte Stien.

Som en Piiel fløi Konrad nu op, vinkede Marie at blive siddende rolig, stormede ligeledes hen mod Stien; paa dette Sneverpas greb han Skikkelsen og kastede den ned i den muddrede Møllegrav. —

Det var virkelig Hofraaden.

Schnippel skreg op fra sit Mosleie, som om han laae midt i Verdenshavet. Marie, der var ilet bagefter ved Naen, accompagnerede ufri-villig af Angest og Skræk; i Møllen og den nærliggende Bøndeby slog alle Hundene an, og to Møllekarle kom for at see, hvad der var paa færde. Konrad ilede tilbage til Marie, bad hende at snige sig paa Sideveie i sit Kammer, for Folkene paa Møllen bleve hende vaer, raadte hende, strax at lægge sig og at staae ret tidlig op igjen, paa det at de imorgen kunne sees for hans

Udseisen, gav hende i største Hast et flygtigt Godnatts, sprang over Stien og forsvandt i den lille Birkestov. Marie ankom ubemærket i sit Kammer, og Møllersvendene kredsede Hofraaden ud af hans Nattebad.

10.

Ogsaa Faderen var bleven vaagen og vilet til; man skaffede den gjennemvaade Kanelstang i Møllen, hvor han, efter at have skiftet Linned og iført sig Faderens rummelige Klæder, snart kom sig igjen af sin Mølleaaes-Frokost, og nu først endelig fortalte, hvorledes han havde faaet at vide, at Marie og hendes Fader denne Morgen vilde kjøre til Byen; hvorledes han havde villet ile, for at tale med dem først, da han havde noget Uopsætteligt at forhandle med dem; hvorledes han, for ikke at forsomme nogen Tid, strax fra Ballet var kjørt herhen, hvorledes hans Hjrekudst havde forfeilet Veien, og han derfor var stegen af, for at opsoge den ham fra før af bekjendte Fodsti i Birkelunden, paa hvilken han havde villet taget Veien over Mølleaaen til Landsbyen, for i Kroen at vente til Fader og Datter vilde være opstaaede; hvorledes han var bleven staaende ved den gamle Birkestamme, for at see efter den bevidste

Fodsti, hvorledes da en Mandestemme havde raabt hans Navn, hvorledes han var bleven angest, og nu med raske Skridt var ilst mod Møllen, og hvorledes nu Manden kæmpemæssig havde grebet ham paa den smalle Bro, og kastet ham i Vandet.

Faderen lode ham i Ansigtet, men Hofraaden tilbød sig at sværge tusinde Geder, at der ikke var eet eneste usandt Ord i hvad han havde sagt, og den gamle Møller, der paa ingen Maade kunde tænke sig, at der i hele Omegnen var et Menneske, som var istand til at spille en slig Streg, gav i Stilhed den Formodning Rum, at den gode Hr. Hofraad med en lille Valruus var gaaet over Broen, og at Champagnespiritussen der havde udøvet sin Lumskhed imod ham; han trøstede derfor den hofraadelige Dukker med den Forsikkring, at Manden ikke havde meent det saa meget ilde med ham; thi Naen var i Egnen af den smalle Bro saa lavvandet og saa blød udstoppet med Mos, at han paa ingen Maade hverken kunde drukne eller tage nogen anden Skade der. — Men — lagde han til, — De har noget at tale med mig, endnu før min Afreise til Byen, tør jeg spørge?

Det er, — svarede Hofraaden, meget forlegen for en Indgang, og i det han lagde den vie-

Møllerveft, hvori han hang, over hinanden, — det er en delikat Historie, hvortil jeg nok havde ønsket mig en anden Forberedelse, end den i Mølleaaen. Smidlertid, vi tale begge som Mænd, altsaa kort og uden Dmsvøb til Sagen Ven, — Deres Datter er Maalet for mit Herværen. Jeg veed, hun er af Skjebnen ikke begavet med timeligt Guds; men hendes Opdragelse, hendes Opførsel, hendes Dannelselse, hendes hele Væsen, Rygtet om hendes Vandel — alt dette veier mere end det forfængelige Guld. Jeg er Hofraad, har mit Levebrød, hele Staden agter mig, Ministeren er mig bevaagen, kort jeg haaber, jeg ønsker, at mit Forflag ikke maa være Dem uvelkomment.

Den gamle Hyllesundsmøller hørte smilende paa ham og spurgte om Marie allerede vidste noget om dette Andragende.

Ikke et Ord, min Værdigste, — svarede Hofraaden, som ikke kunde lase ret tydeligt i den superfine Møllers Ansigt, hvorledes hans Ord vare optagne. — Først til Faderen har jeg tænkt; vil denne, saa vil den lydlige Datter gjerne sige ja.

Saa lad Sagen hero, — svarede den Gamle, — til vi komme tilbage fra Staden; indtil da takker jeg Hr. Hofraaden for den Vre De har bevist mit ringe Huus. Men Hr. Hofraaden en-

sker nok at spise Frokost; min Pige skal paa Dies
blikket besørge det Fornødne.

Han lod nu Marie vaagne af hendes sødeste
Slummer, og gik paa Konrads Kammer, for at
tale et Ord med ham.

Denne var paa lange Omveie lykkelig og ube-
mærket kommen til Mollen, havde hastigt lagt sig
og sov nu indbugget i de lykkeligste Drømme.
Fader Mølleren vaagnede ham med blide Ord. Han
vidste med hvilken reen Kjærlighed Konrad hang
ved Marie og det gjorde ham ondt, nu at maatte
sønderrive dette sømme Bånd for evig.

Han talte et Kvarterstid med ham alene, og
han kom fra ham med vaade Dine; thi Konrad
var kommen ganske ud af sig selv over Meddelel-
sen, og hans retfærdige Smerte gik den Gamle
nær. Nok engang vendte denne sidste sig, gik til
Konrad, og lod ham give sig den Forsikkring
med Haand og Mund, ikke at sige Marie noget
Ord, nogen Stavelse om alt det han havde anbe-
troet ham, for ikke at gøre Pigen alt for blød
ved Afskeden; derpaa gik den gamle Mand i Hau-
gen og bad blandt sine Blomster, til Gud, som
der havde skænket ham: den skønneste Dydsblomst,
i den blide, skønne Marie, som han og Kon-
rad nu for stedse skulde miste. Som Centners

Lyngde laae det ham paa Hjertet; længe havde han allerede kæmpet med sig selv; her overraskede hans indvortes dybe Soletse ham, og useet af Alle, sneg han sig i Jasminhytten og græd.

Marie, der strax, saasnart hun var staaen op og havde besørget Frokosten til Hofraaden, havde søgt sin Konrad overalt og intetsteds fundet ham, ilede til Lovhytten, i den Formodning, at hun her, hvor de havde siddet hos hinanden i Nat, sikkert vilde finde ham.

Skuffet blev hun staaende i det Fjerne, da hun paa det Sted, hvor hun for faa Minutter saa salig havde fladdret, nu vinede Gaderen, med Torflædet for Dinene og hullende saa stærkt, at hun anede en stor Ulykke, der maatte være hendet ham; thi saaledes havde hun endnu ikke seet den faste, stærke Mand.

Min lille Fader, min kjære lille Fader! — begyndte hun med hendes Stemmes blideste Tone, og nærmede sig ham ængstelig, — hvorledes er det med dig, hvad feiler dig?

Nu intet, — svarede Gaderen i bange Beemod, — om kort Tid Alt. — ved disse Ord sluttede han hende til sit Bryst og kyskede hendes Dine og Pande.

Om kort Tid, Alt! — gjentog hun langsomt

og heftede det dunkle Blik paa Faderen, saa at denne ikke kunde see op paa hende. — Hvorledes skal jeg forstaae det, min kjære Fader? du er jo frisk, vores Mølle er jo din faste Eiendom, og jeg er jo endnu hos dig.

Stille, min Marie, mit eneste elskede Barn, stille om alt dette! — sagde Faderen afværgende; — sonderknus ikke mit Hjerte for Tiden; vi tales vel endnu videre med hinanden; gaae nu paa dit Bærelse, og klæd dig paa til Turen i Staden; du skal nu lade dig see anstændig. du vil derfor finde det Nødvendige i din Papæske, som staaer paa Bordet under Speilet.

Gud! — afbrød Marie ham, — hvad skal jeg i Staden, lad mig dog blive her; jeg har i Dag slet ikke Lyst til at klæde mig, og nu især da du har sagt mig, at om kort Tid vil du feile Alt, forgaaer —

Det har ingen saa nær Betydning paa dig, Marie, — faldt Faderen hende noget mere fatet i Ordet. — Forretningen idag i Staden er uopsættelig. Hestene som skulle afhente os, ere her om nogle Timer, gaae altsaa, mit Barn, klæd dig paa, og vær ret omhyggelig ved din Paaklædning; Folkene i Staden see gjerne, som du veed, paa Nigt.

Med den Smule Paaklædning tænkte Marie snart at blive færdig, hun streifede derfor endnu omkring i Haugen for at opsoge Konrad; men intet Sted, intet Sted var han at finde. Meget angreben ved Faderens bløde besynderlige Stemning, og høist mismodig, over sit Uheld at søge sin Konrad forgjæves overalt, traadte hun ind i Huset; da modte Snippet hende i sin Møllermetamorphose. Med Taarerne i Øinene, maatte hun dog lee høit, da denne forbistrede Figur traadte hende i Veien; i den lyseblaa Vest kunde endnu gaae tre flige Hofraader, i de sorte Beenklæder hang han som i en stor mørk Tordenfy, og med de store Tøfler flæbede han omkring i Møllen som et Spøgelse, saa at Møllerkarlene holdt sig for Næse og Mund, for kun ikke at skoggerlee.

Et Ord, Engel! — begyndte han, og udbredte med Nøie begge Hænder af Vestearmen; men hun vilde for ingen Priis høre paa ham nu; hun raabte med tilbageholdt Latter: siden, siden! bøiede ud til Benstre, og hoppede i sit Kammer.

I Papæffen — hvorfor kan jeg ikke udframme den for alle mine smukke Læserinder, de skulde sikkert glæde dem ved alle de underfjønne Sager, den indeholdt! — i Papæffen befandt sig altsaa: allerøverst et Diadem af de kosteligste Brillanter, samt det der-

tilhørende Hals Smykke, Ørentinge, Armbaand, Ringe og Livspænde; men under disse pragtfulde Smykker laae en Robe af himmelblaat Floiel, et tyrkisk Schawl af stor Værdie, et Slor af allerfineste Points, og en Mængde Smaating af Pynt og Klædningsstykker, saa at enhver Nødvendighed af Stads, fra Hovedet til Foden, var besørget paa det fuldstændigste, rigeste og smagfuldeste.

Ude af sig selv af Forundring fløi Marie med det rige Smykke i Haanden til Faderen, som imidlertid var kommen tilbage i Møllen, og spurgte hvad det havde at betyde, og hvorfra alt dette kom, og hvorledes hun i hendes Armød kunde bære disse Pragtisager, som intet Fyrstebarn kunde flamme sig ved?

Hvad din Fader giver dig, kan du bære uden Betænkning, mit Barn, — sagde den Gamle smilende, og prøvede at lægge hende et af de herlige Armbaand om den fulde, skjønneste Arm, for at see om det passede, og den bløde, sneehvide Arm blev endnu skjønnere, og Brillanterne fik endnu eengang saamegen Glod og Glands paa Grunden af Svanearmen, saa at selv den gamle Mand med synligt Velbehag betragtede det hulde Barn, og Faderglædens stille Henrykkelse glindsede i hans Dine, som det ædle Vand i Dybden af de blinkende Stene.

„J dette Dieblig Flæbede Hofraaden ind med sine store Doffer, og var som forstenet, da hans Wine faldt paa det rige Smykke. Rosalinde havde sagt sandt; det var sikkert et Stykke af den bevidste Urv. Min Himmel! — udraabte han paa eengang, — hvor kommer De til de kapitale Pragtsmykker? Dem har jeg seet i Arbejde hos Hofjuveleren; denne forarbejdede dem for Kyrstens Regning.

Efter hine lod jeg dette Glasarbejde gjøre, — sagde den Gamle med et stikkende Sideblik til den ukaldte Pluddrer, — og det glæder mig, at Arbejdet saaledes er lykkedes, — lagde han smilende til; — man skalde sværge paa, Stenene vare ægte.

Glasstene! — raabte Hofraaden, og slog med begge Hænder paa sin Vest, saa der opsteg en tyk Meelsky rundt om ham; — den der kan holde dem for chemiske Stene, Herre, han kan ogsaa ansee Dvirlen *) for Seildug. Om dette er Glas, saa vil jeg min Levetid være Dvirlen og Bunklen **) i Deres Mølle!

Sagte, sagte, — faldt Marie ham leende i Ordet, — kun intet om Bunklen; thi denne er kun

*) Tiint Linned, som man i Møllerne bruger til Sigtepose.

**) En Art Dribhjul.

at finde i Vindmøllerne, og med Vinden besatte vi os ikke, vor Mølle drives af Naen.

Ved Tanken om den forbandede Møllea, før en iisnende Kulde ned ad Hofraadens Ryg; men endnu foldere blev det ham tilmøde, da Konrad nu med beklemt Bryst stormede ind, omflynge Marie med begge sine Arme, for hans aabne Dine, bragte hende en Bouket af frisk Eutian, Sværdlilie og Glemmigei, trak hendes Haand til sit Hjerte, og opløst i Veemod sagde hende det sidste Levvel.

For Stenenes Pragt, fra hvilke Hofraaden ikke vendte sit Blik, havde han ingen Dine. Han saae kun Marie; det var som om han saae hende for sidste Gang i sit Liv, som om han for evig vilde indpræge hendes Billede i sin Hukommelse.

Jeg forstaaer dig, — hvidskede Marie sagte, og tilbageholdt ikke Taarerne, som varme udstremede fra hendes Hjerte, og blide rullede ned ad hendes Kinder, — jeg forstaaer dig! du har bragt mig bare blaae Blomster.

De ville visne! — raabte Konrad smertelig, og trykkede hendes Hænder krampagtigt til sit kvalfulde Bryst.

Sikkert ville de visne! — svarede Marie grædende; — men den Trost, de inde paa, vil evig leve i mit Hjerte. Lad mig sige dig det i det

sidste Dieblig af vor Sammenværen, lad mig sige dig det i Nærværelse af min Fader, for hvem jeg ingen Hemmeligheder har: jeg elsker dig høiere end Noget! Du var min Barndoms Legekammerat, min Ungdoms Ven; kom tilbage igjen saa god, saa skyldfri som du drager bort; ogsaa jeg lover dig at blive saaledes som jeg er —

Lov intet! — afbrød Konrad hende betydnende, — intet Menneske kjender det Tilkommende, ingen det næste Dieblig!

Bort, bort! — begyndte Faderen blid og dybt bevæget, — det er imod Aftalen, Ven! — Børn! gjør Eder ikke Hjertet tungt. Om to Aar kommer vor ærlige Konrad tilbage; det er jo ingen Evighed!

Om to Aar, — sagde Marie venlig trostende, og trykkede den lille blomstrende Purpurmund paa Konrads blege Læber; men denne rystede taus med Hovedet, syntes gjerne at ville tale, og ikke at turde, vaskede Arm i Arm med Marie ud af Døren, omslynge den ene engang den hellig elskede Marie, rev sig da, næsten trykket til Jorden af den evige Skilsmissses usigelige Smerte, voldsomt løs, kastede sig med den Ræmpebyrde, Mariens Fader havde paalagt ham, i sin Vogn, og forsvandt for hendes taaretunge Blikke.

II.

Herr Ben, hvem var det? — spurgte Hofraaden temmelig modløs, og satte et Ansigt op som om han havde Mavekrampe; at det unge Menneske var Marie mere end en Legekammerat fra Barndommen og en Ungdomsven, var ikke at tvivle paa. Ufeilbarlig, ganske sikkert vidste ogsaa Rosalinde allerede noget om denne farlige Medbeiler; thi paa denne hentydede bestemt hendes Stiklerier om at komme for sildig.

Herr Ben, hvem var det? — gjentog han, og trak i den Gamle, der, henfalden i dybe Tanker, stod ved Vinduet, og saae gjennem de for Vinduet staaende Acacier med sørgmodig Deeltagelse efter Marie, der sad paa Bænken foran Døren og udgjød en Strøm af Taarer over Skilsmisssens Smerte.

Hr. Ben, hvem var det? — spurgte Schnipfel for tredie og sidstegang, traadte af Angest ud af sine store Tøfler og nærmede sig Mølleren i bare Strømper. — Hvad hedder det Menneske? hvor er han fra? hvad lever han af? hvad vilde han her? hvor reiser han hen?

Det, min kjære Hr. Hofraad! — svarede den Gamle, som opvaagnet af en Drøm, — det er min nærmeste Fætter; Architect, og for at fuldende sine Studier, af den naadige Fyrste bestemt til at reise

med den unge Grev Blauenstein til Rom. Naar han engang kommer tilbage derfra, — tilføiede Manden med en særdeles Bitterhed over mange Menneskers uretfærdige Skjebne, — saa vil han maaſtee bygge denne og hiin en venlig Bolig, et Tempel for den huuslige Lyksalighed; — sig selv aldrig.

Bravt, bravt! — svarede Hofraaden, og bestilte allerede i Tankerne det Palads hos ham, som han vilde lade sig bygge af Mariæ umaadelige Arv, — lad ham lære dygtigt, ret dygtigt, og kommer han igjen, saa skal det ikke mangle ham paa Arbejde. Urimelige Penge skal han fortjene. — Denne, meente han i Stilhed ved sig selv, var ham ikke farlig. Han Hofraad, og denne, — en fattig Styrmer, som først skulde lære, for da at see, hvor Forsynet vilde tilkaste ham en Smule Brød.

Men Faderen tilraabte Marie fra Vinduet af, at det var den høieste Tid at klæde sig paa; Hestene, som Hr. Ministeren vilde skikke dem, vilde snart komme, og disse kunde han ikke lade hie.

Modbydeligere kunde den Befaling at gjøre sit Toilet ikke være nogen Pige, end den var Marie i dette Dieblik, hvem Konrads blaa Blomster vare kjærere end al Pynt og Tant; men hun gik, fordi Faderen var streng, og gjerne saae, at man punktlig adlød, naar han befalede.

Hun var ogsaa neppe halv færdig, før en elegant, ganske ny Equipage med fire Heste kom flyvende i Gaarden; lysebrune og glatte som Al de speilblanke Heste, rigt prydede med Solv; Rudskens og Tjenernes Livree smagfuldt, let og behagelig Bognen, som svævede i Luften paa fire elastiske Fjedre. Munden blev staaende aaben paa Schnippel, da han øinede dette pragtfulde Syn; i hele Staden var ingen sliq Equipage; heller ikke var det Ministerens; Mølleren gik, for at klæde sig paa, og besvarede hans paatrængende Spørgsmaal med den Forsikkring, at han selv ikke vidste, hvorfra Ministeren havde den Ting; Nysgjerrigheden drev altsaa Hofraaden i Gaarden; han maatte tale med Solkene selv. Hans Klæder vare langt fra ikke tørre; men han foer ilende i dem, og, skændt gysende af Tugtighed, traadte han hen mod Rudskens, og spurgte med klapprende Tænder, efter hans naadige Herkabs Navn.

Herr Ministeren sender os, — svarede den gallonerede Knebelsbart kort og stolt, gysende sig paa sit af Nyhed knagende Sæde, med en Selvtillfredshed, som om han var fra hine Tider, hvori mangel regjerende Fyrstes Rudsk havde Majors Rang. Schnippel vilde spørge videre, men de modige Brunes sexten hvide Tænder, urolige over

den usædvanlige vilde Brusen af Møllefalbet i Nærheden, trampede uophørlig til Høire og Venstre, saa at Schnippel ikke turde vove sig i Nærheden, og derfor henvendte sig til en af Tjenerne; dog ogsaa af denne var der ikke noget videre at udbringe, uden at den hele Equipage var besørget af Huusmarschallen i Residenten, at man da havde sendt den til Hr. Ministeren, og at denne havde sendt den herud idag, for at afhente to Personer til Præsidenten.

Hofraaden betragtede nu Vaabenet paa Karetbøren. Et saakaldet Rude skjold, afdeelt, og den høire Halvdeel spaltet. Til Venstre i Sølvfældtet en Krands af blomstrende Hyl, til Høire foroven, i det Blaa, et Hjul med 60 Takker, og nedenunder, i Guld, et flynget M, men ovenover Skjoldet en Grevekrone med ni Perler, og udenom Skjoldet en let Omvinding af Maiblomster, dog uden den saakaldte heraldiske Snor, og uden den de Vaabenkyndige bekjendte Kjærlighedssknode. De to sidste Omstændigheder og Rude skjoldet, dette huskede han endnu fra sit tidligere Studium i Heraldiken, tydede paa, at dette Vaaben tilhørte en ugift Dame; men hvilken, hvilken?

Længer kunde Hofraaden ikke holde det ud her, han maatte til Staden, for at see, hvad der var paa færde, hvad alt dette havde at betyde. Han

maatte til ti, tolv Familier og Bekjendtere, for at være den første som fortalte dem om Smykkerne, Equipagen, og om Waabenet. Han maatte afgive Rosalinde Beretning. Han maatte til Ministeren, for at udbede sig hans Mægling.

Mølleren og Marie vare besjæftigede med Paaflædningen; uden at opholde sig længe ved Afstedden, ilede Hofraaden til Bertshuset, hvor hans Hjevogn imidlertid var ankommen, og kjørte med denne tilbage til Staden. Præsten paa Stedet, som ogsaa vilde til Staden, bad ham tage sig med, og Hofraaden indvilgede gjerne i hans Begjering; thi saa havde han jo dog Nogen at tale med, som han kunde spørge.

Præsten spurgte om dette og hiint; men Waabenet laae endnu Hofraaden alt formeget i Hovedet, til at han havde kunnet høre paa sin Reisekammerats Hverdagssnak. Grevekronen — Hjulet — Hjellen — Maiblømsterne — Mmet! — — Hvem var, hvem kunde være Besidderinden af Vognen? Hjulet? i Mains gamle Waaben, og i de Herrer von Kirfittenbach, og Haimendorf og mange andre, erindrede han sig nok ogsaa at have seet et Hjul, men det var et ganske andet Hjul end dette; hine Hjul vare med Ege; men dette var et fuldkomment

Stjernehjul; saaledes som man finder det i ethvert Mølleværk. Hyllen er den Baabenkyndige Sindbilledet paa Bessedenhed; men Maiblomsterne, fordi de ere Joraarets Forstegrøde, tyde i de tydske Baaben paa en ny Slægt, som derfor ogsaa af de Familier som blive adlede, for det meste sildigere hen udelades; og Mmet? — kun faa, men gamle, ganske gamle Familier have Bogstaver i deres Baaben, som for Exempel Huset Clermont i England, og Keiser Constantin den Store.

M? — igaar ved Iyrværkeriet det samme Bogstav i Brillantild? — Med tusinde Spørgsmaal plagede Hofraaden den arme Præst, men denne vidste intet af alt dette. Kun saameget kunde han berette den Videlystne, at Marie ikke var født i hans Bondeby, men var kommen derhen med Faderen som et Barn paa fire Aar; at han aldrig havde kjendt Mariens Moder; at Faderen havde anvendt sin hele Omhyggelighed paa den Lilles Opdragelse, og anvendt den største Deel af sin Formue paa samme; at det ofte var forekommet ham, som om Marie erholdt en Opdragelse, der ikke var passende for hendes Stand og Forhold; men at den Gamle da stedse svarede, hvorledes man ikke kunde vide hvortil dette var godt, og at, om det ikke skulde lykkes hans Marie at finde en god Mand, hun da besad Rundskaa-

ber og Dannelse nok, for, som Gouvernante eller fligt, at forskaffe sig et Udkomme.

Finde en god Mand! — gjentog Hofraaden og smilede hemmeligt; — dermed har det ingen Nød; min Marie, — sagde han sagte hen for sig, — Du har fundet ham, du lille brillante Kjerlighedseengel, om den Lykke at blive Hofraabinde har du sikkert ikke drømt i din beskedne Rolle. Gud — denne Pige ved min Side, — alle mine Colleger vilde revne af Ugrælse. — I dette Dieblig fløi Equipagen forbi dem. De vilde Brune brusede forbi som en Orkan, der som bekjendt gennemstormer tyvetusinde tydske Mile i en Time.

Schnippel var ude af sig selv, hans hele Plan, at være Mariæ Forløber, var tilintetgjort. Han overøste den arme Hyrekudsk med de aller raffinereteste Skjælsord, saa at Hjertet vendte sig i Livet paa Præsten, der aldrig havde hørt fligt; men derfor gik de flegmatiske Leieheste dog intet Skridt hastigere, de vraklede deres magelige Hundetrav; og den vaandende Hofraad maatte ovenikjobet flikke de Gienhøstligheder til sig, som den just ikke meget galante Høstetæmmer, fra Bukken tilbagegav ham.

(Fortsættes.)

Sværmerie og Kjærlighedstroskab.

En Fortælling.

(Efter H. W. Griesel.)

Mansanares Flod syntes antændt af Gjenkinnet, som straaledes fra Slottet Videos høie Vinduer paa det raske Vand. Den dunkle Luft klang af den herlige Musiks tryllende Toner; hisset inde i den glimrende Sal bølgede et stort Antal af livsglade Mennesker op og ned.

Grev Lermo, Slottets Besidder, gav denne Fest til sin Fødselsdag. Den blomstrende unge Adels fra Kastilien var forsamlet, og det var et meget skjønt Syn, at see saa mange skjøne Skikkelser bevæge sig mellem hinanden efter Musikens Maal.

En af de siirligste Tandangoer var endt, og en af hine stille Pauser, som saa forunderlig stikker af mod det larmende Liv i en sliig Fest, var indtraadt, da de høie forgyldte Floidørre i Salen aabnede sig rasst, en overordentlig skøn Mand, klædt i Marine-officeers Uniform, traadte ind og Grev von Lermo med anbragte Arme og med det Udbrud: min Granvillar, min Granvillar! gik ham imøde.

Nu havde man vel hørt meget skjønt og becommeligt om den unge Søehelt, men siden hans Drengenaar erindrede man sig ikke at have seet ham

i denne Egn. — Alt hvad der var i Salen af det mandlige Køn, strømmede efter Grevens Udbrud hen imod ham og omringede ham; men i stolt Mandsskønhed fremragede han høit over alle de andre og hans Orneoine brændte, endskjønt kun flygtig, hen over de skønne Pige- og Frueblomster, hvilke deels staaende, deels siddende, havde saa at sige ordnet sig til en overordentlig skøn Bouquet i Baggrunden af Salen.

Donna Inez, Rosen, Dronningen blandt disse skønne Menneſkeblomster, rødmede stærkt, da hans Blik hvilede mærkelig længere paa hende end paa de andre. — Da nu først Mændenes Hob opløste sig, og Granvillar med ridderlig Anstand traadte frem mod de hulde Fruer, før, efter Skik og Brug, at bringe dem sin Hyldest, da var det hende, som om hvert af hans Ord kun gjaldt hende, derfor følte hun sig ogsaa skjælv af jomfruelig Undseelse. Men Granvillar stod smilende, som en der grunder ved sig selv, for de skønne Damer, hvordaf flere tiltalede ham paa det huldeste og behageligste.

Saaledes som det nu pleier at gaae blandt Menneſker af Smag og Dannelse, at det altid noget fremmede ved den første Hilsen snart taber sig, saaledes fandt ogsaa Granvillar sig meget snart som indlemmet i den søde Omgang, her pleiedes,

som om han allerede længe tilhørte Selskabet. Men hiint ubegribelige Træk, som slutter Hjerte til Hjerte og forbinder Sjæl med Sjæl, tillod ikke at opofre Nærheden af den henrivende Inez for en anden, nok saa behagelig Underholdning, og man havde snart almindelig Marsag, i Skjemt og Alvor at bemærke, at den underfulde Natur i et af sine Kjønneste Luner havde skabt den ene for den anden.

Da Selskabet henimod Morgenens adskiltes, havde Granvillar saa temmelig glemt sine Soeflag og Seire. Men Inez kunde ikke undlade, i pigeagtig Frygtsomhed at formane sig selv, hvorledes hun kunde have opført sig noget forsigtigere. — I søde Dromme uddannede sig først det unge Kjærlighedsliv ret friskt og behageligt.

Da Governe opvaagnede, var der alt anordnet en stor Jagt. Riddere og Damer svingede sig paa de flygtige Gangere, og ud gik det i den behagelige Skovnat, som i Milsvidde laae udstrakt over Dale og Høie. — Det forstaaer sig selv, at Granvillar stedse var i Nærheden af den henrivende Inez. Da rasede en blødende Vildborne ned af Vildbanen, og lige løs paa Froskenen, som af Skræk lod Haand og Toile hænge. Granvillar kastede sig ved et raskt Sving med sin Hest, som en brav Ridder, imøde for Udyret; men Hesten styrtede over en Rod

tilligemed sin Rytter. Da den desuden forfrællede Skjønne saae dette, sank ogsaa hun uden Liv af sin Ganger, som blev staaende ved hende med et Lams Fromhed.

2.

De søde Livskræfter begyndte atter at bevæge sig i den Skjønne Pigebarm. — Snez slog Dinene op, saae Ridderen frisk og kraftig at staae for sig, og ikke langt fra laae Wildornen gjennemboret af Sagtspydet. — Med Ydmyghed, ja man kunde sige med hellig Erbødighed, løstede Ridderen Frokenen op paa den skrabende Ganger; men da dette Tilfælde desuden havde forstyrret Sagtglæden, vendte man snart tilbage til Slottet.

Med en Følelse, som han ikke havde følt ved Lepanto, i hvor seierssalig han end dengang var tilmode, red Granvillar ved Siden af den Hulde, som saae hendes søde Hemmelighed givet til Priis for den Elskedes skarpe Blik, og var kommen i en forunderlig Beklemmelse herover.

Da de vare ankomne paa Slottet, og Snez, som folte sig stærkt angreben af de forskjellige Liden-skaber, der i den neppe forfloine Time havde rystet hendes Hjerter, begav sig en Smule til No, trådte Granvillar til Greb von Lerma, som eftertænkende stod i et høit Buevindue og skuede ud i den

overordentlig skjønne Egn, og sagde: Vel har den gode Himmel betænkt dig fremfor saa mange Mennesker, ved det Skjønne og Herlige; men over alt dette gaaer det kostelige Klenodie, som du nu bevaerer inden dit Slots Ringmure. Siig mig, kjære Ven, hvorfra stammer det hulde Bæsen? hvorledes lyder den lykkelige Slægts Navn, som tør nævne en saa overordentlig fuldendt Skabning sin?

Smilende svarede Lerna: Du spørger mig om mere end jeg er istand til at besvare dig, kjæreste Granvillar! Det er førstegang hun lader sig see paa mit Slot, og Donna Aloysia von Mendoga, hvem du idetmindste kender som en halv Menneskefiende, finder for godt at gjøre en Hemmelighed af hendes Navn og Herkomst. Jeg skaaner hende af hoi Dmfsenhed, som enhver brav Adelsmand er en Dame skyldig, uagtet denne Hemmelighedsfuldhed er mig ikke lidet fremmed.

Granvillar var meget bestyrtset over denne Efterretning; thi uagtet det frigerste Uresliv havde bræbt Inbildning paa Fødsel og Navn hos ham, saa saae han desuagtet meget ukjært noget Hemmelighedsfuldt, og derfor Fremmed, at trænge sig imellem ham og hans Kjærlighed. Desuden var hans Fader, Hertugen, formeget bekjendt af sin Stolthed og adelige Uergjærrighed, til at han havde billiget

sin Søn's Valg af en ubekjendt, maaffee af en uadelig Slægt fødte Gemalinde.

Men som Mennesket nu er, jo kraftigere han er, jo fastere og uopleseligere knytter sig den søde Kjærlighedsknude i hans Hjerte, saaledes forsvandt ogsaa snart alle disse Betænkeligheder, naar han tænkte paa den Tilbededes Trylle-Indtagenheder og Kjærlighed.

3.

Som Kjærligheds Tryllestav saa forskjellig omanner de ungdommelige Mennesker, saaledes gik det ogsaa Inez; da hun heftede et opmærksomt Blik i sit Indre, var det hende som om hun opvaagnede af en dyb Slummer, i hvilken intet uden gøgellende Drommebilleder havde omgivet hende. Med Forundring saae hun hine feeagtige Börnerier, som indhylle det let bevægede Liv i en uvis Morgenduft, vige fra sig, og et estertænke Alvor og en høi Betydning, som et ledende Englepar at træde til hendes Side.

Som en stille Bæk henvandrer mellem lave, kun med fint Græs smykkede Bredder, var til nu hendes for sig selv skjulte Liv henrundet; men nu udbredte det sig for hendes afflørede Blik liig et rigt Vand, som tager sit Lob gjennem et stort, glandsfuldt Landskab og i sit Skjød gjenspejler Blemster.

træer, duftende Buske, fløvrige Bjerghøider og herlige Slotte; — Haabet udbredte dets gyldne Duft, sit Trylleglimmer over det, og af de raske bevægende Bølger opbuggede de skønneste Fremtidsbilleder.

Saaledes havde Amors ubegribelige Magt saaret Unglingens No paa det ømmeste, imedens den gav den barnlige Pige en Selvstændighed, som hun tidligere ikke havde havt, da en glimrende Turnering kaldte samtlige Beboere og Gæsterne til den herlige smukke Engslade, der udbredte sig mellem Høien, paa hvilken Borgen Video laae og et skyggesfuldt Skovbjerg.

De herligste Ting bleve fuldbragte af de forsamlede Herrer og Riddere, og allerede nærmede sig saavel Dagens som det krigeriske Spils Ende, da der fra Skoven, som næsten strakte sig til Skranterne af Kamppladsen, skete flere Flinteskud. — Man holdt det i Begyndelsen for en Overraskelse, som Festens Herre havde beredet sine Gæster; men snart viste sig det frygtelige Alvor, i det to velbevæbnede Røverhøbe brød ud af Skoven og begyndte at storme imellem de bestyrtsede Gæster. Haabet paa et rigt Bytte havde forsamlet og lokket dem herhen, og snart saae man Sværd og Landser at dryppe af Herrerens og Røverens Blod.

I dette Dieblit stod ogsaa Borgen i lys Lue,

og da alle løbe brogede og forvirrede blandt hinanden, brødes og kæmpedes, ilede en Hob af Røverne at bemægtige sig de deels flygtende, deels afmægtige Fruentimmer. Granvillar, der allerede blødte af to Saar, og ved Flammerne paa Slottet, og det uforholdsmæssige Fleertal af Røverne holdt alting for tabt, troede nu kun at have en eneste Pligt. To mægtige Sværdstrog af hans Heltearm befriede den livløse Inez fra hendes Bortførere; raskest rev han hende til sit høitbankende Hjerte, paa den modige, hurtige Araber, og som paa Stormens Vinger var han langs med Manzanares Bredder forsvunden for Venners og Fienders Vind.

Den stille Nat af en høi Pinieskov havde modtaget ham, endnu laae Inez afmægtig til hans Barm, men nu følte ogsaa han sine Kræfter og sit Liv forsvinde ved de dobbelte Blodstrømme. Ved en Bæk, som med lette Klage-toner giennemrislede den fyggesfulde Grund, nedlod han sig af Hesten med sin søde Byrde, og havde endnu saamange Kræfter, at fremskaffe noget Vand, for at løse den Elskedes Afmagtsbaand.

4.

Det var forunderligt at see, hvorledes den unge blege Riddermand i halvforstyrret festlig Dragt, støttet paa den venstre Arm, laae i det duftende Græs.

teppe, imedes den vndesulde Sne; ikke mindre festlig smykket, forbandt den tappe Unglings Saar, hvoraf det farligste gik fra Halsen, over det høie, skionthvælvede Bryst. — Det var næsten saaledes, som vi i Borneaarene pleie at tænke os Konger og Fyrster ogsaa ved de almindeligste Forretninger i Livet, ja selv paa Dødsengen, med deres Krone og Scepter.

Granvillar saae en Taare svømme i den Vndiges skjonne Vine og sagde: Ikke brænder mit Saar, det hede fremstrømmende Blod mig saaledes, som Eders vaade Vine, Donna Sne; . Jeg kjenber intet høiere Dnske, end at betale det mindste Smil paa Eders hulde Mund med mit Hjerteblood, og maa nu see, hvorledes Eders Englemedlidenhed for mig præsser Eders Hjerte.

Huldt rødmende svarede Donna Sne;: Spar Eder de søde Ord, saa venlige de end hilse mig; see, o see kun, hvorledes Saaret saa at sige bevæger sig og saaledes spilder det unge Blod. — Ti, ti, min Ridder!

Mere blegnende og med venligt Smilen sank han tilbage i det frodige Græs, som slog dets grøne Bolger sammen over det skjonne bruntlokkede Hoved. Don Alonso Granvillar hvidskede:

At, at det maatte være mig forundt, at udgyde den sidste varme Blodsdraabe i Eders Tjeneste.

Oversvældet af de smertelige søde Ord og Syn, brøede Tne sig, henreven af Kjerlighedslængsel og hævet over enhver jomfruelig Betænkelse, ned til Unglingen og raabte:

Kan jeg ikke paa anden Maade faae dig til den nødvendige Taushed, o du min skønne Livs-, min Gress-Freller! saa maa det skee saaledes. O, giv dog dit og mit Onske i Opfyldelse og udsluktes saaledes som nu min Aande formæler sig med din, det unge Liv i begge vore Hjerter! Vi have jo dog saa lidet Haab for denne arme Jordstiltværelse!

Med disse søde Ord sluttede hun sine Læber til hans, saa at den arme Unglings Blod farvede hendes blide Bryst, og da hun saa i hans forklarede, hendsøende Bine og bange Dødsanelse omsvævede hende, da sank hun livløs ved Siden af den Livløse.

Lydelige, velgjørende Ord og en forfriskende Røling om Pande og Barm, bragte den skønne Frosken til Bevidstheden. Da hun opstog det himmelblaa Dug, saa hun den Underligelste nedboiet over sig og for hende stod en gammel ærværdig Eremit, og betragtede med venlige Blikke den skønne Kjerlighedsgruppe.

Nu Gud være lovet! — raabte denne, og fol-

bede de skjælvende Hænder med et fromt Blik mod Himmelen, — det første tilbagevendte Skridt i Eders Skjønne, unge Liv er gjort. Nu maae I fatte Eder og forjage enhver Frygt og Angstelse af Eders Hjerter. Den unge Riddersherre der, er ikke i mindste Fare og saa Dage ville være tilstrækkelige til at gengive ham den gode Ungdomskraft. — Tag kun, smukke Frøken, al Eders Smule Mod og Standhaftighed sammen, paa det Eders Bedrøvelse ikke skal forhale den unge Vens Helbredelse. —

Uden Virkning henklang den velmeente Advarsel; thi Haand i Haand, Die i Die, som om de efter Mars Skilsmisse havde gjenfundet hinanden, sad Ridderen og Frøkenen; da lød i Nærheden stærke Hornklang gennem den blaa Luft. Støttet paa sit Sværd reiste Ridderen sig; da kom af den mørke Skovnat en Skare Bevæbnede frem, i hvis Spidse Granvillar strax gjenkjendte Grev von Lerma.

5.

Meget stor var begge Bennernes Glæde, der allerede troede sig afskildte ved den kolde ubarmhjerlige Død, overordentlig var Grevens Glæde, da han ogsaa saa den skjønne Jomfru reddet, som man ialmindelighed beklagede som rovet. I Heben og Brimlen af Kampen, havde man ikke Tid at agte

paa Helteynglingens ridderlige Daad. En Deel af de Overfaldne havde lykkelig reddet sig i Skovene og bleve nu opsogte af deres Benner. De andre, som denne Redning var affaaeren af Røverne, saae kæmpende den visse Død imøde, da ved en lykkelig Forvilben et Compagni Soldater, som Tjenesten havde kaldet til Madrid, lode sig tilsyne paa Kamppladsen i det farligste Dieblif og ved deres Deeltagelse afgjorde den blodige Strid. — Endeel af Røverne bleve dræbte, endeel fangne og vel bevarede, og kun saa lykkedes det at undflye. Ogsaa Borgen Bideo blev snart lykkelig frareven Flammens Raserhed.

Allerede skumrede det i Dalene, og kun som en let, lys Duft laae det endnu paa Bjergene, da den Skjønne og Ridderne ankom paa Borgen. Paa en selskabelig Underholdning var under flige Omstændigheder ikke at tænke; men derimod havde Huustægen og dennes Hjelpere alle Hænder fulde. Neppe een af de tilstedeværende Herrer var kommen usaaaret af Kampen, og samtlige Damer havde Skrækken mere eller mindre angreben. Enhver trak sig tilbage i sit Sovestammers Fred, og snart hørte man intet uden Vagtens Raaben, som Kapitainen havde ladet blive tilbage som Nødværge.

Granvillar, med Legemet smerteligt, men

Sjælen paa det sødeste saaret, laae, omgiben af
 de behageligste Billeder, paa den magelige, rigt-
 smykkede Hvilefeng. Men fremfor alt andet vidste
 han at svælge i Erindringen af den kostelige Blomst,
 da Inez trykkede det søde Taushedssegl paa hans
 Læber, hans Blod glad udflød under hendes omme
 Barm, og Liv og Bevidsthed opløste sig i det før-
 ste Kjærlighedskys. Tvedragt med sig selv, som
 tidligere havde angrebet ham, var tilende; klart
 og tydeligt stod det for ham, hvad han nu havde
 at gjøre og lade. Hans Forretninger i Verden
 laae nu reent afgjorte for hans Sjæl. Som en
 from Døende med Beemod og Ydmyghed seer til-
 bage til sit hengangne Liv og glad stuer op i den
 halvaabne Himmel, saaledes saae Alonzo paa
 sine Seire og Laurbærkrandse, og fastede da det
 salige Blik i hans skjønne Inez Hjerter og Kjær-
 lighed. Hvad der før havde syntes ham kæmpe-
 stort: hans Konges Fordringer, Faderens Vrgjer-
 righed og ubøielige Sind, de tusinde og atter tu-
 sinde Betænkkeligheder af hans Slægtninge, forrin-
 gede sig til en usynlig Smaating. Han havde
 alt ofte nippet til Dødens Bæger, og mere end
 at døe, kunde dog Verden og hans Slægtninge ikke
 fordre af ham. Ja, han bekjendte for sig selv, at
 der ingen høiere Lyst kunde gives, end at lade det

herligste, daadfuldeste Liv for en Høitelsket. Saaledes spøgede, somølge og følge med den faste, selvfortroende Svømmer, det stedse høit bevægede Livshav med sine Fremtidsbilleder, til den afsmattede Natur underlaae og han, som landet paa en salig De, hensank i de stille Dromme af en qvægende Søvn.

6.

Det søde Billede, der saa venligt havde indbugget ham, tog ham ogsaa ud af Søvnens Arme, da den første Solstraale lysnede i hans Bærelse. Hvor glad folte han sig og hvor styrket, hvor klart og muntert fandt han sit Indre! thi det forekom ham ikke anderledes, end som om det hulde Dagslys havde borttaget de saa natlige Farver fra Billederne, som igaar, tildeels saa alvorlige, vare gangne forbi hans Sjæl; han folte alle sine Livsblomster udsprungne, og de mørke Tanker paa Død forsvundne. Han folte sig tillige saa kraftfuld, at han uden fremmed Hjælp kunde klæde sig paa, og han vilde just forlade Bærelset, for at overraske sin Tjener og sin Lærma, da denne, ledsaget af Lægen, traadte ind.

Begivenheden fra igaar syntes at have virket ufordeelagtigt paa Grevens ellers altid muntre Lu-

ne; thi synligt hvilede en Mismodssky paa den ellers saa klare, frie Pande. Da Granvillar mærkede dette, kunde han neppe bære sig for nogen Urolighed, og med Utaalmodighed saae han Lægens Bortgang imøde. Da denne gik, traadte han til Bennen, som taus lænede sig i det høie Buevindue, og sagde:

Au, da Ulykken kun let er hendragen over vore Hoveder, maa jeg see dig forstemt, ja fortræden? Død og Beskæmmelse er saa nær skreden forbi de fjære Gæster, og Hausverten lægger den ellers saa muntre Pande i Utillfredhedsfurer?

Men — svarede Bennen, — naar alting forsværger og forbinder sig mod vore Dødsfæ! — Jeg tilstaaer dig, at jeg efter Blodsudsæden igaar havde ventet mig en ret munter Høst. Melonens Saar i Hovedet har Lægen erklæret for farligt, og den raske, levelyfne Vargas har Bundfeberen overmandet. De andre pakke sammen over Hals og Hoved; til Dødsflod raser endnu Kramper og Besvimelser blandt mine skønne Beninder og endelig — her taug Lerna, som om han greb sig i noget han ikke skulde forraade.

Og endelig, — tog Granvillar Ordet. Hvorfor ligger du det sidste under Laas og Lulke? Skulde Lerna have noget skjult for mig?

Fortræden smilende svarede den Udspurgte:
 Og endelig er den dromte Glædesplan i mit Slot
 bleven til et Hospital!

Nei, det er ikke det, som furer din ellers muntre Pande! — raabte Granvillar, i det han greb Bennens Haand og saae ham stift i de dunkle Vine, — skal jeg gjentage mit Spørgsmaal?

Du er besynderlig, — svarede Perma, i det han bøjede sig lidet i den duftende Morgenluft i Haugen, — og dog kan jeg ikke give dig ganske Uret! Intet kan gjøre mig mere fortrædelig end gamle Folks egensindige Griller, som saa ganske have forglemmt deres Ungdomsblomstren. De forekomme mig, som Vampirerne, om hvilke man fortæller, at de udsuge det friske Blod af unge kraftfulde Mennesker, eller som de kolde isagtige Lavinier, der nedrulle fra ældgamle Bjerger og begrave en lille munter Verden under deres Sneehyrde. Paa denne ærbarmelige Maade have vi ogsaa mistet vort Selskabs Akenodie, din skjønnede Reddede.

Mistet? — stammede Granvillar og sølte sig som gjennemboret.

Saaledes er det! — svarede Perma, — Donna Mendoza, hvis Eremitslot kun ligger saa Mile fjernet herfra, har formodentlig erfaret Di-

historien fra igaar, og er imorgestiblig meget uvelkommen ankommen her med Morgenstiernen. Efter vant Wiis tog hun uden alle Omstændigheder, uden idetmindste at hilse paa mig, den skjønnede Niece med sig, og har saaledes for min Levetid gjort mig vred paa alle gamle Koner.

Nu, saa fare hun vel! — raabte Granvillar bitter leende, — men ogsaa jeg maa nu i det Fri, ellers — dog uden at ende rev han sig løs fra Bennen, og ilede, saameget hans Kræfter tilode det, ad Drappen ned i Haugen.

Hvo der nogensinde indslumrede vugget af søde Billeder og opvaagner blandt Nøvere, kan, naat han undveg Døden, male den Ulykkelige's Billede. Som ved en Jordsform var hans muntre Ungdomsland nedgaaet, og han skred nu forvandlet, som ved et Trylleslag, til en Olding, mæt af Livet over de gabende Ruiner. Som en Spaadomsstemme lød det gjennem hans Indre: dit Lykkespil er tabt, du vil aldrig, aldrig see hende igjen! — Alle de underfulde Englelyd i hans Sjæl havde loiet, og han saae sig redningsløs hengiven til Priis for sin onde Skjebne.

Morgenvinden, der ellers saa venligt koldede hans Tindinger, drog som brændende gennem hans Barm, og alle Naturens Andre, der i gylden Duft saa henrivende laae udbredte for ham, tjente kun til at gjøre ham hans egen Glendighed ret soledig og anskuelig. Han fandt sig fristet til at ride Saarbindene fra sit Brykksaar og at udsproite det oprørte, forhadte Blod i Foraarsluften; men en usynlig Haand holdt ham tilbage og denne frygtelige Tanke forjog snart hundrede andre af lignende Bæsen og Indhold.

Hvad et saaret Digterhjerter nogensinde sang, hvad Qualer uslykkelig Kjærlighed nogensinde solte, alt, alt strømmede som en Ildregn fra den fortorneede Himmel paa et med Forbandelse betynget Land. Som en Rasende soer han bort, over de duftende Blomsterenge, og Aarets yndige Spirer døde under hans tilintetgjørende Trin. Paa en fugtig, skummel Plads styrtede han endelig mat og næsten uden Liv.

Saaledes fandt Perma ham næsten i Dødens Arme. Ved den heftige Bevægelse havde Forbindingen paa hans Saar løsnet sig, og som en varm Rilde flød det unge Blod over det herlige Kjønt dannede Legeme. Den kolde, fugtige Torvemose-

Luft havde opvaagnet den neppe roliggiorte Feber-
 kraft i hans Indre, og som et koldt Ligbillede blev
 han baaren paa sit Bærelse. Den kraftige Natur,
 der lykkelig modstod alle dødelige Indflydelse af det
 fjerne Himmelskræg, alle Solivets og Krigsstandens
 Besværligheder, alle Smerter og Udmattelser, un-
 derlaae nu for den spreorte Sjæls Storm, som i det
 Dieblis holdt alting for tabt, i hvilket den haabede
 at vinde Alt og det Høieste. Med bedrøvet Hjer-
 faae Lerna paa Lægens Forretning, der efter sin
 vannte Maade, gjorde alt hvad han gjorde med ual-
 mindelig mange Omstændigheder og Vidtloftigheder.
 Fra Minut til Minut saae han ham at ryste be-
 tænkeligere paa Hovedet eller trække paa Skuldre-
 ne, og da han ved Bortgangen saae ham gjøre et
 let Kors over den Syge, troede han sin Ven tabt,
 og udbrod i en Strøm af Taarer. ~~Indvunden~~
 Lægens Mening syntes ogsaa snart at retfær-
 diggjøres. Bundfeberen steg til en usædvanlig Grad
 og antog fra Time til Time en farligere Karaacter.
 Saaret selv saaes daglig i en mere farlig Til-
 stand. Kræfterne forsvandt stedse mere og mere;
 Lægemidlerne nægtede deres velgjørende Virkning,
 og saaledes vænte man sig til, efterhaanden at
 betragte den kort forhen endnu Blomstrende som et
 Bytte for Døden.

Men Menneskets sande Redningsengel i flige Tilfælde, den sunde, ufordærvede Natur, havde endelig Vennernes omme Beskrivelser. Tre Uger kæmpedes Død og Liv i den unge Barn, endelig seirede den Sidste i den stærke Strid; men hans Blomstren var forbi. Kun som den matte Aften- skumring forkynder den hengangne Dag, saaledes fandt ogsaa Granvillat kun en mat Efterklang af hine høie, frydfulde Toner, der ellers saa herligt raabte i hans Hjerte. Lyst til at dø var forsvunden, men ogsaa Lyst til Livet. Kun en eneste sparsom Blomst rakte Haabets Engel ham, og han besluttede, at vandre gjennem Spanien, som en from Pilgrim til et Naadebillede, og at haabe, om han ikke endnu engang vilde faae de Dine at see, af hvis Himmelblaa han havde draget Døden; thi han havde erfaret, hvorledes Donna Mendoga fra hin ulykkelige Dag af var forsvunden fra det eensomme Slot tilligemed sin skønne Niace, uden at efterlade mindste Spor til sit nye Opholdssted.

Det var en skøn Maimorgen, da han forlod Slottet Video. Ham var det som om han havde forladt en stille fredelig Grav, for som en hvileløs Mand, sig selv til Naal, at omstreife i ustadig Vildelse. I modbydelig Modsatning stod det skønne

muntre Landskab, omfloret af den underfulde For-
 aarsduft, som i gyldne Dyrlettraade for hans mørke,
 enhver Livsglæde berøvede Sind. Solens Straa-
 ler, Blomsternes Blomstren, Fuglenes Sang, Kil-
 dens søde Nisten, alting syntes at mane ham, at
 hans Maidage vare forbigangne, og en kold uven-
 lig Høst havde udbredt sig over hans Liv.

Som med giftige Pile i Hjertet reed han
 gennem en stjern Dal, da en ung sølsom Ledsa-
 ger, snart bagved, snart tilhøire og snart til-
 venstre sluttede sig til ham. Af hans Klædning
 lod sig ikke godt slutte, hvilken Tid og hvilket Folk
 han hørte til; thi en spanske Troie og vide Ara-
 berbeenklæder, en stor tydske Ridderhat med Hjere og
 et kort Tyrkesværd, gjorde ham aldeles ukjendelig.
 Men derhos havde han saameget sjønt og munt-
 tert i sit Ansigt, at det selv bandt Granvillars
 forvirrede og flygtige Blik paa en kort Tid. Til-
 lige vidste han at udføre saamange og saa herlige
 Ridekonster paa sin Ganger at han engang efter
 den anden drog den i sig selv Hensjunkte fra de
 mørke Billeder.

Ogsaa Granvillars mørkebrune Araber-
 hingst syntes at more sig ved sin Kammerats Be-
 håndighed og, tilbrinsende den saa at sige sin Hil-
 ten, faldt den ligeledes muntert og levende i lette

Spring. Da nu den Bedrøvede strax falbt tilbage i sine Drommerier, saa skeete det, at han snart, uden at mærke det, red ved den Ubekjendtes Side.

Da greb denne ham sagte og tiltroende ved Armen og raabte med en Stemme, der gjenlød overordentlig behagelig i Granvillars Indre:

Tilgiv mig, ubekjendte Herre og Ridder, at jeg forstyrrer Eder i Eders Grunden, men jeg kan sandelig ikke andet, da jeg nødsages at bede Eder om en ridderlig Tjeneste.

9.

Som berørt ved et smerteligt Saar, saae den Adspurgte i Unglingens blide Mine; men atter let forsonet ved de velgjørende Blikke, trak et venligt Smil sig om hans endnu blege Læber og han sagde: Endskjant mit Sværd og mit Liv for nærværende Tid er det eneste, som jeg har at raade over, saa er, ifald I kan nøies hermed, begge Dele til Eders Tjeneste.

Jeg haaber, i største Nødsfald bruge vi kun det ene, og dette er det første, — svarede Unglingen venligt, — og der er endnu længe til. Jeg troer i det mindste ikke, at de gamle Dvindeknegte tør drive det saavidt. De har maaskee i lang Tid ikke seet andet end den kjære, gode Spin-

derof, og dette virker sædvanligt en Art Modbydelighed for et Par blanke spingede Riddersværd.

Bed disse Ord, loe Unglingen høit, kastede med Fingerspiden sin Hest hoire om, red saaledes paa den venstre Side af Granvillar og sagde:

Det er en ganske simpel Historie, der handles enes og alene om, at I hjælper mig at bortføre min elskede Pige, som jeg paa ingen anden Maade kan faae fat paa. Dog, paa det at I kan i Korthed erfare det Hele, som det sig her og her, saa lad os holde lidt her i denne skyggesfulde Laurbærskov.

Bed disse Ord dreiede den Ubekjendte fra Landeveien; Granvillar fulgte, og snart havde den ventlig duftende Laurbærskov modtaget dem i sin grønne Nat; — her spingede de sig af deres modige Dyr, som syntes snart at kyskes, snart at bides, leirode sig i det høie frodige Græs, og Unglingen begyndte:

Ikke langt herfra, mod Østen i Bjergene, der ligger et halvt forfaldent Slot, hvori en gammel Drage holder sin Skat fangen. Min Huusdrage er en Art af almindelig Huusdrage, nemlig en gammel, menneske-lyk, munkehjertet Dante, der, som jeg troer, hellere vilde fæe den levende Djævel i den fine Bægge end noget som helst Menneskebarn.

Jeg har gjort hendes skønne Nieces Bekjendtskab ved Frilighed af en Familiefest; men neppe troede hun at bemærke, at det maaskee brændte hos os, for hun paa staaende Fod forsvandt med den Uforlignelige, uden at man blot kunde ane hendes Opholdssted. Først igaar fandt jeg hende som en gammel Hæraand, huserer mellem Levningerne af hiint Slot, og min søde Engel ved hendes Side.

Granvillar horte Unglingens Ord med hiin Art af stille, siv Gruen, der pleier at gribe os ved Efterretningen, at vi ved et Overfald af Døden have mistet et kort forhen friskt og blomstrende elsket Væsen. Da nu det elskende Menneske er saaledes fundet, at han, saa at sige, med magnetisk Kraft trækker alt Smerteligt og Modbydeligt til sig, saaledes troede ogsaa vores unge Ven i den Fremmedes elskede Dame at kjende sin trolose Inez, og sølte alle sin Sjæls Saar paany bløde. Den muntre Rejsekammerat syntes ikke at mærke det; men raabte friskt og muntert: Men nu skal det ogsaa have Ende med den gamle Dragehat; thi er I saa venstabelig fundet, i yderste Nødsfald kun at dække mig Ryggen, da haaber jeg inat at være med Skatten over alle Bjerge og imorgen med det tidligste paa min Borg Villarcapo, som jeg har tilkjøbt mig for godt Krigsbytte.

Af den dødelige Bevægelse i Granvillars Hjerter var ved en heftig Døden af den tidligere ribberlige Sjælestorhed fremgaaet en Beslutning, som, under flige Omstændigheder, er ligesaa sjælden som sælsom. Det syntes at være bleven ham klart, at den Høitæfledes Tilbøielighed for ham kun havde været en af hine Overfølelser, hvilke, fremførte ved særdeles Omstændigheder, let pleie at virke paa et Gruentimmerhjerter. Han vilde føre den Selvfæde i den misundelsesværdige, til denne skjønne Dag tidligere berettigede Medkeilers Arme, derpaa for stedse forsvinde, og da begrave alle det uhyre Bønhøds glødende Pile i sit dødsfaarede Hjerter.

Medens dette smertelig-søde Billede havde udviklet sig for hans Sjæl, havde han tilligemed den Ubekjendte besteg Gangeren, og begge travede videre i det skjønne venlige Landskab. — Men Don Manuel af Villarcayo, saaledes hed den Fremmede, tog Ordet og sagde:

J vil holde mig for et noget naragtigt Menneske, at jeg ved en saa overordentlig fin Historie henvendte mig til Eder, som en for mig fremmed og ubekjendt Herre. Men om ogsaa den ubetydelige Ungling Manuel af Villarcayo er Eder

ubekjendt, saa kjender jeg derimod den bristige Mohrerovervinder Don Alonzo Granvillar af Puertobello meget vel.

Granvillar saae venlig i Don Manuels Dine, bukkende for den ærefulde Hilsen; men denne vedblev:

Vel er det nok svært at kjende mig i denne kristelig-hebense, nord-ost-syd-vestlige Forflædning. I har ogsaa kun eengang seet mig, paa Søhviden for Kabir, hvor jeg, under Eders ridderlige Kammerats, Don Hernandez af Salazars, Fane, erholdt den første Blodtrod af de Vantroendes Hænder. — Men dette bundtbrogede Skjul er et godt Bærge og Baaben mod det gamle Basiliskblis.

Endnu meget fladdrede den snaksomme Ungling, hvorledes han var Eneherre over sin Billie og Formæ, og hvorledes hans Bruds Slægtninge endelig dog vilde forsones og lade ham naae sit Maal, og Granvillar lurede stedse, om han ikke endelig engang vilde nævne Navnet Inez; men Don Manuel syntes med Hensigt at undgaae det, og nævnede kun den Inderligelskede med almindeligomme Udtryk.

Om Middagen kom de til en lille venlig Landsby, hvor de kun til Nød fik nogle faa Forfrisknin-

ger. Efter Maaltidet tog Manuel sin ridderlige Ven til en Side og sagde:

Dragereden ligger kun en Mil herfra i Bjergene. Dersom I behager saa bliv her i Landsbyen, jeg vil imidlertid ride lidt omkring for at speide. Der maatte vederfares mig noget meget forunderligt, om vi ikke sees forinden to Timer. Lev imidlertid vel og eftertænk, hvor Manuel af Villarcayo til ærlig Gjentjeneste tør udgyde sit Blod for Eder.

Med disse Ord svingede Unglingen sig paa sin Hest, og forsvandt snart mellem Bjergene. Men Granvillar gik i den allerforunderligste Stemning snart hastigt, snart langsomt op og ned i den lille Hauge ved Huset. Men hvad der endog gik igjennem hans Sjæl, saa blev dog den forfattede heltemæssige Beslutning uroffkelig fast i hans store Hjerte.

II.

Aftenrøden glødede allerede over Bjergsiderne, da Manuel med glad Ansigt kom tilbage og manede den eftertænkende Kammerat til Opbrud. — Roserne blomstre i Vinduerne, min Kjærlighedslykke i Livet, — tiltraabte Don Manuel den alvorlige Alonso; — de første ere Barteg-

net paa det sidste; thi det er det sjønne Budskab
hvorledes alting vugger sig i Sikkerhed og at ikke
det mindste er i Veien for den Elskede.

Dalen blev stedse snevrere, fra begge Sider
taarnede sig himmelhøie Fjelde og Bjerge, der i
Maanfinnet, som fremkom strax ved Nattens Frem-
brud, ikke vare anderledes at see til, end ligesaa-
mange, ved Trolddom forstenede Kæmpestykker.
Da sagde Manuel: Alle vore, og vel ogsaa
fremmede Kjærlighedsfange, ere fulde af den yn-
dige Maanes Glorie og Herligheder, men jeg, som
dog selv er ganske sunket og drukket i Kjærlighed,
ønsker den af mit ganske Hjerter bort over alle
Bjerge. Er det dog ikke en Glendighed med Li-
vet; thi findes ved en sliig Leilighed ingen For-
rædder paa Jorden, saa vandrer han vel endog som
en mægtig Stjerne i det blaa Himmelrum. Jeg
beder dig, kjære mørke Nat! kom, alle Poeter til
Tros, og tag denne Bunkke Jord i Besiddelse.

Men det udfregne Lys kom dem ret herligt
tilpas; thi ikke uden Livs- og Legemsfare vare de
komme over Fjeldspidsene og de steile Bjergrygge
ifald mørke Skyer havde bedækket Himmel og Jord.

Granvillar red ved Siden af den kaade
Ridderungling med et Menneffes Gølelser, der just
staaet i Begreb med at ofte sit Liv og Blod for

den gode Sag, som allerede seer det flæbne Morderjærn der skal træffe ham, og forud aner det i sit fri, modige Hjerte. Uden Brede og Had skiltes han fra den Funderligelighedens Billede, der, efter hans Anskuelse, i et behageligt Selvbedrag havde rakt ham, istedet for den til Randen fulde Livsposkal, det kolde Dødsbæger.

Denne hurtige, forunderlige Gemytsforandring var ham intet nyt; thi ofte havde han allerede selv erfaret det, hvorledes et menneskeligt Væsen, ved det første overmægtige Syn havde grebet ham, flugt det yndige Billede af tidligere skønne behagelige Billeder og endelig selv var forsvundet ukjendelig i Tidens Volger. — Saaledes undskyldende Sne' & skønne Synd for sit Allerinderste, og beredt til at betale den med sit hele Livs Lykke, havde han ganske tabt sig i sig selv, da Don Manuel tiltraabte ham: vi ere ved Maalet! — og ved en uvilkaarlig Gysen opvaagnede han af sine stille Dromme. — Han saae sig ved Foden af et høit Fjeld, paa hvis Finding laae et gammelt halvt forfaldent Slot i Maanens tvivlsomme Lys.

Manuel var hurtig af Hesten og, ilende med stor Behændighed fra Klippe til Klippe, forsvandt han hastig for den Efterseendes Blik.

Saaledes maae de ældgamle Riddere have va-

ret tilmode, — sagde Granvillar til sig selv, i det han, greben af en indvortes Gysen, trak det tro Ribbersværd, — naar de indviede deres Hoveder til den visse Død. Ak! gid den med sin søde Nat allerede havde overskygget mig Lykkelig-Ulykkelige! —

En sagte Næsten afbrød ham; han saae op, og saae Don Manuel med sit skjønne Bytte i Armenene, dristig og glad at ile ned af de steile Fjælde. Det var Sne'z høie, slanke Skikkelse, men tæt tilfløret, hendes gyldne Lokker svømmede oploste i Natte-luften.

Leende svingede Manuel sig paa sin Ganger med sit søde Kov, og gav den Sporerne med de Ord: Kun først min Skat i Sikkerhed hisset i den gamle, udskregne Troldhule, da er jeg strax igjen hos Eder. — Men høit raabte Alonso efter ham: Lev vel, I Lykkelige! dog mig skal I ikke mere see! — og da Ordene lød gjennem den stille Luft, hørte han allerede i Graastand raabe: Gud i Himmelen, det er Alonso's Stemme! og Jorden syntes at synke under ham og Himmelen at styrte sammen over hans Hoved. Dog rev han sig hastig af den dødelige Bedøvelse og sprængte, som forfulgt af Fienden, til den modsatte Side.

De guldsmykkede Taarne og Kupler af den herlige Kongestad Madrid, glødede allerede i den blændende Middagsglands, da Don Alonso ankom ved den skjønne Bro over Manzanares. Vissheden af sin ulykkelige Skjebne havde gjengivet ham al sin Fasthed. Den frygtelige Storm havde trukket sig tilbage i det inderste af hans Hjerte, og en ualmindelig Rolighed syntes udbredt over hans hele Væsen.

Saaledes ankom han i sin Faders, Hertugen af Ferias Pallas, og blev af ham, (hvilket han ikke havde haabet,) paa det venligste modtaget.

Jeg er allerede vant til, — sagde den gamle Herre paa en skjemt som Maade, der ellers ikke var ham egen, — af min Søn at betragtes som den sidste af hans Benner. Ikke desmindre har jeg, hvilket jeg desuden aldrig vil undlade, stedsse vilst mig som den første. Det er ogsaa denne Gang ret vel lykkedes mig. — Min Søn, Kongen har, efter min Begjæring og bevæget ved dit Forhold i Kriggen, ophøiet dig til Greve af Altomora, og til Grand af sit Rige; en Værdighed for dine og mine Fortjenester, som du vil vide at ære. Men jeg veed, min Søn vil ikke alene leve for Verden og Uren, han vil ogsaa leve for sig og sin Lykke. Ogsaa derfor er der sørget, og du skal endnu idag forloves

med min vel ullykkelige, men stedse ærværdige Ven
Greve af Fontanas indtagende Datter.

J stum Følelseshed saae Don Alonso hen
for sig, hans ved denne Efterretning saarede Følelse
bevægede sig kun med lette Trækninger, og Hertu-
gen vedblev:

Greven af Fontanas, som jeg fra Ungdom-
men af er bunden til ved det fæsteste Bånd, har
ved et uovet Foretagende til Amerika mistet sin hele
Formue. En Son tjener i den kongelige Armee
med Lykke og Ære, og en Datter, efter Sagnet
skøn og god som en Engel, venter sit Livs Lykke i
dine Arme. Vær altsaa beredt, endnu idag at for-
binde dig uoploseligt med hende.

Et fornemt Besøg blev meldt. Hertugen af-
traadte, og Alonso gik som en Kæmpe, der mod-
sætter sig den over hans Hoved sammenslyrte Fjeld-
tyngde, ud af Paladset.

At han hverken nu eller nogensinde vilde for-
binde sig med Frøken Fontana, var ham klart og
tydeligt; og Redningsmiddelet laae ogsaa aabent i
hans Sjæl. Modbydeligere end Graven var den
Tanke ham, at nyde en fremmed ei elsket Qvindes
Omarmelse, og saaledes Valget mellem to Under
ikke i mindste Maade svært. Verden og Livet stod

berovet alt Tiltrækkende og Behageligt for ham, og derfor Retningen, han havde at bevæge sig efter, fast og bestemt. — Saaledes var han uden Maal og Hensigt alt gjennemvandet flere Gader i Madrid, da en gammel Munk traadte til ham med de Ord: Salige ere de som tro; thi Himmeriget er deres! — trykkede ham et sort forseglet Brev i Haanden og strax forsvandt mellem de frem- og tilbagebalgende Menneſker. Hastig rev Alonso den kun simpelt foldede Skrivelse op og læste med bævende Læber:

”Fra den første Morgenstraale til den mørke Aften lurede jeg ved de veltildækkede Vinduer, om der ikke skulde opgaae for mig en god Stjerne i Synet af dig. En ubøielig, uforklarlig Skjebne har frareven mig dine Arme og styrtet mig i hiin Fremmedes; — men skulde der ikke kunne gives Menneſker, som ogsaa ere istand til at hæve sig over den overmægtige Skjebne? Vil du see den, der formaaer dette, saa indfind dig efter ave Maria ved Karmeliterinderne's Klosterhauge. For denne korte, korte Tid, og for — evig

Din Inez.”

Kun den, der allerede i Nærheden af Havnen strander og besuagtet paa et smalt Redningsbrædt frelser sit kummerfulde Liv, kan gjøre sig et Begreb om Alonsos Tilstand, da han havde læst de saa

Linier. Vel fandt han ikke det mindste Trøstende
 deri, meget mere havde de tydeligt udtalt hans hele
 Skjebne, ja det mindste Haabs Undergang. Men
 Tanken og Vissheden, endnu engang at see den In-
 derligelste, fremkaldte dog et nyt Liv i hans Indre.
 Jo koldere og bestemtere hans eget Væsen var ble-
 vet ham, jo mere forvirret og gaadefuldt dannede
 Begivenhederne sig, som han havde oplevet med
 Don Manuel. Uagtet hans egen uhyre Tilskiki-
 kelse næsten sammenknusende havde taget ham -
 Kæmpearmene, saa tjente dog Erindringen paa den
 Ubekjendte, som han hjalp til at bortføre, og hvis
 Stemme saa rørende havde bevæget hans Hjerte,
 til paa det forunderligste at bevinge de i flige For-
 hold langsomt snigende Timer.

Den velbekjendte lille Klokke lod til den fromme
 Englehilsen, og som den Dødsfyge imødeser den
 sidste Trøst paa Jorden, saaledes saae Alonso Op-
 fyldelsen af det sidste Kjærlighedsfulde Løfte imøde.
 Han havde kun ventet en kort Tid, da lod den gode
 gamle Munk sig see, greb ham med en stille Hilsen
 ved Haanden og førte ham gjennem en affides lille
 Port i Klosterhaugen. Alting var stille og roligt.
 Gjennem en duftende Potnerantsallee gik Veien til
 en Jasminløvhytte, i hvilken Alonso saae sin til-
 bede Inez sidde paa en blød Græsbænk. Hun

havde just udtømt et lille Solbæger, stod derpaa op og sank med en Taarestrom i den Kommendes aabne Arme.

Saaledes har det anet mig, stammede hun sagte og mat, under Unglingens lange, bævende Kys, da mit Bryst drak dit Blod, og den søde Dødsengel svævede over begge de Lykkelige. Nu er han os saa nær, saa nær, Livsformen er forsvunden, og jeg føler en sød Rolighed at gjenkomme.

Tvivl ikke længere, Elskede; thi kan jeg andet end boe i dine Arme, da alting vil tvinge mig til at leve i en Andens?

Ogsaa du? — hvidskede Sne; smilende, og trykkede sig af alle Kræfter til Unglingens bankende Hjerter. — O den ubegribelige frygtelige Lighed i vore Skjebner! Min uboieslige Fader har bortgivet mig til en Fremmed, som jeg aldrig har seet, og aldrig vil see; dog det er der sørget for, men ogsaa din, Alonso?

Ogsaa min, — afbrød Unglingen hende med en fast Stemme: han raadte over det, som ikke staaer i hans og ikke i noget andet Menneffes Magt. Dog vær rolig, lad Menneffene beregne, vælge og beslutte, lad mig see den der kan gjøre vort Valg og vor Beslutning vakkende.

Maaskee kan jeg det, — raabte en barsk Mandsstemme, og en gammel alvorlig Ridder traadte ind i Lovhytten. Alonso greb hastig efter sit Sværd, men Inez stammede, i det hun stedse blegere og blegere sank ned paa Græsbænken: det er min Fader.

Det er jeg, — sagde den gamle Herre, mærkelig angreben af dette Syn; — og lad mig see den, der formaaer at betage mig min Ret og min Magt over dig.

Mat aandende hævede Inez det lille Solbæger mod Himmelen og raabte saa høit hun formaaede: Det er skeet! Tilgivelse min Fader, jeg har bruddet Døden af dette søde Bæger.

Gift! — raabte Alonso, og rev sit tro Sværd af Skeden; Gift og Død! nu da, saa leve den, som Livet er mere end et ulægeligt Dødsfaar!

Bed disse Ord vilde han hastig begrave det blanke Staal i sit Bryst; men høit skrigende styrtede den gamle Munk sig i hans Arme.

14.

Nu, der ere de jo Begge, og maaskee ogsaa min smukke Søster, — raabte en bekjendt Stemme, og Don Manuel af Villarcayo traadte i Lovhytten med Hertugen af Feria ved Haanden. — Men

hvad seer jeg, — Alonso, du vil dog vel ikke dræbe din skønne Brud.

Min Brud? — skreg Alonso, korthængte sit Sværd og kastede sig selv i Forvivlelse for den Elskedes Fodder. — Saaledes kan ogsaa Himmelen lege med sine Børns Lykke.

Din i Døden, som i Livet, kjæreste Ven, — hvidskede hun og boiede sig til den Knælende, der vakkede i en Afmagt. — Brede ikke længere med den underfulde Tilfikkelse, som regjerer over os Begge; der gives et skønnere Liv end dette, som kun varer korte flygtige Aar, i et sligt sees vi igjen.

Dg vel ogsaa i dette, udbrod Munken med stille Graad; Donna Inez, jeg har anet Eders frygtelige Beslutning, og ombyttet Giften med et uskyldigt Pulver.

Den meest grændseløse Henrykkelse indtog Forvivlelsens Sted. Inez havde ikke vidst at Grev Altomora, just var den samme Alonso, der havde forbundet sig med hende ved sit Blod. Hvor meget voxede ogsaa Alonso's Forundring, da han erfarede, at Don Manuel var Grev Fontanas Søn og at han hjalp ham at bortføre sin egen Søster. —

Isabella, der af Hertugen var bestemt til den unge Fontana, havde ved sin Fødsel kostet

Moderen Livet; ogsaa hun blev, ligesom Inez, opdragen af en gammel Tante, der ialmindelighed boede i Segovia; her var Inez's Tante taget hen, og heraf Feiltagelsen ved Bortførelsen. Saaledes sammenslættede sig ved en underfuld Trængen af Tilfikkelsen alt, hvad der paa det nøieste hørte sammen.

Fontana lod fra den første Dag af sit uhyre Tab, Son og Datter glemme, at de vare Spirer af en af Spaniens første Familier, og derfor var og blev Inez's Familienavn Helteynglingen en Hemmelighed indtil dette Dieblif.

En kort Tid bleve Alle i stille Forundring over Menneffeskjebnens underfulde Gang, men da aabnede alle Hjerter sig, og Held og Lykke vedvarede deres hele Levetid.

Endnu længe fortalte Kastiliens Ynglinge og Piger Historien om Donna Inez og Don Alon-
so's tro Kjærlighed.

M i d d e l m o d B r e d e.

(Meddeelt.)

Johan Caspar Lavater, en af de ædelste og viiseste Mænd i det forrige Aarhundrede, kunde vredes raskt og heftigt; det laae vist nok i hans Temperament og det var en ved utallige Kampe først erhvervet Færdighed, at han med Sandhed kunde sige: "naar jeg kun faaer et Dieblisk til at sætte mig i Position, kun kan sige til mig selv: jeg vil ikke vredes! saa er jeg Herre over mig selv." Hvorledes han er kommen dertil, hvorledes han har søgt at bekæmpe sig, ville vi høre af ham selv.

Han besvarer Spørgsmaalet: "Hvorledes skal jeg blive Herre over min Brede?" hvilket ofte blev ham forelagt, saaledes som han havde besvaret sig selv dette for ham meget vigtige Spørgsmaal.

"Jeg vil sige Dem, hvad jeg siger mig selv; fortælle hvorledes jeg ofte hjælper mig selv ud af det, og forekommer min egen Brede."

"Hvad kommer der ud af?" Kan der for et fornuftigt Menneſte gives et fornuftigere Spørgsmaal? Hvo som ved alt vænner sig til at

forelægge sig dette, skulde det være ham for uansæligt at forelægge sig det i Henseende til hans Brede? At handle uden Diemed er Daarskab — at vredes uden Diemed kan dog ikke være Viisdom?"

Hvorfor vredes vi saa ofte paa os selv, efter at vi have stillet vor Brede paa Andre? Vi erkjende det Hensigtsløse i vor Brede, vort Sindss Forstyrrelse, Daarligheden i vor Opbrusen. Er det forstandigt at tilberede sig Utilfredshed med sig selv, Misfornøielse over egen Daarlighed?"

"Bedingen Exaltation fornedre vi os mere, end ved den af vort Blod. Vi gjøre os ikke blot frygtelige, men foragtelige for enhver, som seer og hører os, vi vinde intet; vi tabe Alt."

At indjage andre Skræk er ingen Kunst. Lyst til at forskrække røber et ondt, ufiærligt, til Venskab uskikket Hjerte. Vilde vi gjøre os frygtelige, og være anseete for haarde og onde?"

"Om Vredens Følger for Sundheden siger jeg intet. Men den indre Forstyrrelse; men den følelige Modsigelse i vor Natur; men Garen siden

efter med koldt Blod, af Egensindighed og Egenfærlighed, atter at maatte paaftaae, hvad der uden Overlæg og imod vor Villie er sluppet os af Munden i den flammende Brede, lig Lynild — o Bee, dersom vi tænkte mere derpaa, førend vi bleve vrede, hvormeget mindre ville vi da vredes!”

”En Kugle af Pistolen — hvor hurtigt affkudt mod et Tapet — ! Knaldet er borte, Røgen forsvinder — men det sonderrevne Tapet, Kuglen i Væggen bliver! Enfoldige, men sande Billede paa det hurtigt henkastede Lynord af den usfornuftige ukjærlige Brede! Ofte kan ingen Tid gjøre et Dieblifs Saar godt igjen — ingen Strøm af Bølgelighed ganske tilintetgjøre en Draabe dødelig Gift, som eengang har indædt sig i et blødt Hjerte.”

”Vi vredes aldrig uden at blotte og fornædre os for os selv og Andre — naar vor Brede ikke er grundet. Vi berøve os selv Agtelse og Kræfter til at virke, ofte i meget lang Tid.”

”Vi forøde vor skønne ædle og mandige Kraft, som er givet os til Beskyttelse, naar vi adspredde den i en hensigtsløs, hjerteløs Brede.”

”Hvo som vredes saaledes at han angrer sin Brede, har altid været vred paa en ubillig og uforstandig Maade. Vel den, som stedse, førend han vredes, kan sætte Grændser for sin Brede! Han alene kan siges at besidde sand Wiisdom — og skulde det være noget Ubetydeligt at have den? Smigreri efter Brede er et ligesaa uforstandigt som fornedrende Middel til at gjøre det godt igjen, som vi har gjort ilde med vor overilede Brede — og dog er dette uværdige Middel ofte det Eneste, som er tilbage naar Følelsen af vor Fornærmelse skal bortryddes i den andens Gemyt.”

T a b l e r.

Den hvide og den blaa Viol.

I Baaren i den lune Sol

Stod hos den blaa en hvid Viol.

”Min Søster, — yttrede den hvide —

Vi vil ei her om Rangen stride!

Men, reent ud talt, jeg ikke veed

Hvi roses din Bæstedenhed.

Endskjondt du vil saa ydmyg lade,

Du lefler med blaarøde Blade.

Jeg derimod i kolde Luft

Forsmaaer den sandselige Farve,

Jeg blomstrer bleg og uden Farve

Og næsten ogsaa uden Duft.

”Nu, — svared Blaaviolen blidt —

Du maa dig gierne Fortrin give;

Dog tænker jeg at man kan drive

Bæstedenheden altfor vidt.”

L i l i e n.

En sværmelst Lilie prægtig stod,

Dg hæved Kalken paa sin Stængel,

Dg troede selv den var en Engel,

Dg haaned Rosen ved sin Fod.

En Olding kom og venlig saae

Den røde Blomst i grønne Braa,

Men gif for Lilien tilfide,
 Forbi han ei den kunde lide.

"Hvad — raabte den — du foretæller
 Et jordist Blus i lave Hækker
 For høie Stigen, høie Flugt
 Og himmelstærke søde Lugt?"

"Din Duft er mig for qualm — din Himmel
 Gjør mig kun ør og hovedsvimmel, —
 Gienstvarte Gubben; — og din Top,
 Hvi kneiser den saa hidsig op
 Og viser Fromhed ved at blegne?
 Hvad søger du i Luften der?
 Troer du dig Himlen mere nær?
 Er Verdens Gud ei allevegne?"

R o s e n.

Y n g l i n g e n.

Du var langt mere skøn og huld,
 Hvis ei du var af Dorne fuld;
 Da kunde man dig bedre bryde.

Rosen.

Du regner Dyden for en Lyde.
 Min Strænghed stærmer mig mod Ran,
 Min Skionhed kan mig ei forsvare.

Ynglingen.

Men Torn har ingen Tulipan.

Rosen.

En Tulipan har ingen Fare.

Dehlenschläger.

Livets høieste Lykke er Kjærlighed.

En Fortælling.

(Efter H. Clauren ved L. Glamand.)

I.

Hjemfarten fra Ballet.

Endnu kan jeg ikke begribe det, — sagde Landraaben til sin Svoger Gottlieb, i det han holdt den venstre Haand for Næsen, og tælte paa Fingrene; — Spadille havde jeg, Spadille, Manille og Baste, Trumpf Konge og Trumpf Sex; i Carreau havde jeg Damen besat, i Coeur Kongen; og tabte Spillet Codille.

Du bygger nu altid paa Kongerne, — brummebe Svogeren, — da priser jeg mit Schach; jeg har spilt med Rectoren fra igaar Aftes Klokken otte, indtil imorges Klokken tre; tilsidst blev Manden dog saa mægtig søvnig, at jeg gjorde ham ganske schachmat.

Februar 1823.

G

Men hvorledes har da Albertine moret sig? — Godt, — svarede denne kort, søgte den bløde Silkebaabe fast om sig, og trykkede Dinene tæt sammen, for at Faderen og Onklen, der sadde lige over for hende paa Forsædet, ikke skulde forstyrre hende; thi hun havde forfærdelig meget at tænke og drømme. Den herlige sidste Cotillon — hun dandsede den nok eengang i den sagte gængende Vogn, den herlige Musik lod i hendes Øren, stedsse horte hun den mægtige Basses Brummen, og de obligate Blæseinstrumenters nydelige Solo.

Hun lod Alt, mere end salig i Erindringen om det nys endte Bals passere Revue endnu eengang i sin Hukommelse med sød Henrykkelse. De utallige mange Badegæster, den store, prægtig oplyste Sahl; de allertjæreste Tourer; den unge, smukke — meget smukke unge Mand, med hvem hun dandsede den sidste Cotillon, alt fløi omkring hende endnu — ak, naar der blot havde været ret langt til Faderens Huus. — Det var saa ubeskrivelig deiligt at kjøre i den kjølige Sommermorgensluft — men hvor var det nu hun slap, ja ved Cotillonene — men hvorfor netop ved denne; en Bals — en Engelskdands, og ovenikjøbet en Française havde hun dandset med den samme unge Mand, Fire Dands med een Cavaleer. Men det var og,

saa et elskværdigt Menneske; han bad saa besked. Ingen Pige kunde aflaae ham det. — Hvorledes var hun dog bleven bekendt med ham! — Rigtig — hun havde — nei han havde først seet paa hende. Efter Bordet, da hun havde dandsset Ecossais'en med Hofraaden, fulgte den Grammede steds efter hende udenfor Colonnen, og da hun traad ud af Dandsen, nærmede han sig besked til hende, og bad hende — næsten lidt for frygtfuld — om den næste Dands. — Hans blide Bæsen, hans Frygtfuldhed klædte ham ubeskriveligt godt. — Der gaves ingen lettere, ingen bedre Dands'er i hele Sahlen — af hvad siger jeg i Sahlen — i hele Europa. — Men hvo — hvo i al Verden er han! Intet Menneske kjender ham — Nu intet Menneske — det kunde hun just heller ikke sige, thi hun havde naturligvis ikke kunnet spørge alle Folk, hvo den unge smukke Mand var, med hvem hun havde dandsset fire Dands'e. Men af ringe Stand kunde han ikke være.

Den elegante, moderne Klædebragt, den fine Anstand og Dmangstone, den blide Alvor, den Mand, der talde af hans Miner, Wingen paa Sjangeren, Brystnaalen — det var sikkert ingen barmhjertig Stene — og — hun havde bestemt seet det

under Bælken — Baandet, det forføtlig var skjult under Bælken — var dog vist et Vidensbaand. — Han havde ikke danset med nogen Anden — jo, med Cantstølerens Datter havde han danset eengang, og med — men det var et gammelt Fruentimmer — med en fremmed Dame. Men ledsaget Nogen til Vognen, som hende — havde han vist ikke, og — og hjulpen Nogen op i Vognen, heller ikke, og tryk — sa, trykket hendes Haand havde han, men ganske sagte, ganske ubemærket, og hun kunde slet ikke erindre, om hun ikke havde trykket hans Haand igjen. —

Vil du ikke have en Abelsin, Eine? — af Brod Onkel Gottlieb hendes salige Dømmes, og rakte en af de nævnte Sydfrugter hen imod hende. Men Eine lod, som om hun sov; hun havde tilsluttet de nydelige Dine, og nikkede saa naturligt at Onklen bestemt troede hun sov; han klagede over uendelig Tørst, og forbarmede sig, for i det mindste at slukke den nogenledes, selv over den saftfulde Frugt.

Hvor har du faaet den Mållagaabelsin fra? — spurgte Landraaden, da han saae sin Svoger Gottlieb bide i den duftende Frugts vordene Nød, saa Tænderne lod ham i Bånd.

Ja, den unge Moses, der hjalp Eine op i Vognen, puttede den her i Karethlommen.

Det soer igjennem Albertines Hjerte, at vide en Foræring af hans Hænder, imellem Dne- lens Tænder, men hun vedblev at sove; thi Abels- finen formaaede hun dog ikke mere at redde, og Tælen kom jo til hendes store Glæde, paa den Ubekjendte.

— Beed du ikke, — begyndte Landraaden, — hvem den Fremmede var? Han sætter sig eengang hen for Brønstjelen, der spillede med os; tænk dig bare, spiller det unge Menneske ikke en Senspren- dre i Pique, uden Trumpf, uden Figur — og vinder sit Spil. Jeg med Matadorene og to Trump- fer i Ræven, sidder der som en Mæhø, Gaadn en Spiller har jeg endnu aldrig seet i mit Liv!

Tine, den listige Pige, lod Hovedet synke dybere ned og snørkede, for at Faderen og Dne- len kunde tale desto friere om ham, dersom de vidste noget om ham; men — de vidste intet. Begge troede ganske vist, at han ikke havde været der før Aftentasselet; de formodede altsaa, at han først var kommen under Ballen.

Uncle Gottlieb havde ogsaa bemærket Brøst- naalen, og som Kjender af deslige Kostiigheder, paastod han, at den blegrode Tingest, var en ægte brasiliansk Spinellrubin, og kunne være sine totu- snde Ducater værd.

Paa Albertines Lilliefinder malede sig ved denne Ytring, den skønneste blodfarvede Carfunkel. *) Hun undte nu Onkel Gottlieb Abelsinen med Glæde; hun havde jo ham at takke for Maalens Exaration.

Han syntes, — vedblev Onklen, og kastede den bitterføde Abelsinfalk ud af Karethvinduet; — han syntes ordentlig at have et godt Die til hende der i Krogen. Jeg var ikke hele Tiden i Sahlen, men naar jeg kom ind, dansede eller snakkede han med hende, og den lille Tasse paatog sig et saadant Bæsen, som var hun vant at lade sig gjøre Cour. Hvor den Fandens Tos dog har lært det. Det er nu bestemt den Forste, der har sagt den lille Ting et Par smukke Ord, thi hun er et reent puurt Barn, men jeg siger dig, hun bar sig ad, som en voksen Pige.

Lise vilde ærgre sig; til Efteraaret høitideligholdt hun sin syttende Fødselsdag; altsaa var hun sandeligen intet Barn mere; men Faderens Lovtale gjorde hende dog god igjen; denne meente, hun havde seet ret godt ud idag. Presidentinden, Cantseren, Kammerherren og Generalinden kunde

*) Som bekjendt hedder Rubinen, naar den veier over 20 Carat og er dunkel blodrød, Carfunkel.

ikke faae afroest hendes herlige Figur og hendes smagsfulde Paaklædning — Hofraaden, — seiede han sagte til, — Overhofkammerens ældste Son, fæstede uafsladelig sine Bine paa hende. Han var hendes Naboe ved Bordet, og hvidskede hele Tiden hemmeligen til hende og klinkede med hende, og efter Bordet bad han mig om Tilladelse, at turde besøge os — forstaaer du? — Det var — hvidskede han endnu sagtere, men Albertine spidsede Breen, og forstod ethvert Ord, — det var ikke saa daarligt et Partie; den Gamle har de forste Connerioner ved Hoffet, og efterlader en dygtig Slump Penge, Sonnen avancerer hvert Aar, og doer Faderen, saa —

Den Karl behager mig ikke, — svarede Oncke Gottlieb; — han har nydt Livet indtil den sidste Bærme — og det udmarvede Menneſke, vil du lægge i dit eneste Varns friske Elfskovsarme? denne glædetomme Beenrad ved Tines jomfruelige rene Bryst? med dette af alle Laster beregnede Ansigt vil du forgifte Pigens saure Ansyn? — nei aldrig, aldrig.

Yes, — sagde Landraaden sagte, — stilig dog ikke saa, hun vaagner jo op derved.

Hun sover; naar hun blot har luffet Dingen til, saa kan du gjerne brænde et Batteris af hun

vagagner ikke; gode Gud, naar hun vidste, hvad du har i Sinde med hende! Nei, den elendige Karl af en Svigersøn, slaae dig ham ud af Tankerne. For Penges Skyld behøver vor Lene ikke at give sig, hun er dit eneste Barn, og mine Smuler faaer hun engang, da har hun af os begge sine firefindstyve til hundredefusinde Daler, og med dem og sine store tindrende Diine, vil hun vel finde en Anden, end saadan en udtørret Svamp af en udlevet Hofraab.

Svoger, — solarede Landraaden dærgertlig, — du veed, at jeg ikke gjerne skrider med dig om saadant noget. Men Din egen mit Barn, og ikke dit; jeg maa altsaa bedst vide, hvad der er hende tjenligt. Jeg har heller ikke Lust nok at blive Landraad. Er vi indlemmede i Dverksjokkenmesterens Familie, saa bliver man bekjendt med denne eller hin. Den gamle Dveramtmand kan ikke leve dette Aar ud! Det var en passende Post for mig. Seer du, den indbringer sine tre tusinde Daler aarlig, og man har slet intet at bestille. Man maa vide at calculere! Holdt! — skreg Dnlen med indædt Haarme til Rudsen, — jeg vil stige ud. — Han maatte jo lade sin Haarme faae Lust, og i Bognen var det ham for trangt.

Dine Løb, som vaagnede hun ved Onklus Raab, og da hun saae ham lige ud, fulgte hun ham, under det Forgivende at hun fros, og vilde varme sig ved at gaae. Egentlig vilde hun flye Faderen, der vilde sælge hende til den vedderstogelige Hofraad, for Amtmandspladsen, og give Onklen, der havde taget sig saa vakkert af hendes Partie, et Tegn paa sin Velvillie, maaffet gaves der ogsaa en Leilighed, at tale et Par Ord med ham om den Brevidste.

Hun hang sig ved Onklus Arm og hoppede lystig og vel til Mode, som havde hun ikke hørt et Ord om sit tilkommende Jordiske Vel og Væ, ved Siden af ham, og da den unge Morgen Sommerhimlen, Luften istog frisk og kjolig over Løv og Eng, og Duggen vædede Gratiebarnets Fodder. — Du vil forkiøle dig? — sagde Onkel Gøtte-Lieb, pæster en lang Taushed med godmodig Hjertelighed, og vendte sig venlig til Pigebarnet; i dette Dieblis Speilode den gyldne Morgensols første Straaler sig i Lines skyldfrie Die, og dens Purpur farvede den yndige Piges Kinder. Millioner Diamanter blinkede ved Beien paa alle Græs, fraaer, og Lærkens muntre Sang lød høit oppe i den blaa Ether. Lina svarede at hun fros ikke

mere, og at den kostelige rene Luft havde styrket hende, men tørstig var hun — tørstig over al Maade. Den lille Lognerke vædede de friske søde Læber, som om disse vare forfræffelig tørre, med Spidsen af Tungen, blot for at Onklen skulde fortryde at have sprist Abelsinen, ved denne Leilighed, mente hun, vilde han maaffee tale om dens Giver og da havde hun opnaaet sit Niemed, at kunne tale om ham. — Det gik endnu bedre end hun havde tænkt. — I din Tørst, min Vinemoer, ville vi snart slukke, — svarede Onklen smilende, gik til Vognen, der kjørte langsomt bag efter dem, og tog en herlig Abelsin ud af Karetten og tilføiede, — han kunde opvarte med flere endnu, thi Karethlammen var heel fuld. —

Eine blev sin Rolle tro; hun spurgte ikke hvor han havde faaet disse kostelige Frugter fra; hun takkede ham, og lod, som troede hun, at han havde selv kjøbt dem.

Da fortalte Onklen hende, at han havde seet den unge Fremmede pakke dem ned i Karethet.

Hvad for en ung Fremmed? — spurgte hun med en saa stor Forskillelse; som var hun opdraget ved Hoffet.

Oh, — svarede Onkle Gottlieb og undrede

fig, at den unge skionne Mand, ikke var falden
Pigen mere i Vinene, — ham, der hele Tiden
dandsede og talde med dig, og fulgte dig til Vognen.

Al ham, — svarede det lille Procuratorhoved
hoist ligegyldig, dreiede sig om, og kyskede den aromatiske Endfrugt med stille Henrykkelse.

Hør, siig mig, — begyndte Dnelen, — hvem
var egentlig det unge Menneske?

Sa kjender De ham ikke, jeg veed ikke hvem
han er, — svarede Tine, og pillede Skallen af
den nectarsøde Abelsin, og glemte Skallen, for ikke
at miste noget af Helligdommen, i sin glødende
sneehvide Bærms Dybde, satte den nydeligste af
alle smaae Fingre i den Fordybning, hvor Stilkken
havde sat, borede sig et lille Hul midt i Frugten,
og brød den i Gliver fra hverandre, saa at ikke
en Draabe Saft spildtes, og puttede nu med ube-
skrivelig Appetit, en Skive efter den anden, i den
skalkagtig smilende Rosenmund.

Altsaa, du kjender ham heller ikke? — spurgte
Dnelen, forundret, og oplukkede Hagedorren til
den faderlige Boelig, som de nu vare komne til,
og Begge traad ind i den smagsfuld anlagde Hauge.

Jeg kunde jo ikke spørge ham om hans Navn
og Stand, — svarede Tine, hoppede hen til

en Rosenhække og brød en nys udsprungen Rose af; hun stak, for at skjule sit Ansigt lidt, hele Næsen ind i Rosen, og uvillkaarlig faldt den unge Ubejendtes lille smukke Mund hende ind, der saae lige saa rødt og rød ud.

— Hvordan behager Hofraaden dig? — spurgte Onklen lyttende, og Tine, der vidste hans Tænksomme fra før om denne, rev Hofraaden dygtig ned; sagde at hun kunde ikke udstaae det Menneske, og udtrede sin Forundring over den besværlige Paatrængenhed, med hvilken han havde forfulgt hende under det hele Val.

Tine — afbrød Onkel Gottlieb hende glad — Tine, jeg kan ikke sige dig alt hvad de have i Sinde med dig, men vær paa din Post, og hvis de gjøre dig det for broget, saa henvend dig til mig. Jeg er din nærmeste Vende. Jeg taaler ikke man frummer et Haar paa dit Hoved.

Tine nikkede, og trykkede Rosen fastere til sine Læber. Hun meente hemmeligt, hun skulde nok hjælpe sig selv, der skulde ingen kunde tvinge hende til noget. Onkel Gottlieb, der ikke gjaldt meget hos Faderen, troede hun mindst, at kunne bygge paa. Hofraaden med de graae matte Wine — Gud bevares; Mennesket hang jo neppe sammen, og Plasteret i Naksen, og de lange, magre med

med fold Evid bedækkede Hænder — nei — han bliver aldrig din Mand, sagde hun bestemt til sig selv, og tænkte med Mobbelydelighed paa hans flauere Vittigheder og dumme, intet sigende Snak. Det unge, vakre, aandrige Menneſte dæimod; ja naar han — beſynderligt, hun havde, paa Her og Samvittighed, endnu aldrig tænkt paa Giftermaal, men naar han kom, og — nu, han kan jo komme, tænkte hun. Han kan jo let finde paa et Paarbud. Faders Løvegavt er jo den ſjønneſte i alle Lande. Mange Mænd vilde komme jo Gode for at ſee hans ſjønne engleſke Bror og beſophalſke Søn.

Dactens Grundmæssigſt var hidlokkede ogſaa beſtändig ſomme, der vilde at ſee denne Anſtalt. Han kom beſtemt, det var viſt. — Uden at tænke noget derover, havde hun glemte tre Kjerter af Ubelſken og holdt dem beſtändig i Haanden; hun kom nu i en Deel af Hagen, ſom hørte hende til, her ſat hun de tre Kjerter i Jorden paa en afſliggende Plads, og tænkte ved ſig ſelv, at naar diſſe ſprede, ſaa vilde hun beſtemt vide ſin tilkomende Skjebne.

2. L o v b y r t e n.

Den ſørrige Nat gienneſværmet, ſalbt den

favte Tines Vinelaage uvilkaarligen til efter Maaltidet; hun vilde opmuntre sig, og ilede ned i Haugen, men neppe sad hun et Dieblis i den blomstrende Lovhytte paa den bløde Mossenk og arbejdede, forend Sønnen paa ny tog hende i sine velgjørende Arme, hun strakte sig ud paa det indbydende Læie, og slummede hen i de sødeste Drommes Rige.

Onkel Gottlieb travrede imidlertid, for Tines Skyld, tilbage paa sin tykke Isabelle til Badet, for at erklyndige sig om den bevidste unge Fremmede. Men han kunde ingen visse Efterretninger erholde om denne.

Den største Deel af Balgjæsterne vare komne Løverdagsaften fra de omliggende Stæder og Byer, og afreiste igjen idagmorgens tidlig.

Uf disse traf han altsaa intet Menneske, som han kunde have adspurgt desangaaende, og af de egentlige Badegjæster kjendte han kun faa, og af disse faa vare kun nogle paa Ballet; disse havde enten slet ikke eller kun meget flygtigt bemærket den unge Ubekjendte, og kunde altsaa ikke sige noget bestemt om ham; derfor modsagde de hverandre saaledes, at han begyndte at blive uenig med sig selv over den Sag.

En vilde vide, at det havde været en beryg-

tet Spiller, der besøgte alle Både, og, da han saae, at her intet var at bestille for ham, fordi en fremmet Greve og to Baroner alt havde oprettet en Banque, strax var reist bort igjen.

En Unden havde hørt, at det var en ung Skuespiller, der vilde give Gæsteroller her, men fandt det herværende Selskab saa elendigt, at han flammede sig, at fremtræde tillige med dette, og derfor alt imorges tidlig var reist herfra.

En Tredie, som Fætter Gottlieb meddeelte disse Uttringer, loe ad ham og hvidskede ham i Dret, det havde ikke været noget andet Menneske, end Prinds Emil, af en gammel fyrstelig Familie i Naboelandet, det var ganske vist, thi mange af hans herværende Landsmænd havde troet at kjende ham, og vilde, for at forvise sig derom, have gjort ham deres Dypartning idag; men han var alt imorges tidlig, formodentlig fordi han havde bemærket, at man kjendte ham, brudt op og reist videre.

Altsaa Spiller, Skuespiller, eller Prinds!

Han rystede med Hovedet, besteg den sløvbenede Isabelle og red fortrædelig hjem.

Spiller! — det forbyde Gud! Nei; naar hun endeligen skulde givtes, da hellere den modbydelige Hofraad. En Spiller, sagde den ærlige G o t t l i e b.

lieb til sig selv, er et lastefuldt Menneske, som ikke sætter Værd paa noget. Det let erhvævede Guld sder han, Solens Lys skyer han, han besinder sig bedre ved det grønne Dord, end i den grønne Natur, og kun vant til Umgangen med Alffummet af Qvindekjønnet, behandler han hele Kjønnet som disse. Nei, en saadan skal ikke erholde vorrene, dybbige Tine.

Ekuspiiller — det er et vanskelige Tilfælde. Det Slags Mennesker have en mægtig Overvægt over Fruentimmerne. Saadan en ung Patron veed at tale for sig; det beslutter; — imidlertid, naar den unge Fremmede var en brav, dannet Knos, og Tine kunde lide ham — ja, men det til giver min stolte Svoger aldrig sit Samtykke; altsaa, Pige, slaae ham ud af Tankerne! —

Prinds — Narrestreger. Var det en Prinds, saa fandt han vel fornemmere Piger og Koner med hvem han kunde tale og dansse, end Landraadens fra Lindenwalde. Cantstolens blonde Adolp hine, den unge Overstalduresterinde, Marschatchens jungagtige Leonore, sandeligen, de kunne alle maale sig med Tine i Henseende til Skjønhed; og hvad Rangen angik, saa stode de dog Prindsen nærmere end hun. — — (Fortsettes.)

Pigen fra Hyllelunds-Møllen.

(Fortsat.)

12.

Marie ankom imidlertid til Staden med sin Fader, og tog hen til Præsidenten.

Denne modtog hende ved Vognen, bød hende Armen, og førte hende i den store Sessionsaal, hvor hele Collegiet, med Præsidenten i Spidsen, hilsede hende.

Den skiontsmykkede Pige, huld som en Engel, traadte i den festlige Forsamling; hun rejede med fin Anstand i Midten af Kredsen, men hun blegtede kort derpaa synlig; hendes Blik sank til Jorden, og enhver Nerve bævede i hendes Legeme, saaledes overraskede Høitideligheden hende i den uventede Modtagelse.

Direktøren og de gamle Raadsherrer betragtede den Herlige, med studsende Velbehag, men de yngre, samt Assessorerne og Secretairerne, stirrede paa den friske Ungdomsskikkelse, i hvis himmelske Træk Kjærlighed og Ufkyld smilede. Disse store, levende Vine, dette af det brillante Diadem gjennemsunknende Lokkehaar, dette blomstrende Amarant paa Floiet.

Februar 1823.

H

Rinderne; disse smaae Purpurlæber, denne blændende
 Snerpragt paa Hals og Barm; disse smækkre Lem-
 mer; disse nydelige Fødder, og frem for alt dette,
 denne blide Ydmyghed i Blik og Holbing — det
 hele høie Collegio, hvilket et sligt Foredrag kommer
 endnu ikke var forekommet, henhød i stille Hyl-
 ding, og alle vare høist begjerlige efter at høre Hen-
 sigten af deres Hverøen, af Ministerens Mund.

Dag, nu tog denne Ordet, bad Marie og
 Raadet, at sidde sig, og i det han ordnede nogle
 Akter med store Segl for sig paa Bordet, begyndte
 han med alvorlig Mine, først i en tilbageholdt
 Stemme, men som efterhaanden blev høiere, føl-
 gende til Marie rettede Tale;

”Efter Befaling af vores allernaadigste Her-
 le, og efter Forskrivterne i disse Papirer af Hans
 Durchlaughtighed, høiselig Prinds Magnus,
 gjorde Bestemmelser, har jeg idag, paa Deres
 Tretendaaars Fødselsdag, skullet sammenkalde det
 hele Collegio in pleno, for at give det den for-
 nødne Bekjendtgjørelse. Benaævnte Hans Durch-
 laughtighed havde paa sine Reiser Gennem Ita-
 lien, uden sin durchlaughtige Hr. Faders Wi-
 sende og Samtykke, sluttet et Ægteskab med
 Grevinde Rosa af det gamle florentinske Hus
 Medici og blev af sin Gemalinde begavet

med en Datter, som jeg giver mig den Ære,
 Hr. Direktør, Hr. Raadsherrer og Assessorer, her
 at forestille Dem i den unge Grevinde Marie."

Præsidenten, og med ham hele Raadet, stod
 op, som elektriserede over den overraskende Efter-
 retning, og bukkede sig for Grevinde Marie!
 men denne reiste sig af sit Sæde, hun troede
 neppe sine Sandser; Taarene steg hende i Vinene,
 Barmen hævede sig voldsomt, og halv afmægtig
 sank hun i sin formeentlige Faders Arme. Hun
 omslyngede høit grædende den gamle Mand; og
 — min Fader, min kjære Fader! du ikke min Fa-
 der! — vare de eneste Ord, som hun, sagte hul-
 lende, kunde frembringe af det spændte Bryst.

Hele Kredsen var dybt rørt over den barn-
 lige Kjærligheds og Taknemmeligheds Tale, og
 Ministeren, den forevige Prindses fortroligste
 Ven, maatte to gange begynde, førend han kunde
 tale videre, saaledes kvalte de af hans Indre frem-
 brudende Taarer hans Tale.

Min Moder? — tænkte Marie, med det
 spørgende Blik heftet paa Ministeren, og denne
 svarede med blød Stemme: Fortællingen koste-
 de Grevinden Livet; denne dydige Kones Aste

høller i hendes Familiebegravelse under Kathedral-
Kirken St. Marie del Fiore i Florenz!

Hans ærede Fæder, hans fortrolige Ven, —
Ministeren viste paa den gamle Hr. Arnold, og
gav ham veemodig Haanden, — anbefoede Prind-
sen sit eneste fødte Barn, han skulde opdrage det
som sit eget, affondret fra den store Verden, hvis
Tænkemaade Prindsen paa mangeslags Maader havde
lært at kende, ubekjendt med sin Fædels Rang
i Naturens fredelige Skjød, men bibringe det sin
Stands Dannelsse og Kundskaber. Efter hans
dødslaudrige Fæders Død, vilde Prindsen tage
det eneste Kjerlighedspant af sin elskede Gemalinde,
sin Marie, selv til sig, offentlig erklære hende
som sin Datter af et fuldgjældigt Ægtekab, og
fuldende hendes Dannelsse.

Forsynets uudsigtelige Veie ere ikke vore!
Prindsen oplevede ikke Udsættelsen af denne sin
Englindsplan. Tabet af hans Gemalinde saarede
hans Sjæl; Reisen i Schweiz og det spøjelige Fran-
krig, hvortil alle, der moente det godt med ham,
overtalede ham, for at lindre hans Rummert og atter
at gjøre ham istand til Livets Nydelse, forsekkede
ders Hensigt. Hans Kjæreste i denne Verden var
hans Døds, derhen, derhen længtes hans syge Hjerte.
Det Bringer Søen, i en lille Sted i Schweiz, hvor

han nogentid opholdt sig i hine stille Alpebale,
sandt han den evige Frel.

Ministeren standsede lidet; Grindringen paa
den forevigebe Ben gvalte hans Stemme. Der
unge Grevinde trak taus hans Haand til sine Læ-
ber og vødede den med Taarer. Den gamle Hr.
Arnold lagde sin Haand paa den siældne Mands
Hjerte; hans Dine stode fulde af Vand, og han
sagde, med venlige, veemodige Blikke paa Grev-
inde Marias smme Hylbing; afværg ikke dette
Haandkys, Deres Excellence — afværg det ikke —
det er den skjønneste Tak for det, som De har
giort for vor forklarede Prindses Barm.

Efter en lille Pause samlede Ministeren sig
atter, og vedblev saaledes:

Efter den Forevigebes Testamentes Forord-
ning beholdt, under min Overoppsigt, vor Ben her
Deres Opdragelse, efter en tidligere truffen Aftale
til Deres sextende Aar; men mig blev den Ere
til Deel, i Egenkab af Overformynder, at forvalte
hans Formue, hvortil han havde anerkjendt Dem,
min dyrebare Grevinde, som Universalarving. Det
Rjob, som jeg endnu før hans Afreise affluttede
med ham over Godset Mailben, var, for dengang-
værende Omstændigheders Skyld, kun et Skinkjob;
jeg giver det, efter hans sidste Bestemmelse, tillige

med alle hidtilværende Indkomster og den øvrige, saavel faderlige som moderlige Arvepart, herved tilbage til Deres Durchlaughtighed. De besaagaaende Dokumenter og Regningers Udtog ligge her for Dem; efter disse beløber sig den samlede Masse noget over to Tønder Guld, Værdien af Godset Maaleben uberegnet, som er vurderet for firehundrebetusinde Rigsdaler.

Saa liden Vægt, som Prindsen endog lagde paa Godsets Fortrin, saa har han dog, for hans Gemalindes agtede Huses Skyld, yttret det Ansæe, at hans Datter maa kunne anvises en hendes Godset værdig Standpunkt, og derfor indført i den borgerlige Verdens Forhold under Navnet af en Grevinde Myosottini von Maaleben.

Til dette Tilfælde har Prindsen anordnet Deres Vaaben, hvortil jeg herved forelægger Dem Tegningen, og i det røde Skjold hentydes paa at Besidderen er af det kvindelige Køn; i Stjernehuset med de tredsindstyve Kamme, paa den stille Mølle, hvori De har lagt Grunden til Deres Livsstykke; i Hyllen, paa Dyden og Beskedenheden, som gjør Kvinden saa ælskvardig; Greveskronen paa Deres Stand, i Bogstavet M. paa hans Gemalindes eldgamle Familie, saavelsom paa Navnet af det ved Dem nyt grundede Hus; men

i Maiblomsterne, som Forarets første Barn i vort tydske Fædreneland, hentydes, at der ved dette Navn er opstaaet en ny ædel Slægt, hvis lyffelige Vedvarenhed han, med Hensyn til Deres florentinske Forsædre, oprigtig ønsker; og derfor gjør det til Betingelse, at om Deres Durchlaughtigheds engang formæler sig, at da den, paa hvem Deres Valg falder, antager Navnet *Myosotini* vom *Maileben*, og at dette Navn til evige Tider skal vedvare. I dette Tilfælde er det Dem tilhædet, at indføre i Deres Vaaben de heraldiske Kjærlighedsknuder, som, da De er uformælet, endnu feiler i den Blomstersnor, der omslutter Deres Vaaben.

Marie slog Vinene til Jorden; de Omstaaende trøede ved sig selv, den jomfruelige Bløfsærbighed lod den Undige Haage Dienlaagene ned ved Taler om hendes tilkommende Gemal; men hun saae i sin Kjærligheds Grav. Konrad, den fattige Ungling af borgerlig Herkomst — han var for evig tabt for hende.

Efter den forrige høifalige Fyrstes Død, — vedblev Ministeren, — bevilgede vores nucegerende allernaadigste Fyrste sin durchlaughtige Hr. Broders Testament i alle dets Punkter, og ønsker, at det maatte behage Deres Durchlaughtighed indtil

videre, at imodtage den Plads i hans Familie, der tilkommer Dem, som det allerhøieste Huses olfkeede Niecer. Jeg har derfor det behagelige Hverv, at ledsage Deres Durchlaughtighed derhen, da det fornødne til Deres Modtagelse allerede er foranstaltet.

Deres sølles Benaaher, bliver lester sit udtrykkelige Forlangende om sin hidtilvarende Censomhed.

De vil sikkert gjerne tillade ham Opholdet i hans nærværende Besiddelse, der, som et forhenværende Pertinentistykke af Godset Maileben, engang vil falde tilbage til dette. — I øvrigt bliver De her ved og i Kraft af dette, forlenet med Qvindelenet af Herkabet Maileben, samt alle Pertinentier, Rettigheder og Fordele, saaledes som dette Lands Lensrettigheder tillade det. Jeg anmoder Dem, i Deres allerhøieste Lensherres Navn, at give mig, som sammes Vicarius, det ved Nige Qvindelen, fra Alberstid af, brugelige Løvtenskyts, *) og den første Secretair i Collegiet vil have den Hre, at

*) Denne Formalitet var allerede sædvanlig ved Qvindes Fortæninger i Aaret 1300; saaledes lod f. Gr. Keiser Ludvig sig give dette Ays af Mathilde von Walbeck og hendes Døtre Elisabeth og Lu-
tarbie, da han forlenebe dem med Gröndau i Greu-
Kabet Hsenburg.

forelægger Deres Durchlaughtighed Forhandlingerne
 i Hensigt til Pensforholdene, i hvilke De nu træ-
 der til Staden, til behagelig Underkøbt, og her-
 med anbefaler jeg Dem, vores fædres Bøn, samt-
 lige her forsamlede Medlemmer af Collegiet, Deres
 nuværende Undersaattere og mig til Deres Durch-
 laughtighed til videre behagelige Besøgt. Og af-
 lægger i Altes Navn, den varmeste Vælsk, for De-
 res tilkommende Lykke med fuldt Hjerte, og

Marie leiede frygtfomt, lagde begge Hænder
 paa det pressede Bryst, rakte, stærkrodmende og
 med nedslaaet Blik, Ministeren, til sit Løftes
 Afslæggelse, den bløde Kind, og begyndte da med
 bævende, sagte Stemme: "Vel maa det falde
 enhver af mit Kjen svært, offentlig at tale i en
 Forsamling af Mænd, hvormeget mere mig, der
 seer mig nu i faa Minuter, som ved et Trylleflag,
 ført, af min barnlig elskede Faders Arme, til de
 fjerne Grave af aldrig kjendte Forældre, fra Hr-
 mod, til Rigdom, til Rang og Værdighed, og
 fra den landlige Hytte, til min Landesfæderlige
 Herre og Døds Palads."

"Hvad jeg er, er jeg bleven ved min bære-
 bære, og min bære, og min bære, og min bære,
 Faders Kjærlighed, og ved Deres Excellence
 gode Omsorg; Taknemmelighedens Vigt, og en

"af de helligste; det vil være mig en sød Gørelse,
 "at opfylde den efter mine Kræfter og Evne."
 "Mine Undersaatter, om jeg ellers tør kalde
 "Andvandrerne af Maaleben saaledes, skulle i mig
 "findes: Beninde der steds vil deres Vel, og
 "Damen mine Herrer." — hun henvendte sig til
 "Collegiet af samtlige Medlemmer, —" vil jeg bede,
 "at i underskriver mig i Omforge for mit Godes
 "Vel. Hov, minner I sig, at jeg har en anden
 "Gæstlig for mig." — hendes Stemme
 "blev blødere — hendes Rosenlinder blegnede, —
 "hun gjorde sig al mulig Evang, og beed i de bæ-
 "rende Labialer. — "Gæstlig for mig i Te-
 "stamentets Bestemmelse, og vil følge min aller-
 "nærmeste Herte og Guds Vilje." — Stemmen
 "nægtede hende sin Tjeneste. — Hun standsede, thi
 "hun skulde høitidelig frasi sig sin Konrad. Blo-
 "det veeg af hendes Ansigt, og trængte sig tilbage
 "i det overfulde Hjerte. — Overraskelsen, Bekken-
 "melsen, Tanken paa den, for denne Verden opgivne,
 "Konrad. Hun kunde ikke mere — hun sank
 "afmægtig i Gaderens Armer, — og i den
 "I 3.
 "med Gæster en lang Tid. — Hun stundt sine op-
 "sigten, og hendes første Blik faldt paa Rosa Lindes.

i hvis Bærelse hun befandt sig, og som med sin lille Søster Lolo, havde opbudet alle kun optænelige Midler, for at kalde den arme Marie tilbage i Livet. Den samme Nofalskænde, som paa Gaardsballet, opfangede ethvert af hendes Bink, hver Stavelse i hendes Dienstprog, der ved sit Tilbud at ville afhente hende i Morges, havde villet betænde hende i Elskeden fra Konrad, den samme opvaagnede hende af de søde Dromme, hvori hun glemte sin nye Verdensmerbarmelige Glæde, og ved den Elskedes Bryst havde levet de saligste Minuter.

Endnu havde i sandsebedøbet Tilstand, hvoraf hun dobbelt som en Mand opvaagnede, saae hun Lolo, det yndige Blondhoved, staae ved Siden af sig, i det blomstrende Ansigt laae Glæde over Marias endelige Opvaagnen. Det forekom hende, som om Konrad staae der fjærne Bredder af Tiber, eller Reno, hvor hendes Indbildningskraft allerede hensatte den neppen Forsvundne, havde sendt hende i det blide Barn den nydeligste Amorette, som at Koeskter hendes nye fæle Trost, og inderlig at bede hende om Bestandighed i sin Kjærlighed til ham.

Der indtil Døden, — hvildfede han sagde hende for sig, med de endnu havde sine Dine vilde paa

det hulde Kjerlighedsbud, brog Barnet til det iistolde Bryst, hvori Hjertet langsomt igjen forsogte de første Pulsflaag, og trykkede de frampastig klælvende Læber paa den Lilles gyldne Haar. Men fra Rosalinde bortvendte hun det endnu næsten liellose Blik, og gysede, som om hun havde seet et Spøgelse.

Hun var neppe kommen sig libet, før Dommerne og Bønderfogderne fra Maileben samt Officiant-Personalet fra samme, ligeledes hendes samtlige, fra Fyrsten beforgede og her henvendte Betjente, kilepæmlede.

Først indtraadte Fogderne og Næstbetjentene fra Maileben og samtlige tilhørende Landsbyer, iførte deres Hvitidsklæder, hvori den fromme Bøndenævner sig Guds Ord, i deres Spidse den Ælste af Menigheden, en haandfast Elding, smykket med Sølvhaar, som Herren har lovet den, der har æret Fader og Moder.

Da fulgte Hr. Deconomi-Inspectoren i sigengron Aladestjole med guldkantede Staaflapper, broderet Aflaffesvest, hvide Diquets, Beensklæder og Blankstøvler, Amtsfriveren med den tykpuddrede Merleton paa den smalskulbrede Ryg, og hvide Gæsteblonster paa den rabarbarafarvede Sillet, egnhøndig broderet af hans dyrebare Ægtefælle.

til denne Gressdag; Inspektarius med sit pomerantsfarvede Alteenfigt; de velmættede Amtsbetjente, samt de brunkebrændte Fogeder og Opsynsmænd, tillige med det høilovlige Forstpersonale, lige fra den rigt galonerede Overforster til den underste Skovløber, i deres nye Uniform, hvorved den forhen prindfelige Udmærkelse, Hattecordonnen, hvilken til stor Glæde for de Berettigede, ogsaa herestet var bevilget af Fyrsten, klædte ret stadseligt, og endelig Livreebetjentene, som viste Fyrstens Smag og den unge Herskabs Rang. Kammerhusarer, Heidutter, Løbere, Portnere, Lokyer, Livjægere, Forridere, Kudske, Lakyer, Ridelægte, altsamlede i Guld og Bort, i disse sidste var igjen enkelte Dele af Vaabenet, Hylen, Stjernehullet, Maablonsterne og Mmet, sieligt udvirkede, og samtlige Folk vare af saa fortrinlig Bort og Udvores, at ethvert Die hvilede med Velbehag paa denne Elite. Ogsaa Huushofmesteren, Kastellanen, Kofant, Guld og Kammerstjenerne, og den quindelige Over- og Understab, Kammerfruen, Kammerpiger, Stuepiger og Kofkepiger, sluttede sig til Paraden. Ma rste smilede i Stilhed over den Opgave, hvoreledes hun skulde bestjæftige disse Mennesker, det vare bestemt at betjenes hendes like Person.

Hun havde hidtil haft en eneste Pige til sin Betjening, og skulde nu befale over en heel Hær. Men tog Didingen Ordet og sagde hjerteligt og stærkt: Med Gledetraadde vi for Ederes Durchlauchtighed, da vi høre, at vort nye Herflab er vor kjære høifalige Prindses Datter. Han har aggjort godt imod os sin hele Levetid, og vi ære ham derfor endnu i vore taknemmelige Hjerter. Og saa hans Datter være os velkommen; hun vil, om hun er som han, være elsket og æret af os, og vi tilsværge hende derfor gjerne Troslab og Lydighed, som det var sig gode Underflatters mod gode Herflaber. Tag os saaledes som vi ere naadige Grevinde, med vort ligesemint Væsen; vi mene det retfærdigt og ærligt. Til Tegn paa vores Hylдинг, bringer Dem her, i alle vores Navn, den smukkeste Pige i Deres Landsbyer, en Krands af vare blaae Blomster, som Mairen giver dem; de skulde tyde paa vor Troslab.

En underflisen Bøndepige traadte ud af Kredsens og vilde tale, men hendes høie Herflabs Elskhed og Glædes overraskede hende saaledes, at hun sank ned for den Huldbrige, overrakte hende Krandsen, omfattede hendes Kna, og intet vidende kunde frembringe af sit Hjerres Gylde, end et fromt: Gud være med Eder, durchlauchtige Zomfru.

De andre kradsede bagud med Foden, strabede, bukkede og knæbøiede, enhver paa sin Maneer; Marie smilede mildt, som Fredens og Kjærligheds Engel, i Kredsens; hun trykkede den blaa Blomsterkrands med en Linderlighed til sit Hjerte, som om der var givet hende noget Stort med den. Det var jo af de samme Blomster, med hvilke hendes Konrad imorges havde sagt sit Levevel.

”J kunde, mine Kjære!” — begyndte hun med venlige Blikke, — ”hintet betydningssfulde Egen give mig, end dette. Det vil stedsse erindre paa Eders Trostels. Lovte, og jeg vil sige at gjøre mig samme værdig efter mine Evner. Eders Velfærd skal være min Lykke, Eders Tilfredshed min eneste Betsræbelse. Gaae tilbage til Eders Hjem og modtag min Hilsen til Eders Familier. Jeg haaber at besøge Eder endnu i denne Sommer, da skal jeg videre høre Eders Onsker, og gjøre mig Glid, saameget muligt, at tilfredsstille dem. Men af Eder, som min alternaadigste Dadel har bestemt til at forvalte mine Guds og til min Betjening, af Eder venter jeg punktlig Lydighed, streng Sagttagelse af Eders Aligter, Tugt og Sædelighed i Eders Wandel og den tilborlige Betsræbelse mod enhver, der vil nærmes sig mig, for at forfatte min Hæder. Gjør, I dette; da vil jeg

behandle Eder som mine kjære Hønstyende, og gjerne vitsom erkiende Eders Bestræbelser at erhverve Eder min Belvillie."

Hun kyssede Pigen, som havde raft hende den blaa Krands, paa Panden og gav den Gamle sin højre Haand; denne drog den bløde Haand til sine Læber, ham efterfulgte hele Kredsen; og saaledes kyssede de Alle, af bare Hengivenhed og Kjærlighed, den sneehvide Haand saa brændende rød, at hun endnu den følgende Morgen bemærkede Spor paa Elliehaanden.

Nu kom Ministeren og førte Marie i det tilstedende Bærelse, hvor de Første i hele Staden og med disse, Præsterne og Skolelærerne fra de til Maaleben hørende Sogne, vare forsamlede for at forestilles den unge Grevinde.

Hvor flette dog Menneskene ere! Igaar havde de i usynligt rynket paa Næsen over den toffede Ting fra Høstelundsmøllen; idag fremtrængte sig enhver, for at sige en Forbintlighed til den allernaadigste Serenissimiss durchlauchtige Niece.

Marie var mod dem, som igaar havde behandlet hende med Haan og Uansændighed, men idag lukkede sig dybt, som Hængebirken, for hende, og med hjællertste Ord foreløj hende den oprigtigste Deltagelse i den glade Begivenhed, Stoltsheden

og Kulden selv; hun værdigede dem intet Blik, deres nedrige Smigrerier intet Svar; men dem, som havde opført sig med Nedladenhed og venlig Godhed mod det i deres Kreds mod sin Willie indførte Møllerbarn, hilsede hun velvillig og med henrivende Englemine. Den gamle Landdrostinde vilde falde i Usmagt af Dndskab; den heftiske Kanonikus fik sin fatale Krampehoste, saa at han frygtebe at quæles; Ridderstabs-Direktoren slog af Dndskab og Arighed alle ti Fingre som Kloer i sin ulukkelige Skaldepande, og Oberstinden, overvældet af den hemmelige Røsenhed, frygtebe at Slaget paa Stedet vilde røre hende, — thi Marie, der nok havde hørt Spotterierne, hvormed det stolte Fiirkloverblad igaar var falden over Ministeren og Faderen, lod nu, som vare alle fire ikke i Verden. Togange havde Landdrostinden taltalt hende, og gjort tre Knir for Hylkelundsmølle-Durchsægtigheden, saa at de gamle more Knæ havde truet at falde sammen; men den lille Grevinde havde ingen Dine; hun talde med Hensigt ret magtpaaliggende med den blide Fru von Klüber, der igaar var kommen hende saa venlig imøde, og behandlet hende med saa megen Udmærkelse. Landdrostinden — hendes Neveu, Gardemajoren i Residentsen, Greve

af det allerældste Huns i Riget, dog til Fortviibelse
 forgjeldt, kunde i hele Landet ikke finde et mere
 ærefuldt, intet rigere Parti, end med Souverai-
 nens fornuende Niece. — Landdrostinden maat-
 te, der koste hvad det vilde, nærme sig den unge
 Durchlaulichhed, for at bygge Nevenen en Bro.
 — Niecebarbein af Uerighed, over de frugteste-
 lede Smix, tvang hende sig til det fjærbeg, og bad for
 hendes Niece, Waldemajoren, som blev Villadette,
 at der blev foreskift hendes Durchlaulichhed i Nesi-
 denten.

En Fru von Rade rædede for Midt og ty-
 vrede til Landdrostinden, der syntes at ville sige
 hendes Durchlaulichhed noget, men den Alle Gjen-
 gjeldte hørte ikke; hun saad i dette Dieblis den
 unge Præstefone fra Matleben, overod den gamle
 dumstolte Excellenc til de Omstændes Spot, og
 undtholdte sig med Præstefonen over Skoleanstal-
 ten i sine Besiddelser.

Der kom der af den stoffede Opdragelse,
 sagde Landdrostinden halvhoit, og pressede de skib-
 hvide Læber, som ikke bedækkede de tandløse Gumm-
 mer, gigtiff paa hinanden; — men kom du med
 dine Bondemanner til Hoffet. Man har dog eg-
 ska endnu sine Bondenpioner der.

Schnippel traadte i dette Dieblis ind i

Salen. Han havde hienne hørt om Marie's utrolige Begivenhed, og var ude af sig selv af Smerte, at have forsonet Sessionen i Collegiet. Han gjorde hende nu, fra Hoved til Fod festlig fortællende, en saa ærefyrgtsfuld Kompliment, at Marie magtet Graaden idag var hende nærmere end Fatteren, dog maatte vende sig fra ham; thi Kandelstængelens Frokost imorges paa den vaade Veiden, i Møllervej, og nu hans festsige Ansigt; alt dette samlet forekom hende dog ogsaa alt for komisk.

Nu, lille Hofraad, — begyndte Rosalinde, og nærmede sig ham med komisk Spøtten, — hvad gjør Deres Dag om aften med sin Saracenslaabe? brænder Deres Ild endnu under Bandet? — Almindelig smukt om Bandet, — svarede Schnip, og tog og gik af Veien for den muntre Spørgende, som nu vilde vide, om han havde givet sit arme Hjerte Luft, og imorges gjort Marie sin Opvartning, som han igaar paa Ballet havde villet; som han havde tilstaaet hende sin Siærlighed, samt hvorledes dette Andragende var bleven modtaget, og flere flige Ting, medens hun og Marie var i den Hørløshed, var det da med Coursforen, som De vilde hente frem? — spurgte Rosalinde, i den Hørløshed, som i denne Tid.

tertentendes i Ordet, og hvad hun videre vilde tale
blev hændesiddende i Munden; hun blegneble og
blev i samme Dieblis saa rodt, som den hun var
overost med Skarlagen.

§ 104 § 105 § 106 § 107

107. Nu, hvad er du blevet igjennem? — Spurgte Hof-
rønden, og glædede sig at have noget at udforske.
— Der synes jo at tage en ganske særdeles Inter-
esse i den unge Mand. Kender Dem han? ved
De hvem han er? hvad han har, hvad han vil
i Italien? — Holdt — De taler det igjennem paa
Ballet om at komme for sig, om at gøre Con-
om levende Andet. — Gode! vi have det! vi have
det! — Den unge Mand tilbad Møllerbarnet og De
at skilte sig. Nu, da han ikke kan tilbyde Grev-
inden sit Hånd, da har De at se ham for De-
tes Gædder. — Og forstod sig at han, stæder for at
være hos Dem, og se sig til Italien; derfor først
Dødsblegheden paa Deres Ansigt og derpaa Sin-
beret. — § 108 § 109 § 110 § 111

De er fra Forstanden, — spaltede Mo sal i A-
og vendte i ham siggen; men i den ppe Wim-
seben bagefter hende, og i maa vidste sig for Bort-
paa Den selv, for at glemme ham. — Alf Pærkes
med Dem, kunde der lige saaledes blive noget som
det med Grevinden; Menneketen som hans Slægt-
ning Mølleren siger, af borgerlig Familie, og da

han, som jeg veed, reiser paa Kystens Bekostning, er han bestemt en fattig Staadder; til en sliq Evi- gerson vilde Papa Præsidenten gjøre et smukt An- sigt.

Til Lykke for Rosalinde sloi nu Døren op til den tilstødende Spisesal; Ministeren bad hver Dame at vælge sin Bordnaboe; til Landbrostinden blev ingen anden tilovers end Hofraaden, og Rosalinde havde for den Uergrelse, den Undstaaf- tige nu nylig havde forboldt hende, den lille Hevn at see Schnippel næsten ganske berøvet Nybelsen af Middagsmaden; thi den gamle Excellence var færdig at gaae af sit gode Skind over den hende tilfaldne Naboe, der var uden Rang og Fodsel; hun havde i Samtale med Oberstinden ikke hørt Ministerens Opfordring; kjendte nu (thi hun saae, at hun ikke kunde gaae til Taffels med nogen an- den end Hofraaden) ganske lydeligt paa Indret- ningen, som paa et erbarmeligt Indfald af Man- den i Residenten, der indbildte sig, at kunde gjøre hvad han vilde med Folkene af Provinsialstaten; forsikrede, at hun ved sliqe Dinees, i halvkred- sindstypen Aar, havde sat overst blandt de Fornem- ste i Selskabet, og gav den paa Hænder og Been skjælvende Schnippel Armen med en Hastighed, som om hun vilde slaae ham paa Dret. For at

gjøre Maalet fuldt paa hendes Arrighed, kom hun, da enhver skulde sætte sig hvor han vilde og hun med den for hendes Brede flævnende Chapeau d'honneur var det sidste Par der traadte i Salen, til at sidde ganske nederst; til hendes Venstre Snippel, til hendes Høire endog Skolelæreren fra Mailehen, en ung munter Mand, som den lille Lolo havde valgt sig til Naboe. Til denne vendte hun sin med Kanter og Points velbehangte Rygvæg af sit knoglede tørre Leg, og udgjød sin hele Arrighed mod den arme Schnippel. Hun bebreidede ham aabent, at han var et uudstadeligt Menneske, der stedse trængte sig til Personer af en høiere Rang, og, som man strax kunde høre paa hans erbarmelige Franske, dog ikke havde ringeste Conduite til at føre Conversation med Standsmæssige; hun havde stedse villet sagt ham dette, og det gottede hende ordentlig, da hun idag engang var i flet Lune, at give sit Hjerte Lust; alt dette sagde hun ham medens hun slugte Suppen med en Rasenhed, som om hun vilde spise sig Døden i den. Med den anden Ræt var hun allerede halvtligere; hun kom til at tale om sin Ungdomshistorie, da Fruer og Prindsesser havde bøjlet til hendes Gunst, og de fortrinligste Officerer af Armeens regimentsvis havde smægtet efter hende, og endelig

da Schnippel lidt efter lidt havde glemt hen-
 des Impertinenter, formædlet den kjære Spisen, og
 da Kobberblomsterne paa Landdrostindens Kalkun-
 snabel syntig begyndte at glimse af den nyde
 Vin, bleve begge fortroligere, og overbeholdt hinan-
 den i de ondskabsfuldeste Bagtalen om de kjære
 Medmennesker. *„Hvortil kommer det, at du ikke vil
 se mig?“* disse sataniske Udsagnelser. — Hendes Excel-
 lence var alt for naadig, og havde allerede meddeelt
 Hofraaden en Mængde Scandalosa af den første
 Huse i Staden og Residenten; han maatte ogsaa
 give hende noget til Bedste for det. — Han hav-
 de omindst havde været nødvendig, i den videre
 opfindelse noget, men det behøvede han jo ikke det,
 som laa ham nær mest; var den just spærret. Bor-
 det gjorde Opdagelse i den nydelige Kærligheds-
 handel med Hofstinde og det mange Menneske paa
 Veien til Rom. — Han maatte give den gamle Excel-
 lence, dog Forsaer, det sig Under, Gaahed, Segl,
 Randskab, Derom. *„Hvortil kommer det, at du ikke vil
 se mig?“* disse sataniske Udsagnelser. — Bed denne velkommen Meddelelse forrykke den
 gamle Landdrostinde sin Stols halvanden Tanne
 silbagti, og faae lidt af den aagten vidende Hof-
 raad, saa det denne blev angest og bangt for Katt-
 blisset af den gamle Dine. *„Hvortil kommer det, at du ikke vil
 se mig?“* Disse sataniske Udsagnelser. — Det skal De ikke have sagt mig for Intet,

begyndtes endelig den yndeligste Erue, og Skol-
 lede Sufferkammeret og Ragskrummierna med det
 tiende Glas Lofaver med i Svælgstærken. Den Ef-
 terretning at mig Guld vordet hui, indadille
 Mosfaldindes den Lofur villes medengang, teyfle
 dybt i dit Hjerte! Du! Schruppe, venten! De
 nu siger hende det igjen eller ikke, men det er mig
 en indstændig Pris; takk for sandhedens! Anellem
 os i naturals sandhedens som Monsieus Minister;
 høfstdig liberat og human og obdals og hund alle
 de humane nye Ord hejdes i mig; en delige Hof-
 radd. Det er Verdens Forbuds; jeg nedikke stol,
 ikke hovmodig, men det som skal være, minn være;
 og hvad der vilger de Naturens; det kan og skal in-
 tet Menneske bortrafsonneres. Men! Udelem i mid-
 tet videre! end! Gudselsforprin! og hende; nu det
 kan man jo gribe med alle ti Fingre, Menneskets
 Gudseltigger i Naturen; Dunden og Slagermusen
 begge ere Fugle; Bortstofferen og Skovteket
 begge ere Ubler. Men hvilke! Gjør tængang
 en! Dødes af den! Slagermusen! put engang et
 Skovteket i en! fleg! Gaa! det gaaer ikke an.
 Det gaaer aldrig an; og hvorfor gaaer det ikke an?
 forbi det ikke gaaer ang forbi det er imod Naturen;
 nu seer De, derfor kan jeg berge mig, i nat! Vi-
 ger! (som hun der) der skal de fatte Gud & Him-

mellem at han har gjort dem til det, hvad de ere,
 henstille sig og lade som alt det var intet. Saa-
 dan en nærvijs Dulle! Men at jeg ved, hvad
 jeg vedde lille Hofraad, et Spanffluetplaster vil
 jeg paahænge hende, hundrede Mile stort, og jeg in-
 beskæftiger for det skal trække. Formue er der slet
 ikke; den gamle Præsident er ogsaa saadan en en-
 soldig Mar, der kaster sine Penge bort til Lærere,
 og naar han dør — ikke en Halvskillig efterlader
 han sig; hendes Smule Masse havde bedaaet En
 i det rigeste unge Menneske i Landet; to gange
 har jeg ladet ham tilbyde min Niece giennem tredie
 Haand; hun er af gammel Adel, og naar jeg dør,
 er den Smule jeg eier hendes; det stikker denne
 Rosalinde ham i Hovedet; Mennesket var som
 besat. Men kun Taalmodighed, jeg skal nu nok
 faae hende ud igjen. Hun skal sikkert ikke ane, hvor
 det Slag kommer fra. —

Godt lov Sjenerne omkring med de opproppede
 Champagnestoffer og skænke de flodne Rysfatglas
 fulde; Ministeren reiste sig og døde paa den durch-
 laughtige Grevinde W. Hofotint von Mas-
 lens Elendighed! Alle Salens Staidere aabne-
 sig, Trompetkrald og Paukernes Hvirvel, og det
 heiligste Længsel over af hele Tallet, og de i Side-
 værelset gjæstlig beværte de Deputerede fra Mai-

leben og Embedsmænd, omkredede den hulde Vige, som reiste sig, venlig takkende og helende mod dem alle, og drak den invidiellid afbrusende Champagner paa de Tilstedebærendes Sandhed. Med told og syn saae hun i den afbrusede Vin. Saaledes er dit tilkommende Liv; — tænkte hun, medens hun drak, og gik ved de smaa Portier, som hang ved den indvendige Side af Glasset og forsvandt hastigt efter hinanden. — Saaledes ere dine Glæder, dine Forhaabninger forsvunden. — Lagde hun til i Chæuten, — saa naaetost vil dit Liv forgaae, saa komme vilde Røntads Dage være.

En kostelig Champagner! — raabte Rosalinde, skraas over for hende muntert til en Veninde lige for sig, og Marie kastede et medlidende Blik paa den Livstykkelige; thi hende havde den smagt suur, suur som Eddike.

Smidfertid begyndte Tjenerne atter deres Promenade bag Stolene, og alle skreg af Latter og Ryst, og forvarede Klæder, Dine og Dren for den vilde Vind, thi den drev Propperne op mod Loftet og besproitede i Buer de halve Berusede feg over sit nederskud. — Raabte Ministeren ind i den larmende Episkopat, — Støren de o på liud e; Gnest

indens Hofdam og den unge Grenubes Søster
 herinde skal leve! ved ved ved i enstemmig
 sang. Og de leve, og leve, ved ved det af Mængdens
 Bryst, som her satig, elskede den hvide Pige, og
 Trompeter og Pauker larmede, saa at Staffene bira-
 vedes; men Do! skildes hvid Ansigt ved denne
 glædelige Overraskelse overtruffes med Sids Fader
 ren, Præsidenten og Land i ledet til Ministeren,
 der stod som en signende Engel blandt de Dykkelige
 og med forte Død fortaalte dem, at den allerdyrk-
 laugste Sats overalt havde hørt Godt om Mon-
 sarchens Elskværdigheder, hendes Dyder og Kund-
 skaber, og derfor havde bestemt hendes denne Gæst-
 plads frem for alle andre, forhuden med en Slægt
 af 1000. Sids. Haa henviser dem af skæffelig For-
 virring, hvid og Bluffende til den ved ham i siddende
 Mærke, og denne tusig sig, at hvide den endes
 fulde Pige, som hemmelig var hendes saa modby-
 delig, med venlige Ord velkommen, som hendes
 tilkommende nærmeste Drogvæsen med den Maaden
 idag vil bekomme mig godt, saa kald mig Mad og
 —o sagde Landdrostinden til Schinipper, da hun
 hørte om alt af al igend og Standsophoielses men herbe-
 selv til det, hun ventligt, og taalte over Dastet til
 Lykke af mit ganste Hjerte, engelige Do! skildes
 o! Haa! erfarer sig igjen, og herte alle halde

det moede Blik paa den nydelige Deferttaterken,
 og med hoi Hykkelse raabte hun et i den sove-
 ste Duerkuffe afvunget: Al! — thi Jasmin-
 hytten ved Hyllealleen, i hvilken hun endnu inat
 havde siddet med ham, prangede, som den var lys
 levende, skjon malet paa den nydelige Talerken.
 Hele Defertservicet, som nu blev overleveret hende
 til Besuelse, indeholdt enkelte Partier af den lille
 Dal, hvori hun havde henlevet det lykkeligste af
 sin Barndom; Binduet i hendes lille Kammer med
 de hvide og blaae Hyllebuste, hendes lille Hauge,
 Engen paa Hjinsides Laen, Birkelunden med den
 dogamle Stamme, Bænken ved de canadiske Pinte,
 Kaprifolihækken, Rukddelen af Pomerants træer,
 Stenosefcherne ved Grænitblokken — Alle, alle Ind-
 slings smaa pletterne, der vare hendes saa nydelige by-
 rebate, forbi som et byt hendes tidligste Ungdoms
 tro Kammerat, havde smykket hende dem, havde gjort
 dem til Hjem med sin Glæde, sin Afseelighed, fandt hun
 sig i dem med den Rosagtighed og Trost, som ved
 hver Talerken satte hende i ny Forundring. Disse
 smaae Malerier fortalte hende Historien om hendes Bar-
 nedager, hendes lykkelige Blomstertid, for hendes
 hjerte begygedes sig at opvække sine gamle Følelser af
 Glæde, og hun staaede hun stille over Sand-
 hedens ro og glæde og mod sig og sig selv.

heden af de forestilte Gjenstande, ved hvilke ikke
den mindste Smaating var overseet.

Hun trykkede den ved hendes høire Side
dende Faders Haand; thi fra ham var bestemt dette
lykkelige Indfald; men Hr. Arnold forsikrede,
ikke at kunne modtage hendes Tak, da Indfaldet
ene og alene var af Gyrsten selv, og han ved hele
Sagen intet videre havde gjort, end at gjøre den
ham fra Hoffet sendte Landstabsmaler Grevindens
kjæreste Steder bemærkelige.

Hun havde i Stilhed foresat sig, omend ogsaa
vendes Kulden at trække sig tilbage fra Alt, og
der horte til Hoffet; alle ubetrigte Formringer,
som i de fald Tider vare tilstrømmende hende, havde
voldet hende mere Forlegenhed og Angest end Glæde,
og Dødsen, som hun havde at taale, for et
bette, vilde optage hende i sit Huus, det vil sige
saameget, betage hende al Leilighed, moensinde at
se den igien. Der var hende det Kjæreste; men nu,
denne omme Opmærksomhed, denne eftertrængte
Naade at give, traf hendes Hjerte. Den Naad,
der kunde tiltro hende, at hun vilde have Glæde
over Fremstillingerne af den bag hende liggende For-
gangs Tid, maatte selv erindre sig sin Alngdom med
Fornøielse, og vaa som gøtter sig over Umindelsen

paa sine gyldne Dage, han kan, meente hun, intet ondt Menneske være.

Schnippel lurede nu fra sin Plads til den overste Ende; thi Ministeren havde atter Glasset i Haanden, og smilede, som om han endnu vilde lykkeliggjøre een af Selskabet ved en Sundhed; ogsaa forbi Schnippel var den gamle Herres stakkagtige Blik gleden, og ganske sikkert havde Hans Excellence det Geheime-Hofraadspatent i Lommen til ham, som han under Pauker og Trompeter vilde frembringe; men det var intet; den gamle Herre havde blot sin Glæde over at Vinen havde udsonet de hist og her, formedelst fornærmet Rang og Stands Forhold oprægede Gemytter; han saae Landdrostinden ved Siden af Hofraaden, den ansestolte Oberstinde ved Siden af en fattige Viceactuarius, den hovmodige Kanonikus ved Siden af den nydelige Præstefone, og den indbilste Ribbesskabsdirektor ved Siden af den runde Skolemesterinde fra Maiteben, og Alle havde forglemmt alting, de opvarmede Hjerter havde aabnet sig, og de glædede sig, at de vare muntre og veltilfredse. Da to Ministeren hemmelig over de erbarmelige Menneskers Svagheder, som kunde være de lykkeligste herneben, og af Mangel paa Forstand og Hjerte ikke ere det, ophævede Tailet, ønskede de glæddlevne

Gjæster der høflig og hjertelig hilse og beknirer hinanden, et velbekomme Maaltidet, og gik i sit Kabinnet, for ikke at forsamme Middagsstuen.

14.

Marie tog Faderen med paa sit Bærelse.

Endelig, — raabte hun, og kastede sig med barmhertig Kjærlighed til hans Bryst, — endelig ere vi alene. Endelig tør jeg tale til Hjertet fra Hjertet. Det forekommer mig, som om jeg fra imorges har levet ti Aar. Alt hvad jeg i dette korte Tidrum har erfaret, hvad jeg er bleven, hvad jeg har erholdt, alt gjør mig ingen Glæde, saasnart den Betingelse er knyttet derved, at maatte forlade dig og leve i Residentsen. Min kjære, min kjære Fader! maa jeg da virkelig til Hoffet? er der da intet Middel tænkeligt, at betage mig denne Ralk? — Jeg besværges dig, min lille Fader, befri mig fra dette; jeg kan, jeg kan ikke leve der. Var jeg bestemt til denne Sphære, ak! da skulde du for have forjaget mig af din lykkelige Dal.

Det er, — sagde den Gamle veemodig, — som om jeg hørte din salig Fader tale, han var ogsaa altid saa tidenskabelig, naar han kom paa den Gjenstand.

Februar 1823.

Min gode salig Fader, — sagde Marie, og sagde sin lille Hvirv paa det med Angest opfyldte Bryst, — see! denne Modbydelighed, det er hans Arvdeel, det ligger i vort Blod, i vor Natur; det var bestemt heller ikke hans Villie, at jeg skulde være der, hvor det skedse har mishaget ham, hvor han aldrig var lykkelig. I Testamentet, det har jeg lagt nye Mærke til, i Testamentet staar ikke et Ord om det. Jeg er den allerlykkeligste Skabning paa Guds Jordklode, naar jeg med mine Forældres Arvdeel kan leve hos dig, eller om det paa ingen Maade kan være, i det mindste paa mine Godser; kun ikke ved Hoffet.

Tving dig mit Barn, — had den Gamle med hjertelige Ord, — dette er ikke til at forandre; det er Fyrstens Vnske, og en sliig Mands Vnske er Befaling. Du gjør dig en anden Forestilling om Meget. Endeel er ikke saa slemt, som du tænker. Du vil behage, thi et reent skyldfrit Gemut, som dit, bliver overalt erkjendt med Velbehag, og i Krebsen af dine nærmeste Omgivelser, i din Onkels hoifstagsbare Familie, vil du ikke tabe din Aabenhed, din Naturlighed. Spørg dig ikke om dette og hiint skikker sig for dig eller ikke; ved disse toffede Spørgsmaale brækker Glæden Halsen hos de Store, og derfor ere de saa fattige

paa Nybelse i Livet. Handel stedsse efter din Gæ-
 lelse, den kan og vil ikke forlede dig til Ufrik-
 telighed.

Vil jeg saae dig, vil jeg — hun standsede;
 Navnet han ellers hundrede gange havde udtalt med
 den største Forbudsfrihed, vilde nu ikke over hen-
 des Læber; alt Blodet steg hende i Elliekinderne,
 — vil jeg turde see Konrad? — Spurgte hun,
 og saae ud ved det, som om Død og Liv hang ved
 Svaret.

Mig, — svarede Hr. Menold med blid Smi-
 len, og forstod halvt hendes Spørgsmaal; — mig
 kunde du vel see; thi jeg tør haabe, at man ikke
 vil nægte mig, din faderlige Ven, Afgang til dig;
 men jeg holder det for bedre, at overlade dig en
 rum Tid til dig selv, og haaber, engang at tale
 med dig i Maileben, hvor jeg hellere seer dig,
 end i de Kredse, hvor jeg ikke hører hen; hvad deri-
 mod Konrad angaaer —

Vidste han, — kaldt Marie Faderen i Dr-
 det, — vidste han af det, man havde fore med
 mig?

Jeg maatte sige ham det, — var Svaret,
 — men han lovede mig, paa mit udtrykkelige For-
 langende, ikke at lade sig mærke med noget for dig,

R 200 11102

forbi du, efter din Fæters Befaling, først her
skulde gøres bekendt med din Lykke.

Med min Lykke, — svarede Marie skarpt,
— nu forstaaer jeg, — saiede hun til efter en lille
Pause, — hans: lov mig intet! hans: intet Men-
neske kender Fremtiden, ingen det næste Dieblis!
— Konrad er opvoren med mig, og han kender
mig endnu steds ikke! Hvorledes kunde han tro,
at en Haandsfuld timeligt Guds og et Par Trin
intetfigende Rang kunde give mig et andet Sind!
Jeg har lovet ham mit Hjerter, da jeg endnu in-
tet vidste om Alt det der er mødt mig idag, og
dette mit Lovte — vil jeg holde saa længe jeg
lever. Saaledes som Konrad, elsker ingen mig:
det troer, det søger, det ved jeg. Velsign du vor
Dag! og lad os ikke bryde os om hvad de Andre
sige. Hvad er Livet uden Kjærlighed? og hvad
nytter al min Formue mig, naar mit Hjerter bli-
ver fattigt?

Marie, min kjære Marie! — raabte Hr.
Arnold forundret, og med en Tone, som om
han misbilligede hendes Tale, — man kan ikke al-
tid, som man vil. De Store, som man kalder
Jordens Herrer, ere, saasnart det gjælder det Hel-
ligste i deres Liv, deres Kjærlighed, i Regten de
meest bundne, de meest indskrænkede. Din Beslutning

bestaaer ikke mod det Hensyn, som du er tvungen at tage i dine nærværende Forhold.

Tvungen? — spurgte den lille Grevinde, søgende for førstegang hendes nye Stand, og af de store mørke Dine Skod lyse Lyngnister; — hvem vil da tvinge mig? Onkel ikke, og Ministeren end nu mindre. Testamentet — vel ned slog det mig i Begyndelsen, men jeg har medens Tallet nærmere udttydet mig dets Aand; min forklarede Fader har ikke villet, at hans Barn skulde gaae uden Kjærlighed gennem dette Liv. Den, som mit Valg falder paa, mærk vel paa det, — den paa hvilken mit Valg falder, skal antage Navnet *M. Jos. tini von Maileben*. Mtsag mig, mit Valg staaer det frit, hvem jeg vil give min Haand — nu, og jeg skulde tro, — lagde hun til med venlige Blikke i den for hendes Phantasie opgaadende salige Fremtid, — og jeg skulde tro, at Konrad ikke skal passe ilde til dette Navn!

Marie, — begyndte den Gamle, som det smertede, at maatte udrykke hendes omme rene Kjærlighed til den rene fydske Konrad indtil Roden, med blød Stemme: min kjære Marie, disse Dromme har du drømt. I dette Liv kan Konrad aldrig blive din. Glem ikke hvad du er den ved sig selv interessende, men ved Tiden, for Verden

hellige Standsforbjet skyldig. Du er ikke den første og ved Gud heller ikke den sidste, som forbløder under Byrden af denne Jordom.

Forbløde? — sagde Marie skarpt; — nei, saalænge mit Hoved er opreist, og saalænge Konrad lever, saalænge skal mit Hjerte ikke forbløde under Konvenientsens Martrer. Lad mig kun raade. Jeg vil, det gjelber jo hans Livs Lykke, jeg vil tale frit fra Hjertet; min Onkel vil høre og forstaae mig, og lægge Konrads Haand i min. Al var han her! han maatte med mig til Høffet, vi knælede for vores allernadigste Herre, og Sagen var da afgjort. Nu sandelig, nu strax havde jeg det bedste Mod til det.

Marie, — sagde Hr. Arnold, — Konrad, der, som det synes, elsker dig ligesaa høit, som du ham, som det sikkert idag har faldet tungt at skille sig fra dig for evig, Konrad var, da jeg sagde ham alting, forstandig nok at indsee, at Tælen om en Forbindelse imellem Eder kunde under intet Forhold finde Sted. Hans Hjerte er sonderknust, men det maatte være, han maatte opgive dig.

Konrad? — spurgte Marie heit grædende, og et Taare efter den anden rullede over de glødende Kinder, — Konrad opgive mig? —

nei! — raabte hun og smilede smertelig, — nei,
 det kan han ikke. — Konrad vil evig elske mig;
 hvo der tvivler derpaa, kender ham ikke. Han
 har lovet, snart at skrive mig til. Du skal læse
 alle hans Breve, og i ethvert vil du finde, at
 Han vil ikke skrive dig til, min gode Ma-
 rie, — faldt Herr Arnould hende i Hænder. —
 Hvad skal der komme ud af den Brevversten? Ferte
 I den i den Tone, som Eders nærværende For-
 holdt angiver Eder, da kunde den ingen Glæde volde
 Eder; thi hvad havde Konrad at skrive sin Lande-
 herres pudsagtige Niese? og faldt I ud af den
 Eder fra nu af saa nødvendige Tone, saa over-
 færede I Anstandens Grændser; altsaa var det det
 bedste, I svarede fra Begyndelsen affod fra denne
 Correspondence, der absolut ikke kan føre Eder til
 noget. Og saa dette har Konrad indseet. Det
 faldt ham meget tungt at se sig i det, og kun
 under een Betingelse gav han det forlangte Lov.
 Og denne Betingelse? — spurgte Marie
 i Spændt. — svarede den Gamle, — at jeg i det
 mindste maatte tillade ham, efter eet Hars Forlob,
 at turde give dig Efterretning om sig; jeg har
 oftest tænget at have overtaget Sagen; endelig til-
 ligsaaet ham dette. Og under den absolute Giambe-

tingelse, at denne Efterretning ene og alene skulde udstrække sig til hans Reiser og Studier, og især rigt at ogsaa, som det af sig selv forstaaer sig, det fortrolige Du, der hidtil har fundet Sted imellem Eder, herefter maatte bortfalde, og altsaa ikke heller kunde finde Sted i hans Efterretninger. Han vilde vel strax knytte den Bøn hertil, efter Forlobet af det andet Aar, atter at turde skrive til dig; men jeg har svaret ham herpaa, at man tidligere kunde tale herom. Et Aar, mit kjære Barn, er meget langt; i dette slaar det menneskelige Hjerte to og tredive Milliongange, da forandrer sig meget.

M a r i e kyskede taust det lille Hoved; hun veebedes med den Gamle, at han blev saa kold og fast ved hendes Dval, at han havde sat den arme Konrad en saa eviglang Termin, og at han havde en saa svag Tiltro paa den gjensidige Bedrøvelighed af deres Kjærlighed, men hun taug. Havde Konrad ikke maattet tie og reise; hun vilde ogsaa være saa stærk som han, og var det ikke af det lange Aar, hun ikke skulde høre om ham, allerede næsten forgaaet en heel Dag!

Den følgende Morgen sad M a r i e med Konrad i sin høie prægtige Reisevogn. Det gik

til Residenten. Begge vare lige dybt rorte over
 Adskillelsen fra Hjemmet og Nyheden af deres
 Forsatning. Men da de endelig kom til at
 se hinanden, faldt det dem ind, at hun ikke var ret lidt
 af Marie; hun gav sig al mulig Umage, at ud-
 finde et Middel, at tilkæmpe sig hendes Velvil-
 lighed, men dette syntes ikke at være muligt; Ma-
 rie blev kold og tilbageholden imod hende; det var
 som om der var trukken en chineesisk Muur imel-
 lem dem. I Begynde Tugange havde den blide Ro-
 salinde det Spørgsmaal paa Tungen, om hun
 turde haabe, at Marie nogensinde vilde blive hende
 bevaagen med Godhed og Kjærlighed, og stedse
 trykkede Betænkeligheden, om ogsaa dette skiftede
 sig imod Landsherrens Niece, dette rene kristelige
 Spørgsmaal tilbage i det angstede Hjerte.

Det var just Lørdagen før Vindsejsten i
 alle Steder og Bønderbyer, de kjørte gjennem,
 vare de blanke Vinduer i alle Huse og Hytter
 smykkede med Hvideblomster, og gule Adonis, med
 røde Akleier, bleggule Hortensia, Ranunkler og
 Primitaverus. Marie yttrede sig over Skøn-
 heden af de mangefarvede Foraarsbørn, og tænkte
 paa sin Hauge hjemme, som Konrad før besor-
 gede hende, og hvor hun havde havt de fortrinlig-
 ste Blomster i hele Egnen.

Hvor Mont, — begyndte Rosalinde, —
maa det være i Italien, hvor nu Pomeratserne
og Citrontræerne staae i fulde Blomster.

I Italien? — sagde Marie overrasket, og
vendte Ansigtet hen til Vinduet ved sin Side; thi
hun folte at det var som overtrukket med Karmin.
Vibste Rosalinde, at Konrad var paa Veien
derhen, og bragte derfor Samtalen paa Italien,
eller var det blot Tilfælde?

Rosalinde talte meget over Rom og Nea-
pel, og Marie hørte til med den meest spændte Op-
mærksomhed; thi derhen skulde jo Konrad, og
det gøttede hendes i Stilhed at tænke paa ham,
og i Tankerne at følge ham.

Har De selv været der? — spurgte Marie,
efter at Rosalinde meer end en halv Time havde
talt, og syntes at kjende begge Steder og hele Ita-
lien paa det nøieste. — De er jo ganske hjemme
der.

Jeg har, — svarede Rosalinde, ganske ude
af Varning over dette Spørgsmaal, og slog Di-
nene ned — jeg har løst Odysin, Laïande, Nils-
son og tillige nogle Møder over Italien; Baudet
interesserer mig steds, allerede fra tidligste Barn-
dom var det mit værmste Ønske, Gengang at gaa
deese Paradies.

At, derhen — at kunne reise derhen — raabte Marie, glemmende sig selv, og ganske henrykt, — jeg vidste intet saligere.

Deres Durchlaetighed kunde det vel, — svarede Rosalinde, — Dem koster det jo blot et Duffe, — men —

Reiser De med? — spurgte Marie med en Lidenstaaelighed, som havde hun alt ladet vende om, og kjorte directe til Rom.

At Gud, — svarede Rosalinde med synlig Henrykkelse, og pressede det i Brystet voldsomt bankende Hjertes sammen med begge Haender, — denne himmelske Drøm? — mit hete Liv tilhører Deres Durchlaetighed, om De gjør den virkelig.

Hvad var det? denne Erstase? Landet, Landet kunde den umuligt gielde; man havde forhen talt om Schweiz, om det sydlige Frankrig og Tydskland; der ere dog ogsaa Beliggenheder, som i mange Henseender tør maale sig med Italiens Skjønheder, — og der havde Rosalinde sat som en Abcglut for Fjebelbrædtet — og nu paa eensgang dette Udeaffigselv. — Der stak noget under — skulde Konrad, — skulde hun vide at han hidsset — den allermest levende Skinsnge rasede med dens tusinde Gistflaer i Marias Hjerte; jo mere i grunden hendes Mistanke var, desto mere — saa

lebes, foler den Ulykkelige der er henfalden til den Djævel, — jo mere plagebe hun sig, at gjøre sine halve, sine Ottendedeels Formodninger til hele. Hun havde den eiensynligste Wisshed, at begge havde en Forstagelse med hinanden.

Hvad ikke er, kan endnu blive, — sagde Marie, og tvang sig saameget muligt at see ligegyldig ud. — Nu, — vedblev hun — strax saa kort efter Indtrædelsen i min Døds Huus, tør jeg ikke lade høre en sliq Idee, — men — hvor opfindsom er ikke Satan i Kierlighedsmisundelse! hvor glædede hun sig, at have fundet et ret fiint Skjul at belure Rosalindes Hjerte! — Konrad skulde kun blive i Italien to Aar og da vende tilbage; — men, — sagde hun til, og fattede Rosalinde fra Siden af ret opmærksomt i Øinene; men efter to, tre Aar at gjøre en Reise til dette paradisiske Land, og naar De da endnu har Lust, Troken, at ledsage mig —

Rosalinde hørte Tilbudet, der, om hendes Genrykkelse forhen blot havde gjeldt Italien, maatte have gjort hende hoist lykkelig, ganske ligegyldig, takkede ret høfligt for Tilbudet, at ledsage hende, og meente noget forstemt, at der endnu var lang Tid dertil. —

Der havde Marie hele Sagen klart for sine

Dine. Sikker, ganske udmønstelig sikker, var der en eller anden Forstaaelse imellem Konrad og Rosalinde; men hvorledes Begge havde lært at kende hinanden; om Konrad gjengjeldte Rosalindes Kjærlighed; men nei, det var jo ikke muligt! Konrad, det ærlige hjertensrene Menneske, der endnu aldrig havde sagt en Løgn, der med de helligste Eder havde svoret hende evig Troskab, han skulde — nei, nei — det var absolut ikke tænkeligt — og dog — er jeg da den første af mit Køn, spurgte han sig selv, og drog dybt Ande af det ængstede Hjerte, er jeg da den Første, som Elskeren med tusinde Eder tilsvor sin Troskab, og som han i kort Tid brød alle disse Eder? Har jeg ikke selv i den lille Kreds af mit Nægekendskab seet hede Døttre grædes over Mændenes Slethed, som slet ikke formaae at maale den tydske Kjærligheds Vard, som aldetes ikke forstaae den omme Dvindefølelse, og den rene Tilbøielighed, hvormed Jomfruen er sit Hjertes Æneste hengiven. — Men skulde da Konrad, min tro Kjære Konrad, saa afskyelig kunde bedrage mig! —

Hun trykkede Dinene til med begge Hænder, fordi det blev hende ganske sort for Sjælen ved den Tanke.

At faae nærmere Kundskab om Tingen, var

hende ists muligt. Allerede ti Gange havde hun
 det Spørgsmaal paa Læberne, om Rosalinde
 kjendte Konrad; men kunde hun da udtale Nav-
 net? Kun den, der er saa uskyldig som det due-
 fromme Barn, veed hvor tungt det falder Viger
 at forraade Hjertets dybeste Hemmelighed, — og
 paa Omveie at komme efter det, gif endaa mindre
 an. Vige for Rosalinde at bringe Samtalen
 paa det unge Menneske, der havde trængt sig i Bak-
 salen, som ved Vasset havde stået udenfor, tæt op
 til Vinduene, ved Eyrhærdoriet endog haft hende
 i Armene, og havde ret hjertelig kysset hende under de
 duftende Pomeransstræer, og paa hvem Rosalinde
 de uafsladelig havde heftet Blikkene, havde hun for-
 ingen Priis været istand til. Saaledes kjørte de
 to Viger i tre Dage, og jo længere de sadde sam-
 men, jo længer kom de fra hinanden; begge kunde
 hele Timer sidde stumme ved hinanden, og kun naar
 Marie, som denne Taushed undertiden blev usot-
 dragelig, begyndte at tale om Italien, blev Ro-
 salinde opmuntret og levende. Saaledes for-
 talte hun den tredie Aften sig en endeel; hun kom
 tilsidst til en saadan Varme, at man ved hendes
 Side havde kunnet breme at være paa Veien fra
 Siena til Rom; hun gjorde hele Rejsen som om
 det gif frem til den hellige Stad; og var ganske

role underrettet om alle Mærkværdigheder paa denne
 Route. Saaledes vidste hun f. Ex. Historien om
 den forgivtede Hostie, som Henrich VII. fik i
 Buonconvento; hun viste i det Fjerne det lille
 Sted Montepulciano, som er berømt for sin
 kostelige Vin; man hørte den prægtige Kaskade af
 Aquapendente bruse med hende; hun talte om
 Præsten i Bolsena, som havde tvivlet om Chris-
 sti Blods virkelige Nærværelse ved Hostien; og for
 hvis Dine dette sidste havde forvandle sig til Blod,
 hvorpaa Pave Urban IV. havde indsat Christi
 Legemsfest; i Montefiascone snippede hun til
 den kostelige hervorende hvide Vin; af hvilken for-
 hen, efter en af de snarægtigste Stiftelser af en
 tydsf Dranker ved Navn Fungier, aarlig paa hans
 Dødsdag blev gydet to Stykfade over hans Grav,
 hvis Veløb nu, efter en fornuftigere Forandring,
 bliver tildeelt de fattige i Penge; over Biterbro
 kom hun til Soen Tico, paa hvis Grund egent-
 lig ret Skarpsynede ved klart Vand ville see
 Ruinerne af en gammel sunken Stad; og til Heire
 for Baccano i det Fjerne ved Soen Brasia-
 no, hvis Vand bliver ført til Rom i kostelige Led-
 ninger, og raabte nu høist henrykt: Land, Land!
 thi hun saae, da hun havde passeret Baccano,
 for første gang den gamle Stad Rom med St. Pe-

terstjerkens Himmelhoie Kuppel. Nu gik det over de menneſketomme udpyfede Campagna di Roma; den ſidſte Poſtſtation for Rom, ved Narn Storta, var tilbagelagt, endnu viſte den Beilkyndige paa Raſonernes Gravmæle ved Bjerget Sarcubra, og paa den gamle Tor de quinto, jagede i ilende Flugt over Aqua traverſa, og da over den, formedelt det i Luften ſvævende Kors i Anledning af Conſtanti den Stores Seirer Maxentius, berømte Ponte molle over Tiber, og raſtede endelig gjennem den prægtige Porta del popolo ind i det ældgamle Rom, da Broen under Landſherrens Slot tordnende bavede under deres Reifevogn, og et talrigt Tjenerſkab med Kammerherrer, Kammerjunker og øvrige Hofpersonale omkaps fremilede, for at modtage den allernaadigſte Herres ankommende Niece, og at føre hende i de hende beſtemte Gemakker.

16.

For den forſte Fremtræden i Tyrſkens Familiekreds havde Marie været ubefkrivelig bange; men den Godhed, den nedladende Venlighed, med hvilken Tyrſten og ſammes Gemalinde ſtrar forfregang imødefom hende, betog hende ſnart enhver Angelt, og efterhaanden vænnede hun ſig til de

Stores nydelsesfulde Liv, saa at man neppe skulde tro, at denne nydelige runde Grevinde, som fortryllede alle Hjerter, som overstraalede alle Piger ved Hoffet i Skjonhed og Tæffelighed, og som i alle de forste Cirkler i Residentsen steds var den Forste, nogeninde havde kunnet være andet Steds end ved Hoffet. Men herved beholdt hun sit rene Hjerter, sit skyldfrie Sind, sit muntre Gemt, og, i det dybeste af hendes dybeste Evanebarm, sin himmelske Kjærlighed til Konrad.

Hendes Under førte bestandig en heel Kreds af Tilbedere omkring hende, blandt hvilke der vel undertiden var een der indbildte sig, ikke at mishage den engleskjønne Marie; hun var venlig mod alle, og beviste enhver, der nogenledes fortjente det, en Art af velgiørende Gjænhøflighed, uden dog at gaae en halv Fingersbred for vidt. Hendes Hjerter vidste ingen at udmærke; thi i dette levede kun Konrad. Det var som om hun hver Maaned fik ham kjærere, og hun talte hver Løverdag hvormange Uger hun endnu havde tilbage at vente efter Brevet, som Fader Arnold, efter Marsfrist havde tilladt ham at skrive.

Med Rosalinde syntes hendes Forhold nu at være bedre grundet; hun var endelig kommen

efter at hendes Frygt, at finde en Medbeilerinde i Pigen havde blot været et Foster af hendes syge Indbildning; hun havde paa hundrede Veie søgt at aflokke hende Hemmeligheden, saa at, om Rosalinde havde haft en, hun sikkert var kommen den paa Spoer. Liebhaberiet at tale og læse om Italien, var, som Marie var fast overbevist om, intet uden Liebhaberie; og hun billigede det saameget hellere, da hun derved havde Leilighed, ofte, at høre ret meget tale over det Land, hvori Konrad levede. En fortrinlig Deel i denne gunstige Forandring i Forholdet, som uendelig lykkeliggjorde Rosalinde, havde den gamle Overkammerherre; denne kunde, Gud veed hvorfor, ikke lide Rosalinde, og søgte ret med Hensigt, paa alle mulige Maader at gjøre hende Fortræd. Saa snart Marie mærkede dette, traadte strax hendes Tølelse for Ret og Uskyld i Skranken.

Han havde ved allehaande Krogveie fremtrukket Mistyndninger af Landsherrens Billie, villet bringe det til, at der istedet for de belovede 1000 Rdlr. Gage kun skulde betales Pigen 600 Rdlr. Marie erklærede siebliffelig i meget bestemte Udtryk; at Rosalinde var fattig, var nødt til her at holde en meget anstændig Gaderobe, og, hvad der i sig selv ogsaa var grundet, havde solgt sin

Frihed, og med det som hun kunde bespare af sin Gage, havde flere af sin Familie, som vare trængende at understøtte; naar der altsaa maatte gjøres en Afkortning i hvad der tidligere var lovet Rosalinde, saa vilde hun lægge det Manglende til af sine egne Midler. Den gamle Overkammerherrlige Excellence gjorde da, han hørte denne Erklæring, en krum Ryg, sagde det havde ikke været saaledes meent, og lod Sagen dermed beroe.

Kort efter kom Taler tilfældig paa Rosalinde hos Fyrstinden; hun havde Aftenen iforveien almindeligt behaget paa Ballet hos Prinds Reinhard, og isærdeleshed roste man hendes Sædelighed, hendes fine Anstand, og hendes undseelige Pigagtighed, der gjorde hende ret elskværdig; den gamle Overkammerherre loe; og da man spurgte ham om Aarsagen til hans Latter, der for mange Klang, som om det kom af et af Gist og Haan overskydende Bryst; saa svarede han, i det han skod sin Stol en Smule tilbage og trak paa Skuldrene: ja naar Alle rose hende, maa jeg rigtignok tie; men naar jeg tør sige, hvad jeg har seet med mine egne Øine, saa er denne Sædelighed intet uden Hyllerie, denne fine Anstand, studeret Penhed,

og denne undseelige Pigagtighed, det allerraffinerteste Koketterie!

Men Excellence, — raabte Marie, og stillede sig ganske opirret for den Giftige, — hvorledes kan De her, i denne Kreds, sige Ting, som dog sandelig skal falde Dem svært at bevise.

Englelige lille Durchlaughtighed, — svarede Manden med Slangebraadstungen skrigende, — tro dog mine Dine, mine Dren! tro dog hvad jeg siger Dem, jeg er bleven graa ved vort Hof; jeg har saaledes her i vores Sphære, ogsaa undertiden hist og her seet et luftigt Syn af lidt Gehalt svæbe forbi, men saaledes som denne, er der ingen forekommen mig.

Hr. Overkammerherre! — svarede Marie, ganske ude af sig selv af Uvillie over den ondskabsfulde Bagtalelse, — hvad De der taler, er ikke sandt. Det kan maaskee ligge udenfor Grænsen af det Hoflige, at sige Dem det saa lige i Ansigtet; men Sandheden bør æres. De vil, jeg veed ikke hvorfor, skade Pigen, Hr. Overkammerherre, Fyrsten gav Dem det herlige Prædikat af Excellence. Han stillede Dem derved høit; thi han betegnede Dem for hele Landet som een af de bedste blandt de Bedre i sit Rige. Tilkommer dette Prædikat Dem endnu efter hiin Umenneffelighed?

Den hele Kreds saae stude paa den fornærmede Ukyldigheds dristige Forsægterinde. Der var ingen iblandt dem, som jo den gamle Overkammerherre ikke engang havde spildt en lignende Streg, og derfor gottede det enhver i Stilhed, at han her fandt sin Mester,

Selv smilede han til Mariæ skarpe Spørgsmaal, og skar hemmelig Tænder, saa at det gik hans Naboer gennem Marv og Been; siden bukkede han sig, og mumlede paa Tilbageveien noget om Hylle-Durchlauchtheder, om Mølle-Opdraagselke og sligt.

Nu salende, der endnu samme Aften ved Besøgende der mente det godt med hende, erfoer, hvor vakkert Marie havde taget sig af hende, ilede paa dennes Bærelse, kastede sig for hendes Fødder, omfingrede hendes Knæ, og takkede hende med en Lidenkæbelighed, som om Marie havde reddet hendes Liv.

(Fortsættes.)

Kirkenielsesfesten.

Fortælling efter Heinrich Duncker.

Fuld af de gladeste Forventninger forlod den unge Hochberg-Residenten. Man havde givet ham meget Haab om at faae det Embede, som ved den

allerede hastig forudseende Død, af en i Nærheden af Hochbergs Hjem boende Geistlig, der havde faaet et Slag, snart maatte blive ledigt. Han overgav derfor ved sin Afreise den skriftlige Anbefaling til en Universitetspen, Candidat Rothfeld, som han tilfældig traf i Residentsen, og som tilbød sig, at overgive den til Vedkommende, saasnart den officielle Efterretning om hiin Geistliges Død vilde være indtruffen i Residentsen — hvilket Hochberg ikke kunde oppebie.

Allerede for fem Aar siden havde denne fuldbendt sine akademiske Studier, og helliget sig de to Grever P**s Opdragelse, der under hans Veiledning opvokrede til fortræffelige Unglinger; Læreren overdrog paa dem sit Hjertes rene Edelmød; intet havde kunnet formaa ham, at opgive disse to haabefulde Unglingers Pleie, og flere Leiligheder at erholde et geistligt Embede, havde han tidligere afflaaet, alene — som han skrev sin Fader — i Tølelsen, endnu ikke at være et saa høit Kalb værdigt, da han meget mere maatte ønske, endnu længere at kunne forberede sig hos de ham anbefalede Læringer, til at være en heel Menigheds Opdraget.

En Begivenhed havde dog vildledt ham i dette Forsæt, og med Tiltro paa høiere Understøttelse be-

væget ham til, nu at søge et Embede. Han havde nemlig besøgt sin Fader, der i en nogle Mile fraliggende lille Landsby beklædte et Præsteskald; her lærte han at kjende Udele Walter, Datter af en gammel Embedsmand, der var hans Faders Universitetsven, som man havde sat i Hvilestanden med en saa knap Pension, at hans Trang tvang ham, at give efter for sin Vens Ønske, blandt flere Børn at overlade ham Udele, til hendes Opdragelses Fuldbendelse. Den redelige Alding havde den sandeligste Kjærlighed for den ham anbefoede beskedne opblomstrende Viol, og hele Omegnen ærede og elskede den værdige, dydige Geistlige og hans fromme, blide Pleiedatter.

Ogsaa den unge Hochbergs fordomsfrie Hjerter havde den barnlige rene Følelse, den blomme Qvindelighed hos den hulde Udele dybt rørt. Uden Udfigter, vovede han ikke, kun i det fjerneste at ytre sine Ønsker for hende, men til Faderskjærligheden fortroede han det, og tøvede derfor intet Dieblis, at ile til Residentsen, da, som sagt, nogle Maanedes tilbiger, den barnløse Præst i en venlig Landsby, saa Mile fra D*, hans Opholdssted, blev truffen af et dødeligt Slagflod.

Man var ham over Forventning gunstig; Ungtingens utrættelige Flid, hans strænge Medelighed,

hans rige Kundskaber, hans Beskedenhed, var alt længe den geistlige Dyrighed bekjendt. Med Følelsen af reen uendelig Nørelse, saaledes som den højeste Glæde viser sig i fromme Gemytter, reiste derfor Hochberg nu til sit Hjem, for at fortro Faderen sin Lykke, Aale sit stille Haab. Den mere erfarne Elding formandede vel, ikke alt for raast at holde Opfyldelsen af sine Ønsker for vis, efter den gunstige Modtagelse i Residentsen; men dog hørte Aale paa Unglingens fyrige Fortælling, der med glub bevæget Hjerte, ikke ganske formaaede at skjule Taarerne, som spillede i de glædesvømmende Dine.

Det simple Maaltid var forbi, Eldingen plejede den styrkende Middagssovn, da gik de Lykkelige Haand i Haand til den nærliggende Lund! Her først vovede Hochberg at give sit Hjertes hellige Følelser Ord. De vare kun faa; med sjælvende Stemme bød han den elskede Pige det beskedne Lod, at være hans Livs Ledsagerinde, — snart qualte Taarer hans Stemme. Da stod han stille for den Hulde, og — i det han greb hendes Haand — søgte hans sjælefulde Dine stumt Svaret i den blaa Himmel af hendes. Men heller ikke hun formaaede at tale. — Kjære Hr. Hochberg! — det var Alt, hvad hun, stærkt rødmende, sagde, i det hun

med Møie tilbagetrængte de frembrydende Taarer — da standsede hun, og meer end lykkelig trak Hochberg den Stillegrædende til sit Bryst. Nu traadte Oldingen til; det af Faderglæde og Fadersorg lige bevægede Hjerter havde ikke ladet ham hvile. Signende lagde han Haanden paa de Lykkelige, og anraabte med sagte bevægede Læber ogsaa om den Uendeliges Belsignelse for de elskede Børns Pagt.

Hochberg havde saaledes aftalt det i Residensen, at Efterretningen om hans Døds Opfyldelse først skulde meddeles den nærmereboende Fader. Selv at oppebie denne Efterretning, tillod Omsorgen for hans Lærlinge ham ikke, og allerede havde han atter nogle Maaneder beskæftiget sig med deres Dannelse, da endelig det med Længsel ventede Brev fra hans Fader indtraf.

”Du veed selv, kjære Son,” — skrev Faderen, — ”det jordiske Liv og Virken er Forberedelse til det høiere, evige, om det ogsaa var fuldt af tilsyneladende endelos Smerte, — dens Vedvarenhed er kun kort, er næsten intet, — mod en Evighed. Just i Lidelser finder den stærkere Aand fortrinligviis denne Forberedelse, denne Henviisning paa hiint høiere, evige Væren; det behøves for ham, kun en Tilbagetrækken fra den jordiske Verdens Hvirvel, som drager saamange bort med sig,

en klar Overfølelse af hans Standpunkt i nærværende Dieblil, i Henhold paa hiin høiere Bestemmelse, for at see den haarde Smerte lønket og overvunden af Sjælens høiere Kraft. Derpaa, min Son, troer jeg faderlig at maatte erindre dig ved den Efterretning, at det af dig ønskede Embede er bortgivet, at Candidat Rothfeld har erholdt det, og at man har undret sig, hvorfor du, uagtet din tidligere Ansøgning, siden efter dog ikke har gjentaaget det skriftligt. Der synes efter dette enten at være begaaet Underfløb med dit Brevskrift, eller det er bortkommet; men jeg beder dig at fatte dig mandigt, saavel ved denne Efterretning, som ved den Anden, hvilken jeg ikke længer kan skjule for dig."

"Adeles Fader, som allerede for længe siden glerne havde haft sin elskede Datter hos sig, skrev os for kort siden med den gladeste Tilførsel, at Forsynet har hørt hans Bøn, at en brav, meget bemiblet Mand har beileet til Adels Haand, og derved indstændig bedet ham selv, at ende sine Dage hos ham og sin Datter. Han frygter ikke, at finde nogen Hindring hos denne Sidste; i denne for hans Forsætning dobbelt lykkelige Udsigt, beder han hende at iile i hans Arme, at prøve Beileren, som han negter nærmere at betegne skriftligt, og tilføjer, at Sa-

gen har nogen Hast, fordi Friereus Stilling gjør et hastigt Givtermaal nødvendigt."

"Da du nu er uden alle Udsigter, men Adels Faders Dødsfald, og sammes Krav paa sin Datter, maa synes mig retfærdige: saa beder jeg dig, for Adels, at afgjøre den haabløse Strid mellem Kjærlighed og Pligt, som udgyder uendelig Sammerover den Arme."

Saaledes skrev Oldingen. Kun et smerteligt Smil udtrykte den dybe Bevægelse i hans Indre, som han søgte under Læsningen. Et Dieblis stod han eftertænkende, da gik han paa sit eensomme Værelse; en stille Bon beroligede Stormen i hans barnlige Sjæl; næsten vilde Himmelens Tilfikkelse synes ham fortjent Straf for Alt for dristige Dødsfald, hvis Opfyldelse han endnu agtede sig uværdig. I denne Stemning skrev han sin Fader og Adels, bedende den sidste, om Opfattelse ikke var at opnaae, alene at følge Pligtens Stemme; thi vel kunde Bevidstheden af opfyldt Pligt uden Kjærlighed, lykkeliggjøre et ædelt Gemt, men ikke denne uden hiin.

Gjensvaret fulgte snart. Meget ugerne, alene af Hensyn til den gamle Hochbergs Forbøn, havde Adels Fader tilstaaet denne en Opfattelse af et Gierdingaar for sin Afreise, og kun naar den

unge Hochberg forinden denne Tid formaaede at realisere sine Drufter, lovet sit Samtykke, som han syntes allerede temmeligt sikkert at have givet den ubekjendte Frier.

Meget snart mærkede Hochbergs Læringes Forældre Træk af stille Græmmelse paa deres Børns agtede Lærers Ansigt, der selvse surede sig dybere. Tolv Uger vare næsten forløbne siden den givne Opføttelse, da Grev P**, der hidtil med sin elskværdige Gemalinde, forgjæves havde opbudet Alt, for at opmuntre den agtede unge Mand, foreslog ham, at tage med dem og deres Sønner til Kirkeindvielsesfesten paa et fjernt Gods, der tilhørte en bedaget Enke, Grevens Gæster. Med Tak erkjendte Hochberg sin Principals Kjærlighedsfulde Omhu og reiste allerede otte Dage før Festen til B*, saaledes ved Godset. Han fandt en værdig Matrone i Besiddetinden, men en endnu mere tiltrækkende Dmgang i Stedets bedagede Geistlige, der syntes at gjette sin unge Vens Stemning, og vidste at overtale denne, til sin Udspredelse, at paatage sig Festprædikenen. Gjerne havde Hochberg afflaaet Tilbudet, men den Gamle bad saa indstændigt, at han formodede andre Bevæggrunde, som han, for ikke at gjøre Udgingen imod, ikke gjerne vilde være til Hinder.

Hochberg kunde forudvide, at det anseelige Selskab, der samlede sig hos Grevinden, vilde forskaffe ham et meget udvalgt Auditorium. Han talte om et dydigt Livs Lykke, og hvorledes Mennesket, foruden Troen paa Gud og Ubodeligheden, ogsaa i sig selv da fandt den allermindst egennyttige Bevæggrund til et sligt Levnet, naar han derved saae det harmoniske Hete betinger i det menneskelige Selskab. Det unge Menneske talte af Hjertet, og derfor ogsaa til sine Tilhøreres Hjerter; intet Die forblev uden Taarer, og i mangt et dydigt Forsæt spirede den udsaaede gode Sæd. Uden Ord, men med et tilfredsfuldt Smil, greb den ærværdige Præst Unglingens Haand, da denne havde forladt det hellige Sted, og takkede ham venligt med et sagte Haandtryk.

Selskabet gik til Bords. Uventet horte Hochberg Grevinden frembringe hendes bedagede, redelige Sjælehyrdes nye Kapelans Sundhed; forundret spurgte han denne, hvem det da var? — Det vil komme an paa Dem, at være det, min unge Ven! — var Svaret — Fru Grevinden har havt den Naade, ikke alene at tilstaae mig dette Ønske, men ogsaa at sikkre Dem et anstændigt Underhold. — Hochberg forstummede, i hans Sjæl grebde Morgenrøden af en henrykkende Forventning. Først

Grevindens Begjæring, at erklære sig over Modtagelsen, tilbagekaldte ham af Selvforglemmelsen, til sig selv; dybt rørt, med saa Ord, kyskede han Grevindens Haand, i den dybeste Følelse af Taknemmelighed.

Angstet af Tanken om Udlobet af den givne Frist, tog Hochberg endnu samme Dag Afsked fra Familien, der saa synligt vilde hans Vel, og ilede nu med Extrapost til Adeles Faders Bopæl.

Mærkelig forlegen modtog denne den Afmatte. — Aale er endnu fri? — stormede Unglingen — Betænk De, Udsættelsen er forbi! jeg gav mit Ord. — Hochberg stod som rørt af et Slag. Endelig spurgte den Bedragne, i det han voldsomt fattede sig, efter den Lykkeliges Navn. Det var Rothfeld; denne stod i Begreb at indrette sig i det nylig erholdte Embede. — Rothfeld? den samme som begik Underslæb med mit Brevskrivt om det samme Embede? Rothfeld — Adeles Egtefælle?

Underslæb? — spurgte den Gamle mørkt, — hvad vil De sige dermed? — Man gjorde sig hinanden forstaaelig. — Ophold Dem et Dieblis, Herr Rothfeld er her i Nærheden, — sagde Oldingen. Han forseglede en Billet. Rothfeld svaa-

rede: han havde ikke gjort Underfløb med Hochbergs Ansøgning, dog maaskee afgivet den forsilbigt; men han selv, og ikke Hochberg, havde forhen havt alle Forhaabninger paa Embedet; et Tilfælde paa Reisen havde opholdt ham; medens Hochberg var forekommet ham; et lignende Tilfælde havde igjen jævnet dette, i det det havde spillet ham Hochbergs Ansøgning i Hænderne.

Nogle Dieblikke taug den Gamle, derpaa omarmede han Hochberg. — Jeg skal ikke oftere tage fejl, — sagde han halv rørt og halv skamfuld — skrev da et Par høflige Linier til Rothfeld, saa, bevilgende Ord til Adelen, og afstedigede den henrykte Ungling, som det bedste og hastigste Bud til Adelen, hvem han allerede havde givet Efterretning om Afgjørelsen af hendes Skiebne og derved givet hende til Priis for en trostesløs Smerte.

Saaledes havde Hochberg endnu aldrig følt det Trykkende af en Reise, der ligger imellem os og Maalet for vore Ønsker; ham syntes den en Evighed; meget forsilbigt for ham sinede han de længselsfuld ventede Taarnspidser af Hjemstavn, — nu ogsaa de høiere liggende Huse — Præstegaarden selv. Drukken af Henrykkelse flyver han til den glade, overraskede Faders Bryst. — Hver

er Udele? — I Lyflunden! — og borte var han. — Han vil forlade Fader og Moder, — sagde den gamle Præst smilende, endskjønt Sønnen var bleven ham Oplosningen paa Gaarden skyldig; men Unglingen sloi mod Lunden, og forst, da han seer Udeles hvide Klædning skinne gjennem Buskene, standser hellig Tøngstelse hans Skridt. Mere fatet nærmer han sig nu hendes Opholdssted, hans Følelse har ikke vildledet ham, det er det samme Sted, hvor deres Hjerter mødtes. Udele havde der reist et lille Sæde af Græstov, med dyb Rørelse knælede hun bedende for dette Sæde; den stormende Henrykkelse i Hochbergs Sjæl viger nu for den dybeste Veemod.

Udele! — udbryder han endelig sagte, — min Udele! — Tvivlsom forskende reiser hun sig, da omfatter Unglingen hende, hastig forstaaer de hverandre og falde i hinandens Arme.

Nogle Uger derefter signede Dvingen dem til den evige Pagt. Udeles Fader oplevede paany ved sine Borns taknemmelige Hjerter, omspagt af guldblokkede, rødkindede Borneborn.

F o r s ø g
 paa en metrisk Oversættelse af Horatii Epistler
 med Anmærkninger,
 ved E. C. Bruun, Professor.

F o r e r i n d r i n g.

Jeg troer ikke, at de latinske Classiker bør oversættes paa Niim, da dette, uagtet al anvendt Møie, gierne skader Originalen. At det imidlertid vel kan lade sig gjøre, har jeg givet en Prøve paa i en rimet Oversættelse af Horatii første Bogs niende Satire. Uagtet det latinske Sprogs Korthed, formedelst Ordboininger i Casus og Verba, er langt fortere end Modersmaalet, har jeg dog ikke overskridt Linie-Tallet, uden nogen væsentlig Udelabelse, som jeg haaber, af Texten.

Første Epistel.

Smød Menneskets Ustabighed og urigtige
 Begreber om Hæder og Riigdom.

Mæcenæs, *) Du min Sangs først- sidst-berørte
 Venne,

Mig, nok befiget og med Friheds Stav i Haand, **)

*) Mæcenæs, Augusti Minister og Ungling, vilde have Digteren til at skrive flere Ode; men uwillig til at sætte sit erhvervede Rygte i Bøde, undskylder han sig i denne Epistel.

**) De Fægttere, der havde indlagt sig Vre paa Kampespladsen, erholdt deres Frihed ved Obergivelsen af en

Du vilde atter til hiin gamle Leeg opfordre;
 Men Kar og Sind er' ei dertil. Bejan*) sit Sværd
 Har flyet Hercules, og tyet ud paa Landet,
 For ei at trygle meer fra Kampepladsens Rand
 Om Folkets Gunst. Mig end i Dret stedse runger:
 "Vær klog, bestig ei meer den gamle Pegasus;
 Den snuble kunde; ja, saa laae Du der udgrinet."
 Thi giper jeg nu Vers og alt det Kram en Hæl.
 Min hele Hu kun staar til hvad er Sandt og søm-
 mer,
 Og gjemmer, ordnet til behørig Brug min Skat.
 Dog spørg mig ei hvad Sekt, hvad Mester jeg mig
 kaarer:
 Jeg sværger ikke blindt paa nogen andens Tro;
 Men færdes frit omkring hvor Tankens Fart mig
 driver.
 Nu styrter jeg mig raskt i Almeenvæltets Strøm,

Stav, kaldet rudis, og benævnedes rudiarii; hvorved
 de fritoges fra al saadan Tjeneste; dog kun naar de
 frivilligen havde søgtet; vare de derimod Slaver,
 bleve de Læremestere i Gladiator-Skolerne, og kald-
 tes da lanisæ.

*) Bejanus var en berømt Gladiator, som havde saa-
 ledes fortient sin Frihed. Ved denne Leilighed var
 det Skik at ophænge sine Vaaben i Hercules's Tem-
 pel. Bag ved ethvert Amphitheater var der et Slags
 Kapel helliget denne Gladiatorernes Gud.

Som Dydens Ven og som dens Rettigheds For-
fægter;

Nu glider jeg igjen i Aristippi *) Spoor,

Dg Tingen styre vil, men ei af Tingen styres.

Lang som den Nat ens Slut ei holder givne Ord.

Lang som Dagleieren er Dagen; seent som Aaret

Er Myndlingen, Mama ei rutte lade vil:

Saa seent henkryber mig hver Time, som forsinket

Mit Haab og Higen at indsamle, hvad der eens

I Længden baade vil den Rige og den Arme;

Dg som engang forsemt, af Ungling, Diding Kal

Eens savnes. Altsaa staaer tilbage, at jeg disse

Grundsætninger fra nu af troligt følger selv.

Kan man med Lynceus **) i Syn end ikke kappes,

Forkaster man dog ei for flemme Dine Raad.

Ja, skjøndt man ikke har en Glycons ***) Riempe-

Lemmer,

*) Ved Aristippi Spoor forstaaes Epicuri Lære, som Digteren stedse havde Hang til. Hiin siges desuden at have været Aristips Discipel, men at have gjort adskillige Forandringer i hans Lære.

**) Lynceus var en Søn af Aphareus, og den første der opdagede Metaller; hvorover han sagdes at kunne see ind i Jordens Indvolbe.

***) Glycon var en Philosoph, som ved ofte at prøve Styrke med Brydere, havde faaet overordentlige Kræfter.

Vil man dog gjerne for Gigt-Knuder see dem frie.
 Saabidt er dog Gevinst, kan man ei komme længer.
 Er Gierlighed og vild Attraa i Brystet tændt,
 Der Ord og Midler *) er som Smerten stille kunne;
 Ja, for en Deel endog afhjælpe Gotten selv.
 Oppustes man af Lyst til Roos, i Viisdoms Blade,
 Opmærksomt læste, der for sigt og findes Raad.
 Had, Brede, Dovenskab, Drik, Lefsen, alffens
 Laster,

Hvor yderlige, dog sig noget tæmme laer,
 Naar blot taalmodig man til Grunde laaner Dre.
 At Lasten sige er Dyb, og Daarlighed undgaae
 Er største Viisdom. Tænk, hvorledes man sig plager
 Paa Sind og Skind, blot for at ikke føle til
 Hvad man betragter som de allerværste Under:
 Smal Tæring, nemlig, og et slemt Afviisnings
 Nei.

Som gribske Kjøbmand, man til fjerne China stander,
 Trods Storme, Eliær og Lyn, for Armod at und-
 gaae;
 Ei agtende det Raad den Klogere en giver,
 For at opnaae hvad man saa daarligviis attraaer.
 Hvad fattig Dievel, som paa Kiebsted Marked brø-
 des,

*) Digteren sigter til de Trylle-Formularer, som de
 første Læger sædvanligt brugte.

Gab vel ei være med i en Olympisk Leeg,
Naar Haabet viiste ham blot Prisen uden Fare?

Solv vige maa for Guld i Værd, og Guld for
Dyd.

Men Penge, Penge først! Dyd komme maa bag efter.
Det er det Løsen, som gjenlyder fra hver Mund
Paa Gade, Torv, fra en til Børsens *) anden Ende;
Og Visens Dmqvæd for hver Sammel og hver Ung,
Der strax paa Tavlen sin Fortieneste udregner.
Hvis du i Skuffen kun 10 Tusind Daler har,
Var du endogsaa nok saa rigeligt begavet
Med Dyd, Veltalenhed, Mod, Trofskab, Du dog kun
En Stympet blier. Men Børn i Legen synge: Konge
Hvo Ret gjør, være skal. Den bedste Fæstning er
En reen Samvittighed, der, fri for alffens Brøde,
Sin Eier aldrig til at rødme, blegne faaer.
Nu, siig mig er hiin Lov **) saa god som Børnes
Dvædet;

*) Der var en Gade i Rom, fornemmeligt beboet af
Berelere, kaldet Janus-Gaden, fordi der ved hver
Ende af samme stod en Støtte af denne Gud.

**) Roscius var en Folke-Tribun, og indførte den Lov,
at hvo der eiede 400,000 Sestertier kunde optages i
Ridder-Standen; og med 800,000 i Raabsherres
Standen. En Sestertius var, efter nuværende Course,
omtrent 7 Skilling.

Som æble Kæbre*) sang, og øvede i Daad?
Hvo mon der raader bedst? hiin, kun at samle

Grunter,

Paa ærlig Viis, oh, ja! hvis ei, paa alflens Viis;
For at Du kan i Mag, fra Logen, Stykket**) flue;
Hvad eller den, som ved sin Bandel lærer Dig
At møde rant og fiæl, ugunstig Skiebnes Harne?

Spørg' man, hvi fælleds Bo gjør ikke fælleds Tro?
Hvi jeg med Resten ei er eens i Giøren, Læden?
Saa gier jeg Mikfels Svar til Loven: Mig be-

Spoor,

Der alle gaa ind ad og ingen ud ad, strække.
Det Publicum er mig et mangehoved Dyr.
Hvad følge da og Hvem? En gjør Speculazioner;
Hiin Appelsiner til en lysten Enke gier;
Og gamle Anaster faaer ved Kunst i Garnet loffet;
Mens denne aagrer væk i Smuug. Ja, rigtigt nok
Saa mange Hoveder saa mange Sind; men findes
En, som en Time kan beholder samme Sind?

*) De tilføjtebe Personer ere M. Curius Dentatus, der triumferede over Samniterne, Sabinerne og Lucanianerne, og M. Furius Camillus, der reddede Rom fra Gallierne.

**) Lacrymosa poemata Puppi. Han var en anseet Digter, men hans Værker ere forkomne.

En Stormand siges blot: Hvor overgaaer et Baje
 I Skionhed Alt! Hur Se og Hav nu Træblhed faae;
 Men snart en Flyve-Lyst Bygherren raabe lader:
 Net, Mester, bring mig til Teanum*) alt hans
 Kram.

Hvo givt er bender paa, at bedst er Enestanden,
 Mens Pæbetsvenden seer kun Held i Uegtesand.
 Hvorledes vil man sliig en Proteus vel binde?
 Og nu den Arme? Le! han skifter Løst, Straa,

Bod,

Og Skramleriet just saa friskt paa Hiulbor flytter,
 Som nogen Matador henstrakt i gylden Karm.

Seer du mit Haar ei ret afftudset, Kalvekrydset**)
 Ei kruset rigtigt pænt, min Kiøle knappet skævt,
 Du leet; men om mit Sind, som Fløiet Stilling
 skifter;

Utræder, forkaster, taer igien hvad nys det smæder;
 Igienhem Livet, i en uophorlig Giæring,

Opbygger, river ned, til Runderel Fiirskandt gior,
 Saa leer Du ei; men sliigt den giengse Syge tænker;
 Og arbej, jeg saa lidt har Medicin behov

*) Baje, nær ved Neapolis; Teanum, en skøn Stad i Campania.

**) Subucula var et Slags linned Klædebon under Tunicen.

Som Curatel. Og dog Du, min Belynder, vripper
 Blot ved at see en Regl galt klippet paa Din Ben,
 Der alt sit Haab og Liid til Dig allene sætter.
 Kort Jupiter kun fra en Wiismand Luven taer. *)
 Han er riig, fri, smuk, ja, durchlautig, Kongers
 Konge,
 Og ærkefrist, blot han ei Kneb i Mavnen har.

Unden Epistel.

Efter at have korteligt forklaret Indholdet
 af Iliaden og Odysseen, beviser han deraf
 Homers fortrinlige Philosophie; hvorpaa
 han tilføier nogle tienlige Leve-Regler.

Mens, ædle Pollius **), i Rom Du Sager fører,
 Har i Præneste jeg læst atter min Homer:
 Som hvad er skiont, hvad stygt, hvad godt, hvad
 ikke, lærer

*) Stoikerne breve deres Begreber om en Wiismand til
 en latterlig Høide; og paastode, at han var fuld-
 kommen ved Helsen, hvad Sygdom han end havde.
 Horaz antog af deres Lære hvad der var godt; men
 ender dog sit Brev paa en spøgenbe Maade, ved at
 gjøre sig lystig paa deres Regning.

**) Han var meget anseet paa den Tiid; blev Consul,
 anførte en Armee, og blev siden af August ansat som

Langt bedre, noiere end Grantor og Chryssip. *)
 Hvi saa jeg synes, det Du, har Du Stunder, høre.

Han skildrer i sit Digt om Paris's Kierlighed,
 Hiin Grund til lange Krig af Græker med Bar-
 barer, **)

Os Fyrsternes saavel som Folkenes Banvid.

Antenor ***) raader til at Krigens Aarsag hæve.

Hvad svarer Paris? Nei, til Ro og Held han ei
 Sig tvinge laer. Omsonst indstændigt Nestor beder
 Peliden †) leve med Atriden kiont i Fred.

Hiin Elskov, begge to eens Harmens Gled opflam-
 mer;

Dg Folket både maa for Hovdingernes Brøst.

Kort, stedse Udaad, Striid, Riv, Vellyst giengse vare;

Dg brodne Potter er der nok af i hvert Land.

Cajus Casars Hovmester. Desuagtet var han af en
 meget slet Tænkemaade, men forstille sig saa vel, at
 han først længe efter Digterens Død, blev erkjendt
 for hvad han virkelig var.

*) Den første var en Discipel af Xenocrates; den an-
 den af Zeno, og sammes Eftermand.

**) Grækerne gave dette Navn til alle andre Folkeslag
 end deres eget.

***) En Trojanst Hovding, som raadede at give Helene
 tilbage.

†) Achilles og Agamemnon.

Hvad betimod for Gode Dyd, Bliedsom kan frem-
virke,

Det i Ulysses man har mangt Exempel paa:
Han, Trojas Tæmmer, der saa mange fierne Stæder
Igliennemvandrede, og Folkets Blis besaae,
Mens sit og sinnes Hiem han vidt paa Havet søgte;
Og hvad han saa end leed stod kiel i Modgangs
Storm.

Huust blot Sirenens Sang, og Circes *) Trylle-
Bæger,
Som, havde han saa gribsket som dumme Fæller
smagt,

Han maatte baaret paa en Slioges sligge Lænker,
Omskiftet til en Hund, ja Iselystent Sviin.

Hærskæren gierne er et Lids-Mul; æder, drifker,
En Penelopes Giest, **) Laps, Alcinoist Helt, ***)
Der tænker først og sidst paa Kroppen ret at pleie,
Og sovende smukt hen i Mag til Kloften tolv,
Fiolen sørge og sem laer være lige.
For Rov og Mord en Dyd vil staae om Natten op:

*) Der omskiftede hans Medfølgere, som drak af Bæ-
geret, hun bød ham, til vilde eller umælende Dyr.

**) Penelopes Friere levede paa hendes Beløftning.

***) Kong Alcinoi Høffolk vare yderst quindagtige.

Vil man et vaagne for sin Frelse? Sund man giber
 Ei love; siden man som Vattersottig maa.
 Ja, fordrer man ei Lys og Bog for Morgenstunden,
 For paa Studeringer og Dyd at lægge Bind,
 Man vaagen martres vil af Alvind eller Elskov.
 Man iler med at faa af Diet ud et Gran;
 Men Sindet hele Aar man tover med at læge.
 Begyndt er halvt fuldendt; vov paa at blive klog;
 Begynd. Hvo tover med at rigtigt leve, ligner
 Hsin Bonde, biende Paa Bækken at see tor:
 Men denne rinder, og blier evigt ved at rinde.

Man søger Rigdom, man sig onsker Kone, Barn,
 Man under Ploven Skov og Dverdreve bringer;
 Men har man Udkom, hvi attraaer man da vel meer?
 Huus, Agre, Dyrger Solv og Guld saalidt kan
 jage
 En hidsig Feber ud af deres Eiers Krop,
 Som Sorger af hans Sind. Man ikke rigtigt nyde
 Kan uden Helbred selv den allerførste Skat.
 Gaard, Midler fryde den, hvem Frygt og Lyster ængste,
 Som Materier hvo der samme Dine har;
 Som Dmslag Podagrif og Spil det buldne Dre.

Er ikke Karret reent blier hvad indhælbdes suurt.
 Haan Bellyst; hver en som er kjøbt med Anger svier.

Trang følger Gierlighed; thi Grændser Dnſket ſæt;
 Og Uvind magtes ved at andres Gylde ſkue.
 En værre Plinſel end Misundelſen opſandt
 Ei ſelv Siciliens Tyranner. *) Læm Din Brede;
 Du ellers gierne ſaae tide ugiort hvad Dit Had,
 I forſte Hebe, lod Dig gjøre for at hævnæs.
 Kort Galſkab Brede er; ſtyr Sindet, ſom, hvis ei
 Det lyder, herſker; thi hold det i Baand og Lænke.
 Beriberen ved Kunſt ſaaer villig Ganger til
 At lyſtre Rytteren. Den Jagthund, der i Gaarden
 Har lært, ſom Hvalp, at giøe ad Hiorte-Hub, til
 Skovs

Er ſlink i Færd. Giv agt paa denne Lære, Ungling,
 Mens Siælen end er reen. De Klogere anſør.
 Hvad Smag forſt Lønden ſaaer den vil beholde
 længe.

Du trådſte nu for ſeent, Du feie mig forbi,
 Jeg Nøleren laer ſtaae, med Løberen ei kappes. **)

*) Sicilien har været særdeles plaget med Tyranner eller
 Despoter. Her ſigtes uden Tvivl til Phalaris's Kobber-
 Tyr, hvori han lod Menneſker levende brænde, hvis
 Jammer-Skriig liigne de Tyre-Bøl.

**) Sand Wiisdom holder Middelveien og undgaaer Yber-
 ligheder.

Tredie Epistel.

Til Julius Florus, som han spørger om afskilligt, og opmuntrer til Bissdoms Studering og Enighed med hans Broder.

Jeg gierne vide gad, min Florus, *) hvor i Verden Augusts Stedson, Liber, er henne med sin Hær. Er Tracien Jer Stavn, ved Hebrus's frogne Bred-
der?

Hiint Sund imellem de to nære Fæstninger? **)

Hvad eller Affens frugtbare Sletter, Hoie?

Og gad jeg høre hvad Forfatter-Skaren gjør.

Hvo taer sig paa at os Augusts Bedrivter skrive?

Og skildre fierne Old hans Krige og hans Fred?

Og Titius ***), som snart af hele Rom vil nævnes,

Der, haanende de Hverdags aabne Bækkes Strøm,

Har turdet drikke af en Pindars egen Kilde:

Hvorledes lever han? Erindrer han mig? Har

Han Kommer-Lyren stemt til de Thebanste Takter? †)

*) Han ledsagede Tiberius i Aaret 731 efter Roms Anlæggelse paa et Tog til Dalmatien, og siden til Armenien.

**) Helleponten og Darbanellerne, da Gessos og Abydos.

***) Han troes at være den samme som Septimius Titius, der skrev adskillige Tragedier og lyriske Digte.

†) Pindar var fra Theben.

Hvad eller buldrer han i skulstigt *) tragisk Sprog?
 Hvad gjer mig Celsus? **) hvem jeg har paaminde
 og minder

At bruge egen Skat, og ikke plyndre den
 Apollo giemmer paa den Palatiniske Bakke; ***)
 At ei, isald engang hver Fugl gienfordrer sit,
 Han skal, naar blottet for de laante Giædre, blive
 Som Kragen latterlig. Hvad taer Du selv Dig for?
 Hvad Roser flattrer Du omkring? Du har et Snille,
 Der ei udyrket og ei uforfinet er.

Det være saa at du i Skranken Tungen spidser;
 Forklarer Lovens Aand; hvad eller gjer en Sang,
 Du Bedbend:Kransen vist vil vinde; ja, Du skulde,
 Blot hine sløvende Aands:Serger, Du opgav,
 Hver Høide naae, hvortil os himmelsk Viisdom leder.
 Det er det Værk, det Meed, Smaa, Store bør
 attraae,

Som ville egen Agt og Fødelandets vinde.

End venter jeg Bessed, om Du Dig rigtigt taer
 Af vor Munatius; *) om ilde lægte Skade

*) Ampulla er egentligt en Flaske; figurligt en Sæbe-
 Blære. Deraf Verset: Projicit ampullas etc.

**) Han var Liberiuses Haandfæriver.

***) August havde anlagt et Bibliothek paa denne Høi,
 hvor Apollo havde et Tempel.

†) Formodenligt en Son af den Munatius Plancus,

Ei bryde stundum op igien. Det hebe Blos
 Og Uersfarenhed, all giøre Eder begge
 Til en haardnakket Art; Kiont paa hvad Jordens
 Plet
 I leve, burde I ei løgne Broder. Vaandet. *)
 Alt Dffer. Duien blier til Eders Komme feedt.

Fjerde Epistel.

Til A. Tibullus, hvis Naturgaver han roser,
 og opmuntrer ham til at nyde Livet uden
 Angstelser.

Du, mine Værkers upartiske Dommer, Albi, **)
 Hvad skal jeg troe Du gjør i Pedas Nabolang? ***)

hvem han tilskrev den 7de Dde af den 1ste Bog.
 Han og Florus havde havt en Strid sammen, som
 vel var bilagt, men havde efterladt et Nag.

*) Det er ikke vist, at de vare Brødre, men de havde
 forhen omgaaedes som saadanne.

**) Han var Nibber, en anseet Digter, og havde været
 meget riig; men ved sin Udselshed tilsatte han sin
 meste Formue, og maatte begive sig til sit Landsted.
 Horaz, ladende, af Delicatesse, at være uvidende om
 den sande Marsag, opmuntrer ham til at være til-
 freds i sin Stilling med hvad han havde tilbage,
 hvorved han endnu kunde være lykkelig.

***) Peda, en liden By imellem Præneste og Tivoli.

Tæer Du fra Cassius *) i Nimerier Luven?
 Hvad eller vandrers taus i Lundens funde Ly,
 Kun overtænkende den Godes, Bises Pligter?
 Du er ei fællos Krop. Til Skionhed Himlen gav
 Dig Riigdom og Forstand at sammes Gave nyde.

Kan Fostermoderen vel ønske Glutten meer,
 End Viisdom, Lethed til at skildre hvad han føler;
 Med Tætte, Rygte, samt god Helsen rigeligt,
 Dertil et reenligt Bord og Tomhed ei i Tassen?
 Sat mellem Haab, Sorg, Frygt og Harmen i vort Liv,
 Ansæe hver Morgen som den sidste for Dig lyser.
 Det gjør Dig Timen Du ei haaber, mere kjær. **)

Naar Du har Lyst at lee, saa kom mig at besøge,
 Som er, trind, lasset, glat, en Epicuri Griis.

*) Cassius fra Parma var en Riimsmed, der, seende mere paa sine Værkers Mængde end Godhed, bryste sig af sit Forfatterfortrin for alle de samtidige Forfattere.

**) Dette var Epicuræernes Grundsætning, eller at nyde det Nærværende uden Sorger for Fremtiden. Derfor synger Seneca:

In somnum ituri læti, hilaresque dicamus:

Vixi, et quem dederat cursum Fortuna peregi.

Pigen fra Hyllelunds-Møllen.

(Fortsat.)

Swad jeg har gjort, — svarede den hulde Grevinde, — var kun min Pligt. Jeg troer nu at kjende Dem, jeg agter Dem, og jeg har faaet Dem ret kjær. Vær De ganske ubekymret, intet Menneske skal krumme Dem et Haar. Men vær ogsaa — om De kan — aabenhjertig imod mig, og har De Fortrolighed til mig: saa siig mig for Exempel, hvad har det onde Menneske, Overkammerherren, imod Dem?

Jeg veed det ikke, — sagde Rosalinde forlegen.

Marie, der selv endnu var meget opbragt over Dptrinet med Excellencen, bemærkede til Lykke ikke den forræderiske Rødmen paa Rosalindes

Kinder og plagede sig over Morsagen, som Manden vel kunde have til at paabyrde hende de skjændigste Ting, hvoraf dog ikke een Stavelse var sandt.

Har De da, — vedblev Marie, — nogen sinde fornærmet ham selv, eller nogen af hans Familie?

Nei, nei, nei! — svarede Rosalinde med en Tone, som om Marie sank en glødende Sonde i hendes Hjerte.

Nu, noget maa det dog være, — sagde Grevinde med godmodig Bekymring, — som saaledes indtager Manden imod Dem; see dog, De kan faae det at vide, og meddele mig det saasnart De veed det.

Hadde Marie kun haft en Smule mere Menneskekundskab, havde hun maattet mærke den Kamp, som den ømtfølsomme Rosalinde nu kæmpede med sig selv; hun havde maattet see, hvor ubeskriveligt tungt det var denne sidste, at være saa hemmelig, saa skjult mod Marie, som i dette Dieblig var Hjerteligheden, Godheden, Fortroligheden selv. Rosalinde habede sig selv, at hun lod dette lykkelige Dieblig gaae forbi, uden at sige det hun havde paa sit Hjerte, til den, som saa ridderlig havde forfægtet hendes Ære, hendes gode Navn. Men — hun vidste jo hvad man havde fore med

Marie; og hun maatte ane de utallige Følger som hendes utidige Bekjendelse vilde have; men forstyrrende at gribe i denne fine Sammenbævd af Speculation og Intrigue, dertil havde hun ikke Mod, og kunde i sin Forsatning og Forhold til Hoffet heller ikke have det.

Hun tilbagetvang derfor alle de smertelige Følelser, som martrende bestormede hendes sønderrevne Barm, græd, naar hun var alene, sine stille Taarer, og smilede med tvungen Munterhed, naar hun i Hofkredsens maatte henleve de sædvanlige Martertimer. Hun skulde hade Marie og hun maatte elske hende; hun maatte mod sin Villie elske hende; thi daglig udfoldede den yndefulde Pige sine Dyders Bærd for hendes Dine, og nærmede sig hende siden hiint Optrin med en saa inderlig Søstertlighed, med en saa om Hengivenhed, at Rosalinde ofte tilstod sig, aldrig at have kjendt et elskværdigere Væsen i Verden, og derover — just derover, bristede hendes saarede Hjerte af inderlig Græmmelse.

Hvor frisk og kraftig havde Rosalinde været, da hun kom til Hoffet, og hvor bleg var hun nu. Af de store skjonne Dine, hvori ellers laa Liv og Kjærlighed, taledes nu mørk Melankolie;

— N 2

man faae paa Smilet, hvortil de blege Læber tvang sig, at det ingen naturlig Smilen var, hun trak sig, naar det paa nogen Maade var muligt, tilbage fra Hoffetene, og opsogte sig, naar hun kunde, de eensomme Steder i den store Elorshauge, og da Marie, som eengang med Hensigt havde fulgt hende i hine afliggende Partier af Haugen, med en Deeltagelse, som havde kundet smeltet. Sis, spurgte hende, hvad hun feilede, hævdede hun det svømmende blide Daareblik paa den Elskelige, smilede veemodig hen for sig under hemmelig Krampe i det blødende Bryst, omslyngebe den fortryllende Pige og hvidskede grædende, — jeg er ikke ganske vel; men jeg haaber, det vil snart være forbi.

Rosalinde, — begyndte Marie, og satte sig ved hende under de skyggefulde Kastanietræer, — jeg har alt længe villet bede Dem om det søstertlige Du; sient mig det, jeg kan da tale mere aabenhjertig, mere fortrolig med Dem.

Min Marie, min himmelske gode Marie! — svarede Rosalinde, levende rørt over Pigens ventlige Begjæring, — det tør jeg jo ikke. Min Sjæl, mit Hjerte trækker mig vel med uærværlige Bånd til Dem, — men — Hoffet, Deres Dinkel, Deres Lante —

Nu for det første imidlertid, naar vi ere

allene, — svarede Marie, og udgjød sig i omme Kjærtegn, da hun saa, at Rosalinde modtog dette Forslag; hun glædede sig, nu at have en lille Hemmelighed for hele Høffet, og hun klappede med barnlig Godhed Rosalindes blege Kinder, anbefalede hende smilende, ikke at forsnaffe sig for Folkene, og bad nu gjentagen, at sige sig, hvad der feilede hende; — som Søster, — lagde hun til, — tør du du ingen Hemmeligheder mere have for mig. Du har Kummer, min kjære, min hjertenskjære Rosalinde! nævn mig den, og staaer det i min Magt, saa lindrer jeg den sikkert. I din Magt? — gjentog Rosalinde med en Tone, som om Ordet havde sonderfkaaren alle hendes Livstraade. Min Marie, min eneste Marie! jeg vil engang sige dig Alt. Indtil da bed Gud, at jeg maa bære, hvad han har paalagt mig; jeg er i min Lykke usigelig uslykkelig! — Hun faldt den lille Grevinde om Halsen og hulkede høit. Marie rystede med Hovedet og eftertænkte, hvorledes man i Lykken kan være usigelig uslykkelig, og og udbad sig endelig nærmere Underretning herom; dog Rosalinde bad ikke at bede hende, — jeg har udtrykkelig lovet at være taus imod dig, sagde hun, og omarmede Marie; — anmod mig ikke at høre mit Fortæ.

Nu, saa sig mig idetmindste, — faldt Marie hende i Talen, — hvorlænge har denne Græmmelse forstyrret dit Lids Fred?

Siden — Rosalinde standsede — siden min Herværelse.

Er dit Ophold her ved Hoffet dig imod: saa behøvede du blot at sige mig et Ord, og jeg havde for længe siden — —

Åh, nei, nei! — sagde Rosalinde, hjemme var jeg endnu værre faren; her tilbyder sig dog undertiden Leilighed — — dog stille om dette; du skal engang saa alting at vide.

Marie gik, for at lade hende Tid at berolige sig igjen, og plukkede imidlertid en let flettet Krands, som hun vilde give hende til Afsked om den sluttede Søsterpagt. Konrads blaa Blomster, som han havde givet hende ved Afskeden, udsøgte hun ogsaa nu, hvad August og Hofgartneren, havde i Forraad af blaa Blomster, flettede hun sammen, og bragte Rosalinde den blomstrende Krands, der med Tørklædet for Dinene havde siddet i dybe Tanker, og overladt sig til sin hemmelige Smerte.

Rosalinde forfrækkedes, da hun blev den blaa Krands vaer, saae med forstøvet Blik paa Marie, kyssede nogle af Blomsterne, og spurgte

med besynderlig Betydning, hvorfor hun just var falden paa disse.

Marie rystede betænkeligt med Hovedet og sagde: du bliver mig stedse mere en Gaade.

Jeg er mig det selv, — svarede Rosalinde og kastede det dunkle Blik i Himmelsens Blaa, som om hun der søgte Nøglen, til at løse den.

17.

Marie havde frygtet at have gjort Overkammerherren vred hiin Aften; men han var og blev den samme; stedse søielig, stedse forekommende høflig, stedse underdanig, og stedse besluttet paa at aflure hende alle hendes Ønsker, og at sætte de gjættede iværk.

Hofpersonalet vidste temmeligt nøie at angive Grunden til denne Selvfor nægtelse; men ganske kunde de dog ikke overse den; de glædede sig, at den stolte Mand, som ikke bukkede sig for Noget, som behandlede alle Mennesker stolt og skarpt, som endog lagde Fyrstinden selv mange Bitterheder i Veien, og som det var en Glæde, at ærgre og krænke Folk, her endelig dengang måtte gribe sin Dndskab i Toilen, og lidestmindste maatte forstille sig for det lille Møllerbarn.

Marie selv havde ikke den mindste Anelse

om det, der kunde foranledige den flotte Excellence til denne paafaldende Underdanighed. Hun tænkte i sit hoigrevelige lille Hoved, at det maatte være saaledes, dette gjaldt deels hendes Rang, som Medlem af Landsherrens Familie, deels hendes Udvortes, som hun, ved al sin Besejdenhed, dog selv maatte kalde ret smukt, deels endelig ogsaa den stedse mere bekjendtblivende Omstændighed, at hun var Fyrstens Afgud, der daglig gav hende de meest talende Beviser paa sin Hyldest og Kjærlighed.

Denne Velvillighed benyttede hun til de bedste Hensigter; hvo der havde en saakaldet Naabesag at søge, henvendte sig til hende, og kom det an paa at mildne Fyrstens Strænghed, der var bleven noget haard og barsk, fordi Menneskene for afføreligt havde misbrugt hans ædle Hjerte; saa var ingen mere skicket hertil, end den blide Marie. Hun ventede stedse paa den gunstige Tidspunkt, hun vilste stedse sine Grunde saa overbevisende, og anførte den Satz, at Guds Naade og Fyrstens Godhed maatte være udtømmelig, at en mild Regjering stedse var Landet mere heldbringende end en haard, og at overdreven Strænghed hverken ved Børneopdragelse eller Landsbestyrelse var af velgjørende Folger, saa vægtigt, og med saa indtrængende Ord, at hun aldrig talede uden Føl-

ger for den gode Sag, — og kun for denne talede hun. Derfor ærede og elskede ogsaa hele Landet hende, de Belymrede og til Hjelp Trængende kaldte hende en Engel, som Forsynet, paa dets uudforskelige Veie, havde hævet fra Stovet til Tronens Side for at være alle deres Skytsaand, som bedende nærmede sig Herskeren.

Hun kom fra Fyrstens Kabinet, — det var Nytaarsmorgen, da hun just havde bragt Onkelen sit Nytaarsønske, og ved denne Leilighed skaffet en fattig uden egen Skyld forarmet Familie, Understøttelse, og bevirket en for en lille Tjenesteforseelse fængslet Familiefader sin Frihed. — Hun ilede glad, i Bevidstheden at have gjort noget Godt, til Rosalinde, for søsterlig at hilse hende til det nye Aar.

Rosalinde flai i hendes Arme; og trykkede hende med paafaldende, næsten overspændt Henrykkelse til sit Bryst; i de ellers saa dunkle Dine svømmede et Hav af Salighed, og paa de blidt rødmede Kinder, loe Spøg og Glæde. Paa den bølgende Marmorbarm bevægede sig en skøn blomstrende Ruelli, i Haaret prangede et herligt Diadem af spanske Nigelle.

Stig mig, — begyndte Marie med venstabe-

lig Deeltagelse, — sig mig, Pige, hvorledes er det? Du er jo som omflabt.

Det er jeg ogsaa, — svarede Rosalinde, og omflynge den Yndige. — Jeg har hidtil haft flemme Drømme, og idag, med den første Marsdag, ere de forsvundne, og nye Forhaabninger opvarme mig det kolde Hjerte.

Min Rosalinde! — raabte Marie, og Klappede med begge Hænder den smukke Piges med blid Ungdomsild gjenblomstrende Kinder, — hvor glad, hvor usigelig glad er jeg, igjen at see dig saaledes. Du kunde idag ingen kjærere Foræring bringe mig, end dette muntre Ansigt. Gud gøre dine Forhaabninger sande, dette er mit eneste Nytaarsønske!

O Marie, kommer dette af dit Hjerte? og vil du huske paa dette, naar jeg engang erindrer dig paa det? — spurgte Rosalinde, og lagde op- rømt Maries Haand paa det hoitstigende Bryst.

Besynnerlige Pige, — svarede Marie blidt irettesættende, — mit Ønske gjelder din Lykke, og den er mig sandelig lige saa dyrebar, som det var min egen! — tilfældigt faldt hendes Bine paa Bordet. Paa dette laae et spiciel Kort over Italien udbredt. — Turin, Mailand, Florenz, Pisa, Rom, alle de store Stæder af hiint paradisiske Land,

kjendte hendes skarptseende Dine, — hisset var nu Konrad — bestemt tænkte han idag, den unge Marsmorgen, med tro Kjærlighed paa sin Marie — i sød Forvirring boiede hun sig ned over Kortet, paa det Rosalinde ikke skulde see det Purpur, som overtrak hele hendes Ansigt.

Rosalinde takkede sin Skaber, at Marie ikke saa op; thi ellers havde binne seet den mørke Rødme, der havde udgydet sig fra Panden og til Bryttet.

Hvad gjør du med disse Kort? — spurgte Marie, for kun at spørge noget, og vedblev at hefte Blikket paa Landene, fra hvilke hun i sød Henrykkelse syntes at høre den Elskedes Forsikkring om hans evige Troskab over til sig.

Rosalinde havde gjerne svaret, men hun kunde jo ikke, Forvirrelsen og Agnesten, at Marie skulde rykke ved Kortet og bemærke de derunder liggende Papirer, tilsnørede hendes Hals. — Studerer du endnu ligesaa flittig Italien? — spurgte Marie, uden at see op, og ingen studerede nogtligere end hun selv: thi den sneehvide Pegesfinger af hendes høiere Haand reiste efter den elskede Konrad, passerede det, saavel for sin Parmesanost, som ved Napoleon heromte Lodi, Broen over Adba, gik da forbi Hans Helligheds Fæstning ved Staden

Urbino, til Bologna, vendte sig derfra til Rom og Neapel, og vilde tiltræde Tilbagereisen over Venedig, da det Etui, som Rosalinde havde lagt paa den ene Kant af Kortet, tilfældigt gled ned, Kortet sammenrullede, og der faldt Marie et der underliggende Brev i Vinene, adresseret med Konrads Haand til Rosalinde.

Hvor har du det Brev fra? — spurgte Marie, og Anden standsede i hendes Bryst, saa forfækket blev hun over denne Opdagelse. — Men Rosalinde soer med Lynets Fart efter Brevet, blev ildrod, smilede piinligt forlegen, slugte, og slugte, og kunde ikke svare en Stavelse.

Til hendes store Ulykke, eller rettere, til hendes store Ulykke, kom i dette, for Begge, skrækkelige Dieblis en Kammerfrue hastigt ind, og kaldte Marie til Hørsinden. Marie kastede et tilintetgjørende Blik tilbage, som Rosalinde, med sin Skat, sit Brev i Haanden, kun halvt saae, kun halvt forstod, og dog havde det med en saadant Lynkraft slaaet i Rosalindes glæbedrukne Hjerter, at denne stob som fasttordnet, og rystet i sit Indre; hun behøvede en lang Tid til at samle sig, og at glemme dette flemme, flemme Blik.

18. Fyrstinden havde ladet Marie kalde, for at høre hendes Mening over en Glæde, som hun vilde gjøre Rosalinde til Nytaar; hun fremlagde nemlig et meget skönt Smykke af Grysopras og et ganske lignende af Saphir, og spurgte, hvilket hun skulde vælge.

Maria, den arme frygtelig bedragne Marie! havde ingen Lust i Brystet, intet Blod i Aarerne; hun stirrede, uden at være sine Sandser mægtig, paa Stenene, som en kold Billedstorte; hun havde intet uden Brevet for Dinene. Det havde været Konrads Haand, det kunde hun sværge sin evige Salighed paa. Den Afføreliges Henrykkelse — naturligt; hun havde jo Breve fra ham; hvor eftertænkende havde han vidst at indrette det, at Forsikringen, af hans, ogsaa i det Fjerne glædende Kjærlighed, just maatte komme i hendes Hænder den første Marcis Morgen. Bestemt var der tilføiet en høist interessant Reisebeskrivelse; derfor havde hun Körtet, for selv at opsoge den allerede tilbagelagte Tur og de mærkværdige Steder, for saaledes at kunne nærværendegjøre sig den Elskedes Tildragelser ret tydelig. — Ha! nu forstaaer jeg Slangen, — sagde Marie til sig selv, og Saphyrsmykket bævede i hendes skjælvende Hænder.

Med hvilken tiltroende Aabenhed ønskede jeg hende ikke for faa Minuter, at Gud maatte gjøre hendes Forhaabninger sande, og med hvilken ondskabsfuld Træsthed, spurgte hun: om ogsaa Døstet kom fra mit Hjerte! om jeg vilde huffe det, naar hun engang erindrede mig paa det! — hun kjender Konrads Forkjærlighed for de blaae Blomster! derfor havde hun idag Nigelle i Haaret, derfor Ruellie for det falske Hjerte — derfor — forekommer det mig ikke, som om jeg havde været blind og som nu paa eensgang mine Dine aabnedes — derfor hendes Forundring dengang over den blaa Blomsterkrands, hvormed jeg til den søsterlige Forbundsfest — — o — jeg kunde begrave mig levende! — denne bebragerste Pige vilde være mig Søster! — hjem, nei hjem vilde hun ikke! her, meente hun, blev der hende dog Leilighed — hvortil, sagde hun dengang ikke; men nu veed jeg det jo; Leilighed, at faae Brev fra det Menneſke, som har svoret mig tusinde Geder, og — er jeg da paa Jorden? lever jeg endnu? er det da muligt at det er mig, at jeg maa tænke den Tanke, nogensinde at have elsket det Menneſke, der saaledes — saa afskyelig kunde bedrage mig. Overkammerherren — holdt! — denne maa vide noget om Sagen — hans Had mod Rosalinde. — En Aarsag maa han —

Men Marie, — begyndte Fyrstinden blidt, du skal sige mig din Mening, hvilket Smykke der kan gjøre Rosalinde meest Glæde, og —

Saphir, Saphir! — faldt Marie hastigt ind, opvaagnende af hendes flennende Eftertænkten, — Rosalinde elsker de blaae Stene!

Veed du ogsaa det? — spurgte Fyrstinden og smilede betydningsfuldt, — og du bestemmer hende dem selv? — lagde hun til, behagelig overrasket; — nu vel, — vedblev hun, — overgiv hende det i dit Navn, hun er din Selskaberinde, og det sommer sig, at du idag glæder hende med en Nægtighed.

Seg? — spurgte Marie halv tilintetgjort.

Nu min Gud ja! — svarede Fyrstinden, forundret over Maries Blik og Spørgsmaal, — du vil just med dette Smykke gjøre den arme Rosalinde uendelig lykkelig, og hun vil heller modtage det af din Haand end af enhver andens. Du taber intet ved det. For dig vil der nok finde sig en anden Skat.

Ikke! De forstaaer mig ikke, naadige Tante! — sagde Marie smerteligt, og skjælvende over hele Legemet.

So, so, jeg forstaaer dig, min kjære Marie! — svarede Fyrstinden, og gav den under sin Nal

næsten tilintetgjorte Pige — et ret hjerteligt Kys,
 uden at ane hendes tusindfold Vinsler; — gaae
 og giv Rosalinde de smaa Hertligheder, og gjør
 hende det mærkeligt, at Blaat tyder paa Trost, og
 onst hende, at om ogsaa det ny begyndte Aar
 endnu ikke skulde gjøre hendes Haab sandt, at Tro-
 staben, hun bygger paa, maa ligesaalidet vikle,
 som disse Stene ville blegne i den Tid; onst hende
 det, horer du? — Ja, kjære Tante! — svarede Marie, og
 gik mere død end levende ud af Bærelset med Smil-
 set i Haanden.

19.

Hun maatte sætte sig i Sorgemasket, det blev
 hende sort for Vinene. Monarkinden havde for-
 langt det Uhyrest af hende. Alle Baand vare nu
 opløste, som bandt hende til Konrad; alle Eder
 havde han brudt, forstyrret hendes Fred, tilintet-
 gjort hendes No, bedraget hendes Fortrolighed,
 myrdet hendes Kjærlighed, og hun — hun selv,
 skulde indgyde Rosalinde Mod, tro at udholde,
 om ogsaa i dette Aar den lykkelige Dag selv ikke
 skulde kunne sluttes. — Det var formeget! —
 det var sandelig formeget! og da — Jo, jo jeg
 forstaaer dig! — havde Fyrstinden sagt; hun vidste

altsaa af den hellige Hemmelighed faa hendes Ungdom. Hvem andre end den gamle Mand i Hyllelundsollen havde forraadt det. Hun saae sig bespottet af hele Hoffet med sin troe Kjærlighed til den uværdige Konrad, ubleet, og alt dette, hvormed havde hun fortjent det? — Kold Feberkulde foer hende gjennem det krampagtigt piinte Hjerte; hendes hele Blod var i dette frygtelige Wieblik den bitterste Galde, da traadte Overkammerherren ind.

Hun satte sig.

Han, just han, skulde ikke have den Glæde, at see hende forsmægte i sin dybeste Elendighed; men ham vilde hun nu, nu strax udforste over Rosalinde. Hun maatte først høre paa hans underdanige Nytaarsonske, giengjeldte dette i almindelige Talemaader, og begyndte nu, for paa en umættelig Maade at bringe Samtalen paa Rosalinde, let henkastet: De har Dnkels Bibliothek under Deres Opsigt; i dette befinder sig et meget noie Speciel-Kort over Italien; vær dog saa god at lade mig faae dette endnu i Formiddag.

Kjæreste Durchlauchtighed! — svarede den gamle Herre; — dette Kort har idag Morges Frøken Rosalinde, uden mit Vidende ladet sig give

af Bibliothekaren, i dette Dieblig har han meldt mig det.

Rosalinde? hvad gjer hun da med det? — spurgte Marie med en forestilt Eigegyldighed, for hvilken hun selv bævede.

Hun, — faldt Overkammerherren hende i Ordet, det er jo just min Ergrelse, min Forpittrelse, min hele Gift mod denne Person. Siden det Menneske er i Italien, sluger hun alt det der er skrevet om den enfoldige Stevle; hun lever og aander kun hisset! og ligesaa forgabet er den Galning i hende. Den Allernaadigste herinde, — lagde han sagte til, og pegede paa Kyrstindens Bærelse, — synes at begunstige Forholdet, blot for at ærgre mig; men om ogsaa Alle stillede sig paa Hovedet, saa skal der ikke blive noget af. De, huldtsalige Durchlaughtighed! De alene, kunde give den hele Historie en anden Retning. Et Ord af Dem —

Ikke en Stavelse! — raabte Marie, glemmende sig selv i Smertens Følelse. — Han har uhyre bedraget mig! han er ikke værdig at jeg tænker paa ham.

Hvem? — spurgte Overkammerherren, og stod som om Guds Torden havde knust ham; thi Skrakten over disse Ord, foer ham gjennem Marven af alle hans Lemmer.

Ham, som De mener, — sagde Marie med dyb Foragt, og gik mod Døren; men hun vendte sig igjen, kom tilbage og sagde i det heftigste Opfog af sit Had, — og jeg beder Dem, Hr. Overkammerherre, aldrig at berøre denne Punkt — aldrig. Lad Sagen gaa sin Gang, og understaaer De Dem kun at lade en Tanke lyde om dette: saa er De eller jeg om fireogtyve Timer ikke mere ved Hoffet.

20.

Ikke mere ved Hoffet! — gjentog Manden jamrende, og vred Hænderne, efter den lille Opfarende, der stormede ud af Døren. — Befale — ja saavidt er det kommet, at den Slange, som vi tog af Græshaugen der ved Hylkelundsmøllen og her opvarmede og nærede i vores Hofbarm, nu hæver sin Braad, og lige for mig, Overkammerherren, tør hvisle om at befale. — Hun har Ret; o — hun har sandelig Ret! En reen magisk Trylle-lemagt har hun over Serenissimus; hun behøver kun to, tregange at prøve det; saa hæver hun mig sandelig af Sadelen. Men — for tusinde Himles Skyld! hvad har det Menneske gjort den durchlauchtige lille Djævel? — han har uhyre bedrager

mig! — han er ikke værbig, at jeg mere tænker paa ham, — — sagde hun — og naar jeg kun lader en Tanke blive tydelig om det — inden fireogtyve Timer — ikke mere ved Høffet! — — nu saa vil jeg da tie som en Grav, og om de ligge mig paa en glødende Rist, og drypper mig med kogende Dlie, over mine Læber skal ikke komme en Lyd om denne formalediede Historie. Lad der blive af Sagen, hvad der vil, lad Drengen see, hvor han —

Konsistoriet indtraadte fuldtalligt i festlig Drat, for at lade sig forestille for Fyrstinden til Nytaarsgratulation, i Forbigaaende fik ogsaa Overkammerherren sin Part, og han ilede bort; thi nu faldt Nytaarsdagen og Mængden af Lykensfinings. Fort ham ind, hvormed han denne Formiddag havde at omkjøre i hele Residentsen.

Marie sad paa sit Bærelse; græd sig de skjønne Dine røde og gjorde sig stærk, for at tale med Rosalinde, at overgive hende Smykket, og med dette tillige sine drømte Rettigheder paa Konrads Kjærlighed. — Det har ikke fludet være, — sagde hun endelig til sig selv, — og det er ogsaa ret godt, at det er kommet saaledes, — lagde hun til og loi for sig selv. — Saaledes som vore Forhold nu ere, var det jo ingen Mulighed, at jeg kunde lægge min Haand i hans. Forsynet

har kaldet mig herhen, for at gjøre Godt. Hunds-
 drede ere blevene lykkelige ved mit Forord! Tusinde
 skulle endnu blive det. Om jeg selv gaader under
 ved det, hvo spørger om det? Vores Liv hernede
 skal jo desuden kun være en Prøvelse; og gav ikke
 min Frelser sit Liv for Verdens Lykke, hvormeg
 mere maa ikke jeg, den ringeste af hans Tje-
 nerinder, ofre den korte Tid som her er mig be-
 stemt, til det Almindelige. — Nu, hiin har bedraget
 mig for det mennefskelige Hjertes saligste Gølelser,
 kan og vil jeg ikke mere tro Nogen. Kun for
 Pligten, og aldrig for Kjærlighed vil jeg leve, og
 Gud vil ikke paalægge mig mere end jeg kan bære
 og snart ende min Prøvefestid. — Og Rosal-
 inde! hvorfor skulde jeg hade hende? Alminde-
 lige Sjæle forraade sig ved denne Art af Svag-
 heder; jeg vil ikke forstyrre hendes Lykke; hun skal
 ikke mærke den Kamp, som denne Gang til hende
 koster mig.

Da Marie, bleg som Døden traadte ind til
 Rosalinde, læste denne et Brev paa flere Oc-
 tablade, men kastede dette hastigt i sin Pult, luk-
 kede den og kom Grevinden imøde. Marie havde
 forberedt sig i en velovertænkt Tale, ved Over-
 leverelsen af Smykket, formeligt at aftræde hende
 sit Hjertes Rettigheder; men Dickastet paa Bre-

det, den Lykkeliges glædestraalende Ansigt, og det Hemmelige ved den Elskedes Brev — alt dette overraskede hende saa levende, at hun ikke kunde frembringe et Ord af alt det, hun havde villet sige.

Med venlig veemodig Smilen rakte hun hende Smykket, hvidskede neppe hørligt: fra Tante, — lænede sig paa hendes Skulder, og hulkede høit.

Men Marie, min eneste Marie! — begyndte Rosalinde ængstlig, uden at kaste et Blik paa Maroquin: Etuiet, — hvad feiler dig?

Intet, intet! — svarede denne, halv knust ved Jølelsen, ikke at kunne fordrage Rosalindes Lykke.

Forhen saa vred, og nu i flige smertelige Taa-
rer? — sagde Rosalinde med blød Stemme, —
saa tael dog, min himmelske Marie!

Men denne benægtede i det hun rystede med Hovedet, aabnede Etuiet, og sagde i den blødeste Tone som hun kun kunde finde i det blødende Dyrst: jeg har udsøgt for dig; de blaa Stene ere dig jo dog de kjæreste.

Min Marie, min tilbedede Marie! —
raabte Rosalinde i Henrykkelse, omslynge den
sammensynkende Lillie, og kyskede hende paa de blege

Kinder; — af din Haand modtager jeg dem! Storre, æble Pige! Du og min Lykke, — det var, som om I stedse stode fiendtlig mod hinanden! men nu er det dog, som disse stumme Stene udtalede din Tilgivelse i Ord. Og dig kan jo denne Fragsigelse ikke falde tung.

Nei! — sagde Marie, og lagde begge Hænder paa det, i dette skrækkelige Dieblis, tusindfold knuste Hjerte, hvori ingen Puls mere rørte sig, ingen Blodsdraabe mere løb; — hun døde levende. Rosalinde havde Dinene paa det smægtende blaa Saphirsmykke og troede at see i den Elskedes Frydeklis, og havde i sin stille Henrykkelse ingen Anelse om Mariens overmenneskelige Smerte.

En Bon — begyndte denne under Taarer og dyb Samren, — en Bon har jeg, lad mig læse Brevet.

Kjære Marie! — svarede Rosalinde forelegen og i Tønen laae den bestedne Piges onde, feelige Vægning, som ikke gierne meddeler en Trede den Elskedes Hjertens-Udgydelser; men Marie gjentog indstændigere: giv mig det! Gørbarm dig over mig, nægt den Bedende ikke denne Almisse!

Da kunde Rosalinde ikke længer modstaae; hun hentede Brevet, kyskede det useet af Marie,

som om hun bad den om Tilgivelse, der fra det langt bortværende Fjerne, under Seglets Hellighed, fornyede hende med Inderlighed sine Kjærligheds-Eder, at hun forraadte deres gjensidige Hemmelighed, og gav Bladene til den Modløse.

Nei! — sagde denne, med et flygtigt Blik paa Skrivten, — jeg mener det, som har været i Konvoluten, som imorges laae under Kortet.

Det er det, — svarede Rosalinde. Marie vendte hastigt Bladene, søgte Underskriften, og fandt Navnet — Ludvig.

Ludvig? — sagde hun langsomt og stirrede paa Rosalinde.

Nu ja, — svarede denne, og smilede pigeagtigt, — saaledes hedder jo Blauenstein.

Hvilken Blauenstein? — spurgte Marie og troede neppe sine Sandser; og som et Tryllelys lignede Erindringen i det dunkle af hendes forvirrede Hukommelse at dette jo var den unge Greves Navn, der, ledsaget af Konrad, gennemreiste Italien.

Rosalinde, Grevens Elskede — Rosalindes Forkjærlighed for blaa Blomster og blaa Stene — Grevens Brev i et Omslag af Konrads Haand — Alting var hende klart — den uhyre Misforstaaelse, der, som et Alpebjerg havde

lagt paa hendes Hjerte, sendersprang for hendes Dine i et Nu; hun loe og græd i eet Aandedræt; hun trykkede, overstrømmet af Salighed, Rosalinde til det jublende Bryst, og Konrad stob atter for hende i Glorien af sin himmelske Usskyld.

Men Pige, — raabte Rosalinde næsten kysset halv død af den Henrykte, — hvad tager du dig dog fore! Saaledes har jeg aldrig seet dig; jeg frygtede stedse hemmeligt din Misbilligelse i mit Forhold til Ludvig, og —

Hvad — sagde Marie komisk godmodig, og trykkede sin lille Purpurmund i Rosalindes smilende Kinder, — hvad angaaer mig din Ludvig? han er mig vild fremmed, neppe af Navnet veed jeg noget af ham.

Har da — begyndte Rosalinde forundret, — har da din Onkel aldrig anbetroet dig den Plan, som Overkammerherren har paa din Haand —

Den gamle Overkammerherre ægte mig? — spurgte Marie og loe høit.

Åh Gud nei! — svarede Rosalinde, og begreb ikke at Marie var saa aldeles fremmed i Sagen. — Den gamle Excellence vilde absolut gjøre Ludvig lykkelig ved din Haand; han skulde nu, efter Guldbendelsen af sin akademiske Løbebane, reise i to Aar, derpaa erholde Faderens Bestilling,

og som velbestaltet ung Overkammerherre formæles med dig. Den Gamle havde aflokket Monarken det Løfte, at vinde dig for Sagen, og af mange af dine Uttringer har jeg maattet slutte, at din Onkels Bestræbelser havde funden Indgang hos dig.

Marie rystede eftertænkende med Hovedet; endelig bankede hun med Pegefingern paa Panden, og sagde, som opvaagnende af en Drom: ja, ja, eengang, men det er allerede længe siden, eengang berørte Onkel denne Punkt, men dog kun langt fra; han talte uden at nævne et Navn, i Almindelighed om Givtermaal, men da jeg — Marie standsede et Dieblis, og slog Vinene ned — da jeg af Marsager, ligesvem erklærede ham, at jeg ikke ønskede at høre noget om det, at det behagebe mig meget i mine nærværende Forhold, at, naar Himmelen engang vilde bestemme over mit Hjerte, dette da maatte komme af sig selv, at enhver Til- tale og Indblanding af en Trebie i Hjertetsan- liggender var mig modbydelig, og at jeg af ingen Magt paa Jorden vilde lade mig berøbe min frie Villie heri: saa afbrød Onkel, og siden har Ta- len ikke været om det — men — hvorfor bringer du da den gamle Overkammerherre i denne hele Historie?

Nu denne er jo Ludvigs Fader, — svarede

Rosalinde, og undrede sig, at Marie endnu ikke vidste det; men nu lysnede en Gakkel for dem, og hun erklærede sig nu den Gamles Estergivenhed og hans Had mod Rosalinde, tillige erfoer hun ogsaa, at Fyrstinden begunstigede den unge Greves Tilboielighed til Rosalinde, og fortalte denne sidste, under munter Latter, det slemme Optrin, som hun for faa Minuter havde haft med den Gamle. — Formodentlig, — lagde hun spøgende til, — opgiver denne nu den Tanke, i dette Liv at blive min Svigersfader, og — nei, det er himmeltraabende, — han var ikke værdig, at jeg tænkte paa ham, har jeg sagt? — Du ædle, du himmelrene Menneſke! dette til dig paa Nytaarsmorgen? Du saa uskyldig som Solen — nei jeg veed ikke, hvor jeg har havt min Forstand!

Med hvem taler du da? — spurgte Rosalinde, og saa den yndige Marie i Dinene, der glindsede i sed Smægten, — du er jo ganske fra dig selv! Hvem skal da ikke have været værdig at du tænkte paa ham? hvem er da det ædle himmelske Menneſke?

Du veed jo allerede alting, — svarede Marie sagte, omslyngede Rosalinde, og lagde sit Ansigt paa hendes Skuldre; thi hun vilde ikke at

denne Kulde see den Ildgloben, som overaandede hendes Lilliefinder ved dette Spørgsmaal.

Ikke et Ord veed jeg, min Marie! — svarede Rosalinde smilende, — ikke et eneste Ord! — men du bliver jo rød til Dieslippen, mit søde Barn, hvor engleffjon er du i dette Dieblif! — o tael dog, hulde Væsen, udtal Navnet! — Du har jo Hemmeligheden af min Kjærlighed; kjenk mig nu ogsaa Løsningsordet til din.

Du veed jo allerede alting, — gjentog Marie med undseelig Hemmelighed, og endnu mørkere blev Karminen paa hendes Kinder; høiere hævede Sneebarmen sig, og tættere sluttede Korallæberne sig til Rosalindes Alabasterhals.

Engang troede jeg, — sagde Rosalinde, og turde neppe komme frem med sin Formodning, — at have mærket noget; i Maaleben? det smukke unge Menneske? —

Ja, ja, — hvidskede Marie, og kunde have forgaaet i sød Forvirring.

Men siden — vedblev Rosalinde — jeg har dog sikkert givet noie Agt, og mange andre have ogsaa beluret dig, men ikke en Eneste vidste jeg her, som — o tael dog, Englepige! hvem er den Lykkelige, som tør kalde dette Hjerte sit?

Kun eengang elsker Pigen, — svarede Marie,

med halv fravendt Ansigt, — kun eengang i denne Verden, — vedblev hun efter en lille Pause, reiste sig, og talede friere, som om hun ikke undsaae sig for den fortrolige Veninde; — i denne Verden er den tro Pige intet helligere end sin Kjærlighed. Mit Liv, min hele Tilværelse tilhører endnu den, som jeg har indviet begge. Intet, selv ikke Døden, skal nogensinde løse Baandet, der i tusinde Kjærlighedsknuder stedse sammentrækker sig tættere og tættere, jo mere Menneffene voldsomt umage sig med at trænge Tid og Rum imellem os; jo længere de rive mig fra ham, jo mere træder hans Billede, hans kjære Billede for min Sjæl. Jeg veed ret vel, hvad Hensigt de have. De Stakler her, al, ingen kjender den tro Kjærlighed! Det Bryst, som eengang slog ham saa glad imøde i høi Ungdomslust, det føler alene for ham, og for ham; for ham alene, for ingen Anden vil det føle, saalænge een Blodsdraabe bevæger sig i det. Han var min eneste Legekammerat, i min Ungdoms stille Blomsterdage; gjennem dette Liv skal han være min Ledsager, til min Pilegrimsstav sonderbrydes, og jeg kjed af Reisen lægger mig i den kjolige Grav, som hans Haand omhyggelig har tilberedt mig. Han pleiede mig mine første Livs-Blomster; han

skal ogsaa smykke den Hoi, der eengang vil bedække min Afke, med sine sidste Blomster.

Rosalinde, for hvis Kjærlighen der ogsaa endnu laae himmelhoie Bjerger og uoverstigelige Hindringer i Veien, da Overkammerherren sikkert aldrig vilde give sin Søn sit Minde til Forbindelsen med en fattig Pige, Rosalinde styrkede sig med synlig Deeltagelse ved Mariæ Mod, og kun ganske henkastet pttrede hun den Bekymring, at, naar Mariæ Elskede ikke var ligebyrdig med hendes nærværende Stilling, vilde sandsynligt Hoffet modsætte hendes Ønsker mange Besværligheder.

Vi ere alle Stov, — svarede Marie med dyb Alvorlighed; — for Gud, for Døden og for Kjærligheden er ingen Rangforordning. Vilde de ikke som jeg vil: saa flyer jeg i den Rettigheds Beskyttelse, som min Fader i sit Testamente har efterladt mig. Det skal være mit Valg overladt, hvem der skal føre Navnet Myosotini von Maileben, og jeg vil sikkert ikke ved mit Valg forkleine mit florentinske Stamhuus og det herværende Dynasties Værd. — De to Reiseaar — min faderlige Ven vilde det, og det er godt i mange Henseender, jeg har derfor gjerne foiet mig i det; men ere de først forbi, saa — —

Ogsaa din Elsker reiser? — spurgte Rosa-

linde, og gjorde et ret fortrædent Ansigt, over den forbistrede Fjernhed, hvori Ludvigs Fader holdt ham.

De ere jo Begge med hinanden, — svarede Marie, og forundrede sig i Stilhed, at Rosalinde endnu ikke vidste det.

Begge med hinanden? — gjentog Rosalinde høist overrasket — Konrad? — og dette er den samme, der under Pomeranstræerne? — ak! nu forstaaer jeg først — du altsaa er den Marie? nu faae først de dunkle Ord deres Betydning!

Hvilke dunkle Ord da? — spurgte Marie spændt, — og hvoraf veed du hans Navn? — lagde hun forundret til.

Vi kun, mit Barn, — svarede Rosalinde, gennemsaae hastigt sin Ludvigs Blade; — jeg har ogsaa faaet en Foræring til dig; at du var den som her er meent, — min Himmel! hvem i Alverden skulde have gjettet det? her, her er Stedet.

Marie foldede Hænderne, som om en himmelsk Salighed skulde forkyndes hende, og Rosalinde læste af Ludvigs Brev:

”Min eneste Lykke i denne lange Frastand, er min Konrad; det er det unge Menneske, som Fyrsten lader reise paa sin Bekostning, for at fuldkommengjøre sig i Bygningskonsten; han forstaaer

mig, min Smerte og min Længsel; jo mere jeg lærer at kjende ham, desto mere elsker jeg hans muntre Sind, hans rene Sjæl, hans omme Gemt og hans tro Hjerte. Italienerinderne finde den unge Tydsker allertjæreste; Duchessens egen Søster, den yndefulde *Giovanna* —”

Hvem? — spurgte *Marie* med beklemmt Bryst og saae med ind i Brevet.

Giovanna — svarede *Rosalinde*, og kunde neppe bære sig for at smile over *Maries* flinsyge Angest, — Søster til Duchesse *Malaspini* i *Modena*, i hvis Hus Begge medens deres Ophold synes at have havt meget at bestille.

At have havt meget at bestille, — gjentog *Marie* noget lettet, de ere altsaa ikke længer der?

Nei! — svarede *Rosalinde*, beroligende hendes Angstlighed — Brevet er dateret fra *Bologna*, — hun læste videre: —

”Den indtagende *Giovanna* tilstod med en, Luns hertil Lands hjemmehørende Ligefremhed, at hun aldrig havde seet en skønnere Mand; hun sang ham de meest smigrende Sange; hun sagde ham de smukkeste Ting; Blikket af hendes sorte Dine maatte have udsuget Marven af alle hans Lemmer, med saa glødende Ild betragtede hun ham stedse i hele Minutter; men alle den lille Italienerindes Løkkelser, vare

og bleve forgjæves; hun skjældte ham for en nordisk Snemand, og ærgrede sig stedse, at han herved var saa smuk, og talede saa flydende Italiensk. Da jeg ikke kunde tale med ham, og naar han havde et hæsligt Gjes, meente hun, leende over sig selv, da vilde jeg ikke bekymre mig om ham; men, saasnart han kun aabner Munden, siger han noget aandrigt, hans Gemt er et umaaleligt Hav af Dødsølelse, og hans Hjerte forekommer mig som Fuoco di legnos Jordild ved Pietra mala, *) der evig brænder i sin Dybde, om man end ikke stedse seer det; hans Dine ere et Par Vulkaner, og i ethvert af hans Træk smiler en mild Maidag — og det Menneſte ſkulde ikke kunne elſke! hans hele Kulde er Forſtillelſe — intet uden tvungen Penhed, eller ogsaa tydt Undſeelfe — ”

Affſheligt! — afbrød Marie Roſalinde,

*) Denne Landsby ligger imellem Bologne og Florenz. Paa Ekraanigen af en lille Høi, er en Plads af omtrent 12 Fod i Kvadrat; af denne udbryder især ved tyk Luft i mørke Nætter, enkelte blaa Flammer i en Høde Høide, ſlagre hen ad Overfladen, og forſvinde. Jorden er ſelv kold, og af den underjordiffe Ildſtof er for det øvrige intet Spor at bemærke, men ſaasnart man paa en Plet en Smule rører op i Jorden, flyde Flammerne ogsaa ved Dagen med Lynets Fart frem.

og talkede sin Gud i Stilhed, at Konrad ikke var mere i Modena, og skjælvede for den Fare, som forestod ham i Bologna, og andre Steder. — Det dumme Italien, — sagde hun komist fortræden — ikke en lige maa de blive der længer, Rosalinde! medens vi sidde her som Narre og græde os Dinene rode, løbe de To omkring Duchesserne, og lade sig foresnakke lutter dumt Tai, derfor ere de ikke sendte til Italien; men i alt dette er egentlig din smukke Hr. Ludvig Skyld; havde han ikke indført min ærlige tro Konrad hos Duchessen, saa havde han sikkert aldrig gaaet derhen.

Bredes hun ikke for Tiden, — svarede Rosalinde og læste videre.

”Da vi den sidste Aften for vor Afreise vare der og toge Afsked, var Giovanna ualmindelig blødt stemt, hun gav Konrad en lille Umindelse og spurgte, om han undertiden vilde erindre sig hende med Godhed; han forsikrede ret hjerteligt, at han aldrig vilde glemme hende, og kyssede hendes Haand. Duchessen sagde, at hos dem til Lands pleiede flige Forsikringer at bekræftes ved et Kys, og i Giovannas sjælsfulde Mine var synligt at læse, at Søsteren havde talt af hendes Hjerter; men med Kysset selv blev der intet af. Konrad erklærede først spøgende, at han ikke kunde kysse; men

da Duchessen med stjaalne Blikke smilende gjorde den Bemærkning, at denne Kunst ikke var svær, at Mennesket maatte lære alting, og at hun vilde anbefale ham en Læremesterinde, hvis Methode sikkert vilde være let fattelig, erklærede Konrad alvorligt, hvorledes han ved sin Afreise fra Hjemmet, lovede sig selv, ingen at kysse uden den han havde svoret sin Kjærlighed, og tydst Troskab holdt et sligt Løfte ubrødeligt selv indtil Døden."

"Der skulde du have seet begge Italienerinderne. En slig Mand havde vel endnu ikke staaet for deres lette Sind; Giovanna sagde besynderligt bevæget: jeg misunder din Pige din Kjærlighed, du sjældne Menneske! hvad hedder hun? at jeg, enten vi mødes her eller hisset, kan spørge dig, om hun er bleven din himmelske Troskab værd. — Marie hedder min Helgen, — svarede Konrad, trykkede begge Hænder til sine Læber, og gik; thi man kunde see paa ham, at han, med den lange tilbageholdte og nu paa eengang lydeligblevne Længsel i det voldsomt pressede Bryst, ikke længer kunde blive her i Kredsen af de fremmede Mennesker. Giovanna og Duchessen saae efter ham med vaade Dine, og den første sagde: jeg har stedse holdt af de Tydske, og jeg befandt mig vel i Nærheden af

ham, men nu trækker han mig til sig med en Magt, som den uhyre Magnet for Paladset Pitti i Florenz, alt Jernet omkring sig. Erindrer du dig — vedblev hun til sin Søster, — erindrer du dig hisset i det storherruelige Gallerie Statuen af Marzisses, der staaer med bøjede Knæ, som om han besaa sig i Vandet, og studser over sin egen Skønhed? Er den Stivsinde ikke som skaaren Statuen af Dinene? Kun med den Forsæt, at han endnu ikke har staaet for hiint Vandspring: thi han veed ikke, hvor smuk han er. Men, — spurgte hun mig deeltagende, — hvem er den Helgeninde, denne Marie? han har dog ikke forlovet sig med den Himmelske? Han vil vel dog ikke gar gaae i et Kloster? — Jeg forstikkede hende, at jeg just nu havde hørt det første Ord af hans Hjertes Hemmelighed, og foresatte mig, paa Reisen til Bologna, nærmere at udforske min søge Ven; men der har al min Møie været forgæves. Jeg har ikke kunnet faae andet ud af ham, end at han har maattet give en Slægtning sit Brevord, ikke at skrive til sin Hjertens Pige, før efter et Aars Forlob, at regne fra hans Bortreise; at der, formedelst udvortes Forhold, kun var lidet, eller næsten intet Haab for ham, nogensinde at komme til den Elskedes virkelige Besiddelse; at du kjendte

hende, men sandsynligt ikke vidste noget af sammes Forhold.”

”Vi vare just stegne ud, da han udgjød sit tungt bebyrdede Hjerte for mig; vi lod vores Bøger fjøre langsomt, og vandrede over Panaro, Grandesfloden mellem Hertugdømmet Modena og det pavelige Gebet, i Skryggen af en dunkel Allé af Leccii *) til den lille Fæstning St. Urbino, tilhørende den hellige Fader. Jeg spurgte ham, om han, da hans Uresord bandt ham, ikke at kunne skrive selv, ikke ved dig vilde lade den Elskede tilkomme et venligt Ord; da plukkede han med synlig Henrykkelse den unge Spire af en Green, trykkede de fine Blade til sit Hjerte og til sine Læber, og bad mig, at bede dig, om hans tilbedte Marie skulde have gjort dig Tilstaaelsen af sin Kjærlighed, og endnu tænkte paa ham med en tro Sjæl, at overgive hende disse friske Blade til Nytaarsgave, og — han vilde som det syntes endnu lægge meget til, men den søde Kjællighedssmerte betog ham Mælet. Vandet kom ham i Vinene, han vendte sig til Siden, vreb halv fortvovlende Hænderne mod Himmelen, og gik fordybet i sin Smerte alene til St. Urbino. Siden har han aldrig berørt denne Punkt, og jeg ta-

*) En Art Egetræer, som i Italien, selv om Vinteren ere grønne.

ger mig nok iagt, for at bringe ham paa det: thi jeg maatte befrygte, at han vilde falde tilbage i sin mor-
te, tungsindige Stemning; da vi kort før Bologna
passerede Broen over Panaro, og jeg fortalte ham,
at dette var den Bro, der ved Keiser Karl den
Femtes Kroningsfest var nedstyrtet under Tyngden
at de berover bølgende Menneſker, henkaſtede han
bittert: ſonderknuses ikke, naar Byrden er for tung,
maaſkee aarlig tusinde, og tituſinde Menneſker,
hvorfor ikke ogsaa engang en Bro?"

"Idag, da han ſaae, at jeg lagde hans Leccu-
Blade tilrette, for at lægge dem ved dit Brev, hvor-
til jeg bad ham ſkrive paa Omſlaget, faldt han mig
med overordentlig Hefſtighed om Halsen; takkede
mig, at jeg ikke havde glemt hans Begiering, og
raabte, med Bladene i de foldede Hænder for det
blødende Bryst: af, om de kunde tale!"

(Fortſættes.)

Pigen fra Lodi.

(Af Herr M***bergs efterladte Papirer.)

Fortælling

af Adalbert von Thale.

Paa en Reise gjennem Schweiz til Overitalien havde jeg lykkelig overstreget Simplon og ankom gjennem den frygtelig-skønne Dal af Domodossola i Navarra. Her foresandt jeg et Brev fra min Fader, der satte mig Stevne til Piacenza. — Tilfælde vilde jeg ikke gjerne kalde det, og dog veed jeg i dette Diebtik intet bedre Navn at give det, der bevægede mig til, ikke at tage over Pavia, men at vælge den mere fjernede Wei over Mailand. Jeg kjendte allerede Mailand, selgelig var det ikke Nysgjerrighed, som drev mig til Kongessaden.

Ganske magelig kunde jeg endnu samme Dag naae Piacenza; dog kort før Lodi gik mit alt for lette Kioretoi istykker under mit beskedne Reisetoi og dens ubetydelige Besidder; men denne Besidder laae, Skrækken fraregnet, velbeholden begravet paa Chauffeen. Paa at fortsætte min Reise idag var ikke at tænke.

Medens nu min Vogn blev istandsat i en behændig Hjulmands Attelier — det konstrige Station har ingen Værksteder — flendrede jeg gjennem

den lille By til Abba-Broen, ikke anende, at faa Aar silbigere denne samme Bro skulde tjene Aarhundredes Attila til Triumphbue. Hr. von Gøtthes meget dybsindige Vers: "Jeg gik i Skoven ic." passede ganske fortræffeligt paa mig.

Ved Rækværket paa Broen sad en bedaget Mand, det sneehvide Haar var bedækket med en let Hue, den venstre Albue paa Knæet, Kinden støttet i den hule Haand og holdende en Anglestok i den Høire, med hvilken han ret mageligt sammenanglede sig sit Aftensmaaltid. — Naar man seer Noget fiske og just ikke har noget bedre at bestille, føler man sig tilbøielig til at see til. Saaledes gik det mig. Den gamle Mand syntes vis i sin Sag; thi ved hvert Træk dinglede en Fisk paa Krogen, som han med al Sindsrolighed løshagede og lagde i et broget Tørklæde til de øvrige.

En Fisk paa det Torre kan — isærdeleshed i den litteraire Verden — blive Materie til mangehaande ret dybe Betragtninger, mig gav den blot Leilighed at begynde en Samtale med den Gamle. Jeg erfoer, at han hed Ghibello, var Borger i Lodi og Eier af et lille Gods, hvis Eftersyn daglig lod ham have et Par Timer tilovers, at beskæftige sig med sit Vndlingsarbejde og tillige at levere sin Kone et velkomment Bidrag til Kjøf-

fenet. Nu kom Turen at fortælle til mig. — Ved Anledningen til min Reise rykkede han paa Snen; da jeg nævnede min Faders Navn, tog han den dybt af, og da han endelig fik mit Uheld at vide, stod han op med de Ord: Ei, kjære, kjære Herre! i det elendige Værtshuus, er De kommet slet an! forhen, i de gyldne Tider, da Mailand endnu var Hoffets Sæde, ja, da blomstrede vores lille Stad. Nu tager i det højeste en forulykket Reisende ind til os. Men veed De hvad: tag til Takke i mit Huus. Bedre end i den elendige Kro, skal De dog have det. — Den Gamles Forslagklang saa trohjertigt, at jeg besluttede at antage det, og lod mit Reisetoi bringe derhen.

Ved Indtrædelsen i Ghibellos Huus viste de en venlig Aand mig imøde. Med umistjendelig Ærlighed bød Ghibellos Kone mig velkommen, hans sertenåars blomstrende Datter rystede trohjertigt min Haand, som om hun var fortrolig med mit Lands Sæder. Paa et Bink af hendes Faders forlod hun Bærelset; dog snart kom hun tilbage, bragte Frugter frem paa et pent Fod og skjenkede en kjølig Drik i Bægeret for mig og hendes Fader. Denne Modtagelse overraskede mig saameget mere, som den stod i Contrast med de Erfaringer, jeg havde havt i Italien.

Den gamle Ghibellis Bærelse var udsmykket med mangeslags, iblandt ret eventyrlige Billeder, for det meste Fremstillinger af Kirkehistorien og Helgenbilleder. Destomere udmærkede sig et ældgammelt, vel vedligeholdt Oliemalerie, der hang over Kammeren i et ret gunstigt Lys og forunderligt opvakte min Opmærksomhed. Jeg vil forsøge at beskrive det.

Maleriet var omtrent tre Fod bredt og to en halv Fod høit. Det forestilte en raa flovrig Bjergegn, som ikke syntes mig ganske fremmed. I Forgrunden saae en bleg Ungling af ædel, indtagende Ansigt, Dannelsen, i ridderlig Paaklædning fra den tidligste Middelalder. Hans Værelse vare lukket, af et Saar i Brystet strømmede Blodet ned over Troien; den venstre Haand hang som Lemlæstet ned, den høire holdt en sonderbrudt, blodig Kaarde frampagtigt omsluttet. — Ved Siden af ham knælede en Pige Pion som en Engel, beskæftiget med at stille Blodet med sit Silkehalstørklæde, som indtil da havde bedækket den Pioneste qvindelige Varm. Jeg har aldrig seet et Pionere og tillige udtrykfuldere Ansigt. Maleren havde vidst at træffe og paa det herligste, tro og umiskjendeligt at fremstille den Tølelse, der i dette Dieblis maatte gjenstrømme Pigen. So længere man saae paa

det skønne Ansigt, desto klarere fremstod enhver Nuance af Følelsen, hvoraf den henrivende Skabning syntes bestaaet. Angest og Medlidenhed, mandig Alvor og kvindeelig Mildhed, Forvirring og Skamfuldhed, selv en let Berørelse af stille opulmende og smit frembrydende Kjærlighed, alt var at læse i dette Engle hoveds milde Træk. Maleren maatte have copieret efter Naturen og opfattet Situationen med glødende Phantasie, paa anden Maade var det ikke muligt; thi denne tro og talende Fremstillelse gaaer langt over al kunstnerlig Idbildningskraft. — Pigen's Paaklædning var National-Bonbedragt, men reenlig og net; hendes Hoved bedækkede en simpel Straahat, et rødt Livsflykke omsluttede det slanke Legeme, det korte Skjort lod see den nydeligste Fod, hendes knælende Stilling viste Tugt og Sædelighed, i hendes Belte hang en tom Skede til en Dolk, Dolken selv laae ved Ridderens Fodder. Hvad i al Verden havde Pigen med Dolken at bestille! Ved Siden af hende stod et Mulæsel belæst med to Torvekurve, der med nedhængende Tøile næsten stn og vild saae over Ridderens dræbte Hest. — Imellem Pigen og Ridderen laae en stor lødden Hund, som venlig og vee-modig slikkede Ridderens nedhængende Haand. Gjennem det Tylke af Skoven nærmede sig endelig en

Rytter med et solbrændt Ansigt, paa hvilket Stræk
og Dødsangest malede sig. Et mørkt Landskab slut-
tede Baggrunden paa dette forunderlige Malerie.
Nedenunder stod Navnet *Faustina*.

Faustina? udraabte jeg levende og saae
spørgende efter *Ghibellos* Datter, som jeg havde
hørt nævnes med dette Navn.

Ikke denne *Faustina*, — svarede Olbin-
gen smilende, — det forbyder Gud. Billedet sy-
nes at interessere Dem? — lagde han til.

Interessere? — sagde jeg; — blot interessere?
Det har angrebet mig. Det er mere end Billede
af kunstrig Indbildningskraft, mere end Idealfab-
ring, det maa være Liv, levende, sandt Liv!

Saaledes er det! — sagde *Ghibello*.

Min Nysgjerrighed var spændt paa det høie-
ste; jeg kunde ikke losrive mig fra det underfulde
Billede. Tabt i Anskuelsen indaandede jeg den knæ-
lende Engels Træk og vredebes med den nedgaa-
ende Sol, at den efterhaanden indhyllede den for-
tryllende Skikkelse i Mørke. Omridsene begyndte
at smelte i hinanden og forvirre sig, fuldkommen
Slumring var nu indtraadt, og stedse stod jeg endnu
for Billedet med Armen overkors. Det var mig,
som om *Faustina* nu maatte udtræde af den hen-
smuldbrende Kammer, som om hun maatte træde hen

mod mig og raabe: Hjælp mig at levendegjøre
Ynglingen! — Uvillkaarlig traadte jeg et Skridt
tilbage.

Lad os gjøre en Tur gjennem Haugen og
nyde Aftenkjølningen, — sagde Ghibello og greb
min Haand: imidlertid dækkede Faustina Bor-
det. Mekanism lob jeg mig føre ud af Værelset,
og saae mig endnu stæbse tilbage efter Billedet.
Endnu i Døren saae Faustinas Dienpar efter
mig som to klare Lysstraaler.

Mit første Spørgsmaal til Ghibello var,
om han var bekendt med dette Billeds Historie
og Personerne, det indeholdt. — Tildeels, idet-
mindste i Hovedsagen, — svarede han, — og hvad
der endnu kunde feile, formaaer jeg at fuldstændige
af nogle gamle Papirer, som med Billedet ved Arv
ere mig tilfaldne. Hav kun Taalmodighed til ef-
ter Aftensmaden, da skal De høre Faustinas
Historie.

Uden just at være forstæmt, var jeg bleven
taus. Tusinde forvirrede Billeder trængte sig til
min Phantasie. Jeg erindrede mig, engang at
have kjørt igjennem en lille Landsby, der hed La
Faustina og laae imellem Lodi og Casal Puster-

lengo paa Veiien til Piacenza; skulde dettes staa i Forbindelse med Billedet? Lillige forekom det mig, som om jeg havde hørt om et Kapel og et gammelt Sagn, hvori Navnet Lodi forekom; men det var mig umuligt at faae Sammenhæng i denne dunkle Erindring; saaledes maatte jeg troste mig til den belovede Time. Med Sneglegang sneg Liden sig indtil da. —

Dem til Behag maa jeg nok lade antænde to Lys endnu, — sagde Ghibello, da det frugale Maaltid var tilende, med en fin Smilen — thi jeg mærker nok, De vil sætte Dem lige for Billedet og see ret skarpt og gjennemtrængende paa det, naar jeg begynder min Fortælling. — Han havde talt af min Sjæl.

Faustina bragte Lysene og vilde fjerne sig, men Ghibello sagde hun skulde blive. — Engstes du da ved Fortællingen? — spurgte han Datteren alvorligt og med prøvende Blik. Et Suk med nedslagne Vinge var Svaret, og stille tog Faustina sin Plads i Baggrunden af Bærelset med sit Arbejde i Haanden. Jeg studsede, dog hvorledes havde jeg havt Tid nu, at tænke over Meningen af dette Spørgsmaal.

Ghibello fortalte temmelig vidtloftigt. Jeg nydes med at optegne Hovedindholdet af hans For-

tælling, saaledes som den er indpræget mig i Hu-
kommelsen fra hiin mig uforglemmelige Aften.

Ikke langt fra Lodi — Tiben vidste Ghi-
bello ikke bestemt at angive — levede i en lille
Landsby ved Navn Cornegliana, en arbejdsom Land-
mand af Indkomsterne af sine Marker og en lille
Handel, som han i Marketsdagerne underholdt med
Borghetto og Lodi. Han havde en eneste Datter,
Faustina; hans Kone og en Søn havde han alt
begravet for flere Aar siden. — Faustinas
Skjønhed var snart en Beundrings-Gjenstand for
hele Omegnen, og nær og fjernt fra fremmede
Gamle og Unge herhen, at see Underbarnet, som
langt overtraf alle Italiens hylbede Skjønheder.
Da de færreste vidste hendes Navn, saa kaldte man
hende Pigen fra Lodi, og hvo der ikke havde
seet Pigen fra Lodi, var en Uvidende i Ordets
egentlige Forstand. — Men mere end ved sin Skjøn-
hed, udmærkede sig Faustina ved høi, sødelig
Tælle, og — hvad der ved hendes just ikke om-
hyggelige Opdragelse var paafaldende — ved en
siin Anstand, der holdt alle dristige og paatræn-
gende Tilbedere, paa hvilke det ikke kunde feile
hende, i behørig Skranker. Dog ustraffet kunde
ingen nærme sig hende; thi en virkelig Skjøn Kvin-
de lader intet Mandshjerte, og var det end det

koldeste, ganske uden Indtryk. Naturen selv har villet det saaledes, da den grundede Skjønheds Magt, og anviste dens Plads, høit over Rang og Stand, over Rigdom og Værdighed. Derfor bevæger sig ogsaa en sand skøn Kvinde i en egen høiere Kreds, sikker og fast, vis i sin Seier; derfor er ægte qvindelig Skjønhed stedsse parret med Værdighed og Stolthed, selv naar den er født i Støvet.

Allerbedst befandt Faustinas Fader og hans lille Handel sig ved det, og snart betragtede han Barnet som et ham af Himmelen skjenket Naadebillede, der bragte Belsignelse over hans Huus. Hvad endog Faustina begyndte paa, Alt lykkedes hende; desaaarsag lod ogsaa Faderen hende sin fri Villie i Alt, vel vidende, at hvad Faustina gjorde, ogsaa var vel gjort.

Pigen havde ingen sædvanlig Charakter. Hvo der saae Faustina føre sit lamfromme Mølæsels, betyngtet med fyldte Frugtkurve, paa Veien til Borghetto, skulde have troet, hun kun var født til denne Bestjæftigelse. Hun unddrog sig intet, end ikke det simpleste Arbeide i hendes Faders Huus; ikke den hedeste Sol, ikke Storm og Regn kunde afholde hende fra sine Forretninger; her var hun ganske den driftige, styrende Huusmoder. Om Af-

tenen, efter fulendt Dagvætt, læste hun for Faderen, enten af Bogernes Bog, eller af hendes Fædrelands Historie, og det ofte til midt om Natten, naar Oldingen allerede længe havde pleiet sin Ro. Just denne Italiens Historie var det, som frem for alting bevægede hende, og høiere glødede Flammen paa hendes Kinder, naar hun læste om sit Fædrelands vigtige Helte, om Estrufferne. Hun græd smertelige Medlidenshedsaaer over sit Folks Fald og vrede sig over Tidsalderens Afkræftelse, den tilfalsværende Rebebonhed, med hvilken Heltenes udartede Afkom frembode deres Hænder til de skammelige Tyranskjeder. — Umgangen med Fortidens Helte meddelede den menneskelige Charakter noget Stort, og lader intet ædelt Geemyt, — selv ikke det qvindelige undtagen — uden Indtryk; ogsaa Faustinas Aand fik derved en eiendommelig, næsten mandig Retning. Naturen havde udrustet hende til det Usædvanlige, ikke forgiæves begavet hende med saa høi Skjønhed, med saa herlige Anlæg; der behøvedes blot et udvortes Anstod. Derfor passede heller ikke Maalestokken til det Almindelige sig paa Faustina. Med christelig Ydmyghed og lille Taalmod udøvede hun sine huuslige Pligter, men hendes indre

Fotelse forespejlede hende en høiere Bestemmelse; hun var alle Undertrykkes Skytsaand i hele Omegnen, hjalp alle Nødlidende, med Raad og Daad, saavidt hendes egen indskrænkede Forsatning tillod det. Om Qvindelighed laae udbredt over hendes hele yndige Væsen, men mandigt Mod og et fast kraftigt Sind stillede hende heit over det bløde qvindelige Kjon, altsaa ogsaa over dets Svagheder. Med Foragt viste hun Emigrernes Afguds- ofre, med ædel Uvillie de høibaarne Udsejeres Lof- telser fra sig, som med Glands og Guld søgte at forblinde hende, og naar Italiens Modre vilde fremstille et Monster for deres Døttre, saa sagde de: værer dybsrige som Pigen fra Lodi.

Faustinas Hjerter var frit. Landsbyens Unglinge forstod ikke at statte hendes Gemyts Rigdom; for de fornemme Kjøbstadsbeboeres Frierie trak hun sig sty tilbage, eller skikkede dem beffjæmet hen, hvor de vare komne fra; ja, efter Sagnet skal hun engang have sendt en af Mailands dristige Belystlinge hjem med blodig Pande, da han overtraadte Sædeligheds Skranke. — Faustina besad en sjelden Legemsstyrke, ganske i Modsatning med hendes ellers spæde Lemmer, men hun havde ikke prøvet sig. Tilfældet med Mailänderen, lod hende bemærke det, og fra denne Tid

af var hun meget bristigere ved hendes Vandringer til Borghetto. Hun bar ogsaa steds en Art af Dolk hos sig, i en pæn Skede af Jiskefkind, der hang i en Solbje. En stor lodden Hund, som en Reisende maatte lade blive efter sig, fordi den havde brækket et Been, og som Faustina havde lægt, var hendes tro, men eneste ledsager. Saaledes udrustet, gik hun paa alle Mars- og Dagstider i sine Forretninger og loe over sine Bekjendtes Beskyrminger, naar de advarede for roversk Paf, som gjorde Egnen usikker. — Do til tre holder jeg mig nok fra Livet, — sagde hun lunefuldt; — een tager min tro Gold paa sig, og kommer der flere, ei, saa kunne I heller ikke hjælpe mig. — En Ungling fra Lodi, havde beilet til hendes Haand; hun satte hans Mod paa Prøve; Unglingen udholdt den ikke og Faustina værdigede ham aldrig et Blik siden. Mandigt Mod gjældte hos hende frem for Alt, og naar en Ridder red igjennem Landsbyen med sine Vaabendragere, hævede hendes Bryst sig og sukkende saae hun efter ham.

Saaledes førte Faustina sit stille simple Liv i munter, usforsyrret Ro indtil hendes attende Aar.

En Dag havde Faustina atter været med sit Mulaſel i Borghetto. Hun havde forſinket ſig og traadte forſt kort for den indbrydende Skumring i Skoven af Villa Nova. I Borghetto havde man fortalt hende meget om en Røverbande, der allerede i flere Uger ſkulle gjøre Veien uſikker, og indſtændigt bedet hende, at blive Natten over i Borghetto; men Faustina ſvarede: hun forlod ſig paa Gud og ſit Mob. — Imidlertid overfaldt hende dog — ſom hun ſilbigere ſelv havde tilſlaaet, — en hemmelig Gysen, da hun ſteg op ad Fjeldſtien og den ſorte Fjeldſkov ſtirrede imod hende. Hun beſteg ſit Mulaſel, ſom hun hidtil havde fort ved Toilen, og reed ind. Trærnes høie Toppe betog hende den nedgaaende Sols Straaler, en ſkarp Øſtenvind pib gjennem Grene, hævede den fine Stenſtov af Stien i lette Svi-ler frem for hende og afbrød ſkjærende Skovens Dødsſtilhed. Da hun havde beſteget Høiden, ſporede hun uvilkaarlig ſit Dyr med de ſmaaæ Fødder, og lyſtig ſprang Colo foran, glædende ſig til Hjemſtanden.

Paa eengang ſtod Hunden, hævede den ene Pote og gjebede. Faustina ſoer op og forkortede lytende Mulaſlets Trav. Da bliver en forvirret Larmen i Skoven ſtærkere, hun horer Bagbenſkri-

ren, der falder et Skud, og nok et; — nu er al-
 ting stille som i Graven. Skal hun vende om
 og tage tilbage til Borghetto? Hun rødmede for
 den feige Tanke. Eller blive holdende, vente paa
 Udfaldet af Fægtningen? Eller endelig ile derhen,
 hvor Skuddene vare faldne? — Faustinas Mod
 afgjorde det for det Sidste. — Dgsaa det svage
 Værktøi bliver i den Troendes Haand til vigtigt
 Vaaben, naar det gjelder et Menneffes Liv! —
 Med disse Ord trak hun sin Dolk og drev, fuld af
 modig Beslutning sit Dyr til hastigt Løb. Tord-
 nen lig lode Hovslagene paa Fjeldstien; hun seer
 en Rytter sprænge tværs over Stien, og en anden
 følger ham ind i det Dykke af Skoven, det er
 diensynligt, hendes Nærmelse har forjaget Rø-
 verne.

Nu dreiede Stien sig og pludseligt staaer hun
 paa Kamppladsen. Hun seer en ung Mand, i rid-
 derlig Klædning, væge sig med den sidste Kraft
 mod to bevæbnede Røvere og kun endnu svagt med
 skarp Klinge afholde Mordstaalet fra sig. Af flere
 end eet Saar flød hans Blod og farvede Jorden,
 hans Hest laae fludt ved Siden af ham. Heller
 ikke Røverne vare uden Saar; thi Unglingens
 Klinge, saa svagt den end surrede, vidnede om
 kunstfærdig Føren. — Faustinas pludselige An-

komme forandrede Scenen. — Ciappa, Colo! — tilraabte hun sin Hund, og lydig sin Herrerindes Raab, greb det lodne Dyr med skarpe Tænder den ene Rover i Halsen, saa at han foer hylende op og slap Ridderen, i samme Dieblis gjorde Faustinas Dolk den andens allerede oploste Arm lam. Roverne flygtede forskrækkede i det Indre af Skoven, og afmægtig sank den reddede Ungling i Græsset. Et Dieblis Toven, og Faustina var kommen for sildigt.

Med det sikre Stod i Morderens Arm, havde Faustina gjenvunden sit hele Mod og sin hele Kandsstyrke.

Tid var her ikke at spille. Hvor let kunde Roverne ikke komme til Besindelse og vende tilbage med fordoblet Rasenhed, naar de see, at kun en svag Pige har frelvet dem deres Bytte. Men uforbundet kunde Ridderen ikke heller blive; thi uopholdelig stod Blodet af det dybe Saar i Brysset. Faustina havde intet uden det Silketørflæde der bedækkede hendes kyske Barm; et Secund kæmpede hun med sig selv, dog Menneskeligheden seirede over Betænkelsen af det som skikede sig; den Blodendes Dø var jo omgivet af Dødsnat. Hun knælede ned ved Siden af ham og forbandt Saaret med skjælvende Haand.

Men hvad skulde hun nu gjøre? Til Cornegliana var der tre tydste Mil, eller en Wei paa halvanden Time? Borghetto var ulige nærmere; men hvorledes vilde hun gjøre det muligt, at skaffe den Hendsende derhen? hvorledes faae ham op paa Mulæslers Ryg? — Angstfuld vred hun Hænderne, saae sig forgiæves om efter Hjelp, og knælede atter ned ved Ridderen, for at lytte, om han endnu aandede, medens den tro Colo flikkede hans nedhængende Haand.

Dette Moment havde Maleren valgt.

Da slog Colo an, og hun horte Hestetrampen. Hun sprang op, lagde den venstre Haand paa Brystet, og svingede Dolken med den Høire, bestemt, at forsvare sit og sin Beskyttedes sidste Aandedræt til det Yderste. Allerede havde hun sit: Ciappa Colo! paa Læberne, da sprang Rytteren med det Udraab: Jesus Maria, min Herre! ned af Hesten og styrtede paa Knæ ved Siden af den Afsmægtige.

Det var Marco, Ridderens gamle Tjener, der var bleven tilbage i sin Herres Grinde og nu indhentet ham. Hvad skulde han tænke ved Synet af sin blødende Herre, og den med Dolk bevæbnede Jomfru? Var hun hans Morderesse? — Et Blik i Faustinas Engleansigt og nu hendes

fromme Abraab: Gud være lovet, nu er han reddet! — overtydede ham om det Modsatte. — Hæstigt, Jomfru! — tiltalede han hende, — hvem I end er, hjælp mig at fæste Herren paa Hesten.

Faustina foreslog hellere at sætte Ridderen paa Mulæstet, som var vant til en let Gang og svær Byrde. Hun fastede Torvelurvene paa Jorden, spændte Bæresadelen tilrette, og hjalp Tjeneren med stærk Arm; derpaa greb hun Toilen med sikker Haand, klappede venligt snakkende Dyrets Hals og formanede det at gaae sagte og sikkert. Marco gik paa den anden Side, med Armen slynget om sin Herre.

Tid efter anden holdt Faustina Dyret an, og forstode efter den Saaredes Tilstand; hans Die blev fast lukket, og endnu stedse holdt hans Hoirer Aardegrebet fast, som om han endog i Døden ikke vilde lade det trofaste Baaben fare.

Saaledes gik Daaget ned i Sletten, og allerede var det bleven ganske mørkt, da de Vandrende ankom i Cornegiana. — Faustina overgav sin Fader den Saarede, og sprang som en flygtig Raa til Lodi efter en Saarlæge.

Marchese Ferrara stod i Epidfen for et betydende Partie i Venedig. Hans Familie horte til dem, der eengang vare antegnede i den gyldne Bog, og en grøndselos Uergerighed var en Arvedeel i denne Familie. Denne ofrede han Alt, og voldsomt lukkede han sit Dre for enhver blidere Stemme af menneskelig Tølelse. Paa to Sønner, Manfred og Alfonso, skulde Glandsen af hans gamle Huus gaae over, og for desto fastere at grunde denne, sluttede han en Pagt med een af de første Familier af Cremona, ifølge hvilken hans yngre Son Alfonso skulde formæles med den skjønnne Camilla Grev Nicoverdas Datter i Cremona, hans ældre Son Manfred derimod skulde under Faborens Dine vedligeholde Husets Ære i Venedig.

Begge Brodre havde hverken legemlig eller aandig Lighed med hinanden. Medens Alfonsos store, blaa Dine, skuede mildt og venligt ind i Verden, slog Manfred det lille begsorte Dief og lumsk til Jorden. Alfonsos høie, kraftige Legeme fremstod stolt og mandigt, hans faste modige Trin betegnede den ridderlige Retsskaffenhed. Manfred skred boiet og sagte frem, som frygtede han at vaagne den sovende Samvittighed. Var Alfonso at ligne ved Ornen, der i modige

Evig hæver sig Solen imøde, da lignede Manfred en Løs, som i den mørke Hule, lurer paa den umistænkelige Uffald. Hvin var Forstillelse fremmed, denne levede og aandede i Intrigue. Alfonso førte sit gode Riddersværd til Retsfærds Forsvar med mandig Værdighed, Manfred var den lille Galanteriegaarde som Tegn paa sin adelige Herskomst.

Alfonso havde aldrig elsket; Manfred derimod var en almindelig Verdensmand. Udvores skindhellig, bar han et sort, syndigt Hjerte i Bryllet, og vee den, der traadte mellem ham og hans Lyster. Mangen en Udaad hvilede allerede paa hans Sjæl, endog en Blodsskyld, som man sagde. Han havde engang beilet til een af Venedigs høie Skjønheder, og var bleven afviist med Foragt. Siden den Tid havde han alt hvad der bar Navn af Kvinde, — hvad Kjærlighed havde nægtet ham, vilde han quæle i Hevn og Fordærvelse; med et Ord han var en fuldkommen Skurk.

Blandt de ædle Venetianere, som sluttede sig til Marchese Ferraras Parti, befandt sig Ridder Contado og en vis Bitano. Hvin var en jævn, brav Mand og tapper Soldat, denne en feig, rænkfuld Hofmand. — Contado havde fulgt den unge Marchese i alle Feldtog og Alfonso kaldte

ham sin Ven; Vitano var Manfreds Kreatur
og hans Udsævelsens Selskaber.

Alfonso havde en tidlang opholdt sig i
Cremona, dog den skienne Camillas Under led
Ridderens Hjerte blive faldt. Han gjorde hende
vel med sin Anstand sin Opvartning, fordi hans
Fader ønskede det og Søderne forlangte det, men
derved blev det. Kjærlighed holdt han for en daarl-
lig, umandig Svagheit, og Egtteskabet betragtede
han som en selskabelig Forbindelse, som enhver an-
den. Hans Time var endnu ikke slagen.

Grev Ricoverda forflyttede sit Hof til Mal-
land og indbød Alfonso at følge ham derhen.
Ridderen lovede det og begav sig virkelig paa Veien
nogle Dage efter. Kun ugjerne red han paa store
Veie, meget hellere trængte han sig gjennem tyk-
ke, ufremkommelige Skove, drev sin dyrtige Kan-
ger over Bjergenes Spidser eller ledede den med
sikker Fod ned ad de steile Dalveie. Deraf kom
det; at han ogsaa nu valgte Veien over Pizzighet-
tone gennem Villa-Nova Skoven lige paa St.
Angelo. I Acquanera savnede han sin Brevtaske
og sendte sin Tjener tilbage til Cremona, med den
Ordre, at følge sig paa den betegnede Wei.

Da han reed gennem Prabio, en lille Landsby
ikke langt fra Borghetto, blev han advaret, ikke

at ride gennem Villa-Nova Skoven, da en berg-
 tet Røver- og Morderbande allerede i nogle Dage
 blev deres Væsen der. — Desto bedre, — sagde
 han leende, — saa hjælper jeg maaſkee Anægtene
 til en ærlig Død, som de endnu ovenikjøbet maa
 takke mig for! — med disse Ord sprængte han
 lyftig og vel tilmøde mod Skoven. Dog brugte
 han den Forsigtighed, at sætte sine Pistoler i ſkud-
 færdig Stand.

Midt i Skoven, just hvor Veien fra Prabio
 gennemkrydſer Veien til Lodi, ſeer han ſig plud-
 ſelig omringet af fire bevæbnede Røvere; to af
 dem ere til Hest. Han trækker ſin Pistol, den
 klikker, og han ſlænger Røveren den i Anſigter.
 Da træffer et Skud hans Hest ſaa den ſtørter ſam-
 men under ham, og et andet brænder ham i Bry-
 ſtet. Endnu beholder han Kræfter at bruge ſit
 gode Sværd, og dets ſkarpe Klingeſtrøg holdt Skur-
 kene ſjerne. Men det meget Tab af Blod truede
 at berøve ham Kraft og Sandſer. Hans Vind-
 omtaages, han ſynker livløs til Jorden. Hvad
 der videre foregaaer med ham, veed han ikke mere;
 kun i ſvag ſtumrende Erindring forekom det ham,
 ſom om et engleligt Gruentimmerbillede ſvævede
 frem til hans Hjælp, den ophævede Høire bevæbnet

med en Dolk; dog dette yndige Syn nedgaaer i hans Forvirring.

Da han opvaagner, seer han sig i et fattigt Værelse, hans Tjener staaer med vaade Dine ved Fodderne af hans Leie. Han vil reise sig, men hans Lemmer nægte ham deres Tjeneste. — Quiet Signore! — hvidsker det sagte over hans Hoved, og da han seer op, svæver den samme Engel over ham, som han troer at have seet i Dromme, da han sandsestløs sank til Jorden blandt Røverne.

Faustina var hiin Aften hastigt kommen tilbage med Saarlægen fra Lodi, dog hans Kundskaber vare, desværre, ikke Ridderens farlige Tilstand vorne. Uengstlig ventede hun hans Udsigende og skreg høit, da Lægen erklærede Ridderen for redningsløs; Liigbleghed og Purpurrodme afveirlede paa hendes Ansigt. Uden at svare Ignoranten en Stavelse, ilede hun til Stalden, trak sagte Marcos Hest ud, og sprængte i vild Hast til Mailand. — Hverken Mattens Mørke, eller den i store Draaber nedstyrtende Regn, kunde afholde hende, at vove det besværlige Rit, af næsten fire tydske Mil. Kort før Midnat ankom hun i Mailand; spurgte sig mojsomt gennem den vidtloftige Stad

til den berømteste Saarlæge og besvor denne om Hjelp. Manden maatte holde hende for vanvittig, da hun hverken kunde nævne ham den Saarebes Navn eller Stald, dog neppe havde hun givet sig tilkjende for ham, saa udraabte han glad: Du er Pigen fra Lodi? Jeg følger dig hvor du end fører mig hen! — Hun skulde stige ind med i hans Vogn. — Jeg er Eder mere nyttig udenfor, — sagde hun kold og alvorlig, — paa det Eders Rudsk ikke skal forseile Veien! — Henimod Morgen ankom de til Cornegliana. Ved hendes Indtrædelse i Huset, trykkede Faderen taust hendes Haand; han var vant at see Faustina handle.

Det var den høieste Lid at der kom Hjelp; kun endnu saa Limer, og den var for stedse kommen for silbig.

I de første Dage nærmede Faustina sig kun Ridderens Leie naar han sov; thi Lægen havde strængt forbudet ham enhver Gemytsbevægelse, som vilde have været uundgaelig. Endnu havde hun ikke veplet en Stavelse med Ridderen. Hun betragtede sig som Himmels Bærkto, hvoraf den havde betjent sig for at redde Italiens ædlest Son fra en forsmædelig Dod, og ærede Forsynets Bestemmelse. Hvor nær Ridderen snart skulde staae hendes Hjerte, derom havde hun ingen Anelse. —

Den gamle Marco kunde ikke blive træt af at tale om sin Herres Hjertensgodhed, Edelmød, Tapperhed og ridderlige Tænkemaade, og ethvert af hans Ord prægede sig dybt i Pigenes Hjerter.

Endelig den tiende Dag gav Lægen den Saa- rede Tilladelse, at turde see og takke sin Frelsers inde.

Alfonso var opvoren blandt indtagende Fruentimmer, hans Moder talte man blandt Hesperiens første Skjønheder; men hvad han end nogenfinde havde hørt og seet, her oversteeg den fortryllende Virkelighed alle den glødende Phantasies Billeder. Han greb begge Faustinas Hænder og saae hende med ubeskriveligt henrykt Blik i de skønne Dine. — Altsaa dette er Pigen fra Lodi! den herlige, underfulde Pige, om hvem alle Italiens Tunger tale med Begeistring, som henrykker dets Digttere til Olympen? Og denne Pige har reddet mig? Jeg Lykkelige var af Himmelen udkaaet, til af hendes Haand paany at modtage Livet!

Spot ikke Himmelen, Hr. Ridder! — sagde Faustina, i det hun halv vred rødmede, og trak sin Haand tilbage — derved, at I siger en simpel Pige Smigerord. Jeg er en enfoldig Pige, og veed ikke at svare Eder paa det. Jeg har holdt Eder for bedre, — lagde hun sagte til.

Brebes ikke paa mig, du Engel! — raabte Ridderen med bedende Bine, — og giv mig Haanden igien, til Tegn, at du ikke er vred paa mig. — Hun rakte ham Haanden, og Marco bragte hende paa sin Herres Bink et Sæde. — Sæt dig hos mig, hulde Underbarn! — sagde Ridderen, — og fortæl mig om dig og dit Liv.

Da vil I ikke høre noget underholdende, — svarede Faustina leende. — Jeg hedder Faustina og er en Pige, det er alt hvad jeg veed at sige om mig. Men I, Hr. Ridder, skal fortælle mig om Eder og Eders Ridderdaad, naar Eders Tilstand tillader det. Thi at I er en vakker Kæmper, der forstaar at føre sit Sværd, det har jeg nok seet hiin Aften, da Roverne vilde gjøre Ende paa Eder, og derfor har jeg ogsaa faaet Eder ret kjær. For en sød vellugtduftende Spradebasse, som der ere nok af i Mailand og Venedig, som Svingfjærene paa Baretten klæder bedre end det stærke Jernvaaben ved Siden, havde jeg sandelig ikke reben til Mailand i den mørke Midnat, det kan I sikkert tro.

Kjære, comiske Pige! — svarede Alfonso leende og trykkede hendes Haand, — Himmelen give at jeg maa være istand til at gjengjelde dig din prisværdige Daad.

Menet I, Hr. Ridder? — svarede hun vred og stod op. — Nu Begynbelsen er just ikke sonderlig, — og dermed forlod hun Kammeret.

Saaledes maa I ikke komme Pigen, kjære Herte! — mente Marco; — det er et ganske forunderligt Barn. Jeg har ogsaa engang villet begynde med det hos hende om Tak og Gjengjeldelse, men da kaldte hun mig en gammel Gjak og lod mig staae. Men veed I da ogsaa, paa hvis Leie I hviler? Paa hendes. — Alfonsos blege Kinder overtrakkes med en fin Rodme; den Gamle vedblev: men hun sover i hendes Faders Kammer paa en Straamaatte, fra den Tid I er her i Huset. Ja, ja, jeg er en gammel Dreng og har gennemtrukket Verden paa Kryds og paa Tværs, dog en sliq Pige fandt jeg intet Sted. Kom kun først op igjen, I vil høre Underthing om hende.

Jeg veed nok om hende, — sagde Alfonso — hun er en Engel!

Efterretningen om den unge Ridders Uheld kom snart for Greb Ricoverdas Dren. Han sendte næsten hver Dag en Ridende til Cornegliana, at erkjendte sig efter hans Besindende, og lod

ham gjøre det Forslag, at lade sig bringe til hans Huus i Mailand. — Jeg besinder mig meget vel her, — var Ridderens Svar, — og vil strax efter min Helbredelse, bevidne Hr. Greven min Erbødighed. — Saaledes hengik en Uge efter den anden.

De Hjerter som Alfonsos og Faustinas maatte snart finde og forstaae hinanden. For de endnu anede det, havde allerede Kjærligheden beme-
stret sig dem. For sildigt opdagede de Virkningen af den søde, behagelige Gift, for sildigt for deres gjensidige No. Faustinas Fader alene vidste intet om deres Kjærlighed; hans ydmyge Sind lod ham i Alfonso kun see en Spire af een af Venedigs ædlestes Slægter, men i Faustinas Godhed for den unge Ridder saae han kun Gjenskinnet af hendes Glæde, over at have reddet ham. Til sin Datters Dyb havde han en blind urokkelig Tiltro; ærlig, retskaffen og from, som han var, betragtede han det hele Foresaldne som høiere Forelse, som en velsignelsesfuld Tilskikkelse for sit Huus. Thi siden Ridderens Tilstedeværende havde hans Huusstand uformærkt formeret sig; da den gamle Marco ikke lod det mangle paa noget. Hvad der kun lod sig opdrive i Lobi, blev fremskaffet, for paa det bedste at forsyne sin Herres og de kjære

Huusvenners Bort, og hvad der endnu feilede, blev hentet fra Mailand — Den lille Handel saldt bort; Faustina forte ikke mere sit Malsel til Borgeheto; hvorledes havde hun kundet ladet den dyrebare Helbredende et Dieblif alene?

Med denne Tid reiste en berømt Maler gennem Lodi, steg af hos Faustinas Fader og udbad sig den Tilladelse at turde male Pigen, om hvem nu, mere end nogenfinde, hele Oberitalien talede med Begeistring. Intet kunde været Ridderen mere velkomment. Han udkastede selv Skizzen til Maleriet, som forestillede hans Medning, og herligt fremkom det under Konstnerens øvede Pensel. — Med blid Rødmen vendte Faustina sig fra Billedet. — Saa skøn er jeg ikke, — sagde hun sagte og klyngede sig blidt til sit Hjertes Yndling, at denne med drukkent Blik sammenlignede Ansigtet med dets uopnaaelige Original. — I har alt for meget smigret mig. — Aldeles ikke Signora, — svarede Maleren, — jeg har blot fulgt den indtagende Bei, som Naturen selv har tegnet mig! — Du har Ret, Maler! — udraabte Alfonso begejstret, — nedlæg din Pensel og sonderbryd dit Staffeli, en sliq Original vil aldrig mere sidde for dig!

Alfonso forærede Billedet til Faustinas

Fader, som en Aminbelse om hiint Dieblis, men ganske hemmeligt havde han ladet sig kopiere Engle- hovedet i det Mindre paa Elfenbeen, saa ugjerne endog Maleren gik til det; fordi den ægte Konfines foragter al Mikrologie, vant til at afstige Naturen i dens æble Original; dog Alfonso's Bechiner ned- slog alle Indvendinger, thi endog i Konstens Fædre- neland gaaer denne efter Brødet.

Tor jeg beholde det? — spurgte Alfonso Faustina en skøn Aften og holdt Billedet som Triumph hoit i sin Haand. Pigen sank til hans Bryst. — Jeg er jo din med alt hvad der er mit, du Eneesteelskede! — aandede hun sødt og yndigt frem, — o! kunde jeg ogsaa indaande det døde Billede Sjælen af min Kjærlighed, paa det den dag- lig paany kunde fremstille sig for dig. — Hvo er rigere end jeg! — raabte Ridderen i salig Henryk- telse og omslyngede den elskede Pige; — og var han end Doggen af Venedig, han er fattig mod mig. Den tro Afbildning holder jeg i min Haand og den himmelske Original hviler ved mit Hjerte, er min, min for evig! Vil du være det, min Fau- stina? — lagde han ømt spørgende til. — Jeg er det, naar du vil det saaledes, og vil være dig tro indtil min Død! — hvidskede Pigen.

Alfonso, saa ung han end var, havde alt det Overspændte, Unaturlige, Romanagtige. — Denne eller ingen! — det stod med Flammebogstaver skrevet i hans Sjæl, og fra det Dieblig arbejdede han med hvileløs Stræben paa Opfyldelsen af sit varmeste Ønske, paa Opnaaelsen af sit Livs skønneste Maal. Han skjulede sig paa ingen Maade de gigantiske Vanskeligheder, som hans Faders grændsesløse Uergjerrighed, hans Families Anestolthed, selv hans Broders dumme Ondskab, vilde lægge ham i Veien; men han følte sig en Mand, udrustet med en jernfast Villie og ridderlig Kraft til kjækt og dristigt at vove selv det Umulige for sin Kjærligheds Afgud, at sætte Trods mod Trods, Magt mod Magt. — Lad kun min Kjærligheds hjerteløse Modstandere komme, — raabte han med flammende Blik, — de skulle finde mig beredt.

Han vilde tale med Faustinas Fader, men hun fraraadte ham det. — Siig ham intet om vor Kjærlighed; han er god, sjælegod, men han vilde ikke forstaae os. — Saameget desbedre, — sagde Alfonso; — saa sparer vi ham for Bekymring.

De Elskende udkastede en Plan for deres tilkommende Skjæbne; og Dagen til Alfonso's Reise blev bestemt.

To Dage før ankom et prægtigt Reisetog til

Cornegliana og holdt for det lille Huus. — Her i denne elendige Hytte boer altsaa min Broder Rid: Alfonsso Ferrara? — spurgte Marchese Manfred spotst. — Rygtet, at Alfonsso var vel lykkelig undgaadt Mordernes Staal, men smægtede dog nu i den berømte Vige fra Lodi's Lænker, havde hastigt nok udbredt sig til Venedig. Familien kunde dette amorosa Fangenskab rigtignok ikke blive farlig, en sliq uværdig Tanke gav ingen Rum, men Alfonsso var efter Rygtet lykkelig; Grund nok for hans Broder Manfred, at forstyrre denne Lykke. For endnu de Elskende tænkte paa Fare, svævede den allerede, som en tung Morderere, over deres Hoveder; thi for Manfreds giftige Ande visnede Roserne, og under hans Trin hendode Græsset.

Du havde kunnet spare dig Reisens Besværlighed, — taabte Alfonsso Broderen imøde, — om to Dage tager jeg til Mailand og derfra til Venedig, eller hvorhen min Fader ellers onsker det. — Manfred paastod øieblikkelig Afreise, dog Alfonsso svarede kold og fast: nei! — Jeg har til imorgen lovet Beboerne af Lodi og Cornegliana en Fest, og maa holde Ord, desuden er det imorgen min Skytshelgens Dag. Du vil dog vel, som god Christen, ikke forhindre mig i mit Takoffer? — Marchesen rullede de smaae Dine. — Ih, aldeles

ikke! — svarede han, — tvertimod, jeg ubbeber mig Tilladelse, at turde bivaane det, og haaber ved denne Leilighed at lære at kjende den høitberømte Dige fra Lodi. — Sikker, — sagde Alfonso, — hun er Festens Dronning. — Saa gratulerer jeg Eders Majestæt! — spottede Manfred og kjørte imidlertid til Mailand; Alfonso mumlede noget imellem Tænderne efter ham. Han var forstemt, og selv Faustinas fortrolige Snakken formaaede ikke at opmuntre ham.

Saa langt havde Ghibello fortalt. Til at fuldstændiggjøre sin Fortælling bragte han de belovede Papirer frem, der vare indsluttede i en gammelb dags Skrivertavle. De indeholdt neppe læselige Brudstykker, dels af Faustinas Haand, dels skrevne af Ridder Contado, og formedelst det forældede Sprog, kun med Nøie at forklare. Nogle Breve fra Grev Nicoverda til Marchesen havde holdt sig bedre. — Ghibello gik til Ro med sin Datter, da det var over Midnat; men mig fandt endnu Morgenlyset skrivende foran Oliemaleriet over Kaminen.

Paa Afreisen var naturligviis ikke at tænke, min Forretning i Piacenza undgik mig jo ikke, og

for ingen Priis havde jeg kunnet forlade Lodi uden at vide Enden paa Historien. Min Interesse for begge Faustinaer var stegen til det høieste.

Den levende gik den hele Dag med forgrædte Dine, men undveg dog alle mine Spørgsmaal omhyggelig.

Efter Aftensmaaltidet, som jeg idag havde smadset med endnu større Utaalmodighed, fornyedes Scenen fra igaar. Faustina bragte Lysene, indtog taust sin Plads i Baggrunden af Børselet og den Gamle begyndte atter paa Traaden af sin Fortælling.

Jeg har giennemraget og giennemført alle Skade og Skuffer, — sagde han, efter at have sat sig i den med Læder overtrukne Lænestol — for endnu at udfinde nogle Skriver, som kunne give Oplysning om Ridderen og Pigen fra Lodi's Skjebne, og indhændiger Dem disse herved til Giennemlæsning; thi at vi høre til Faustinas Familie, vil De vel allerede have mærket, Kjære Herre.

Udsaa er denne Faustina Pigen den anden fra Lodi? — spurgte jeg noget overilende.

Jesús Maria! — skreg Faustina bag ved mig og holdt Forklædet for Dinene.

Gaae til Sengs, Faustina! — sagde Ghisello med en Blanding af Strængighed og Mild-

heb. — Bryd Dem ikke om den underlige Pige,
— lagde han til, — hendes Griller skulle ikke
længer forstyrre os. — Faustina forlod Bærel-
set; med bange Nysgjerrighed saae jeg efter hende
og rystede med Hovedet.

Signor Manfred havde punktlig indfunben
sig til Festen i Lodi. Han saae Faustina og
blev henrykt ved hendes Skjønhed; Synet af hende
satte enhver Fiber hos Udfeieren i vild, vanhellig
Bewægelse og drev hans Blod i Flammekreds gien-
nem alle PULSE. Men Faustina var ogsaa over-
ordentlig indtagende den Dag. Alfonso havde
indtil da — ledet af sin Agtelse — ikke buden
Pigen den mindste Foræring af Værdie, nu seirede
Stoltheden, at see den Elskede forskjønned og smyk-
ket ved Festen, over alle Betænkeligheder. Hem-
melig havde han i Mailand ladet gjøre en Dragt
til Faustina, ganske saaledes, som Pigerne af
hendes Stand, efter Landets Skikke pleie at bære
den, kun af det fineste Løi; hun fandt den Fe-
stensmorgen ved sit Leie. Istedet for den brugs-
lige Metal; eller Solokjede laae der en Guldkjede
ved, hvori der hang et firligt Kors af Edelstene,
istedet for det sædvanlige præget i Kobber, og paa

Bagsiden hendes Skjæbhelgen i brevet Gultarbeide. — Med stille glædende Stæde udfoldede hun de rige Klæder; thi ved alle straalende Egenheder blev Faustina Pige og visse — Alfonso havde jo sagt hende det tusinde og atter tusinde gange — at hun var smuk. Hendes frie, rigtige Søslelse, undgik ikke den omme Tanke, som laae skjult i den værdfulde Gave; Alfonso kunde intet skjønnere Bevis give hende, at han kun elskede hende for hendes egen Skjæb, end naar han paa den festlige Dag, hun forstegang offentlig skulde lade sig see ved hans Side, ønskede at see hende klædt i hendes Stands og Lands Dragt. Klædningens indre Værd vidnede om den elskende Givers Edelmød.

Hendes Fader havde alle smaae Indvendinger og quindelige Betænkkeligheder, han gjorde hende begribeligt, hvor dybt det maatte krænke den ædle Ridder, naar hun vilde aflaa det hjertelig Budne, og paastod, at hun skulde klæde sig i de nye Klæder, ubekymret om hendes Medsøstres Misundelse, som rigtignok ikke vilde udeblive.

I faa Minuter var hun færdig med sin Paaklædning, ganske afvigende fra vores nutidige Modejomfruer, og kom med nedslagne Blik i Værelset til Ridderen. Alfonso fulgte heit og sluttede hende i sine Arme. Jeg takker dig, min henrivende,

min himmelskønne Faustina! — udraabte han
 frygt — hvorfor kan jeg ikke saaledes indføre
 dig i Triumph i Venedig og forkynde hele Ita-
 lien min Lykke! — Kjære Ridder, — svarede Fau-
 stina og undrog sig blidt den kraftige Krigers hefti-
 ge Omarmelse, — I vil gjøre mig høymodig,
 og var jeg ikke ret af Hjertet overbevist om Eders
 Kjærlighed, saa kunde jeg næsten frygte at Stolts-
 heden havde alt for stor Andeel i det. Dog vil jeg
 ikke krænke Eder idag, derfor maa det være saaledes
 for denne gang. Det skal blive en Glædesdag for
 os Alle, al og bliver min første og bitterste Lid-
 delsesdag; thi for sidstegang nedgaaer Solen over os.
 Begge forenede — hvo veed, naar den igjen vil
 opstaae over os Begge! Saa kom da, — vedblev
 hun pludseligt modigere, — i Lodi venter man os;
 vi ville bede til den Gud, som har beskyttet Eder,
 og bede ham, at han forbarmer sig over vores
 Kjærlighed, thi hans er Magten og Herligheden!
 — Amen! — sagde Ridderen i glødende Tiltro.

Med al Pragt og glandsfuld Herlighed af
 sin høie Stand ventede Signor Manfred alle-
 rede Broderens Ankomst. Med mørkt Blik fulgte
 han den skønne Pige; dog istedet for at Synet
 af dette Naturens Mestersynske og den stille Hel-
 lighed i Herrens Tempel, skulle have stemt ham

til milde Følelser, tråd han med mørkt dæmonisk
 Had de bukkede Dienbryn sammen, og huult og
 hæst trængte sig den Tanke i hans sorte Sjæl:
 "At besidde, eller ulykkeliggjøre hende!" Skurkens
 ondskabfulde Raadsflutning hang sig betyngende
 ved Faustinas muntre Liv og trængte Lysaan-
 den, der hidtil havde straalet, for stedse i det bund-
 løse Dyb.

Gudstjenesten var forbi, Sang og Dands slut-
 tebe den festlige Dag. Hvo der nogensinde har
 ført sit Hjertes Udvalgte til de muntre Rader, kan
 maale Alfonsos Lykke, da han med sin Anstand
 aabnede den konstløse Dands med sin Faustina.
 Manfred kastede et dybt udforskende Blik i Al-
 fonsos tænkesrie Hjerte. — Det er ikke boletisk
 Brusen, — mumlede han for sig selv, — det er
 lykkelig Kjærlighed! — lagde han til og skar Tæn-
 der af Arrighed. Faustina dansede ikke ud-
 mærket flønt, men med blid Anstand, og de Til-
 stedeværende udbrøde i hoi Jubel: Det er det
 Hjonnest Par, Solen gaar ned over!

Manfred drog Milano, sin Hjelpershjæl-
 per i alle sine Skurkestreger, til Side i en af de
 grønne Festhytter; her blev Planen til Fausti-
 nas Undergang smedet. Hun var redningsløs tabt,
 om ikke den gamle Undertid atter frembrød. —

Bilano gjorde i Begyndelsen sin værbige Herre og Mester grundede Indvendinger. Han anførte, at om Alfonso virkelig elskede Pigen — og dette lærte Dieshnet, — og havde isinde at ophøie hende til sin retmæssige Gemalinde, han da ogsaa var Mand nok til, at forsvare sin Kjærlighed med al ridderlig Kraft og Mandsmod. — Derfor lader jeg Genua sørge, — sagde Manfred koldt og mørkt. En genuesisk Kugle maa bestri mig fra den besværlige Medbeiler, hvis ikke en venetiansk Dolk!

Arme Alfonso! utyffelige Faustina! kun et Under kunde redde Eder, thi endnu aldrig havde en Manfred Ferrara truet forgjæves.

De Elskendes Afsked var smertelig og rørende. Faustina, den ellers saa stærksindede Pige med den mandige Sjæl, underlaae for Lyngden af sine Smerter. — Drag ikke til Mailand, min Ridder, — bad hun hulkende ved hans Bryst; — ikke derhen hvor Solen nedgaaer. Den drager med dig, lader din Faustina blive tilbage i Dødsnat, og synker dog for dine Dine i den skumle Horizonts Grav. Kun hvor Himmelens Glandsbillede opstiger af Havet, blomstrer Kjærligheds

Lykke! — Alfonso forstod Meningen af Faustinas dunkle Tale. Hun havde en Nærpaarørende i Rimini, som var Eier af et lille Fartoi; paa dette vilde hun — det var hendes kjæreste Drom — seile til Sicilien med hendes Alfonso, for der i stille Ensomhed at leve for Kjærligheds Lykke; hun havde en dunkel Anelse, at der i Benedig, vilde sammenhobe sig Hindringer, som endog den Driftigste maatte holde for uovervindelige. — Frygt intet, min elskede Faustina! — beroligede Alfonso hende, — ogsaa i Italien vil denne Sol opstaae! Gud og min gode Klinge skal beskytte dig, vær du mig stedse tro!

Før de adskiltes, bad Alfonso om den Dolk, med hvilken Faustina havde saaret Roveren, til Amindelse; hun behøvede den ikke mere, meente han, thi for Alfonso's Brud stillede det sig ikke, at vandre Torvedagene til Borghetto. Fra nu af bar han bestandig Dolken under Beltet.

Her slap de skriftlige Efterretninger ganske. — De Elskendes videre Skjebne, kunde jeg kun sammensætte mig af Ghibello's undertiden meget forvirrede Fortælling. Først et Aar efter lykkedes det mig, at udfylde det Dvrigt ved en Munds-

privelige Meddelelse, hvis Beskjendtskab jeg tilfældigvis gjorde i Venedig.

Alfonso tog til Mailand, gjorde sin Opvartning hos Grev Ricoverdo og hans skønne Datter Camilla, uden at begge kom et Skridt videre med ham, og ilede da til Venedig, hvorhen Tilbud fra hans Fader kaldte ham. — Her var han bleven udnævnt til Befalingsmand over en Escadre der var bestemt til at krydse mod Genua. Men før han besteg Comandostibet, udkastede han en Plan for sin Kjærlighed, der var udkastet ligesaa simpel som ægte ridderlig. Han vilde i Krigen mod Genua opstaae som et glimrende Meteor paa det venetianske Firmament, til Løn for sin Vaagendsdaad forlange Faustinas Ophvielse til Ligebyrd af Doggen, og da i Triumph føre hende hjem som sin; hvis ikke, med Berømmelse undergaae i Kampen for sit Fædrelands Rettigheder, om hvis Gylldighed han, som ægte Soldat, just ikke bekymrede sig. I det mulige Tilfælde af hans Død, havde han ædelmodig forget for den jomfruelige Enkes Underhold, før han anbetroede sig det fælste Element.

For paa den anden Side intet at forsømme,

— den høihjertebe elskende Yngling med en Verden fuld af Haab i Brystet, kunde ikke tænke andet end et lykkeligt Udfald — var det nødvendigt at sørge for Faustinas videre Uddannelse. Denne Tanke var bleven til Yndlingsidee hos Alfonso. Hvor stor tænkte han sig den Triumph, naar han — smykket med alle Tegn og Værdigheder af den med Berømmelse kronede Krieger — vilde indføre den Elskede i sin Fædrenestad; naar hele Verden hylde hendes Skjønhed, og Faustina — nu ogsaa smykket med udbortes Fortrin, finere Uddannelse — stod ved hans Side og vilde fortrylle alle Hjerter. Hendes lyse, gennemtrængende Forstand, hendes opvakte, levende Aand, og frem for Alt, hendes rigtige Følelse, var ham Borgen, at hun i kort Tid vilde overstraale alle hine hjerte- og sjellose Prunkgestalter, der i de skumforgyldte Nobili-Kredse kun formaae at breie sig efter en kunstig indpodet Lakt, og bag brogede Lapper og blinkende Stjerner kun umage sig med moisommeligen at skjule deres Landsforsømmelse.

Denne Plan anbetroede han sin Ven, Ridder Contado, og fik uden Forsømmelse til Udførelsen.

Nordvestlig fra Comerseen, ved Rilderne af det vandrige Udda, eiede Contado et lille Gods,

Tirano, hvor hans Moder — en værbig Matrone — levede med hans Søster Blonda. Derhen fulde Ridderen føre Faustina. — Godset laae dybt skjult i Bjergene, kun sjelden forvilde en Rejsende sig derhen, desuagtet var Mailand og Brescia ikke meget lange derfra, og Alfonsos Gævmildhed sørgede for det Øvrige. Contados Søster spillede fortræffelig paa Lut; Faustina besad en Pjøn sonor Stemme; ofte havde Ridderen i stille Henrykkelse hørt paa hendes Smaasange, som hun i sit Lands Patois foresang ham i muntre Aftener.

Faustinas Fader maatte sælge sin lille Eendom ved Lodi, og allerede efter faa Uger var han som hjemme i Tirano med det indtagende Natur-Barn. Contados Familie modtog Faustina med aabne Arme, behandlede hende med venstabelig Kjærlighed og stor Udmærkelse, som den høitagtede Ridder Alfonsos Brud.

Faustina gjorde snart utrolige Fremfærd i alt hvad man underviste hende i. Ingen havde nu i hende andet Pligen fra Lodi, som endnu for faa Maaneber siden havde ledet sit Mølæsæl til Dorvs til Borghetto.

Da Milano, Manfreds Uffending, som
Marts 1823.

til Cornegliana fandt han Reben tom, som han med fræk Haand var kommen for at forstyre. Ingen kunde sige ham, hvorhen Faustina var tagen med hendes Fader, og med usorrettes Sag tog han tilbage til Venedig. Manfred stummede af Raseri. Efterretningen var et Tordenflag for den ophidsede Bellsyning; men kun desto heftigere opluede den vilde Flamme hos ham. Det var siensynligt, at Alfonso havde Haanden i Spillet ved det. Men Alfonso krydsede allerede for Genua. — Da saaldt Ridder Contados Reise de sorte Grublere pludseligt i Tanken, og det blev nu klart for deres Dine. De udsandt snart, at Ridderen havde været i Lodi, dog her endtes Sporet. Contado havde hidtil været en alt for ubetydende Person i den stolte Manfreds Dine, til at han havde skullet gjøre sig den Umage, nærmere at erkundige sig om ham. Nu var han bleven mere betydelig, og kun for snart lykkedes det Riddingen Milano, at udforske Pigen fra Lodis stille Opholdssted.

Efter tre Maaneder meldte Contado — der tjente ved Landmagten og var bleven tilbage i Venedig — sin Ven, at Faustina var bleven bortrøvet, og at al hans Umage at opdage hendes Opholdssted havde været forgæves, dog havde han

grundet Mistanke om, at Alfonso's Broder var, om ikke selv Moveren, dog i ethvert Tilfælde med i Skurkestregen.

Alfonso rasede. Sin Vost turde han, uden at handle æresløs, ikke forlade, og dog drog hans Hjerte ham med Kæmpekraft til Venedig. Han besluttede, den anden Morgen at levere Genueserne en almindelig Træfning. Njærlighed og Havn opflammede hans Mod, og neppe rødmede Auroras første Straaler Skyerne, saa gav han Tegnet til Angrebet. — Faustina og Havn! — var Losnet.

Den genuesiske Flaade blev slagen og abspredt, og da Lyden af det sidste Kanonstød forsvandt, gav Alfonso Befaling, at vende Skibene og styre mod Venedig. — Lykkelig gennemseilede han Strædet af Sicilien og snart valedede de seierlige Vimpler paa Hjemmets Rhed. Det halve Venedig løb til Havnen; man var forundret, at see Flaaden saa hastigt tilbage, og med brede Blik blev Alfonso modtagen af sin Fader. Dog, Admiralen af Genuas Kaarde, som han lagde for Dogens Fødder, mildnede snart al Villie, og med Jubelskrig førte Folket Seireren gennem Staden.

Contado havde imidlertid ikke været ledig. Det var lykkedes ham, at udforste Faustinas Opholdssted. Vilano havde i Midnatstimen ført hende til Venedig; under streng Opsigt af en fortrolig Kvinde bortgræd hun sine Dage i en afliggende Villa uden for Porten paa Veien til Treviso. Contado havde ikke turdet gaae offentlig til Værks mod den høibaarne Jomfruer, og besvor sin Ven endog nu, at gaae frem med Maadehold og Forsigtighed, om han ikke vilde styrte sig og Faustina i redningsløs Fordærvelse. — Dog Alfonso lignede den løsslupne Løve, og vilde ikke høre om noget Maadehold.

Faustinas Lod havde hidtil været beklagelsesværdigt. Manfred sparede intet for at vinde Pigens Gunst, og trolig understøttede Skurken Vilano og den ondskabsfulde Fortrolige af hans Misgjerninger, Satans værdige Vikarier her paa Jorden, ham heri. — Da Manfred forgjæves havde opbudet al List, for at gjøre Pigens Dyd vækkende, forvandlede hans djævelske Kjærlighed sig til glødende Had. I et Anfald af Raserie gav han Vilano det Hverv at styrte Faustina. — Mener I at dræbe hende? — spurgte Vilano

øndskabssuld leende. — Gjør med hende hvad du finder for godt, — var Svaret. — Jeg giver hende og hendes Liv uden Indskrænkning i dine Hænder.

Ulykkelige Faustina! Maalet paa dine Skyld² frie Lidelser var endnu langt fra ikke fyldt. Skurken Vilano forbrede med fræk Pande Gjenkjærlighed, og truede hende med Døden; hun vendte ham foragtelig Ryggen. Han gjentog sin Trudsel, hun værdisjede ham intet Svar. Da greb han Faustina i vild Tummel; men med Mandskraft, smed hun den Elendige hen mod Væggen, saa at hans Muskler bævede og han næsten sandsestos tumlede til Jorden. — Saa bered Eder da til Døden, Zomfru! — brolede han i satanisk Raserhed, — Jeg har seet Solen for sidstegang.

Paa samme Dag var Alfonso kommen tilbage. Førend Manfred endnu kunde bringe sit Bytte, som han trods sin Trudsel endnu ikke vilde give slip paa, i Sikkerhed, trængte Alfonso med Bevæbnede midt om Dagen ind i Villaaen, slog de sig modsættende Ejere til Jorden, og førte den Gjenbundne lige ind i sin Faders Pallads.

Her kastede han sig for Marchesens Fodder, opdagede ham sin Kjærlighed til Faustina og

sin Broders sammelige uirdberrige Daad. Med den
 Uffendens Ild og et harnligt Hjertes Beltalenhed
 bad han om hans Indvilgen. Dog med Brede
 og Foragt rev Marchesen sig los fra ham, truede
 med den faderlige Forbandelse og svor en frygte-
 lig Eed, at han hellere vilde see sin egen Son dæ,
 end at give sit Samtykke til den vanværende For-
 bindelse; endnu engang forsøgte Alfonso at vinde
 ham med det Gode, vedblid Overtalelse, forgjæves!
 Faderen befalede ham i Brede at forlade Bærelset.
 I dette Dieblis traadte Manfred ind, ledsaget
 af en af Dogens Livvagtsofficerer. Alfonso's
 skjæle Daad — som Marchesen hans Fader selv
 endnu ikke engang vidste — havde gjort Opsigt,
 Stadens Frihed og Borgernes Rettigheder vare
 fornærmede; Uffendinge fra disse fiofte ilede til Do-
 gen og paastode Alfonso arresteret. Det var de
 samme Borgere, som faa Timer før havde baa-
 ret Seireren fra Genua, bekrandsat med Laurbær,
 gennem Staden.

Officeren fordrede Ridderens Kaarde og Fau-
 stina udløberet. Manfred var fræk nok til at
 anklage ham som en Pigerøver, paa hvis Person
 han besad de gylbigste Rettigheder, da han havde
 meer end opveiet hende med fuldvægtige Bechiner.

Borte var Alfonso's sidste Spor af Taal-

mod ved den æreløse Rogners oprørende Tale; søn-
derreven var de sidste Skranker af barnlig og broder-
lig Hensyn. Høit lyndede hans Sværd; sig selv ikke
mere mægtig trængte han ind paa Mansfred og
truede at støde ham ned, naar han ikke vilde møde
ham i ærlig Kamp. Dogaa den feigeste Skurk
har Dieblikke af Mod, naar der handles om det
elendige Liv. Mansfred trak; — dog forend endnu
Officeren kunde hindre det, laa den Svagneres-
besværlige Baaben paa Jorden og Alfonsos gode
Staal havde allerede tilsendt Helvede en Forbemt.
Mord! lod det gjennem de store Sale.

Den med Broderblod rygende Kaarde sank af
Haanden paa den mishandlede Ulykkes Hevner og
med tilbøkket Ansigt fulgte han Officeren til sit
Fængsel.

Marchesen var falden i Asmagt. Hele Be-
nedig kom i Dyrer.

Da Marchesen atter kom til sig selv, ilede
han til Dogen, men først gav han Befaling, at
tage den ulukkelige Faustina, hvem han som Uhelb-
sisterinden overostte med Forbandelser, i sikker Be-
varing.

Dogen var høist opbragt over Ridderens for-

mæstelige Blodbaad. Loven tilfagde Morderen Døden, dog af Agtelse for Huset Ferrara og Genuas Seirer, sammenkaldte Dogen en overordentlig Ret af treogtredine Nobili, hvis Dom han henstillede Ridderens Skjebne.

Endnu havde Marchesen ikke seet Faustina; han lod hende bekendtgjøre det Koresaldne med en Sed, at om Retten skulde dømme hans Søn til Døden, vilde han tage den Hevn over hende, offentlig at lade hende føre ud af Venedigs Porte brændmærket med Skam og Skjændsel, en Straf, som dengang kun blev de nedrigste Kreaturer til Deel. Faustina styrtebe sandsestløs til Jorden ved alle disse Kræffkelige Efterretninger.

Den dræbte Manfreds Liig blev med al Pragt bisat i Familie-Begravelsen. Om end den ulukkelige Marchese aldrig roste hans Tænkemaade, eller kunde bifalde hans Handlinger, saa blev han dog Fader, og — hvad der dengang vilde sig mere i Venedig, — Hoved for Familien. At beholde sin anden Søn ilive laae ham mere end nogenfinde paa Hjertet; mistede han ogsaa ham, saa styrtebe den stolte Bygning af hans Uergerighedsstræben ved eet Slag sammen, og borte var hele Frugten af hans halvhundredaarige Omsorg.

Historien af disse Tildragelser falde i hin Tid, hvor Borgerne af Venedig vare hoist forbittrede mod Adelen og dens Undertrykkelser. — Adelen havde Tid efter anden anmaset sig Rettigheder og tilladt sig Friheder, der spærrede alle lovlige Skrænker, og med tilbageholdt Forbittrelse lurede de lavere Stænder kun paa en Leilighed, at give deres Uvillie Ord og Daab. Domte derfor Kresretten Alfonso fri, saa truiede Borgerkrigens Fakkelt at opblusse inden Venedigs Mure, og kun Ridderens Død kunde — for Dieblicket idetmindste — endnu dæmpe den under Afsen ulmende Flamme. Det var ikke nogen Hengivenhed til den Dræbtes Person, paa ingen Maade — Manfred var almindelig hadet — men Leiligheden for lokkende, Statens fornærmede Frihed talende for høit. Adelen's Overmod kunde ikke for lettere Kjob angribes. — Saaledes trak Uveiret sig stedse tættere sammen over de Elskendes Hoveder; dets næste Slag maatte sonderknuse begge. — Borgernes Sindelag var slet ikke fremmed for Dommerne. Statsklogskab og Selvopholdelse lagde deres fri Villie og Tilboieslighed for Alfonso i Lænker. Med skjælvende Haand lod enhver af dem den sorte Kugle rulle i Karret, som hastigt og uigjenkaldeligt slugte sit Bytte. — Alfonso blev dømt skyldig.

Contado havde en Ben blandt de Svorne i Retten og erfoer strax Udsatbet. Tid var her ikke at spille, og endnu samme Nat maatte Alfonso være fri.

Men ogsaa Skurken Vilano havde ikke været ledig; ogsaa ham blev ihast Rettens Dom bekendt, og med lumst Skadefrohed ilede han ind i Marchesens Pallads, for at bringe Pigen fra Lødi Dødsbudskabet. — Med hvilke kæmpeagtige Forhindringer har ikke ofte det Gode at stride, for at et eneste lille Korn kan trives til Modenhed i den haarde, tornefulde Jordbund af menneskelige Forhold! Hvor let jævner sig derimod Veien for det Onde, hvor villig finder alle sig i at udbrede det videre, hvor hastigt aabner Døren sig for den velkomne Gæst! Medens Contado kæmpede med utallige Besværligheder, forgæves udtømmede alle Midler for at redde sin uhyggelige Ben, vege Bagtens Sabelspidser tilside for Vilanos stolte Trin, og med Larm aabnede han Faustinas Kammer. — Den Uhyggelige laae paa Knæ for den Korsfæstede og anraabte Himmelen om Forbarmelse for sin Sjæls Yndling. — De Ubudnes altidfærdige Tunger havde ængstet hende med Skrækbilledet af den nærmeste Tid; hun opgav Troen paa menne

Helig Hjelp og haabede kun endnu paa Gud og hans Magt. Men Mirakeltiden var forbi.

Da Vilano med djævelsk Glæde bragte hende Efterretningen om Alfonsos forestaaende Genrettelse, lagde hun Hænderne med rolig Overgivelse over sit fromme Bryst, hendes skønne Dine hævede sig smertelig til Skyerne og fra hendes Læber udbrod de Troens-Ord: "Herre, din Villie skee!" — Men da Vilano bragte hende Marchesens Eed i Erindring, da forlod Modet hende, og hede Taarer randt ned over hendes Kinder. Døden kunde hun med Fatning see i Dine-
ne, Skammen ikke.

Hun kastede sig for Vilanos Fødder og be-
svor ham om Hjelp og Redning; thi den Synkende greb efter Straaet; dog Skurken blev urørt ved Pigens Fortvivlelse. Skuespillet var ham nyt, at see et Englesruentimmer for sine Fødder, og begjærlig fluede han det henrivende Syn. Endelig syntes han roet over hendes Klager, lovede Hjelp og bød hende — Gift i en lille Flaske.

Gift? — gjentog hun langsomt, og gysende Fæberhede gjennemtraf hendes Ansigt; Forbigangen og Fremtid, Livet og Tilintetgjørelsen, viste sig for hendes Aand, — hun betænkte sin Sjæls

Frelse, sine Forhaabninger, sine Qualer, og sagde da med fast Bestlutning: Giv hid!

Det er hastigt virkende, Signora! — sagde han tøvende og rakte hende besvaret Glasfen.

Saameget hastigere er jeg fri og forenet med ham! — raabte hun i vilde Vanvid, rev Glasfen fra Djævelen og udtømte den til sidste Draabe.

Vel bekomme! — sagde Vilano med skrællende Haanlatter. Faustina sank blegnet paa sit Leie.

I dette Wiehlik aabnede Døren sig; Alfonso spræbte ind fulgt af Contado. Vilano vilde snerne sig, men Contado traabte ham i Veien, Alfonso laae i Faustinas Arme.

Hastig og fuld af Skræk rev hun sig af hans Omarmelse. — Rys mig ikke, Elskede! — sagde hun, — jeg bærer Døden paa mine Læber, jeg har — Gift! — Han ber — — Her forlod Kræfterne hende og asmagtig sank hun tilbage paa Leiet. Alfonso skreg fortvivlelsessfuld efter Hjelp.

Gjør Eder ingen Uleilighed! — sagde Vilano kold og Nærende, — jeg kjender mine Forceringer. — Ridderen drog sit Sværd, dog Contado faldt ham i Armene. — Grib ikke Bødelen i Haandværket, og tænk paa din Redning!

Hoit hullende kastede Alfonso sig over Li-

get; han kaldte den Elskede ved de sødeste Navne, — forgæves! hendes Sjæl var undsløjet det skjønne Skjul. — Da soer grum Smerte gennem hans Arter, i vilb Fortvivlelse, rev han Faustinas Dolk af Beltet og stødte sig den i Hjertet. Conrado sprang til; men det var for sildigt.

Nu hørtes Stemmer i Forsalen, Døren fløj op, og Marchese Ferrara traadte med hastige Trin ind. Men stiv Skræk holdt ham som fastgroet til Jorden, da han så sine Ligene.

Sønnernes Død havde rystet Marchesen til det Indre, og — desværre for sildig — omdannet den haardhjertede, stolte, ærgjerrige Mand — Endnu i Døden greb Faustinas Skjæbne ham, hvis uesterlignelige Trullen, selv det dræbende Gift ikke formaaede at forstyrre. Høit anklagede han sig som hendes og sin Sønns Morder og lovede den bitterste Angers Forsonelsesoffer. Han vilde godt gøre de Døde, hvad han havde forbrudt sig mod de Levende.

Paa det samme Sted, hvor Faustina var bleven Ridderens Frelser, i Villa Nova Skoven, lod Marchesen bygge et Kapel og gav det Navnet Santa Faustina. Her blev de Elskendes Liig bisatte.

Lidens fortærende Tand har forvandlet Kapellet i Ruiner; imidlertid finder den Reisende, endnu den Dag idag, en lille Landsby ved Navn La Faustina, en Fjerdingsvei fra Lodi paa Veien til Piacenza, hvis Oprindelse uden Tvivl staar i nøje Forbindelse med Historien om Pigen fra Lodi. Dette fremlyste ogsaa af Ghibello's videre Fortælling.

Marchese Ferrara forærede nemlig Faberen til det uhykelige Offer for sin Vergjærrighed et Frigods i Nærheden af Lodi, hvis Besiddelse vel ikke længe glædede ham, men satte hans Arvinger fra Rimini i blomstrende Velstand. Billedet, der fremstillede Scenen i Skoven, faldt i Arv til Frigodsets Besidder, og efter en gammel Familie-Bestemmelse maatte den nærmeste Arvings ældste Datter i Daaben gives Navnet Faustina.

Gjældigere blev Frigodset solgt, Arigen berøvede Arvingerne deres Velstand, kun Billedet og Navnet har vedligeholdt sig til den sidste Tid, og ere endelig overgangne paa Ghibello og hans Datter.

Da Ghibello den tredje Aften fortalte mig Slutningen af Vigen fra Lodi's Historie og kom til det Sted, hvor Faustina udtømte Giften, udstødte hendes Navnesøster et høit Skrig. Tilslige bankede det paa Huusdøren. Ghibello var beklæstet ved Datteren, men jeg gik til Døren og aabnede. Med raske Skridt traadte en ung Mand med mørkt, solbrændt Ansigt og flartskinnende Dine ind i Huset, skød mig næsten barsk og uhøflig til Side og trængte ind i Faustinas Værelse. Denne var kommen sig igjen.

Jesus Maria! Ruperto, du her? — raabte hun og bedækkede Ansigtet med begge Hænder.

Hvad vil du? — spurgte Ghibello strengt og haardt.

Du veed det, — svarede Unglingen kold og trodsig.

Huset er mit, — svarede Oldingen mørkt, — og Døren hielset.

Jeg gaaer, — sagde Unglingen med flammende Dine og lagde Haanden paa Ghibello's Skulder, — jeg gaaer, men tænk paa Vigen fra Lodi! — med disse Ord sloi han brusende ud af Døren.

Gaae hen og sov! — sagde den Gamle blød og næstent angrende, og Faustina gik stille grædende i sit Kammer.

Hvad betyder det? — spurgte jeg Ghibello halv drømmende; thi hele Scenen var som et Spøgelsesfynd gaaet forbi mig.

En anden Gang! — svarede Ghibello med urolig omirrende Blik og tog et Lys. — Naar De kommer tilbage fra Piacenza; nu Godnat! — Og dermed gik han med sagte Trin ud af Døren.

Godnat! — sagde Ghibello.

Ja, det er det — sagde Faustina.

— Ja, det er det — sagde Faustina.

— Ja, det er det — sagde Faustina.

— Ja, det er det — sagde Faustina.

— Ja, det er det — sagde Faustina.

Epilog.

Fremlagt af Seltink i Lustspillet: Robinson i Eng-
land, Spillet til Indtægt for de fattige paa et
Privattheater.

Den gamle Seltink fik sit Hiem igien,
Behøver ei til uden De at flytte,
For der, i Selskab med sin brune Ven
At søge Hulen atter, og sin Hytte.

Han fandt et Ly, hvor Vennekab kaldte Pligt,
At det en ærlig gammel Semand huser.
Og som det Seltink gif, gif det hans Digt,
Det fandt sit Tempel her, og sine Muser.

Den gamle Seltink gaar ei huusvild meer,
Paa Gaden, hvor sig ingen vil forbarne;
Hvor Velstand møder ham, hvorhen han seer,
Men alt for Guld — og intet for den Arme.

Og som han fandt sin Urne her, saa fandt
Fleer Trængende den samme Hielp i Staden,
I — Brodre — tøred Taaren af som randt
Paa Huusvilds blege Kind, som frøs paa Gaden.

D tunge Stikbue! Naar en fattig Mand,
 Med al sin Glid ei bryder Nødens Lænker?
 Og hvordan elsker den sit Fædreland,
 Hvem Fædrelandet ei en Hytte stænker?

Saa tag af Selkint Tak paa dette Sted,
 I som en Skiærvi idag har Brødre givet.
 Sundhed og Velstand, Kiærlighed og Fred
 Ledsage Eder stedse giennem Livet!

Dehtenschläger.

S a n g.

ForgylDET Aftenstjernens straalere

Kun saare kort;

Den ikke Natteluften taaler,

Thi gaaer den bort.

Den følger Solens røde Lue

Med Velbehag,

Og finner kun paa Himlens Bue

Mens det er Dag.

Men Elskov med de hvide Hænder

Ei lider Sol;

Sin Dødt den først i Mørket sender

Som Natviol.

Da kommer Maanen med det svage,

Det milde Skin,

Dg funkler uden at opdage,

Gra Busten ind.

Dg fro den lyser Kiærligheden

Paa stille Bei,

Men Maanen stedse var besleden,

Den sladrer ei.

Dg skiondt vel Bækkens Mund om Tingen

Bestandig gaaer,

Saa taler den et Sprog, som ingen

Af os forstaaer.

Dg derfor kan de unge Kiære,

Dem frit betroe,

Dem røves ikke deres Vre

Dg deres No.

Kun Maanen vidner elskovsbrukken,

De smilte nys;

Dg Kilden tolker deres Sukken

Dg deres Kys.

Dehlenschläger.

Da stumme Menschen mich bestaunet
Wie ich so still zu sein mag
Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an

Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an

Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an

Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an

Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an
Da stummet nicht ein Mensch mich an

S d u n n a.

Læsning af blandet Indhold.

Udgivet

af

P. S. Martin,

Cancellie-Assessor,

Fjerde Bind.

April, Mai, Juni 1823.

Kjøbenhavn.

Trykt og forlagt af udgiveren.

2 6 11 11 11 11

Examination of blanketed and colored

Subject

to

Dr. C. W. Allen

Professor of Chemistry

April 26th 1883

Signature

Right of deposit of documents

Indhold af fjerde Bind.

Side

L andlivets Glæder, efter Horats, af Professor, Nipper Dehlenschläger	I.
P igen fra Hyllelunds-Møllen, Fortælling af Clau- ren (sluttet)	5. 97.
M ortensgaasen, en sand Fortælling af Elise Eber- hard	50.
F orsøg til en metrisk Oversættelse af Horatii Epist- ler, med Anmærkninger, ved Prof. L. G. Bruun (sluttet)	58.
P ivets høieste Lykke er Kjærlighed, efter Lauren ved Glamand	65. 160. 257.

Gjengjældelsen, Fortæll. af W. H. Lindau. 146. 193.

Den Under virkende Madonna, af Fr. v. Mosen.

geil 215.

Lidsberøvelse, af Tbler (medbeelt) . . 250.

En Gneboers Tanker (efter det Tydske) . . 254.

Landlivets Glæder

(Efter Horatz.)

Lyfsalig Den, som til det Bedre
Fra Stadens Lummel ile kan,
For rolig, som de gamle Fædre,
At pleie eget Agerland.

Han skrækker ikke Havets Graabe,
Ei Krigsbrometens vilde Larm;
De Riges Pragt, de Stores Naade
Foragter han i Floras Arm.

Det rige Blintræ bugner ene,
Han binder det til Poplen hen,
Dg stærrer bort de gylde Grene,
Dg vimper bedre ind igien.

De rige Hiordes Bogen lyder,
 Mens i den krumme Dal de gaar;
 I rene Kar han Honning gyder,
 Og klipper sine tamme Faar.

Naar Azet tungt i milde Bugter
 Henfølger i den gyldne Flod,
 Da plukker han de modne Frugter,
 Og præsser Druens Purpurblod.

Og takker Gud, som Glæden sender,
 Og stirrer fromt mod Himlens Sky;
 Og folder bønligt sine Hænder
 I Græsset under Egens Ly.

Og Havets fierne Bredde syder,
 Og ventligt risler Bækkens Fald;
 Og til en qvægsom Slummer byder
 Den vemodsfulde Nattergal.

Men naar de gustne Winterlunde
 Sneedækkes hvidt, som Biergets Top;
 Da jager han med rappe Hunde
 Det frygtelige Wildsvin op.

Den sultne Kramsfugl i sin Snare
 Han lokker let med Ronnebær;

Bilbanden og den bange Hare
 Dit Jægerens Belønning er.

Dg maa ei hvert vanhelligt Minde
 Om Byens Leflekunst forgaae,
 I Favnen af den hulde Qvinde,
 I Kredsen af de fiære Smage?

Paa Arnestedet mattes Luen;
 Hun henter Riis og tænder dem,
 At der kan være varmt i Stuen,
 Naar Gaer fra Marken kommer hjem.

Hun malter selv sit Dvæg, og driver
 I Stallden ind den muntre Hiord,
 Og henter frem, hvad Gødheds Giver
 Har skienket tarvelige Bord.

Hvad er vel Karper og Fasaner
 Og Annanas, som kildrer der
 De syge Stores fræsne Ganer
 Mod tarvelige Maaltid her?

Hvad er den Ryp, som Norge sender,
 Det allerkosteligste Kræ,
 Mod Ublet, som med egne Hænder
 Jeg plukker af mit eget Træ?

Mod Jordens sunde Urt, som mætter,
 En munter Slægt, saa fri fra Nag;
 Mod Gaasen, som min Hustru sætter
 Paa Verdet Sancte Mortensdag?

Hvor godsligt midlertid at flue
 De glade Lam at hoppe hjem,
 Mens Solens røde Aftenlue
 Fra Skoven hist bestråler dem.

De stærke Drue flæbe trætte
 Den tunge Ploug fra Marken ind,
 Sig Folkene ved Arnen sætte
 Saa lystige, saa fro i Sind.

*

*

*

Saa talde Harpar i November,
 Af Kager kied, af Landet Ven,
 Og standsed ellefte December; —
 I Juni aagred han igien!

Dehlenschläger.

Pigen fra Hyllelunds-Møllen.

(Fortsat.)

Marie havde suget Ordene af Rosalindes Læber, og ledsaget ethvert Sted i Brevet med uvilkaarligt levende Epil; i Begyndelsen, da Taleren var om den farlige Underviisning af den forførte Giovanna, knyttede hun, uden at vide det, begge de smaa Hænder fast i hinanden; da hun hørte at han lykkelig havde undgaaet det forbistrede Kys, drog hun dybt Aande; Sammenlignelsen med Narcis, smigrede hendes Stolthed; hun kunde, nu hun vidste sin Konrad i Sikkerhed, næsten holde af Italienerinden; hun havde sig, da Taleren kom paa at afplukke Leccli-Bladene, ubemærkt paa Spidsen af Tæerne, som om hun vilde hjælpe ham at plukke, og da Rosalinde overgav hende de unge Blade selv, gjentog hun grædende af Glæde: ak kunde de tale! — bedækkede dem med den kydske Kjærligheds glødende Kys og smykkede sin Barm, som nu havde kunnet sønderspringe af Fryd og Salighed, med dem.

Man kaldte til Gratulationscour, som var et Tordenflag for Pigerne; thi Begge vare endnu i Negligé; men Begges Kammerpiger bleve denne

gang hastigere færdig med deres Toilette end nogenfinde; thi saa foielig som idag, havde Begge endnu aldrig været; alting var dem tilpas, alting satte dem som paamalet, thi de havde Begge ganske andre Ting i Hovederne, end Pynte-Papier.

Overkammerherren, som endnu hemmeligen skjælvde over sit hele Legeme, af det neppe for en Time siden håndte med Marie, vovede knap at staae sine Wine op til hende; hun var, med Konrads friske Kjærlighed i Hjertet, Venligheden selv; hun havde allerede for længe siden glemt hine i Overilelse undslupne Ord om de fireogtyve Timer ved Hoffet; hun talede med Overkammerherren, som om der ikke var forefaldet det mindste imellem dem, og indlød sig i Spøg og fine Artigheder med ham, saa at den gamle Herre ikke vidste, om han vaagede eller drømte, og i Stilhed soer tilbage for denne frygtelige Forskillelseskunst; — thi for andet kunde han ikke holde Maries Opførsel — havde han forhen havt den tilbørlige Respekt, saa steg denne nu til den latterligste Frygt. Han bekjendte for ganske fortrolige Venner, at den lille Grevinde Myosotini von Maileben, var den allersfarligste Person ved hele Hoffet; at man slet ikke kunde gjøre sig noget Begreb,

om den Magt, som denne havde over sig og sine
 Miner; at det skjulte og forstokkede Italienerblod
 af hendes Forfædre paa Mødrene-Side, endnu stod
 ganske uforsfalsket i hendes Arer, at hun i Kun-
 sten, at tale paa een Maade og handle paa en an-
 den, var den første Mester, han endnu kjendte, og
 at, hvem der havde den Ulykke, at falde i Unaade hos
 hende, stod ikke til at redde.

Marie erfoer hvert Ord igjen som den gamle
 Excellence havde talt til sine ganske fortrolige
 Venner, — thi det gaaer intet Steds mere
 smaaligt til end just i denne Slags Kredse, —
 men hun gav sig ikke mindste Umage, for at retfer-
 diggjøre sig for hans urigtige Domme: hun holdt
 jo dog derved den modbydelige Mand steds i behørig
 Graastand, og hans Frygt for hende passede i hen-
 des Plan.

12.

Milliongange havde Marie udregnet den Ti-
 me, i hvilken, efter Forløbet af det evige lange
 Aar, hun kunde erholde det længselsfuldt ventede
 Brev fra Konrad; den tredivte Mai var hendes
 Fødselsdag og Dagen han afreiste; hun vidste naar
 Posten, som kunde medbringe Breve fra Italien,
 ankom; hun vidste Timen, naar de med denne Post

ankomne Breve, bleve ombaarne af Brevbrageren. Det var den tredivte Mai tidlig Klokken otte om Morgenen, da det længe ventede Kjærlighedsbud i Postuniform, belæstet med en Mængde Breve og Pakker, tilligemed en lille hvid Kasse under Armen, kom op ad Slotsgaden; en let Bæven foer hende gennem alle Lemmer, da hun vinede Manden, der med sin halv afløbne Lunge, gennemilede det ham anviste Kvarteer i Byen, og blev den et Livs, hii et Drabsbudskab. Menneſket havde et sandt Rendsdyrtrav, og Maisolen pressede ham, allerede fra den tidlige Morgen den Smule Mykſefidt af alle Porer, men han gif den Utaalmodige endnu meget for langsomt; hun trommede af Angest med alle ti Fingre en Zilmarſch i de høie Binduer; men det hørte jo den arme Bindhund ikke. Endelig kom han nærmere, hun greb haſtigt efter Theaterkikkertten; maaskee kunde hun kjende Konrads Skrivt paa Adressen; det dumme Glas! paa Comedien kjendte hun enhver af de Spillendes Anfigt, og nu, — ikke de Træk, hun med ſaa levende Længſel ſøgte efter, — holdt! — Rendsdyret kom nærmere, — paa den lille Kasse — hun loe høit — paa Kassen ſtod tydeligt at læſe Bogſtaverne G. M. v. M. — Grevinde Myſotini von Maileben.

Det er fra han! — raabte hun heit, og stod som i en Feber, klappede i de smaae Hænder, og ilede til sin Pult, for at hente en blank Dukat til Brevdrageren, — imidlertid, det kunde ogsaa hedde, Garde-Major von Mohrheim, han boede tæt ved Slottet; ogsaa Generalmajor von Malzbach, han boede her paa Paradepladsen; ogsaa Grev Maximilian von Mohnhof, der boede tæt ved Slotsbroen; ogsaa — — Gud! det var ingen Mulighed at blive længer i Bærelset; Brevdrageren var passeret Slotsbroen; — hun ilede ud i Forgemakket; han traadte ind, ombyttede en Skrivelse tilligemed den lille, over al Forventning tunge Kasse, imod en blank Dukat og tumlede næsten ned af den hele brede Slots-trappe af Glæde: thi han længtes efter at omfatte, den ham paa en ganske uventet Maade tilsvømmede Dukat, saa hastig som muligt i Gyldevand i det nærmeste Snapscontoir.

Men Marie saae og hørte intet; hun blev staaende som fastgroet paa Pletten i Forgemakket, og brød Konrads lange, fra Florenz daterede Brev.

Tro sit Lykke, han havde givet den gamle Hyllelundsmoder, at frasælge det fortrolige Du, og ikke at nævne noget om sit Hjertes Forhold,

leverede Konrad alene en blot Besejelse af sin Reise.

”Med den meest levende Andeel” — Men han iblandt andet, — ”besøger jeg her Bygningskonstens fortræffelige Mesterstykker, Kathedralkirken St. Maria del Fiore af Arnolfo da Lapo, med dens herlige Kuppel af Brunelleschi, ofrer jeg hver Morgen en halv Time. I de stille Sidelange, ikke langt fra den Plads, hvor den berømte General Petrus Farneses Billedstøtte er opstillet, findes Gravmalet over Stammoderen til det grevelige mæssotiniske Hus. Hendes Fornavn var Maria Vittoria, og var af den ældgamle Slægt Urbino, Gravskriften af Uretino kalder hende en Engel for de Belymrede. Paa dette for mig hellige Sted nedknæler jeg, og beder for deres Vel, som med Godhed tænke paa mig, og beder mig Rolighed i det ofte pressede Hjerte.”

”Da gaaer jeg, efter Hensigten af mit Her-
værende, over til Betragtning af alle enkelte Dele af denne pragtfulde Kirke.”

”Denne ærværdige Bygning er et halvt Aartusinde gammel, og et Beviis mere, at, naar en Bygmester kun opfører sin Bygning paa en god Grund, samme da staaer evig fast, og byder alle Storme og Veiret trods. Sikker har der lagt

den ærlige Arnolfo, saavel som den vakkre Brunelleschi, mange Hindringer i Veien, men begge ere blevene nfortrødne, og have virkeliggjort deres Plan med en Taalmodighed, som kan tjene enhver Lærling i deres Sag til Mønster."

"Sgaar var jeg i det saakaldte gamle Pallads; det mærkværdigste i samme er den store Hyldings-sal, hvor der findes en Mængde fortrinlige Malerier og Statuer af Vasari, Ligozzi, Bandinelli og andre store Mestere; een af de meest angribende Statuer er den, som Michael Angels Urbinger har foræret hertil, og som forestiller Seirens Gubinde, der træder en Fange med Gødderne; den første er saa skøn, og i hendes Træk ligger saameget ædelt og mildt, at man seer paa hende, hvor ondt det gjør hende, at maatte give efter for Forholdenes Magt, og at give den uhykkelige Fange for hendes Gødde, den skammelige Død. Den sidste synes, da han ikke mere kan finde nogen Naade hos denne Huldgubinde, ikke at lægge videre Værd paa det nu glædelose Liv; at turde udaande det for hendes Gødde, er ham den sidste Belgjerning. Jeg kunde ikke komme bort fra denne Gruppe; det var, som om den Uhykkelige ikke var bleven fangen ved Daaben-Magt, men ene og alene ved Gubindens himmelske Skjøn.

heb, som om jeg maatte bede for hans Liv, og
 som om hendes Blik sagde: jeg kan ikke — jeg
 maa sandertræde ham. Venusalen i Palladset
 Pitti har som bekjendt Petrus von Corrona
 malet paa ganske raat Kalk; blandt alle Fremstil-
 linger, som findes her, tiltrak sig et allerkjæreste
 Barn, der har foreviget denne Sals Historie, især
 min Beundring. Storhertugen Ferdinand den
 II. besøgte nemlig engang Maleren ved Arbeidet,
 da han var beskjæftiget med Barnet, der over et
 uopfyldt Onske udbrod i de bitterste Taarer, og
 syntes flertikke at kunne bære sin overordentlige store
 Ulykke. Storhertugen beundrede det veltrufne
 lille Hoved, og blev saa rørt over det blide Væ-
 sens Smerte, at han hoit beklagede det. Hr. Pe-
 trus loe, tog Penselen, gjorde nogle Streger i
 den Lilles Ansigt, og Barnet loe med; da kyssede
 Hertugen Mesteren paa Panden og sagde: Held
 den Kunst, der kan forvandle sorgende Mennesker
 til glade! — og fra den Tid af har jeg atter
 fremsøgt mit gamle Likhaverie, at male Portrait-
 ter; jeg har arbeidet ret flittigt i samme, ved Si-
 den af mit Hovedstudium, Bygningskonsten. En
 Prove af mit svage Forsøg indeholder vedfølgende
 lille Kasse; jeg har valgt Een, som er bekjendt
 hos Eder, for at man kunne bedømme, hvorvidt

det er lykkedes mig, at fyldestgjøre den første For-
dring, Ligheden; jeg har ved Arbeidet qvæget mig
selv, thi Billedet af en ved Kjærlighed og Gjen-
kjærlighed lykkelig, styrker og gjør den Frygtende
modig, som nok er sikker i sin gode Sag, men af
naturlig Beskedenhed, tvivler paa sin Lykkesstjer-
nes Bestandighed."

"I overmorgen tage vi til Rom, og om et
Aar tænke vi at vende tilbage. Var min dyrebare
Grev Ludvig ikke, saa troer jeg ikke det var mig
muligt at udholde saa længe i Taalmodighed; og
dog ængstes jeg paa den anden Side, næsten mere
for Hjemreisen, end som for Henreisen. Mine
Blomster i Møllehaugen, stode alle i skønneste Flor,
da jeg tog bort; ville de ikke imidlertid — maa-
ske af en fremmed Haand blive omplantede, og
naar jeg kommer tilbage være mig udgaaene? Vil
jeg, om de, som jeg haaber og ønsker, endnu alle
blomstre som ellers, vil jeg da kunne besøge Hau-
gen igjen, eller ansees for Fremmed og nødes at
undfly det Sædeste i mit Liv? Vil jeg — ah! jeg
havde tusinde Spørgsmaale, som plage mig Dag
og Nat, men Ingen svarer mig: thi jeg tør jo,
efter høiere Magters Dom, aldrig vente Svar."

"Min herlige Ludvig erholdt for nogen Tid
siden et Brev fra en af sine Bekjendtere, der ville

have hørt af den gamle ondskabsfulde Landbrostinde, at jeg staaer i meget nøie Forbindelse med Frosken Rosalinde. Han gav mig den smukke Meddelelse at læse, og jeg stod som forstenet; thi er der end i lignende Tilfælde, efter Reglen, steds idetmindste noget Sandt i denne Art Røgter, saa var dog dennegang Løgnen saa ganske og aldeles ugrundet, at vi Begge ikke kunde begribe, hvorledes endog den fjerneste Anledning til samme har kunnet fremkomme. Jeg forsikrede ham, at jeg kun havde seet Frosken Rosalinde een eneste Aften i Maaleben, at hun havde været Forsyrererinden af min saligste Time, at jeg siden kun tænkte paa hende med hemmelig Brede, og at jeg i Stilhed havde forsonet mig med hende ved mig selv, da jeg havde erfaret hans Forhold til hende, og ved ham nærmere lært at kjende hendes Værd; men i det Følgende ved roligere Overlæg, havde maattet sige mig, at, om hun havde forsyrreret mig de sødeste Dieblikke i mit Liv, liget sikkert ikke havde lagt i Hensigten, men alene i Tilfældet. Greven loe og talte siden i den skønneste Tro paa Rosalinde, ikke en Stavelse videre om denne afskyelige Bagvaskelse. Denne himmelske Ro — den er den reneste Frugt af sand Kjærlighed. Enhver Mistro, enhver Bekymring over den

Elskedes Trost, om han ogsaa er nok saa langt
 fjernet, er — jeg kan ikke kalde det anderledes —
 er en grusom Forbrydelse mod ham; jeg har fra
 den Tid af faaet min pakkre Ludvig endnu engang
 saa kjær. Han veed, at Rosalinde elsker ham,
 og paa dette Vidn vil han bygge, om han endog
 Kuldenodes at være ti Aar fjernet fra hende. Jeg
 kender Personer, der ikke ere saa klippesaste i de-
 res Tro, idetmindste plagede de sig stedse med Tvivl,
 som gjorde den Elskende mere ondt, end de blø-
 digste Dolkessik.”

”Men en anden Misforstaaelse er os dunk-
 lere; Grevens Fader nemlig, har freven ham, at
 Grevinde Mysotini von Maileben er ube-
 skrivelig opbragt mod ham; at hun ikke engang
 vilde høre hans Navn nævne, at hun havde sagt,
 han havde bedraget hende uhyre, han var ikke værd
 at hun skulde tænke paa ham. Min gode Lud-
 vig skal nu sige, hvad han har forbrudt, og denne
 sværger ved alle Himle, at han intet veed. Sik-
 kert maa der ligge en Feiltagelse i Personen;
 men hvo beskriver min Forsatning, at vide Nogen
 i Verden, som fortjente disse haarde Ord, og ikke
 kunne nedstyrte, ikke tilintetgjøre ham! For jeg vove
 on Bon, saa er det den, nærmere at betegne mig

dette Uhyre, og jeg op søger det; jeg finder det, om det end er er flygtet til Verdens Ende."

"Disse Linier ville indtræffe paa den Tid, da Vinteren hos Eder tager Afsted og Foraaret begynder. Hvor festlig var mig ellers denne Tid, og hvor smertelig er den mig nu; den lykkelige Fortid ligger bag mig; hvad der endnu kan møde mig, er værdløst for mig. Jeg har staaet paa mit Livs Spidse, og seet min Sol nedgaae; nu gaaer mit Liv nedad, i dunkle Fjeldgrunde, hvori ingen Blomster blomstre, og i hvilke jeg intet har at vente, uden kold Steenurt og idethøieste en Haandfuld fastløst Moos. Menneskets bedste Goder, Haabet og Kjærlighed, ere gaaene foran mig; jeg følger dem med veemodige Sideblik paa det tabte Paradiis af min Ungdom. Mener Gud det godt med mig, da hviler jeg snart under Mossen."

"Jeg overlæser det nu nedskrevne Sted, og bemærker, for itide at forebygge enhver Mistydning, som om jeg var falden fra den mig foreskrevne Tone, at dette alene hentyder paa min tilfældne Reise til Rom. Da jeg i min Ungdom læste de Gamle, havde jeg mange skjønnere Drømme, mange bristige Forhaabninger; dengang stod mine Digtere i deres Pragtværker, i deres Storhed og Herlighed, for min Phantasie, og nu skal

jeg see Amphitheatret, som Vespasian lod opføre ved 12000 fangne Joder; Obelisken fra Theben for den hellige Johannes af Laterans Kirke, Mæcens Hauger og Virgils dertilstøbende Baa-ning; ikke ret langt fra St. Martins-Kirken, Campus Sceleratus, paa hvilken de Vestalinder, som vare blevne deres Lovte utro, bleve levende begravne; det gamle Marsfeld og Capitoliet, det tarpejiske Fjeld og hundrede andre af den poetiske Fortids ærværdige Oldsager i Ruiner, i Gruus og Aske. Af Ringmuren om Løbebanen, hvori Nero, lod de første Christne i tusindviis sønderlides af Hunde og opbrænde, blev senere Vatikanen, Pavens egentlige Residentsflot, bygget. Naar der paa den Plads, paa hvilken, under de græffeligste Qualer, blev grædt Million fromme Taarer, nogle Aarhundreder sildigere, den hellige Betsignelses Fylde udspringer, hvorfor skal da den Ulykkelige ikke ogsaa turde vente sin Sjæls Held af Tiden? Der hører dog kun et Par Streger til, for af et sorgende at gjøre et glad Menneske."

"Hvad Hr. Petrus af Corona formaaede med et Penselstrøg ved Barnet, det formaaer hos mig een Haand ved Pennen. Kun om et Par Streger beder

den arme Konrad."

Marie loe og græd paa eengang medens Læsningen; hun forstod, uagtet det Kolde, Afmaalte, der laa i det hele Brev, dog ethvert Ord, og var, før hun havde udlæst, allerede i Tankerne færdig med sit Svar. Hun havde hellere strax sat sig hen, og skrevet ham til; men først maatte hun dog see Billedet. Med Nod og Noie arbejdede hun paa, selv at aabne den lille Kasse; hundrede stode til hendes Befaling, men hun anbetroede dette uvante Arbejde kun sine egne Hænder: thi — hun formodede vel efter Konrads Uttring, Grevens Billede, men — hun kunde neppe tilstaae sig det selv — maaskee, — det var dog muligt, maaskee laae i dets Sted hans. Endelig havde hun aabnet Laaget. — Af Rosalindes Beskrivelse kjendte hun den unge Grev Blauenstein temmelig noie; hun gienkjendte ham i Billedet; Materiet var i stor Oktav-Format paa en næsten en halv Tomme tyk Kobberplade malet i Bliefarve. Greven stod let beslagget af et Lindetræ, og saae paa Knoppen af en ved hans Side staaende Rosenbusk, uden at bryde den, og trykkede den til sit Hjerte, tabt i Henrykkelse saae han ned i en henrivende Dal, i hvis Baggrund det herlige Florenz laae; — hun kjendte det af de prægtige Prospekter af denne Stad, som vare i Dnkens Bibliothek, og

som hun i den sidste Tid flitigt havde studeert med Rosalinde. Den siirlige Stadsporst St. Gallo, gjennem hvilken man kommer fra Bologna, Haugen Boboli, Citadellet Giabattista, den vidtudsprende Duebro St. Trinita over Arno, de høie Taarne af Kathedralkirken St. Lorenzo, Jesuitercollegiet — alting kjendte hun tydeligt, og naar Bennen Konrad egenhændig havde frembragt dette Arbeide, da kunde han, uden at overtræde Bessedenheds Grændser, stille sig blandt sin Tids Mestere. Den unge Greve var aldeles ikke uinteressant; der laae noget ret godmodigt i hans Ansigt; hans Dannelsse var ædel, hans Holdning, om Konrad ikke havde smigret, høist velbehagelig, og Rosenbussen og Lindetræet — den Idee var af Konrad; hun saae ham for sig, hvorledes han med Fingeren pegede paa Rosen, derpaa paa Lindetræet, og hun hørte ham lee, naar han venligt betydende, udtalede Navnet, — Rosa — Linde.

Imorgentidlig vilde hun overraske den Lykkelige med Billedet; hun vilde omkrandsse det med de friskeste blaa Blomster. Hofgartneren kun kunde opbringe, og, medens Rosalinde endnu sov, saaledes henstille det for hendes Seng, at, saasnart

denne vaagnebe, hendes første Blik maatte falde paa det. Konrad, ja Konrad havde selv malet det: thi paa en Steen, der laae i Forgrunden i Rosenbuskens Skygge, fandt hun nu hans Navn neppe bemærkeligt skrevet. Hentykt over denne Opdagelse, trykkede hun det hende dyrebare Navn til Læberne, og den gamle Overkammerherre pikkede hende paa Skulderen.

22.

Marie fik høit, saa forstrøffet blev hun, og den Gamle loe saa salig, som om man havde foræret ham en Berden.

Børre end Marie, meente han ved sig selv, havde intet Menneske paa denne Jord bedraget ham; for saa Maanedes siden — den allerdybeste Afsty i det steenkolde Hjerte, — paastod hun, at Ludvig uhyre havde bedraget hende, sagde Gaderen i Ansigtet, hans Søn var ikke værd, at hun skulde tænke paa ham, — og nu trykkede hun med brudlig Inderlighed den Bagtaltes Billede til sine Læber.

Aldrig — raabte han som forklaret, og kyskede Maries skjælvende Haand, — aldrig har jeg seet Eders Durchlaughtighed mere indtagende! denne forraabende Rosenglød paa Deres Kinder —

Deres Dine straalte paa den allerlykkeligste Faber. Tilfældet har overrasket mig med Deres Kjærlighedstilstaaelse; min Glæde, endelig at turde velsigne denne Pagt, er umaadelig.

Tilstaaelsen af min Kjærlighed? — endelig velsigne denne Pagt? — spurgte Marie, og søgte med Magt at bekæmpe sin skrækkelige Forvirring, og lod som om hun neppe troede sine Øren. — Jeg forstaaer Dem ikke, Hr. Overkammerherre, — lagde hun til; tvang sig at betone dette ret skarpt, for at føre Excellenceen igjen tilbage i sine Skranker. — Jeg har, — vedblev hun, og udbrede sig næsten selv over den himmelske Logn, som den opfindsomme Nød tilhvidskede hende i denne Trængsel. — Jeg har længe studeret paa at vise Dem en Gjenartighed, der kunde gøre Dem Fornøielse, for de mange Tjenester, som jeg fra mit Ophold her har at takke Dem for. Jeg saa ved flere Leiligheder, med hvilken Æmhed De er Deres Hr. Son hengiven; jeg foranstaltede alt, saa at han lod sig male i Florenz, og vilde overraske Dem med hans Billede. De forværger mig ved Deres hemmelige Indtræden min Plan, og at jeg forstrækkes over det og blev en Smule rød, er vel meget tilgiveligt.

Hemmelig Indtræden! — gjentog Overkammer-

herren og blev i sin tiltroende Tone, — jeg har aabnet Forgemaaket som sædvanligt, jeg troede at finde en af Deres Folk, for at kunde lade mig melde hos Dem; da staaer De selv for Billedet — ganske tabt i Dem selv, og — undskyld Deres Durchlauchtighed, men jeg har seet det med begge mine Øine, — og kyskede Billedet; det seer dog just ikke ud som Had —

Jeg skulde have kys — ? Ordet blev staaende i den nydelige Grevindes lille Mund. — Gud styrke begge Deres egne Øine, — lagde hun spottende til. — Jeg vilde undersøge om Billedet var malet paa Kobber eller Træ; jeg fører det altsaa nærmere til mit Niesyn — De staaer bag min Ryg — og De vil nu paaatae — — sandelig jeg maa beundre Deres skarpe Syn. — Dog da De nu eengang har seet Billedet, saa tillad mig, at jeg overgiver Dem det strax her.

Hun hævede det af Kassen — da faldt hendes Blik paa den anden Side af Kobberpladen — Konrad, saa lyslevende som han gik og stod — et let Skrækstreg, og Pladen faldt tilbage i Kassen; men Blodet steg i et Nu i det af Henrykkelse og Glæde overstraalede Ansigt.

Nu min Gud, hvad er der da nu igjen? — spurgte Overkammerherren, traadte hastigt nærmere

og vilde see, hvad der havde været i Kassen; men Marie, lagde afværgende hendes venstre Haand paa den, stak Rosenspiden af den høire Mellemfinger imellem Purpurlæberne, og sagde, at hun havde revet sig afføveligt paa det fatale lille Samher, tog, da den høieste Utaalmodighed drev hende at betragte det opdagede Malerie nærmere, hendes Skat, den lille Kasse, under Armen, yttrede mod Overkammerherren, at hun først vilde besørge en passende Ramme til hans Søn's Portrait, og da vilde sende ham det; lod uden videre den gamle Excellence staae, og ilede tilbage til sit Bærelse.

Saa det var Konrad, leiret paa Moos ved en klumrende Fjeldaae; hele Omegnen en gysende vilb Dal, rundt om løsebrænte Steenmasser, alle Træerne gulnede af Høstrimen og halvt afbladede, i Forgrunden paa et steilt, skaldet Fjeld, en af Lynilden sonderknust Eg. Han selv et talende Billede paa den alvorligste Veemod, den blideste Taalmod, den sømmeste Hengivenhed i høiere Magters Villie; ved Siden af ham en Krands af visnede Glemmigei, men ved hans Høire en i Midten overbrækket Anglesjok; den ved den øverste Ende fastgjorde Snor laae i Vandet; ved Krogen hang et Hjerte udskåret af Bark, der svømmede paa

Vandet, og syntes at blive bortdrevet af den voldsomme Væ.

Med de hebestes Taarer i Øinene stod Marie i flere Minuter ganske tabt i Bessuelsen; havde Maleren, hvis Navn, Castiglione, var at læse paa det steile Fjeld, ikke smigret, saa var Konrad bleven endnu meget smukkere; i denne Alvorlighed laae en unævnelig Mildhed, i denne Taalmod, fast Mandighed, i denne Hengivenhed, hans Gemyts overvættets Rigdom.

Kun Naturens Kraft skal kunne forstyrre din Kjærlighed? — sagde hun med blød Stemme halv høit, saae paa de smuldbrede Fjeldstykker i den øde Dal og Dødsgraven af Efteraarstrimen i Lov og Blomster — Kun Himmelen kan forstyrre din urodfælige Fasthed, dit tydske tro Hjerte? — spurgte hun med Blikket heftet paa den trufne Eg. — O, hvor du gjør mig Uret, min Konrad, med den forvisnede Krands! den som elskende tænker paa dig, glemte dig aldrig; og — tilføiede hun godmodig smilende — og den Anglehistorie kan det foruiste Menneske endnu ikke glemme? hvorledes er det muligt, at mit toffede, overmodige Spøg har kunnet saare ham saa dybt, saa uudstøtteligt, og Hjertet — nei, jeg kunde ordentlig blive vred! saa let er det sandelig ikke; intet Verdenshav skal

kunne frarive ham det, mindre de Var Draaber i hans Aae. Den Skummen og Driven — o jeg forslaaer dig nok, min superfine Ven! det skal tyde paa min herværende Stilling, men det tørre, stive Moos, paa hans Forsatning. Lad Aaen glide og bruse, hvorhen den vil, jeg bliver evig din, paa Roser vil jeg eengang rede til dig.

Hun kyskede — dog saae hun først hemmeligt efter, om ikke en gammel Excellence atter belurede hende — den søde Ufskyld, hun kyskede nu den tro Elskedes Kind og Pande, Nie, Mund og Bryst, og fladrede spørgende med Billebet. — Vær atter ventlig Konrad! — sagde hun, — du kjenner jo min Kjærlighed, — og det forekom hende, som om hans Træk bleve muntre, Blik og Mine skyfriere.

Den følgende Morgen ilede hun til Rosa. Linde og overraskede Syvsoversten med den unge Greve paa Sengen.

Hele Timer sad Begge med Kobberpladen opstillet imellem sig, hver for sin Elsker, og gøttede sig i Erindringen af de med ham henlevede Dage, og i Udmalingen af deres gyldne Fremtid; imidlertid ventede Overkammerherren fra Uge til Uge paa den ham lovede Foræring; endelig varede dog Tiden ham for længe, og han spurgte en Af-

ten den lille Grevinde, om da den bevidste Marie endnu ikke var færdig. — Med det første, — svarede Marie kort og forlegen; thi hun havde siden hun i sin Mod gav ham det Lovte, at ville forære ham Portraittet, ikke med en Stavelse tænkt videre paa det, heller ikke havde hun mindste Lyst, nogensinde at opfylde det; saaledes blev hun ham en lang Tid qvit, thi hun havde udtalt det — med det første — saa omsindtligt, at han maatte have afmærket hende, hvor ubehageligt det havde været hende, at blive erindret om det af ham.

Det Englebarn! — tænkte han — hun kan ikke skille sig fra Billedet; det er den pure klare Kjærlighed til min Ludvig; hun kan jo ikke leve Billedet foruden; hun bliver ganske vred, naar hun kun tænker paa, at give det fra sig. Nei, min allerdurchlaughtigste Grevinde, af Gud nei! behold det, behold det til i al Evighed. Om jeg har Portraittet eller ikke, det er det samme. Kun dine umenneskelige Penge, dine guddommelige Guds- ser — de skule min Søn tilgiwte sig — min Smule Besiddelse da dertil, det maa samlet blive et lille fyrstendom.

Fra dette Dieblif var Taten aldrig mere om at give Billedet; Marie tog desuden nu paa nogen Tid med Rosalinde til Maileben. Hendes

første Besøg herfra var til Hyllelundsmøllen; hun viste sin faderlige Ven, for hvem hun ingen Hemmeligheder havde, Konrads Billede og hans Brev, og fortroede ham, at hun for længesiden havde skrevet Svaret paa det sidste, men ikke havde villet ladet det afgaae, før hun var forvissat om, at dette Skridt ikke kunde mistydes hende.

Hvortil et Brev, som ikke kan føre til Noget? — sagde den Gamle; — og om Ordene ogsaa blive nok saa omhyggelige afmaalte, saa undslipper Pennen desuagtet hist og her et Ord, der falder som en Gnist i et Krudtfab. Bedre er bedre. — Jeg anseer nu meget som Forsynets Bestyrelse!

Dette Svar, hvo veed, hvorledes det havde virket paa det endnu langt fra ikke helbredede Menneske, — nu træffer det ham ikke mere; thi han har, saavidt jeg har erfaret fra en tredje Haand, hemmelig forladt Rom med den unge Greve, og Begge ere traadte i Helteskarernes Gelede, som med Guds Hjelp ville sonderbryde Tydsklands Lænker.

Konrad i Krigen? — raabte Marie og vred grædende begge Hænder for det stærktbankende Bryst.

Rolig, rolig! — svarede den Gamle. — Intet maa blive bekjendt om det her, for den unge

Grebes Skyld. Konrad kunde gjøre hvad han vilde; der var ingen Sfranker dragne for hans tybste Frihedsfind; han er uden Formue og overalt selvstændig med sine Kundskaber; men med Greven seer det misligt ud. Faderen stod Fare at faae sin hele Eiendom confiskeret, indtil han tilveiebragte sin Søn igjen, om det rygtedes, at denne under fremmede Fane havde svoret dens Undergang, vi endnu smægter under. Ved Hoffet maa for ingen Priis noget blive bekjendt om det, heller ikke Rosalinde maa vide noget om det. Jeg veed, hvem jeg anbetroer Hemmeligheden. Min Marie vil og i Stilhed bede til hendes Gud for de to brave Ynglinges Vel. Mit Barn, det er en afgjørende Tid; hos hiint storhjertede Folk, der omsmeder sine Segle i Pigger, sine Leer til Bajonetter, sine Plojern til Sværd; hvor Fader og Moder frivilligen sønderrive Naturens helligste Baand under taus Smerte, og stiller den blomstrende Ungdom, deres Sønner, under deres ridderlige Konges Banner, hvor Koner og Piger forvandle alle Smykker og Edelstene i Tjern, for at kunne forsyne den Elskede med Naaben, hvor Kirker og Altare beredvillige udgive Aarhundreder af fromme Sjæle bevarede Gaver, fordi Kampen gjelber Menneskets Livs høieste Gode, og

desuden Tugt og Sæders Hellighed, ja Religionen selv, og hvor Alle føle det Ene som er i Nød, med eet Hjerter og med eet Sind i det hevntorslige Bryst, hos dette Folk, har nu slagen en uhyre stor Time. Paa Wrens Mark, ved Gros: Gorchon og Baugen, sove tusinde af disse Helte, den evige Sovn; men derfor har dette Folk ikke tabt Modet. Paany har det reist sig i sin Kraft, og har samlet sig med sine nordiske Brødre og den tydske Keiser ved Grændsebjergene af Bohmen; blandt disse staae ogsaa Konrad og Greven. Overalt i hine Lande kalde Kirkerne Klokker de Troende til fromme Bonnet for Krigernes Held og Seier, og de Hjemmeblevne fylde Templerne og bøie deres Knæ for den, der tillod Krigens Grueligheder og skabte Dødet, og anraabe ham i Ydmyghed, Andagt og Tilbedelse. — Ogsaa du Marie, — lagde den Gamle til, — med blid Stemme, — knæl, naar du er alene og useet, ned for Herren din Gud, og bed ham, at han beskjærmte de som ere os kjære, og skænke os sin Fred.

Marie omslyngede sin faderlige Ben; hans Kjærlighed, hans ængstlige Belymring for Konrad, var hende ubeskrivelig kjær! at han fordrede hendes Bøn for hans Liv — af! deri laae hende jo Mandens Tilstaaelse, at han i dette trængende

Dieblig stiltiende ikke misbilligede hendes Kjærlighed til Konrad.

Du skulde trøste mig, — sagde den gamle Hr. Arnold, og astorrede de mod hans Villie nedtrillende Taarer af Kinderne; — min Konrad er den Eneste jeg har af min hele Familie, til at trykke mine Dine til, naar den Høieste byder over mig; skulde Gud tage min Konrad, saa er jeg ganske alene i denne Verden; men istedet for at jeg ventede du skulde gøre mig modigere, opmuntre mig, gør du mig kun endnu blødere, og —

Kjære, eneste kjære Fader! — raabte Marie ganske tilintetgjort af Smerte, — Konrad, min Ungdomsven, som jeg lovede mit Hjerte, og som jeg vil holde mit Løfte, til mit Livs Ende; han svæver hver Dag i Livsfare, er i dette Dieblig maaskee allerede lemlæstet, eller ligger syg og forladt, eller smægter paa Valpladsen forgjæves efter Hjelp, eller er allerede henfaren under de kvalfuldeste Smarter, og jeg, trostesløs og fortvivlende, skulde have Kraft, at give andre Mod?

Min ikke din Phantastie med Skrækkebileder af mulige Tilfælde, — svarede den Gamle dybt bevæget; — du er ikke den Eneste, hvis Beeklager opfyldte Lusten. Ved Nevas og Wolgas Bredder,

ved Oder og Spree, ved Østersøens Kyster, i den halve Verden græder Mennesker, græder ædle Mennesker hede Sammerstaarer for de Faldne, hvilke Drabsenglen, der gruende svæver over hine to Balpladse, tog i sine kolde Dødsarme.

Alle disse Hørlige vende ikke tilbage til deres fredelige Arnesteder. Tusinde nedbøiede Brude og Koner, tusinde ulykkelige Mødre og Søstre, udbrede i stille Længsel forgjæves deres Arme, for at trykke de Elskede til det modløse Hjerte — forgjæves! den store Sag har fordret store Offere! Offere, som aldrig kunne gjengjeldes herved. — Min Konrad lever endnu, haaber jeg, og vi ere derfor endnu idag meget lykkeligere, end mange Andre. — Altsaa ville vi med fast Tiltro see til Gud; han vil gjøre det godt for os! — Jeg har — lagde Hr. Arnold sagte og betroende til — jeg har gjort den Aftale, at, om der skulde tilstøde den Ene eller den Anden noget, og der var Hjælp nodig, der da strax gjøres mig den fornødne Melbing; skriftligt er dette nu umuligt; derfor maa de forlade sig paa fortrolige, snu Personers men paa det jeg kan have den fornødne Sikkerhed af de Sidste, saa er der aftalt visse Tegn og Ord imellem os, hvorved flige Fortrolige skulle gjøre sig os kjendelige. Tillige har jeg aftalt med min

Konrad, at om hans Uffending ikke mere skulde træffe mig i Live, eller ikke finde mig hjemme, da havde denne at henvende sig til dig, fordi jeg tør haabe af dig, at du vilde tie og handle.

Ja, ja! — svarede Marie synligt glædet ved den Gamles Fortrolighed, — jeg vil tie og handle; men da maa jeg ogsaa vide Tegnene og Ordene.

Tegnene ere — svarede Hr. Arnold alvorlig — at den Uffendte tager Hat eller Hue af med den venstre Haand, og medens han taler, hænger den paa sin Stok; men jeg, for at overbevise dem, at de have funden deres Mand, lægger, medens de taler, den høire Haand paa Hagen, og stryger mig nogle gange Halsen; men Ordene ere: Kan De ikke sige mig nøie hvad Klokken er? saaledes spørger Budet; jeg derimod svarer: ganske nøie veed jeg det ikke, men den er nok omtrent, — og nu angiver jeg Tiden paa Dagen. Herefter vil du altsaa ligeledes rette dig, naar efter kort eller lang Tid et Menneske skulde give dig flige Tegn og Ord.

Maria nikkede med Hovedet, og ønskede intet længselsfuldere, end at der endnu idag maatte indløbe Efterretninger paa denne Maade fra Konrad.

Hun kjørte nu hver Dag fra sit Maaleben til Hyllelunds møllen. Ellers havde hun sædvanligt taget Rosalinde med; men efter hiin Meddelelse kom hun alene; det faldt hende tungt, at skjule sin Hemmelighed for Pigen, som troede den Elskede i Rom, og begyndte at blive bekymret for hans lange Tausshed. Marie vidste at foredigte hende hundrede Marsager, der retfærdiggjorde Udeblivelsen af hans Breve; eller dog idetmindste undskyldte den, og med det Mød, hun søgte at oplive den ængstede Pige, styrkede hun sig selv. Hun havde ladet sin Kobberplade afstille med en fiin Uhrs fierfang, og afgivet Greven til Rosalinde, men selv beholdt hun sin Konrad. Naar da hendes Hjerte blev for fuldt, flygtede hun til det elskede Billede, der hang indelukket i et Helgenkab over hendes Seng; men Konrad, det ellers saa glade Menneske, saae snart syg, snart mismodig ud; hun spurgte ham med de sømteste Smigerord, hvad der feilede ham, men den skjonne Mund blev stum, det sielfulde Die havde intet Sprog.

Med navnløs Angest ventede hun hver Postdag de nye Aviser; men for det første vidste hverken hun eller Hr. Arnold Regimentet, hvori

Ronrad og Greven stod, og for det andet vare de politiske Blade, hun fik at læse, alle støbte i den daværende Magthavers Form. Det ene udbasunede stedse værre end det andet, om de Forbundnes Nederlag; paa alle Punkter vare disse Hæere tilintetgjorde, og havde enten valgt den kvalfuldste Død, eller Fangenskab, saa at hendes Haab, nogensinde at see Ronrad igjen, stedse forsvandt mere og mere. Fra Dag til Dag havde hun ventet paa det lovede Bud, og derfor var hun hver Aften kjørt en Tour til Hyllesundsmøllen: thi her traf hun ham i ethvert Tilfælde allerførst, naar han kom. Men hun kjørte hver Aften hjem igjen med et bittert fluffet Hjerte.

Til hendes Ulykkes Formerelse blev der nu lagt et stærkt Cavalleriecorps i Egnen, hvis Chef udstillede Feldtposter allevegne, for, som han sagde, at øve sine Folk i Tjenesten, men egentlig vel for at sætte en Dæmning for de Forbundnes Streifcorps, der vovede sig langt frem for deres Hovedarmee, og i alle tydske Landsbyer opflammede den længe glimtende Gnist til høitluende Flamme.

Var Ronrad og Greven døde? eller gik det dem saa vel, at de ingen Hjælp behøvede, eller havde de sendt en Fortrolig, og denne var opfanget af de evig omkringsstreifende Piketer?

Hvo beskriver Tøllens af den strækelige Kor-
fatning, hvori hun befandt sig, ikke at kunne svare
sig noget paa alle disse Spørgsmaal!

For at gjøre Maalet fuldt, indtraf nu en Opfordring fra Dakten, ufortøvet at komme tilbage til Residentsen. Rosalinde, skrev han, var vel med hendes Moder i Maileben, og Hr. Arnold i Nærheden; men imidlertid vilde det dog ikke stikke sig, ved nærværende Uroligheder og da hele Egnen var belagt med Tropper, at hun levede alene paa sit Sommersæde med Damerne; for det øvrige toge begge Parter samtlige Armeer, som det syntes, flige Stillinger, at ved indtrædende ulykkelige Tilfælde, retrograde Bevægelser af de Tropper der vare stillede mod de Forbundne var mulig, og at da Veiene kunde blive usikre, hendes Tilbagereise da vilde være underkastet megen Fare; hun maatte derfor ikke forsømme nogen Dag, men strax opbryde med Rosalinde og sammes Moder, affætte denne hos hendes Mand Præsidenten, og derpaa ufortøvet ile til Residentsen.

Mod denne Befaling var intet at indvende; hun kjørte endnu samme Aften til gamle Hr. Arnold, for at tage Afsked, og fandt allerede det hele Huus stærkt besat med Indquartering; Ge-

netalen af det her stationerede Husar-Regiment laae i Møllen selv, og gav den arme Arnold saameget at bestille, at hun ikke kunde vinde et Diebligs Løb, at gjøre den fornødne Aftale med ham, i det Tilfælde han fik Efterretning fra Konrad eller Greven.

Hun maatte altsaa beslutte sig til at oppebie den sildige Aften, hvori hun haabede der vilde blive roligere i Huset, og gik imidlertid med en Bog i Haanden i Haugen og derfra til den elskede Lovhytte ved Naen. Men hun maatte snart holde op at læse, thi det begyndte at mørknes; hun lagde Bogen bort, støttede Hovedet med sine tusinde Sorger i den lille Haand, og tænkte paa de salige Timer, som her i hiin himmelske Maanskinsnat, ved Konrads Side, al! meget for hastigt forsvandt.

Da kom der Nogen over Stien.

Hun saae hastigt op.

Det syntes, saameget hun kunde bemærke, at være en Bøller, den ene Arm i en Seele, den elendige Figur i en gammel afflidt Livgarde-Montering.

Mennesket saae sig sky omkring, vilde forbi til Møllen, saae Marie i Lovhytten, studsede og blev staaende, saae tilbage og fremad, og syntes

at være uvis med sig selv, hvad han skulde gjøre.
 — Det er Budet, — sagde Marie hemmeligt til
 sig selv, og alle Sandser forgik hende næsten af glad
 Skræk. Hun oversaae Monderinger, der strax havde
 maattet gienbringe hendes Formodning, sprang, med
 en let Skjelven i hele Legemet, hastigt op, og
 ham imøde, og spurgte med hendes Stemmes hul-
 de, glade Belyd: hvor vil I hen, min Ven? —
 Da tog Mennesket sin Hue af med den venstre
 Haand, hang den paa sin Bændringsstav og sagde,
 at han søgte Nattegarde i Bondebyen, men vid-
 ste ikke at finde Veien derhen.

Marie var som et Lyn med den Høire ved
 den lille Grube i Hagen, og streg sin Svanehal,
 som om en Biespe havde stukken hende.

Og neppe bemærkede Invaliden dette, saa
 spurgte han trohjertigt smilende: Kan De ikke
 nøie sige mig hvad Klokken er? — da svar-
 rede Marie de tusindgange indstuderede Ord:
 ganske nøie veed jeg det ikke, men den
 er nok omtrent syv.

Nu kunde Garderkrøblingen ikke tvinge sig læn-
 ger. Lovet være Gud! — raabte han med synlig
 Glæde, — mit Brevstykke er lykkedes! her, Gre-
 vinde, et Blad —

Hisset er han, — fregte tre, fire Stemmer

paa eengang, og op fra Møllen af kom flere Husarer samt Ritmesteren, med Pistoler og Sabler i Hænderne.

Saa lang som han er i Aaen under Broen, — hvidskebe Marie til den Forfrækkede, — og naar de ere borte, til Høire ad Gødstien paa Landeveien til Maileben; ved Meieriet ligger du ved Porten og er syg; derfra tager jeg dig med.

Invaliden var i to Sæiser ved Aaen, og blot med Hovedet og den kvæstede Haand oven Vandet, lagde han sig langs under Broen, som det var ham befalet, og Marie stak med Lynets Fart det erholdte Blad i Barmens Dybde, gik de Tililende imøde, og spurgte hvem de søgte.

Spionen — svarede Husarerne, og ilede forbi ham; men Ritmesteren fortalte, at Bedetterne havde bemærket et Menneſke i en gammel Uniform, der var kommen tværs over Marken, ikke havde villet svare paa deres Anraab; var sprungen i det Tykke af Egebuskene, og der var forsvunden; efter erholdt Melbing, havde han strax beordret det behørigte Mandſkab i Buskene; men da de der intet havde fundet, strax begivet sig paa Veien med Folkene, for at forsøge om han her kunde opspore ham.

Det var en Spion? — spurgte Marie, og

fald ubemærkt Papiret under Kasketørklædet endnu
 dybere ned. — Mennesket tiltalte mig med en Dristig-
 hed, der gjorde mig ham strax mistænkelig; oh!
 var De blot kommen et Dieblisk for; han sprang
 — hun var medens Samtalen kommen til Aaen
 med Ritmesteren, og betraadte Broen med ham,
 under hvilken den arme Engstede bestod sin Tro-
 skabs Bandprøve, i den kolde Aa — han sprang
 som en Raae hen over Stien, og —
 Bedrog mit Syn mig ikke, — begyndte Rit-
 mesteren, — saa gav han Deres Durchlaughtighed
 et Brev.

Sit Pas vilde han vise mig, — svarede Ma-
 rie, og trykkede under Kasketørklædet, Bladet til
 sit hoitbankende Bryst, — men jeg vilde ikke ind-
 lade mig med det Menneske; i samme Dieblisk kom
 De til min Lykke og befriede mig fra ham — men
 — Deres Folk tage til Venstre, og han vendte sig
 til Høire; i ethvert Tilfælde er han sprungen
 ind i Bondebyen; naar De strax omringer Byen
 og ret noiagtigt eftersøger i ethvert Huus, finder
 De ham sikkert.

Ritmesteren takkede for den ham meget vig-
 tige Meddelelse, kaldte de fremilende Husarer til-
 bage, og tog med dem den betegnede Wei til Bon-
 debyen.

Saa snart de vare hende af Syne, tilhvide hende hun den meer end for Tugtige, at Lusten var reen, og at han nu skulde ile til Meieriet, hvortil hun betegnede ham Veien.

Faber Arnold var ikke at finde i Møllen; længe kunde hun ikke opholde sig: thi hun maatte jo vide hvad der stod i Brevet, og tale med Bandmanden. Hun sagde derfor til en af Pigerne, de skulde sige den gamle Herre om hendes Afreise til Residentsen imorgen, kaste sig i den beredstaende Equipage, og lod de se Travere ile, som om Verden brændte efter dem.

24.

Ved Meieriet, tæt ved Bagbøren, sprang de forreste Heste til Benstre; Marie spurgte hvad det var, og Karlen paa Stanghestene svarede, at der laae noget Hvidt, for hvilket Dyrene vare blevne en Smule bange.

Efter Mariæ Befaling maatte Rudsken holde, en Tjener springe af og see efter, hvad det Hvide var.

En fattig Vandrende laae gjennemfrossen og syg der; ved Veien over Kanalen havde et langt Menneske i en Garderuniform overfaldet ham, tvungen ham at astrække sin Kjole, og givet ham

sin iftedet. Den Vandrende, der i sin tidligere Ungdom havde mistet den høire Haand ved et Skud paa Jagten, havde ikke kunnet værgе sig længe, var bleven overmandet af Gardisten og berøvet sin Kjöle; i høieste Brede over denne Mishandling havde han skjeldt Umenneſket ud for en Stratenrover; men dette havde bragt Gardisten i en ſaadan Brede, at han havde ſtjortet den Vandrende fra Broen i Kanalen, kaſtet ſin gamle Mondering bag en Buſt, og haſtigt var ſlygtet med den røvede Kjöle. Nu kunde den Ulykkelige ikke komme videre: thi Vands Kulde, Skrækken og Gardiſtens Voldsomheder, hvem Rudſt og Tjenere eenſtemmigen holdt for den i Hyllelunds møllen efterſøgte Spion, havde ſaaledes afkræſtet den arme Mand, at han ikke var i ſtand til at røre et Lem.

Saaledes rapporterede Tjeneren, og den menneſkekjærlige Grevinde gav gjerne efter for dennes Begjæring, at maatte tage den Forulykkelige op paa Buſken hos ſig, til Maileben. Samaritaneren i Livreet kaſtede den Beſtyttede ſin varme graa Kappel om; Marie roſte den Barmhertige, ſagde han ſkulde lade Menneſket beholde Kappen, og give ham, naar de kom hjem, de fornødne Klæder og Linned; for Skadesløsholdelſen herfor, ſkulde hun ſørge; og ſaa ſkulde ſo han ſige, at det arme Menneſke

skulde fores op paa det gule Kammer paa Slottet og nyde den fornødne Pleie.

Ved at sige ud af Bognen sagde hun sagte til den Fortrolige paa Buxen: han skulde blive oppe til Natten elleve, og ilede nu i sit Gemak, for endelig uforstyrret at kunne læse det erholdte Brev.

Det var af Grevens Haand, og lod saaledes:

”I det hebe Slag ved Kulm blev R. mit Livs Frelser, og jeg hans evige Skyldner. Han er avanceret til Lieutenant, og er frisk og sund taget videre fremad med den seirende Hær. Jeg ligger saaret og blottet for alle Midler. Forti mit Uheld for R. Hvad deres Godhed sender mig ved Dverbringeren, vil jeg med Tak modtage. Budet vil fortælle dem mere.”

Prag. L.

Konrad frisk og sund! — raabte Marie halv høit, med fromt, mod Himmelen hævet Blik, ilede til sin Pult, for at sende den arme Ludvig den ønskede Hjælp; hun syede egenhændig to hundrede Dobbelt-Louisd'orer i et Bind, som Budet skulde binde sig om Livet, og talte med Uengstlighed Sekunderne, til hun kunde tale med Mennesket selv, der skulde berette hende mere. Til hende stod der intet hjerteligt Ord i den korte Billet;

men det var jo fra Ludwig og ikke fra ham. Han var jo dragen frisk og sund fremad.

Endelig slog den længselsfuld ventede Time; i Slottet var alting hængslet i dybeste Slummer, og hun sneg sig paa Træerne hen til Invaliden, der skulde fortælle hende mere, bragte ham det med Guld fyldte Bånd og et Brev til Baronesse Friedburg Braustadt.

Den gamle Karl var rask, og saa ret net ud i sin metamorphoserede Skikkelse.

Tal nu og skrift, tro og sandt, — sagde Marie, og lyttede med spændt Andeel, da den Lemlæstede paa ægte Soldatermaneer fortalte Historien om hiin blodige Dag, der kostede ham hans fin høire Haand.

Begge mine unge Herrer — begyndte den ærlige Knebelbart, — havde neppe været syv Uger ved Regimentet, men de red som Djæble, og tilsercerede vare de, som om Begge allerede havde tjent i hele Aar. Adio, Herr Hertug af Prag! havde Bonaparte sagt til Vandamme, da denne var afmarscheret fra Dresden til Böhmen; men Hr. Ostermann med sine Russer, og de Keiserlige og vore Folk, havde trukket ham en lille Slagbom ved Kulm for Hertugdømmet, mod hvilken Vandamme slødte sig en blodig Næse. Og dog

var det, som det var, om vi ikke i rette Tid vare
 faldne Fransmanden i Ryggen. Lorden og Lyn-
 ild, hvor saae det broget ud imellem hinanden der
 nede i Dalen, da vi kulkede ned over fra Rollen-
 dorf. Kanonerne Brølen i de gamle bømiske Bjer-
 ge, — den evige Helvedes Plafren af Smaagevær-
 terne, som tusindgange gienløb i de dybe Dale,
 og den Skrigen og Larmen, vore Folks rasende
 Hurraen, og de desperate Karle med deres forban-
 dede: "Vive L'emperor," — jeg tænkte min Sjæl,
 hele Borden gik under. Vi ilede over Hals og
 Hoved ned ad Hoiene, enhver vilde først ned; to
 Kanoner vare for hidfige, de gik uden tilstrækkelig
 Bedækning for raskt frem, og neppe havde de gjort
 et Par Skud, saa styrtede det fiendtlige Kavallerie
 over dem, hug en Deel af Artilleristerne ned, ja-
 gede de andre tilbage og travede afsted med de rø-
 vede Stykker. Mord Element! det var en smuk
 Begyndelse; men nu bleve vi ogsaa giftige. Fremad,
 fremad! — raabte vores General, — tag Kanonerne
 igjen! og nu gik to Regimenter frem, husa, husa,
 i udskraft Carriere ned ad Chauseen, og med vilde
 Hurra løs paa Fienden. Vi sprængte, da vi kom,
 som glødende Gnister fra hinanden; enhver tog sig sin
 Mand paa Kornet, og nu gik det løst paa en Ned-
 sablen, som om ikke een eneste af os alle skulde

komme fra det med Livet. Franskmændene — det er ved Gud ingen Speg af flaaes med dem — de værges sig som retskafne Karle; men vore Kanoner havde vi igjen i de første fem Minuter, og nu sad lede vi ned, hvad der kom os for Klingen. Da fik jeg det paa venstre Floi af vores ogsaa temmelig hensmeltede Eskadron, midt igjennem den rasende Larmen: Konrad, Konrad! — og Lieutenanten raabte: det er Blauenstein! — kastede hastigt sin Hest til Venstre, og jagede med mig og to andre ham til Hjælp; Greven sank just med tre Saar i Hovedet og Brystet, fra Hesten, og syv huggede ind paa ham, saa at han havde været sin Døds sikker. Som Rasende kastede vi os over de Eyr; rik til høiere, rak til venstre, der laae to, den tredie slog han Grebet i Halsen saa at han heller ikke mulsede mere, men den fjerde spaltede hans Helvedes Sabel Hovedet til Hagen; den femte ridsede hans Bakkentbart, saa at Blodet —

Konrad blodig? — kaldt Marie Bataille-Referendaren i Ordet og vred de smaae Hænder — Greven fik jo om frisk og sund.

At Gud! det var kun et Par Smaadraaber, — svarede Fortælleren leende; — jeg vilde strax skrive den, som ridsede ham, Qvitteringen med min Sabel, men den Himmelhund vendte sin Hest,

og hug mig min Høire fra Kroppen; der laae Haanden som havde svoret Kongen Trostæb paa det brave Regiments Standart, — den greb endnu Sablen i Sandet.

Ærlige Menneſke! — ſagde Marie, med de klare Taarer i de lyſe Øine, og lagde begge de ſneehvide Hænder paa den forbundne Stump; — du har villet hævne Konrads Blod, og er bleven en Krøbling. Det Brød, ſom din Konge gav dig, vil Konrad, det lover jeg dig i hans Navn, til dit Livs Ende give dig. Kom, naar du kan, tilbage, og paa Hylletundsmøllen, hvor du idag traf mig, ſkal, ſaa længe du lever, gives dig hvad dit Hjerte onſker.

Ik! — ſvarede den Gamle let hen, — hvad er da en Haand! jeg har jo endnu een! ret mange vakke Drengede bødede denne Dag med deres unge Liv.

Jeg kom dog endnu godt fra det, og vores Konge, han lader ingen af ſine Krigere ſulte; men jeg takker meget for Ederſ Mølle, Grevinde, og kommer vel engang, naar der er Fred, for at beſøge den. — Ja — og hvor blev vi nu ſtaaende, — ja min Lieutenant altsaa, da han havde ſeet Jeſushugget, hvormed Haanden ſlei mig fra Kropp-

pen, bliver vilb og griber Strynglen i Kraven, trækker ham af Hesten og skyder ham paa Pletten; de to sidste vare borte for længe siden; ganske langt inde i Bussene fik Kosatterne fat i dem, og stak dem med deres Landske Passet til det evige Liv imellem Ribbenene. Saaledes blev Greven befriet fra de onde Syv; vi løstede ham op paa den Enes Hest; men hans Smule Eiendom kunde vi ikke tage med: thi et Par ridende Artilleriebrigader brusede bagefter os, og havde kjort os sønder og sammen, om vi ikke i Dieblicket havde rappet os til Side; vor Eskadron jagede fremad med Lieutenanten i Spidsen, mod Fienden, jeg har siden ikke hørt eller seet noget videre til dem alle. Slaget blev givet, Gud stjendte os Seiren, og Hertugen af Prag faldt i vore Hænder.

Vi to, Greven og jeg, beholdt af en retskaffen Feldtpræst en lille Gave, og dermed red vi til Toplig; her maatte vi afgive vore Heste, Greven blev tilligemed Andre pakket paa en Vogn, jeg gik til Gods ved Siden af, og saaledes kom vi til Prag, i Lazarettet, hvor rigtignok den gyldne Dverflob ikke hersker. Grevens Saar ere ikke mere farlige; om faa Maaneder haaber han at støde til Armeen. — Men nu maa jeg bort, Grevinde! Kun ved Midnat kan jeg marschere, om Dagen ere

de Bengler, disse Gensdarmier og Ebers Myttene, mig bestandig paa Nakken.

Og om Konrad — spurgte Marie sorgende — ingen videre Efterretning siden?

Han har — svarede den Gamle, med ædel Stoltthed, som om han havde Deel i denne Konrad, — han har siden flaaedes brødt; to haardt Saarede af vort Regiment kom først for kort Tid siden til Prag, de vidste at fortælle meget om ham. Dagligdags gives der smaae Drillerier, der skal han stedse være med blandt de Første; hans Sabel stikker løst i Skeden, og skarp er den Ting, som tusinde Djævla. I Tjenesten er han streng, ellers saa from som et Barn. Han holder paa Tugt og Ære; hele Regimentet elsker ham, Krigs- gen behøver blot at være en ti Aarstid, saa stiger han til General. Nu staar han med for Leipzig, hiffet maa det snart gaae varmt til: thi alting vælter sig derhen. Vas paa, de vise ordentlig hinanden Lænderne der.

Slig mig, kjære Ven! — spurgte Marie, som roet af et Slag over den Udsigt, først om ti Aar at see sin Konrad, — kan jeg ikke skrive en Linie til Lieutenanten? Du har vidst Leiligheds fra Lazarettet, at lade ham det tilfille ved et sikkert Bud.

Intet Bogstav, — svarede den Hastende, —
 det brænder mig under Saalerne; siden jeg fik
 de mange Penge, er jeg bleven angest og bange.
 Tog Karnallerne, disse Gensdarmen mig dem, jeg
 troer, jeg skød mig, Gud forlade mig den slemme
 Synd! død paa Stedet. Hils ham fra Dem vil
 vel vore Reconvalescentere, naar de gaae tilbage
 til Regimentet, det skal punktlig blive forrettet;
 men med Skrivelse er det nu intet. Lad mig komme
 bort, ellers — der er, som om det anede mig —
 faaer jeg Uleiligheder her, og bringer Dem med i
 Fortrædelighed. I Krigen, min kjære Grevinde,
 er det halsbrækkende Arbeide.

Nu, saa giv ham idetmindste det — svarede
 Marie, skar en af sine skønneste Lokker af, vik-
 lede den i Papir, og gav den Gamle den, der skal
 Helligdommen, hemmelig smilende, i Rappen. —
 Som Bærelsen — vedblev hun, og gav ham tredive
 hollandske Dukater, — tag denne Smaating og
 vil du ikke ende dine Dage hos os, saa skal den-
 ne Summa, hvert Halaar, blive dig tilsendt hvor
 du end er.

Det kalder jeg generøst betalt, — sagde den
 Lykkelige, og sølte nu ingen Smerte i den haand-
 løse Stump.

(Sluttes i næste Hefte.)

April 1823.

D

Mortensgaasen.

Fortælling af Elise Eberhard.

(Bogstavelig sand.)

Da jeg endnu var et Barn, (fortalte min Veninde,) indfandt sig undertiden, men hver Festsdag bestemt, en gammel danser Kone i vort Hus.

Hun var, og havde sit nødtorftige Underhold i Hospitalet, men endskjønt hun befandt sig i trængende Omstændigheder, viiste dog hendes fra Fortiden vel vedligeholdte Paaklædning hendes Orden og Reenlighed.

Desuagtet havde Konen i sit Udvortes just intet af hin blide Behagelighed, der stedse gjør Alderdommen elskværdig; meget mere vare hendes Meddelelser, der sædvanligt, især til min Moder, bleve til lange Udgydelser over hendes hele Levnetsløb, meget kjædsommelige og langtrukne. Jeg maa tilføje, at jeg hvergang meget heller saae hende gaae end komme, at jeg gjerne, uagtet hun kaldte mig sit skønneste Barn, sit lille Hjertesløb, o. s. v. hvergang, naar det lod sig gjøre, skjulte mig for hende. Gengang, da hun slet ikke kunde finde ud af sin Fortælling, — det var just første Paaskedag — sagde min Moder, efter at hun var gaaen, lide fortræden til min Tante: Jeg vilde gjerne unde

den gamle B. eengang saameget Steg og Kage, naar hun blot tog det hjem med sig, og ikke hvergang faldt os hele Eftermiddagen til Byrde. — Born, — tog da min Fader Ordet, som ellers intet var fortrædeligere, end sig langtækken, gammel Kjællingestadren, — Værn, lad dog den gamle B. gaae, og und hende de Par Timer, som der ligger hende mere Magt paa, end paa Spisen og Drikken! Tænk kun paa Mortensgaaften! — Rigtigt — sagde Tante, — det burde vi aldrig glemme; — og Moder nikkede venligt og rørt, og lagde til: Nei, det ville vi heller ikke.

Hvorledes var det med Mortensgaaften? — Spurgte jeg Moder kort efter, røkkede mit Hæde til hendes Stol, og hun fortalte mig:

Du veed dog, mit Barn, hvorfor og hvorledes vi her festligholde Mortensgaaften? (jeg nikkede, jeg vidste det ret godt). Nu, seer du — nu falder det os ikke tungt, til denne Aften, saavel som til andre Festdage, at anskaffe Fisk og Steg, efter den af vore Forfædre for længesiden indførte Skik. Din Fader sørger for, at Pengene dertil ikke mangle os, vi behøve blot at tilberede det Behørigte. Men hvor der ingen kjær Fader længer er i en Familie, som sørger og skaffer; hvor Fruentimmer, Hænder

maae fortjene det daglige Brød, der er det allerede godt, naar kun det daglige Brød stedsse er der. Saaledes var det ellers hos os, i din Mormoders lille Huus, da Faderen og Forsorgeren var vandret fra vor Midte. Han kunde ingen Formue efterlade os, neppe det lille Huus, tilligemed Velsignelsen, Freden, Gliden, og Tilstoen paa Gud. Vi Gødsfende maatte fortjene vort Underhold med Naalen, medens Moder besørgede Huusvæsenet. Endskjønt vor himmelske Fader saaledes velsignede vor Glib, at Indkomsterne stedsse vare tilstrækkelige fra den ene Dag til den anden, og vi aldrig seend egentlig Mangel, saa var dog den største Sparlommelighed, den omhyggeligste Inddeling og den dermed forbundne Fravigelse af ellers vante Ting absolut nødvendig. Bagerovnen for Exempel, som ellers regelmæssig blev varmet hver Søndag, tjente nu i Rolighed, til en Art af køligt Forraadskammer, hvorimod vi gjerne nøiedes med noget Grønt. Men paa de høie Festdage og til Mortensaften blev den dog endnu hvergang udryddet og sat i Drift, da havde Stegen endnu aldrig manglet os.

Men eengang fremrykkede en ret mørk og sorgelig November for os. Vi havde hele Høsten lidt af en Diansygdom, som nok maa have været smittende: thi den forplantede sig fra een Person

til en anden gjennem hele Huset. Derved bleve vi meget forhindrede i Arbeidet, maatte afvise mangt et Stykke, og mange derover i Stilhed græbte Lærere forsinkede Dinenes Helbredelse. Og da de nu endelig vare friske og klare, feilede Arbeidet os; for førstegang saae vi med Ængstelse den kommende Vinter imøde. Endnu nøiere, endnu sparsommeligere blev den daglige Levemaade indrettet, for om muligt at give et Par Skilling mindre ud om Ugen. Mortensaften var for Døren, men paa Indkjøbet af en Mortensgaas var der dennegang ikke at tænke. Mørkt frembrød den 10 Novembers Morgen. Den yngste af Søstrene, den muntreste frem for de andre, traadte imidlertid med et ret glad Ansigt ind i Stuen, og bar to brogede, smukt malede Lys, for hvilke hun hemmeligt havde sørget. — See, — sagde hun, i det hun smykkede de blankpolerede Stager med dem, — disse maatte ikke mangle os; men nu feiler heller intet, kun ret muntert og lyst, da er det en rigtig Mortensaften. — Moder smilede venligt. — Har I — spurgte hun, — kjøbt god Brunkaal? *) Ja sikkert, — svarede den muntre Christine, — saa

*) Brunkaal og Bedekjød er, saavel som Gaasestegen, en fra gammel Tid af brugelig Ret paa Mortensaften i N.

god som vi nogenstinde have havt den, og hertil ganske fortræffeligt Bedekjød. Det steg vi lidet op, saa er det jo en meget prægtig Mortensaftens-Smaas.

Ved en Banken paa Døren blev denne Samtale afbrudt. Madame B. saae ind ad Stuedøren, og spurgte om det var tilladt at gjøre en lille Begjæring.

Madame B. havde i den tidligere Tid tjent som Pige i vort Huus, baaret og pleiet os Børn, og siden, som retskaffen Huusmoder, ofte staaet os bi med Raad og Daad i Sygdoms- og Kummerstilkælde. Nu var hun Enke, og levede, som vi, af sine Hænders Arbeide.

Jeg havde et Anliggenbe, — begyndte hun nu noget forlegen, — om De ikke vil tage mig det ilde op. — De bruger vel ikke Deres Bagerovn før Eftermiddag? — Ingen svarede. — Saa vilde jeg bede, — vedblev Madame B. — om Tilladelse, at maatte stegs min Gaas her iformiddag. Man tager det ikke saa noie, om den endog bliver opvarmet i aften.

Ak, kjære B.! — tog min Moder Ordet, — naar hun har Lust at stegs sin Gaas i eftermiddag, saa hindrer hun os ikke i mindste Maade, vi gjøre vore Rætter særdige paa Stovstenen.

Nu, naar saa er, — svarede Mad. B. lidet eftertænkende, saa var det mig rigtignok des kjæ-
rere. De tillader altsaa? — Vi bejaede, og Mad.
B. forsoiede sig hjem.

Om Eftermiddagen til behørig Tid kom hun,
bærende forsigtig den glindsende fede Gaas paa den
blanke Pande foran sig, med inderlig Tilfredshed;
smilede venlig, da Moder roste den skønne Steg,
og meente, den vilde dog ikke smage hende halv saa
godt, om ikke dens omhyggelige Pleie og Opvartning
havde kostet hende saamegen Umage; men nu var
det hende en Glæde at alting var lykkedes saa vel.

Den gode B. er dog en dygtig Huusmoder,
— sagde min Moder til os; — ved sin liden For-
tjeneste har hun dog gjort det muligt, at festlig-
holde Mortensaften efter gammel Skik. — Ansig-
terne mørknedes en lille Smule ved disse Ord. — In-
gen maa udlægge dette for Misundelse — nei, fl-
kert ikke! men de mørknedes dog.

Nu slog Taarnuhret tre Qvarter til syv. Kass-
flod den flinke Christine det hvide Bord i Mid-
ten af Bærelset, bredte en smuk Dug over det,
lagde de sølvskastede Knive ved Siden af de søl-
foldebe Servietter, og ved Slaget syv, — ved
Klokkernes første festlige Lyden brændte de brogede
Lys, Psalmebøgerne laas alleene paa deres Plads,

og den Psalme: "Vor Gud han er saa fast en Borg," var opslagen. Gabene med Brunkaalen og Bedekjædet dampede ret indbydende; de smaa hvide Brød ved Siden af de som Sølv blinkende Taalerkener, gavede Bordet ganske det festlige Udseende, og i det vi vilde sætte os, raabte en Stemme ind ad Døren: Der der komme en Gæst? — Kun nærmere — raabte Moder ret hjerteglad, — Mortensgaasen er velkommen! Og Mad. B. med den kastaniebrun stegte Gaas paa det blinkende Gab, traabte ind, hilse, forlegent ventligt, til høire og venstre, saae stadsende forundret paa det fløntpyntede Bord og satte sit Gab midt paa det. — Hvad gjør hun, gode B.? hvad skal det betyde? — spurgte hist og her en Stemme. Men Mad. B. vinkede, og vilde først intet høre om det; men da hun saae os at blive alvorlige og forlegne, — (det er sjældent givet Menneſket, barnligt at modtage det barnligt givne) slog hun Dinene ned og sagde standsende: Al bestjem mig dog ikke! tag mig dog jo ikke min Frihed ilde op! Har jeg da gjort noget Urigtigt? — Jeg tænkte mig det dog alt for herligt, om vi holdt Mortensaften sammen. Der hjemme maatte jeg sidde alene ved Bordet — og da — — Nei, gode B. det skal hun ikke, — sagde min Moder, tog hende ved Haan-

den og forte hende til Bordet. — Børn nu intet Ord videre, lad os bede!

Og hver Lyd forstummede, og hvert Dienlaag sank, maaskee Hulende en Taare, paa de folbede Hænder, og da Bønnen var sluttet, istemmede vi, da det atter lydede, Luthers Sang: "Vor Gud han er saa fast en Borg!" derpaa lod vi os det alle smage ret godt, hvad Gud havde givet os, og festligholdt en fornøiet — ja mit Barn — en ret fornøiet Mortensaften!

Saaledes sluttede min Moder sin Fortælling og saae paa mig med huld Smilen, men i hendes Dine glindsede en Taare. Hvorfor det ogsaa var mig, som om jeg skulde græde, vidste jeg dengang ikke, jeg sagde blot: Moder, jeg vil nu ikke een gang være uartig, naar Mad. B. kommer, jeg vil ikke forputte mig, jeg vil ret holde af hende. Og siden efter forekom hun mig ogsaa ganske anderledes; jeg satte mig gjerne hos hende; klappede hendes rynkede Hænder, og lærte af hendes Mund mangen et gammelt, fromt Vers.

F o r s ø g

paa en metrisk Oversættelse af Horatii Epistler
med Anmærkninger,

af L. E. Bruun, Professor.

(Slutning.)

Syvende Epistel.

Til Mæcenat.

Med undskyldning for ikke at have holdt sit
Ord. Han roser hans Gæmildhed imod sig,
og skildrer Sinds-Ro og Frihed som Livets
fortrinligste Nydelser.

Fem Dage loved' jeg paa Landet kun at blive,
Men kom, som Løgner, ei tilbage al August.
Dog vil Mæcenat, Du mig karst og bever have,
Saa und mig samme Lov, naar bange for en Sot
Som rigtigt syg. Just nu i Figen-Tidens Hede
Gaaer Bedemanden strunk med alt sit sorte Slæng, *)
Mens Fædre, Modre sig for tiere Poder ængste;
Mens Cour i Forgemaal og Skrankens Travlhed gier

*) Designator besørgebe Liigbegiengelsen, og foran ham
ginge hans Underbetiente, Pollinctores, Vespillones,
Ustores etc., ligesom Victores foran Dørrigheds-Per-
sonerne.

Gaamangen Feber, og mangt Testament oplukkes.
 Naar Ulhas Marker nu af Sneen hylles til,
 Din Digter nærmer sig til Eoen, hvor han pleier
 Sin Krop i lune Mag, og figer i sin Bog,
 Til med Zephirerne og Vaarens første Svale,
 Han iler hen at see Dig, elskte Ven, igien.

Du gier mig ei Din Skient som Manden *) sine
 Pærer

Hans Giest. — Spiis, sagde han min Kiære, Dem
 kun mæt.

— Jeg kan ei meer, — Tag kun, — De er mig
 alt for artig.

— De med en Lommefuld vil glæde Deres Smaa.

— Jeg takker just saa fuldt som om jeg modtog
 Gaven.

— Nu, som De vil; vi gier dog Resten vore Sviin.
 Den Ddsle, Daaren gier hvad selv han haaner,
 hader;

Ufsiansomhed er sliig en Rundheds viffe Host.

Den Vise, Gode er bered til Værd at hielp;

Men veed at skielue godt en Tyrik fra en Mark. **)

*) Spøgen er saa meget mere passende, som Digteren
 var selv fra Calabrien.

**) Lupiner eller Bønner, brugtes af Acteurerne paa
 Scenen, i Punge, istedet for Penge; som hos os
 Regnepenge istedet for Ducater.

Jeg min Belgiorers Gunst skal ogsaa værdis-
des;

Men maa jeg ei iblandt fortrække, saa giengiv
Mig forbums Kraft; giengiv mig lave Pandes
Lokker;

Giv Tungen Blødhed, Læben Smil, og lad endnu
Mig savne ved mit Glas min skielmske Slut,
(Synara. *)

En mager Næb engang slap ad et snævert Hul
Ind i et Fædebuur, og efter fede Maaltid
Forsøgte, men omsonst, at komme ud igien.
Nei, nei, tilsmidkede den i en Afstand Bruden:
Lynd krob Du ind, kun lynd Du slipper ud derfra.
Gjør man Anvendelsen paa mig, jeg Alt affiger.
Saa lidt jeg priser, selv udmættet Ringheds Ro,
Saa lidt min Frihed jeg mod Østens Riigdom
bytter.

Lidt Du bestøben mig, jeg Konge, Fader Dig
Har nærved kaldt, og fiern Dig skal fremdeles kalde.
Prøv om jeg roligt kan affige rige Skienk.

Klogt svared' Sønnen af den taalige Ulykses:

*) En af Digterens tidlige Kiærestes, som både ung;
og hvem han roser for at have elsket ham for hans
egen Skyld.

Atribes, Sthaca er ei for Heste; der
 Saa Sletter ere, og det er ei riigt paa Foder;
 Saa Gaven, som Dig selv meer tienlig, jeg frabeer.
 Smaat sommer Smaa. Nu staaer mig Keiser-
 staden under
 Det tomme Tibur og ukrigerfke Tarent.

Som fiætte Philip*), hiin erkjendte Skrankens
 Hæder,

Fra Forum hiem en Dag gik henved Klokken to;
 Og sølte, alt til aars, Afstanden fra Carinæ**)

 Saae, siges der, han i en Badstiers tomme Bod,
 En vis Frigiven, ***) der fro klipped' sine Nægle.
 Gak, sagde han mig hen, Demetrius (en Svend,
 Der Herrens Bink forstod,) forst ud hans Navn,
 hans Bolig,

Bedrivt, Familie, og hvo er hans Patron.

Han gik, og kom med den Bæfted: At Fyhren kaldtes
 Mænas Vulteius; og langt fra at have Grøn,

*) Lucius Marcius Philippus, gift med Augusti Mo-
 der, og omtalt af Cicero som en stor Taler.

**) Den Gade hvor Philippus boede.

***) Abrasus kan vel betyde Raget, men er her Frigi-
 ven, da Slaverne ragedes naar de fik deres Frihed,
 som kan sees af et Sted i Plautus.

Var Bissekræmmer, men for Resten ubegygtet;
 Gøstod sin Dont, lod, skod, fortiente Stilling nød,
 Var glad med lille Hiem, med sine Kamrater,
 Med Harlequin; og var Alt ende, til Campus*)
 trak.

— Jeg gad nok høre af ham selv hvad du mig siger:
 Bed ham til Aften. Hvad skal vel Personen troe?
 Han grunder taus, men, fort, sig høfligvis and-
 skylder.

— Hvad! afflaaer han det? — Ja, den Anegt
 ei komme vil.

Naan eller Urefrygt er Tingen. Næste Morgen
 Ham Philip traf sin Kram udhørende Smaaafolk,**)
 Og hilsede ham først. Han Philip bad tilgive,
 Han for Forretning og sin Handel ikke ham
 Opvartet havde alt den Morgen, eller hilset
 Ham først. — Splis De hos mig i Aften, saa er det
 Forglemt. — De har kun at befale. — Altsaa
 kom

Lidt efter spy. Pas De imiblertid paa Donten.
 Bed Aftensmaden ret han Knebren løbe lod,
 Og sendtes derpaa hjem. Da Philip nu saae Gjhren

*) Campus Martius, for der at spasere.

**) Tunicato popello, fordi de simple Folt bare ingen
 Toga over Tuniken.

Saa villigt bide paa den skinnete Kog; og var
Hver Morgen ved hans Cour, hver Aften ved hans

Taffel,

Han til sit Gods ham ved Latiner-Festen *) bad.

Der er han nu til Hest, og kan ei noksom rose

Sabiner-Land og Lust. Philip det mærker, leed;

Dg segende om Spas og Moro allevegne

Førærer ham en Klåt, og lovende et Laan,

Ham lokker til at sig et libet Landsted købe. —

Det gjør han; og for ei mit Eventyr for langt

At trække ud, saa blier min fine Bymand Bonde;

Kun snakker om sin Drikt, sin Wiingaard, plans-

ter, saaer;

Men slider sig ihjel af Attraa til at samle.

Dog snart man stjeler ham hans Saar; han Gie-

der hve;

Hans Gæd flaaer ganske feil; en Stud for Plous-

gen styrter.

Saamange Tab ham reent forplumre; paa en Hest

Han kaster sig, og midt om Natten hidsig rider

Til Philips Huus, som, da han saa forrykt ham

seer:

*) Indictæ, for at stille dem fra Statu, da de vare besværgelige og bestemmedes af Consulerne til Grindring om Foreningen ved Tarquinius superbus imellem Rommerne, Wolscerne og Latinerne.

Bulteius, siger han, Du er mig altfor siræbsom;
Du taer Dig det for nær. — For Satan! nei

Patron,

Giv mig mit rette Navn, den usseligste Stakkel.
Men jeg Dig beer ved alt hvad helligt og hvad kiært
Du har paa Jorden, sæt mig i min Stand tilbage!

Lad hvo der indseer, hvad han slog paa Nakken af,
Er bedre end det Ny, flux nye hen til det Gamle.
Med egen Alen sig at maale, klogest er. *)

*) Man har tvivlet, om disse sidste tre Linier hørte
endnu til Historien, eller ere Digterens moralske Be-
tragtning derover. Dette er meest rimeligt. Den
sidste Linie er en gylden Regel, og stod opskreven i
Templet i Delphos, som en nyttig Lære for Alle.

Livets høieste Lykke er Kjærlighed.

(Fortsat.)

Hans Isabelle sprang til Siden, thi omkring Hjørnet af Birkelunden, fløi en speilblank castaniebrun Traver med en flink Rytter, der, inden Fætter Gottlieb kunde ret fatte sig, alt var forbi ham, og ude af hans Synskreds. Den tykke Isabelle maa have funden Behag i den rappe Brune, thi hun begyndte at hrindſke og gjøre Bukkespring, ſaa Fætter Gottlieb med Nød og Neppe kunde holde ſig i Sadeln. Havde hans Dine ikke ſkuffet ham, ſaa var den lynsnare Rytter ingen anden, end den unge Fremmede. — Han ſaae efter ham — o vee, Gud! hvor var han! lette Støvſkyer, forgyldte af Aftenrødmen, fløi bagefter den raſke Rytter, og den herlige Hæſt travede afſted, ſom vilde den endnu for Nat, naae den nedgaaende Sol.

En ſaadan Hæſt under Sadeln, og Spinelrubinen igaar i Kalvekrydſet — nei — en Skuespiller var den Fremmede ikke, — alſaa Spiller eller Prinds! — Stakkels Dine!

Menneſket kom lige paa Veien fra Lindenvalde, Beſtemt havde han opſpurgt, at Dine boede der, og formodentlig havde han ogſaa talt med hende igjen.

April 1823.

Ved Haugeporten steg Onkel Gottlieb af. Hans Skabbe fandt Veien alene til Stalden, han selv brændte af Nysgjerrighed, efter at tale med Pigen.

Hun kom ham imøde med et Ansigt, i hvilket den saligste Henrykkelse speilede sig.

Godt, tænkte Onklen, her er passeret noget; fortæller hun det selv, staaer Sagerne endnu godt; men maa du derimod udfritte hende, saa bliver Sagen alt mere betænkelig.

Herlige Gottlieb; Du vidste ikke, at det er den vanskeligste Ting paa Jorden, at udforske et Pigehjerte, i hvilket den første Elfskovsgnist er antændt. I Dines Ansigt laae en hemmelig Glædes Tryllerie, men hendes Læber forraadte ikke hendes Hjerte. Hun lagde den venstre Haand paa den lille bankende Sprorer, og rakte Onklen til Velkomst den høire Silkehaand fuld af de sødeste Kirsebær hun selv havde plukket.

Du seer jo ret munter ud, — begyndte Onklen, og spiste de herlige Kirsebær med Velbehag af den lille Alabasthaands Huulhed, knipsede Stenene i Lusten, og saae efter den Bue de tog, thi han kunde af Glæde over den Snildhed, hvormed han havde indledt Examinations samtalen, ikke see Pigen, hvem han meente at have sat i en skrækkelig Forlegenhed ved dette siffigt henkastede Spørgsmaal, i Dinene.

Hvi skulde jeg ikke være munter, — svarede
Tine uden mindste Forlegenhed, — jeg har sovet
den hele Eftermiddag. Saa blidt, saa sødt, — i
Løvhytten var det saa skyggesuldt og kjøligt —
paa Moosbænken hviler man saa kosteligt. — Smob
Aften kom Gartnerens Lise, vandede Lillierne og
Jasminerne uden for Hytten; jeg horte Vandet
rasle paa Blade og Blomster; jeg horte Lises lette
Trin paa det fine Sand i Gangene, og sov dog stedsse
og stedsse i et væk; — men jeg var ogsaa skrækkelig
træt, tænkt Dem — ikke et Die til den hele forrige
Nat! — Saaledes kom Dncsen ikke paa Sporet. —
Der har dog Ingen spurgt efter mig? — afbrød
han hende.

Det veed jeg ikke, — svarede Tine; — jeg
har, sagde jeg Dem jo, sovet i et væk, fra vi spiste
til saa Dieblikke før De traad ind i Haugen.

Altsaa har der intet Menneſte været her den
hele Eftermiddag? — spurgte Dncsen og saae hende
stipt i Diet.

Jeg har ikke talt med nogen Sjæl, — svarede
det snue Barn og vendte sig bort, for at skjule sin
Latter, plukkede et Lindeblad og sprængte det i Styk-
ker med de leelystne Løber; talt med nogen havde hun
rigtig nok ikke, men at den Fremmede fra igaar havde

været i Haugen, at han havde spurgt Lise, om han maatte see sig en Smule om her, at denne havde sagt, han kunde gaae omkring overalt, kun ikke i Lovhytten, fordi den naadige Froken sov der, at han, medens Lise vandede sine Blomster og ikke gav Agt paa ham, dog havde sneget sig hen til Lovhytten, og beluret hende en heel Tid, at hun først havde havt i Sinde, fordi hun ikke vilde lade sig see for ham i den simple Huusdragt, at flygte ind i Slottet, men var bleven hindret deri, da hun hørte ham nærme sig Lovhytten, og nu havde holdt det for klogeft, at blive liggende stille og lade som hun sov fast; at hun ubemærket havde aabnet Dørenne lidet og læst den høieste Glæde i alle hans Ansigtstræk; at han endeligen ved en fiern Larm var bleven erindret om, at forsoie sig bort igjen; at han havde kastet et Kys til hende igiennem de blomstrende Grene til Afsked, og derhos hvidsket: god Nat; du Engel; — alt dette fortalte det lille Procuratorhoved ikke den ærlige Gottlieb; men i Stilhed frydede hun sig ret hjertelig over det.

Jeg maa sige dig, — begyndte nu Dnslen fortrolig, — jeg har Mistanke til dig, at — jeg vil nu ærlig tilstaae dig det, jeg red til Magdalenabadet, for at see, om den unge Herre som var paa Ballet, endnu var —

Alt, kjære Oncle, — afbrød Albertine ham lidt uvillig, — tael dog ikke mere om den Fremmede; han har dandsset og talt et Par Gange med mig, det er alt; jeg tænker ikke mere paa ham. — Det sidste kunde hun dog neppe faae over Læberne, thi det syntes hende, at være en halv Syn, saaledes at fornegte ham; og Usandhed, afføielig Usandhed var det jo ogsaa; hun havde jo kun tænkt paa ham, vaagen og drømmende.

Men eenfoldige, dumme Pige, — fremfuste Onklen ærgerlig, — naar han nu tænker paa dig, naar han nu alt har været her igjen, for at see dig; naar jeg nu faae ham flyve forbi mig, her ved Birkelunden, paa en Fugl Grif af en Hest; hvis han kom endnu eengang, endnu tigange, og endeligen talte med dig, og satte dig, Gud veed hvad, i Hovedet. Alt dette kan du ikke gjøre for, og du vil ikke give ham nogen Anledning dertil, det veed jeg, og gjør dig derfor heller ikke den mindste Bebreidelse; men jeg er din Oncle, din eneste Ven paa denne Jord, og desaaarsag, seer du, desaaarsag maatte jeg vide, hvem det Menneske var.

Nu? — spurgte Tine med ængstelig Forventning.

Jeg veed alt, — hvidskede Onklen hende triumpherende i Dret, thi hans Svoger Landraaden

Som op ad den mørke Castanieallee med en fremmed Herre, — det unge Menneske er en Spiller eller en Prinds.

Spiller eller Prinds? — gjentog Line rast, og syntes at blive hoiligen forstræffet over denne uventede Efterretning. Et lille Krampetræk foer igiennem alle hendes Nærver, thi Faderens Ledsaager — Begge vare imidlertid kommen nærmere — var Hofraaden.

3.

Torturen.

Endnu er jeg saa henrykt over Deres Herr Faders guddommelige Drex, som jeg nylig havde den Ære at see, — begyndte det hjerneløse Menneske, der vilde vinde Faderen ved et Smigerie, med sin qvækkende Stemme, — til at jeg skulde kunde tilbørligen prise det salige Dieblif, i hvilket den Lykke bliver mig til Deel, at møde hans skjonne Datter.

Line rejede glødende af Skam, over at hun behagede det modbydelige, dumme Menneske, hun kunde ikke svare et Ord; hvad skulde hun ogsaa have sagt den Drehenrykte.

Man gik tilbage til Slottet. Hofraaden bød hende sin Arm, men hun afflog det, thi hun gyste

hemmeligen, ved den Tanke, at hans kolde Liighaand kunde berøre hendes.

Faderen kastede ubemærket et vreedt Blik til hende, men det var hende umueligt, at give den Vindtorre, hvis Atmosphære var befængt med alle slags Salve- og Plasterlugt, sin friske, runde Lilliehaand, hun gik ved Siden af ham, og svarede kun Ja og Nei paa hans Spørgsmaale.

Flere Skridt efter dem fulgte Faderen og Onklen. Den første var ude af sig selv af Glæde; han hvidskede hemmeligen til Svogeren, at Tingene var kommen paa Tapettet i Koestalden. Hofraaden havde nemlig bemærket, at enhver Koe havde et eget Navn, hvidt paa blaat Blik, over det Sted hvor den stod, og at samtlige Navne vare tagne af Wi elands Bærker, da han nu omhyggeligen havde læst alle Navne, havde han yttret, det skjønneste manglede dog, nemlig Albertine! nu udbrød han i utømmelig Roes over Pigen, og sluttede endeligen med den Forsikkring, at han ikke kunde leve uden dette Ideal af en Pige, og tilføiede endeligen, at hans Fader Hans Excellence Overkjoekenmesteren, vist vilde gjøre alt, naar Partiet kom i Stand, for at vise Familien, at han ansaae det som en Ære, at være kommen i Forbindelse med dette agtede Huus. Ogsaa havde

Faderen, Hans Excellence Overkøkkenmesteren yttret, at det var ham en let Sag, at skaffe Onklen den hele Armees samtlige Krudtleverance, og ham selv, Faderen, Kammerherrenoglen.

Og derfor, — udbrød Fætter Gottlieb ængstelig, og stillede sig lige for Faderen — og derfor vil du opoffre dit Barn. Bryd Dig intet om mit Krudt. Saalænge der endnu gives Krig i Verden, og endnu Vildt i Skoven, endnu Stene i Bjergværter og Gruber, saalænge er jeg ikke bange for mit Krudt; men du — for en Guldnøgle, som du oven ikjøbet skal bære bag til, paa dit Legemes mindst ædle Deel — dit Barn! dit eneste Barn!

Landraaden stødte ham uvillig i Siden, thi Fætter Gottlieb talde saa høit, at Line og Hofraaden maatte høre det. Med den Sidste havde det dog ingen Rød, thi han havde en stor spansk Glue bag Øret, men Line vendte sig om, og takkede med taknemmelige Blikke den vakkre Onkle, der forsøgte hendes Ret mod Faderens egennyttige Beregninger.

Fætter Gottlieb gik brummende ind i den første Sideallee, sat begge Hænderne i Kjølestjebene, mumlede noget for sig selv, og gik ad Slottet til, for at lukke sig inde i sit Værelse, og ikke

lade sig see den hele Aften. Ulykkeligviis mødte Gartnerens Lise ham paa Hjemveien, viste ham et blankt Guldsmykke og bad ham sige hende, hvor meget det vel var værd.

Hvor har du faaet den Ducat fra? — spurgte den Fortrædelige den stakkels Pige i en barsk Tone, og blev staaende ubevægelig, da han hørte, at en ung Herre, der havde været i Haugen i denne Eftermiddag, havde givet hende den.

Efter Beskrivelsen var den Fremmede ingen anden, end den formeentlige Spiller eller Prinds.

Han examinerede nu Lise strengt. Men hun vidste intet andet, end at den unge Herre havde været i Haugen. Paa det skarpe Spørgsmaal: om Begge, den Fremmede og Lise havde seet hinanden, kunde den Martrede ikke svare.

Efter hans Betragtning havde Albertine be-
draget ham. Og han havde meent det saa ærligt med hende; det smertede ham dybt! Det rystede ham saa bittert, at han besluttede, ikke mere at bryde sig om Pigens Skjebne. Han vilde løsrive sig fra hende, og lade Sagen gaae sin Gang; men Lise, som vilde bortfjerne sig, kaldte han igjen tilbage, og bød hende under haard Straf, ikke at sige nogen menneffelig Sjæl noget om Ducaten, allermindst Frosenen; og kom den unge Herre igjen,

saar fulde Lise give noie Ugt paa Alt og berette ham det; havde den unge Herre givet een Ducat, saa vilde han give to.

4.

Aftensmaaltidet.

Dinesfuldere var vist endnu intet Aftensmaaltid nydt, end det, hvortil Faderen just førte Hofraaden ind i Spiseværelset.

Lise havde hemmeligen grædt sine Dine røde paa sit Bærelse; thi efter Spadseretouren i Haugen, havde Faderen været hos hende, og spurgt hende: om hun kunde beslutte sig til, at give Hofraaden sin Haand. Hun havde sagt nei, og da han var bleven ubeskrivelig hæftig, havde hun for at vinde en kort Frist, udbedt sig en Maanedes Betænkningstid. Han gik da endeligen og befoel hende, at indfinde sig ved Bordet.

Onklen foregav hæftig Hovedpine og lod sig ikke see.

Faderen var forstemt over Lises Trods, saaledes kaldte han hendes Afsty for den modbydelige Hofraad; og Hofraaden, hvem det formedelst hans Sygelighed var forbudt at nyde Roget og

Saltet, og alt Fidt, rørte ikke en Bib, thi den hele Soupee bestod af Rætter, som den Svagelige ikke turde spise, og derhos quælte Landraaden, som vilde hente sit gode Lune i Glasset, ham at drikke med sig. Han troede, fordi Hofraaden, som heller ikke turde nyde nogen Slags Wiin, nippede af enhver Sort, at Vinen ikke smagte den forventede Overkjøkkenmesterson. Han lod derfor alle Sorter, som han havde, bringe op af Kjelderen, og blev stedse ærgeligere; thi Hofraaden vilde endnu stedse ikke drikke. De aabnede Glasser kunde Landraaden imidlertid ikke lade staae, han drak dem ud alene; og var Lene gaaet med Angest til Bordet, saa skjælvede hun nu, thi hun vidste, at Faderen var tilbøielig til Brede, naar han drak meget, og gierne gav sin flyvende Wiinhede Lust ved Yderligheder. Kom Hofraaden nu frem med sit Tilbud, saa var hun forloren. Der overfaldt hende en saa quælende Uro, at hun skjælvede af indre Frost, og glødede udvortes som en Ild. Hun stod rast op, undskyldte sin Bortgang med en hurtigt Anfald af Upasselighed, og gik; og Faderen, der havde bemærket hendes Uro, var dennegang endnu saa maadeholden, at han lod hende gaae i Stillehed.

Sommernatten.

Hvis Pensel, hvis Fjeder skal jeg ønske mig, for at skildre denne Nats Scener.

Line vreb sine Hænder i sit Bærelse.

Uncle'n gik frem og tilbage i sit Bærelse, Armene forslagde, skuende mørkt hen for sig.

Faderen sad, som lænket til Bordet, og forsikkrede Hofraaden paa Vre og Samvittighed, at kun han, og ingen anden skulde have Pigen, men hvis de skulde blive gode Venner, saa maatte han drikke med ham, thi alene at udtømme de Glasser, som Halsen var brudt paa, formaaede han ikke, og at lade de eengang aabnede Glasser bringe ned i Kjelderen igjen; stødte imod hans System. Altsaa skulde han ikke gøre ham vreed, men drikke, hans Viin var ingen Gift, og en Skjælm der giver bedre end han har. Hofraaden, der nok merkede, at den gamle Herre var stødt, besluttede tilsidst, at overtræde Lægens Forbud at drikke Viin, og gjorde lidt efter lidt Landraaden Bessed, til bennes store Glæde.

Udenfor Haugen, ved dens allersjærneste Ende, holdt imidlertid en Rideskægt med tvende herlige Travere, hvilke stode under en skyggesfuld Bog, for ikke at blive bemærkede i den maanlyse Nat.

Men Gartnerens Lise hvidkede med Gen,
som det nydelige Barn hemmeligen havde lukket ind
ad Hagedøren i den dunkle Cassanieallee.

Saaledes stode Sagerne, da den stille Maane,
der netop havde skjult sig bag en let Sky, traad
klar og venlig frem, og hilste den grædende Line
med sit blide Lys.

Hun aabnede Vinduet, og saa op mod den dun-
kle Himmel, til den der holder Millioner Verbuer,
og som syntes at ville lade hende, den Raadvilde,
synke.

Aftenluften tørrede hendes Pine og Kind;
hun indaandede de dugbesprængte Blomsters her-
lige Duft, og hendes smægtende Blik hævede sig
til den sølverflammende Stjernehvælving's umaade-
lige Pragt; da blev hun lidt efter lidt roligere,
og Billedet af den Mand, der fra igaar af saa
underligen sysselsatte hendes Hjerte, svævede uvil-
kaarlig med sit Trylserie for den oprørte Sjæl.

Naar han vidste, — sagde hun veemodig smi-
lende til sig selv, — naar han vidste, at det Die
— han sagde det jo igaar med en saa elskværdig
Naivitet — at det Die, i hvilket en Himmel fuld
af Salighed ligger, idag har grædt saadan smer-
telige Taarer; naar han vidste, at den Haand,

som han igaar tryffede med saa blid Golelse til sine Læber, skal lægges i Hofraadens kolde, flammene — men hvad var det — hvirindffede ikke en Hest i det Stjerne?

Hun anstrengte sit Blik, — skulde det være ham? — hun ahnede, ønskede det; men hvad skulde han her igjen? ved Midnatstid? men hvo haaber ikke, naar Kjærligheden —

Der rører sig noget — der ude i Gangen! hvis det var ham — Nei, det var Lise.

Lise skammede sig for sig selv, at hun havde kunnet indbilde sig, han vandrede nede i Haugen.

Hvorfor spadserer Du saa sildig i Haugen? — spurgte Lise ud ad Vinduet, og den lille Slange Lise, svarede venligt, at hun imorgen ganffe tidlig skulde til Magdalenabrønden, og derfor vilde plukke sig en Blomsterbouquet. — Blomsterne, — søiede hun hvidskende til, — lugte kosteligere, tusinde gange kosteligere, end om Dagen. Det er dog sandelig, som svømmede man i et Hav af puur Balsom! Al kom dog ned et Dieblis, Frøken, flig en varm Nat har det ikke været den hele Sommer.

Det var som om noget drog Lise ned i Haugen; i Børrelset var det dræbende heedt; hun selv glødede af indre Hede; nede i det kjølige Grønne,

troede hun, vilde hun besinde sig bedre, og ved Parken saae hun maaskee noget af Hesten, som hun bestemt havde hørt.

Hun gik, og indaandede med Belyst den kostelige Blomsterduft, der omgav hende da hun traad ud i Haugen.

I let Natklædning svævede det fagre Barn gjennem de blomstrende Gange; Maanen cøquettede med den fortryllende, yndige Pige igjennem Grenene, og opfyldte hendes Hjerter med en bange Længsel.

Hvi var det dog saa stille trindt om hende! Kun sit Hjertes stormende Slag hørte hun, og den nærliggende snaksomme Mølles Klappen, Springvandets Pladsten, og den sagte Brusen i Træernes — men der staaer noget hvidt. —

Det er ham — det er vist ham! —

Nei, — det var den gamle Birkestamme, som hun havde gaaet mange tusinde gange forbi.

Men der under de dunkle Plataner — der bevæger sig noget. —

Ved Gud, det saae ud som en menneskelig Figur. — Jeg seer ham overalt, — sagde hun veemobig til sig selv, — og dog er han ingensteds. Men hvorledes er jeg kommen i denne langt bortliggende Deel af Haugen, her under de gamle

Bøge, hvor det er saa mørkt og rædsomt. Tilbage i det Friere, til min lille Blomsterhauge; her bliver jeg ellers bange tilsidst. — Hvad var det — derude, uden for Muren. — Hun hørte en Hest ryste Bidseltøiet og Stigboilerne. —

Tanken om en Bortførelse fløj igjennem hendes Sjæl.

Hun flygtede med et fly Raadhyrs Hurtighed til de lysere Partier af Parken, og herfra til sin Blomsterhauge, og raabte med dæmpet Stemme paa Lise.

Tre, Fire Maskerede — intet Menneske fulgte hende. Det var saa stille og øde i Hagen, som det kunde være.

Hun kunde næsten ikke drage Veivet, saaledes havde hun løbet.

Hvor kan man være saa barnagtig frygtsom, vilde hun spørge sig selv efter et Ophold, og løse over sin taabelige Frygt; men Midnattens Stilhed bragte hende til at gysse, og Angesten sammentrængte hendes lille Nattergalsstrube saaledes, at hun neppe kunde kalde nok eengang paa Lise.

Den Listige sprang frem bag den nærmeste Hække, og spurgte, hvad hendes Behærskerinde havde at befale.

Gud, hvor var du henne? — sagde Albertine

med skjælvende Røst, — jeg har søgt efter dig i hele Haugen.

Du min Gud, jeg har ikke rørt mig her fra Pletten, see blot denne store, underfjonne Bouquet, som jeg har plukket; kan en Keiser have fjønnere Blomster!

Hun holdt den brogede, duftende Blomsterbouquet hen til den Forfækkede, og Line stak det hele lille Ansigt ned i Blomsterne, for at styrke de næsten bortflygtede Livsaander. — Hvad skal jeg da, Frøken? — spurgte Pigen, og holdt de duftende Roser hen imod den Favres Ansigt.

Intet skal du, — svarede Line halv forlegen, og det forekom hende, som var hun netop bleven helbredet af en Feber, — jeg vilde blot ikke være alene i den store, øde Hauge.

De er heller ikke alene, naadige Frøken, — svarede Pigen sagte, — der er — tilføiede hun endnu hemmeligere, — der er endnu Een her — som — gjerne vilde —

Ikke for al Verdens Guld! — raabte Line med ædel Uvillie, glettende hvem det var, og vilde tilbage til Slottet, men — kun eet Ord, — hvidseede en Stemme, og den unge Fremmede traadte ud af den dunkle Lovhytte, og greb den Flygtendes

lille Haand, Lise forsvandt, og Line blev staaende, som naglet til Jorden af Glæde og Skræk.

Kun et eneste Ord, Froken, det gjælder Deres Vel, Deres hele Livs Lykke.

Mit hele Livs, — gjentog Line langsomt, og den smukke unge Fremmedes blide Stemme gjorde hende saa vel, og hun saae med stille Tilid i det tindrende Gløbe, i hvilket Maanens milde Skin venligen speilede sig.

Kald ikke mit Skridt ubesindigt, Froken, — vedblev han, — skjenk mig blot fem Minutter Deres Opmærksomhed; jeg var her i denne Eftermiddag blot for at see Dem et Dieblisk; nu er jeg kommen, for at advare Dem, for at redde Dem. — Jeg kom denne Aften hjem, og hørte tilfældigviis at en Mand, endnu i Aften inden Midnat, vilde anholde om Deres Haand. Det kunde jeg ikke taale, jeg maatte igjen tilbage, jeg maatte see Dem, tale med Dem, besværges Dem, i ethvert Tilfælde, at negte denne lastefulde Mand Deres Haand. Himlen har villet Dem og mig vel. Forsynet har selv ført mig Dem imøde. Antag De dette som Borgen for mine Hensigters Reenhed. Fritag mig fra at kildre Dem den Bestemte; hans hele Liv er en Række af hemmelige Forbrydelser, hvoraf en eneste er nok, for stedsse at gjøre sig Deres

englerene Skyldfrie Væsen uværdig. Man vil — han er af en Familie, der blot bærer Skindet af Velhavenhed, men som er ganske forloren, naar det ikke lykkes den, saasnart som mueligt at finde en Hjelpekilde; og denne Hjelpe- og Redningskilde skal De være — man vil bestorme Dem, man vil vinde Deres Herr Fader, man vil quæle, pine Dem! bliv De urokkelig fast. Froken — — Albertine — søde, tilbedte Pige, gjør ikke to Menneſker hoift ulykkelige, som —

Min Herre, — sagde Tine, i hvis Bryſt Velbehag over Taleren, Soletſen over det upaſſende i deres Sammenkomſt, Takkens for hans Deeltagelſe, Uviſheden om den, hende ſom Prinds eller Spiller ſkildrede Fremmedes Perſon, dunkle Ahnelſer om hendes tilkommende Skjæbne ved Hofraadens Side, og Forpligtelſen for den ſædelige Anſtand, ſom den ſælsomme Advarer iagttog paa det ſtrengſte, krydſede ſig under hans Tale, og ſom Trods alt dette endnu beholdt Landsnærværelſe nok, for at afbryde ham, da han begyndte at tale om to Ulykkelige — Min Herre, ſagde Tine med ſkjælvende Stemme, halv ængſtelig, halv alvorlig, og vilde gaae, — her er ikke Tid og Sted, at tale med en mig ganske fremmed —

Er jeg Dem da stedse endnu saa ganske fremmed; — spurgte den unge Mand med blød Stemme, — er da min Deeltagelse, der blev mig her, hen om Midnat, Dem slet intet Beviis om min —

Det Ord "Kjærlighed" vilde netop glide over de mildt smilende Læber, da Line afbrød ham forlegen, med det Spørgsmaal, at hun ikke engang vidste hans Navn.

Navn, — gientog han endnu mere forlegen end hun, — bruger man da, — vedblev han efter en lille Pause, fattende sig noget, med forstilt Utvungenhed, — bruger man da altid et Navn. Vil De da, naar De styrtede i en Flod, og Bølgerne rev Dem med sig, og en Tredie iler til Bredden og lyder Dem Hjælp med egen Fare, vil De da først spørge, hvad han hedder? Vilde De da, naar han har reddet Dem, blot derfor negte ham et venligt Ord, og hans Livs halve Lykke, et venligt Blik, fordi De ikke kjendte ham, der selv vovede ret meget, for at redde Dem, af Navn? O, min elskede Pige, kun et saadant ret hjerteligt Blik af Deres sjælfulde Mine, og jeg —

En skrækkelig Larm opstod i dette Dieblis i Haugen.

Den Fremmede var i tre Spring ude af Lines Blomsterparadis, og forsvunden.

Lise sprang til og kreg: Herre Gemine, den naadige Herre!

Lise horte Faderen sjenke og rase noget frygteligt. — Epidshube, — raabte han forbittret, — jeg flaaer dig død, steenstokdød: mit ærlige Barn vil du bortføre? Blev du kun, dit Satans, best, du skal døe under mine Hænder! — og derpaa regnede der Stokkeprygl ned uden Tal.

Lise fløi mere død end levende, tilbage med Lise, over Hækker og Ved, useet af Faderen, ind i Slottet. Hun ilede op paa sit Kammer, styrtede til Vinduet, og rev det hurtigt op, for at see, om man kunde blive noget vaer her oppe fra.

Derude bag Haugen sprængte to Rytttere i fuld Carriere ned ad Veien til Bucherode; nede i Haugen stønnede Hofraaden i sin Kudsles og Tjeners Arme. Men Faderen kom frem med en Ridsel i Haanden bag en Hætte, ilede imod Slottet, og kastede Haugeporten til efter sig, saa at alle Vinduerne klingrede i hele Huset.

Lise løb, saasnart hun havde naaet Huset, omkring til alle Husets Folk, for at høre, hvo det var den naadige Herre complimenterede nede i Haugen, og kom nu til Lise, for at bringe Rapport.

Det var en slem Historie.

Hofraadens Tjener havde fortalt denne, mo-

dens han flødte ham af, at Gartnerens Datter her, var en smuk Døs, og meente, at Pigerne paa Landet dog havde mere Mod, end de i Staden. Lise, for Exempel, var gaaet nu imod Midnat muttersalene ned i Haugen, for at plukke sig Blomster til imorgentidlig; i den store, øde Hauge, saadan ved Midnat, fik man ikke en Pige fra Hovedstaden, man kunde høre hende nok saa meget.

Hofraaden, som blev nysgjerrig efter at se den modige Gartnerpige, indhyllede sig i sin Slobrok, og gik ud i Haugen, under det Foregivende at ville afskjule sig.

Smidlertid, havde Just, den gamle Bægter, mældet den viingløbende Landraad, at tvende Mænd vare komne til Hest, og stegne af uden for Haugen, at den ene holdt paa Hestene derude under det store Bøgetræ, og at den anden havde sneget sig ind i Haugen.

Endnu havde Just ikke udtalt, da Landraaden gjettede sig til, at det maatte være Spilleren fra Badet. I sin rasende Brede oversaae han den rigtigste Forholdsregel, at bemægtige sig Hestene og tilfukke Haugebørren. Han sprang afsted som en Tiger ind i Haugen med en Ridepidst, stødte strax foran ved Kirsebærhækken paa Hofraadens Slobrok, og slog blindt løs paa den af alle Livsens Kræfter,

indtil den noksom tracterede Gæstes Rude og Tjener ilede til, og viste den Rasende hans skræklige Feiltagelse.

Hans Hidfighed og hans Ruus vare i et Dieblig forbundne.

Hans første Spørgsmaal var efter Albertine, og Lise, der netop mødte ham i Døren, svarede ganske utvungen, den naadige Broken sov alt længe.

Herpaa befoel han alle sine Folk, som endnu vare vaagne, samt Lise, at komme i hans Værelse; han fortalte dem i Kortshed, at det blot var en Misforstaaelse, og truede den, som blot talde eet eneste Ord om det nys Skete, med hundrede Slag paa Pukken.

Alle takkede med et flittende Blik, og gik bort.

Paa Jult vilde han nu udøse sin Galde, og paastod, at den gamle Nathue maatte have Synner; han erklærede den hele Snak om Heste og Ryttere for noget toffet Vaas, og talte med en Pantomime paa det i en Krog staaende Spankrør, om en Dienfalve, der utroeligen skjærpede Synet. Men det gamle Graahoved satte sin dybtfrænkede Bøgetære i Pandt, at tvende fremmede Heste havde staaet under det store Bøgetræ bag Haugen, og da Bændraaben lod see efter, om der fandtes Hestespor,

og det blev stadfæstet; saa blev Just frikjendt for al Straf, men sig og sin Hidsighed gjorde Landraaden desto hæftigere Bebreidelser.

Nu blev der holdt en streng Examen blandt Huusfolkene, om den aabnede Hagedør, men alle forsikkrede helligen at de ikke havde aabnet den.

At den Fremmede var kommen silbig paa Aftenen til Landsbyen, havde sneget sig til Gartnerhuset, og her faaet Lise i Tale, og at hun havde stjaalet Hagedørsnøglen ud af Faderens Lomme, da denne alt længe sov, — alt dette kunde den gode Landraad sandeligen ikke ahne.

Efter en Times Forløb sov endeligen alle i hele Slottet, og enhver var fornsiet paa sin Maade.

Onklen, der paa Justes Syn nær, strax var bleven underrettet om alt hvad der var passeret imellem Hofraaden og Landraaden, glædede sig, at Hofraaden, som han ikke kunde udstaae, havde faaet sin Ryg varmet, at hans Svoger Landraaden var bleven overmandet af sin Brede, at der nu, efter hans Mening, intet kunde blive af Givtermaalet imellem Albertine og Hofraaden, og at han ved den hele Historie ikke havde havt en Haand med i Spillet.

Lise derimod, glædede sig, at den unge smukke

Herre havde opnaaet sin Hensigt, og talte med Frøkenen, at man ikke havde opdaget hvo der havde oplukket Hagedøren, og at hun til sin ene Ducat, havde faaet fem til.

Tine, — hvo beskriver Tines lykkelige Henslumren i Drommenes Rige! Hun havde seet ham, talte med ham! Han havde givet hende de tydeligste Beviser paa sin Deeltagelse — bort med det kolde Ord — paa sin Kjærlighed. Langt over Bjerge og Dale, ved Midnatstid, var han kommen, for at advare hende, for — — havde han ikke sagt: gjør ikke to Menneſker ulykkelige? — Hofraaden havde han vist ikke meent under den Unden, hvem andre altsaa end ham selv! Han havde faldt hende sin elſt — — ja, sin elſkede Pige. Da han maatte flygte bag Kirsebærhækken for den afskyelige Allarm, da havde han omarmet hende i en Hast — og kys — — nei, — kysset hende havde han juſt ikke; men hans Læber havde ganſke ſagte berørt hendes Kind; hun lagde ſmilende ſin lille Haand paa det nævnte Sted, og de trætte Dine faldt halvt til. Endnu eengang vaagnede hun op, og tænkte paa, at han ikke vilde ſige ſit Navn — dog meente hun, alt igien ſynkende hen i Søvnens Arme — tre Engle ere kun bekjendte af Navn: Michael, Gabriel og Raphael;

de Andres Navne vide vi ikke, og dog ere de Engle,
— til dem horer han! — Med tillukkede Vine
saae hun ham, staae ved sin Side med sølverne
Cherubvinger i herlig Straaleglands, og med et
yndigt Smil flumrede den henrykte Pige ind.

Hofraaden glædede sig ogsaa. Globroffen havde
for det meste modtaget Ridestilflagene, saa at
ikke mange af Complimenterne vare trængte igjen;
nem; men han havde mesterligen benyttet dette
Tilfælde. Han lod som var han bleven dødelig
gen fornærmet, og skrev til Landraaden en Billet,
hvori han tilføiede ham og hans Huus den ufor-
sonligste Hævn, naar denne ikke gav ham fuld-
kommen Geresopreisning, der ene og alene bestod
i Albertines Haand. Kun det bestemte Lovte
om denne, kunde svække Rygtet om den ham til-
føiede Tort, som vist inden faa Dage vilde ud-
brede sig til Residentsstaden.

Landraaden havde strax egenhændigen svaret
ham, lovet ham uigjenkaldelig sin Datter, under tu-
sinde Undskyldninger over det Foresaldne, og yttrede
tilsidst det bestebne Ønske om en eller anden Ud-
mærkelse, for Exempel en lille Guldnøgle, eller
noget Sligt, blot for at kunne indtræde med til-
børlig Anstand i hans Excellence Hr. Overkloffen-
mesterens Familie. Hofraaden havde altsaa op-

naaet sit Diemed, lagde et nyt Spanstflueplaster bag hvert Dre, tog sin Paryk af sit skalbede Hoved, vaskede dette med vellugtendeolie, og lagde sig i Forudsølelsen af den nu begyndende Brudgomsstand, og hoist henrykt over den snare Besiddelse af en af de rigeste, skønneste og elskværdigste Piger i hele Landet, til Sengs.

Papa Landraaden endeligen, tælte denne Aften til de mærkværdigste i sit Liv, og begav sig endeligen med umiskjendelig Selvtilfredshed til Bethlehem, som han paa en vittig Maade kaldte sit Sovecabinet. Paa det sidste, der stod i hans Billet, havde Hofraaden ladet ham svare mundtlig, at dette Dnkes Opfyldelse skulde være hans første Sorg naar han kom til Hovedstaden. Udsaa — den toffede Historie bag Hækken forglemt og tilgivet; Datteren indlemmet i en af Landets meest glimrende Familier, og inden en kort Tid havde han en Guldnøgle bag til, eller et smukt Baand fortil — alle hans hemmeligste, hele Aar med heed Længsel nærede Dncker, bleve opfyldte i een Time. Hvad kunde han forlange mere! Han gjød endnu et Glas koldt Vand oven paa den Viinlava, der gjennemstrømmede hans Aarer, og sov ind.

God Nat!

Vel Eder, vel os Alle, at Fremtidens Slør
ikke kan giennefskues af den Dodeliges Dø.

6.

Dumme Undskyldninger.

Eine vaagnebe sigdig op næste Morgen; hun
havde jo denne Nat kun sovet fra Klokken eet af,
og forrige Nat slet intet, og det er ikke saadan en
ringe Ting, for en saadan ung, livsfro Pige, hvem
Søvnen ofte er uundværligere end den kjære Spi-
sen og Drikken. Den første Tanke var ham, den
anden Frygten for den hæslige Hofraad; dog, hun
regnede som Onklen; efter Optrinnet bag Hællen,
kunde der ikke mere være nogen Tale om en For-
bindelse imellem begge Familier.

Hun blev bestyrket i sin Mening, thi Hof-
raaden var alt reist bort tidlig om Morgen. Sol-
lene i Huset skjældte ham for en affkyelig Gnier,
ikke en Halvskilling i Drikkepenge havde han givet
dem; men — at dog de Fornemme stedsse vise den
ybre Anstand imod hverandre, tænkte Eine — men
med Faderen havde han først spist Frokost, og
Begge havde, sandsynligviis for Folkenes Skyld,
taget Afsked fra hinanden som de bedste Venner.

Stakkels forraadte Pige!

Ved denne Trokost, havde Faderen fortalt sin
 nu bestemte Svigersøn, under Taushedens Segl,
 at Line endnu var for ung, til at have kunnet
 fatte en bestemt Tilboielighed til at give sig; at
 hun antog denne Mangel paa Tilboielighed, for en
 bestemt Modbydelighed for hans høistærede Person;
 at efter som han, Faderen, kjendte Pigen, ingen
 BOLD eller Trudsel kunde udrette noget hos hende,
 i Særdeleshed her i hans Huus, hvor hendes gamle
 Onkel, en egensindig Grillensfanger; der elskede Pi-
 gen med sand Ubejærlighed, understøttede hendes
 Egensindighed med Raad og Daad; at det derfor
 var det Bedste, Hofraaden bortffjernede sig igjen,
 uden at forlange Lines eget Jaord; Sagen selv
 — Hofraadens Forbindelse med hans Datter —
 var uigjenkaldelig; Line skulde længer hen tage
 til Tante Sandhofen i Hovedstaden, der, i
 Midten af en ganske anden Omgivning, lod alting
 sig meget bedre gjøre, og paa denne Wei kunde man
 vente sig det lykkeligste Udfald, som her stedse vilde
 flaae dem feil.

Faderen, hvem Line fandt i Haugen, var
 Venligheden selv, om Optrinnet denne Nat, om
 Hofraaden, talde han ikke et Ord; det var, som
 Line havde ventet sig; hun selv vogtede sig vel,
 at bringe Samtalen paa dette. Hun aandede friere,

hun var, det indsaae hun nu ret tydeligt, for bestandig befriet fra den besværlige Brudgom ved Slobrokhistorien igaar Aftes.

Hun fløi af Glæde over denne Opdagelse til Onklen, denne rystede paa Hovedet; Frokosten idag Morges vilde ikke ret behage ham. — Jeg, — sagde han og knyttede Haanden, — jeg havde igaar i Hofraadens Sted, strax paa Diebliffet redet min Vei, havde idag morges udfordret din Fader, og havde duelleret med ham paa Grændsen. Saaledes handler — saaledes maa en Adelsmand eller en Mand af Vre handle, og det vilde have været mig en Fornøielse, oven ikjøbet at give din Fader af mit bedste svenske Lissakruidt, der naaer paa 200 Fods Distance.

Lise holdt sig ved den Tanke, at see sin Fader paa Kamppladsen, begge Hænder for Dinene, meente, at det var den eneste kloge Streg af Hofraaden, at han ikke havde udfordret Faderen, og sagde, at de Begge sandsynligviis igjen havde forsonet sig ved Frokosten. Hun bad Onklen nu ogsaa at være ret munter og glad igjen, og — hun stammede en Smule, blev rød og slog Dinene ned — og — og fortæl — De bleve igaar forstyrrede i Haugen ved den ælle Hofraad — fortælle hende — om Prindsen —

Det er ingen Prinds, — afbrød Gottlieb hende hæftig, — det er en Spiller, en Landsstryger, en affæhelig liberlig —

Uncle — raabte Line, og hendes Blik flammede dunkelt, og over hendes Kinder gød sig en glødende Carmiin; thi den gamle Mand tilintetgjorde hendes Helligste, Troen paa ham.

Jeg har faaet alt at vide, — vedblev Gottlieb, uden at lade sig forstyrre af Lines opbrusende Uvillie, — alt — alt; han har været her, igjen i denne Nat; til Hest, han har sneget sig omkring i Landsbyen som en Tyv, tvende sadlede Heste har han haft med sig. Ved Haugedorren har han været, og har forsøgt, om han kunde komme ind. Hvad har han vel villet andet, end forføre, eller bortføre dig! Saaledes bær ingen Prinds sig ad. Derfor siger jeg dig, han er en Spiller, et elendigt, slet Menneske; jeg lurar paa ham iaften, og kommer han igjen, saa brænder jeg ham en Kugle for Panden med vestindisk Kanonkrudt, det er det fletteste i hele Verden, saa han skal glemme at vide.

Naar Deres vestindiske Kanonkrudt ikke naaer længere end Deres Wie, kjære Uncle, — svarede Line omfindtlig, men alvorligt, — saa træffer De ham vist ikke. Jeg har selv talt med ham.

Du har talt? — begyndte Fætter Gott-

lieb, og Ordet blev ham siddende paa Læberne af Forundring.

Han var, — vedblev Lise, og det gjorde hende ondt, saaledes at maatte hengive sin søde Hemmelighed, men hun var jo nødsaget til det, thi den gamle Uncle skred til det Yderste, naar han engang blev vreed, og han gjorde sig da ingen Samvittighed over, frygtede hun, at probere sine Krudtsorter paa hendes Engel uden Navn, — han er blot kommen, for at advare mig for Hofraaden. Han kaldte mig — ja jeg tør gjentage hans Ord, at De kan høre Gjenklangen af hans Character, han kaldte mig et englereent Skyldfrit Væsen, han sagde, at en eneste af Hofraadens mange hemmelige Forbrydelser rakte til, for at gøre ham denne min Haand for stedse uværdig — en Mand, der taler saaledes, kan, skulde jeg mene, ikke være saa skrækkelig slet, som De paastaar.

(Fortsættes.)

Pigen fra Hyllelunds-Møllen.

(Sluttet.)

Dette Brev her, til Braustadt, — begyndte nu den lille eftertænksumme Grevinde, — har jeg blot skrevet for et Syns Skyld, Braustadt ligger ved Grændsen, du maa der igjennem eller forbi; Baronessen hifset har jeg lært at kjende i Sommer; Brevet indeholder intet uden det Forslag, at, om hun ikke længer troer sig sikker der, hun da skal komme herhen til mig. Anholder man dig altsaa underveis, saa foreviis Brevet, og da man kjender vort Hofs Livree, saa vil man, i din graae med Guldbordter besatte Kappe, og med Brevet, haaber jeg, lade dig ubehindret passere. Vil man aabne Brevet, da afværg det ikke; men at du, naar man ikke opholder dig, ikke afgiver Brevet til Baronessen, forstaaer sig selv. Luk Vinduet op og bind denne Snor i Vinduesposten, at det kan see
Mai 1823.

ud, som om du har nedladt dig ved denne. Slut
Lysen og følg mig, jeg lukker dig ud og slaaer si-
den Skaaden for efter dig. Vær sagte, at Port-
neren ikke hører os. — Gaae nu med Gud! glem
mig ikke Hilsenen og Haarloffen.

Invaliden gjorde hvad der var ham befalet;
i Corridoren og Forsalen, paa Trappen og i den
store Gaard, brændte Lamperne mørke og skumle,
det hele Slot laae begravet i en dyb Søvn,
og det eenhaandede Rjærlighedsbud undslap lykke-
lig. Endnu ved Porten hvidskede Marie efter
den Glende: Hilsenen og Haarloffen! — Skod
Skaaden for igien, ankom useet i sit Værelse og
hoppede i den varmende Seng.

25.

Den følgende Morgen gryede neppe da Slots-
vægteren saa Snoren i det aabne Vindue i den
gule Stue, og da han havde hørt af Grevindens
Tolk, at den ved Meieriet Fundue var bleven ind-
sparteret der, fik han ond Mistanke; han vaagne-
de strax Portneren; denne ilede med ham i det om-
talte Kammer, og rigtig, Fuglen var udfloiet. Det
var endnu for tidligt at gjøre Anmeldelse om det
til Grevinden; men Fogden og Retten blev hentet,
og da disse fandt Sagen høist mistænkelig, men

den Bortflygtede igaar Aftes havde yttret for Id-
han, at han vilde til Residentsen; saa blev af
overordentlig Tjenesteiver, to Jilbud affendte i
denne Retning med Strikker og Knebler, for at
indhente Patronen og at føre ham bunden tilbage.
Lillykke laae Braustadt i den modsatte Retning;
jo længere altsaa Jilbudene reed, jo mere fjernede
de sig fra den Forsulgte, der marscherede løs paa
Braustadt.

Alle vare de smækkre Linier, hvorved Galgen-
fuglen havde nedladt sig, paaafaldende; dog meente
Livkudskjen Nicolai, at den Slags Gavtyve,
hvilket han havde hørt af troværdige Personer, holde
deres Aande, og kunne da gjøre sig saa lette, som
en Fier. Hans Paastand blev stadfæstet ved den
Omstændighed, at Snoren var en heel Etage for
kort; var det gaaet naturligt til, saa havde Kar-
len maattet brække Hals og Been; ikke engang et
Epor, ikke et Godtrin saae man i Blomsterra-
batterne tæt ved Muren. — Han staaer — brum-
mede Nicolai hen for sig, — i Pagt med Gan-
den selv; de to dumme Bengler kunne ride til Ver-
dens Ende, de indhente ham ikke; saadant et Helt-
vedesbest, det seer man jo tydeligt, har taget det

første det bedste Koftefæst imellem Benene, og flyver med det paa kryds og paa tværs gjennem Lufte.

Kammerpigen Susette gjenkjendte Snoren for den samme, som endnu igaar Aftes havde lagt hos Grevinden paa Sybordet, og den lille Sæ, som man fandt paa Bordet i det gule Værelse, var, det vilde hun besværges med ti forpørlige Gæder, af den naadige Grevindes eget Etui.

Sa, ja, ja, — sagde Nicolai, — og glædede sig, endelig engang at see sin gamle, ofte besvridte Tro paa Hæxkraftens hemmelige Magt, finde Indpas hos dem som havde spottet ham, — slige Historier kjende J endnu ikke; J have hundrede gange ubleet den gamle bumme Nicolai, nu, nu, der have J eengang saadan en lille Prøve af den sorte Konst. Allerede igaar Aftes, da Georgs to Forløbere sprang til Benstre ved Meieriet, da mærkede jeg strax, at det ikke var rigtigt. De Tingester gaar ellers gjennem Lykt og Lynt, Sort eller Hvidt, det er dem det samme, de mukker ikke — og igaar, de foer min Sjæl, saaledes til Benstre, at Drengen paa et Haar nær havde tabt Bilansen, og Johan, han var ordentlig som forgjort, var han ikke saa om over ham, som om han havde fundet en gammel Kammerat — nu, og med den naadige Grevinde selv, — var det da anderledes?

Ti, tyve, hundrede stakkels Døvlø have, naar de ere komne her, og bedet om en Lørepønge, faaet Spise, Drikke og Qvarteer, ja Penge til, men de maatte i Borgerstuen, der høre de jo ogsaa hen, — men han? — han maatte paa det gule Bærelse, — det er altsammen den sorte Kunst! spurgte kunns Chrestine, alt hvad han har fortalt hende, da hun bragte ham Maden. I Egypten har han været med Napoleon; og der ere Hærehistorierne ret hjemme; og i det forgiættede Land Canaan har han flagen sig omkring med Makkabæerne; i Bethlehem har han lagt i Qvarteer hos en Borgemeister; og Napoleon har han holdt saameget af, som han var Stormogul af hele Verden; og da hun beklagede ham, fordi han havde mistet Haanden, har han leet og sagt: o saadan en Ting voxer snart igjen hos mig, ligesom Aloen hos Krebsen! — Vas kun paa hvad der vil feile overalt i Slottet; thi ved den sorte Kunst gaaer det ikke tomhændet af. Wiisdomskræmmere og Hæremestere, det er altsammen een Familie!

Nicolaï havde Ket; Kjeldermesteren havde en Deficit af mere end hundrede Glasler; Sølvtjeneren savnede flere Glasler og Knive; af Linnedskabet vare nogle Servietter bortkomne; for Kornskriveren var, uagtet den skarpeste Strøgen ved Ud-

maalingen, forsvunden flere Skjepper; Kasseren sporede nogle smaa Mangler, og selv den ærlige Nicola i feilede Havre i Tøderkassen. Alt dette havde, efter enhvers stille Overbeviisning, Krebsen, den store Hummer med sin ene Klo, paa sin Samvittighed, og Marie maatte paalægge sig al Evang, for at tilbageholde Latteren, da Sufette nu fortalte hende om Pilegrimmens Flugt fra igaar, og om den mystiske Nicolais Formodninger. Og saa hun anerkjendte Sax og Snor for sin Eiendom, og studsede over Muligheben, hvorledes begge Dele var kommen ind i det gule Bærelse, som over noget ubegribeligt; men da Sufette, ved at paasætte hende Rejseskappen, savnede Lokken, og spurgte sit Herskab, der i dette Dieblis ikke med en Stavelse tænkte paa det, med beeltagende Beklagelse, hvorfor hun havde affkaaret det skjønne Haar, da kom Marie dog næsten ud af sin Fatning; hun blev ilbrød, lod som om hun ikke forstod Vigen, og da denne forvirret ved sin Herskerindes Forlegenhed, gjentog Spørgsmaalet, lod hun, som om hun nu hørte det første Ord, greb forundret i Haaret, og raabte endelig i det hun atter drog Aande: min Gud, hvem har gjort det!

Men Sufette gysede sammen, og hvidskede sagte: det er den sorte Kunst!

Marie befalede hende ikke at tale et Ord om det til noget Menneske; Susette lovede det ogsaa, men førend Marie med Rosalinde, den lille Gold og disses Moder, sadde i Vognen, vidste, under Taushedssegl, allerede Livkudsten Nicolai, og af denne hele Tjenerskabet det, men det forstaaer sig under Taushedssegl. Alle troede nu paa den sorte Kunst, og Nicolai saae paa hele Veien til Residentsen i Skjerne, om han ikke skulde kunne udfinde den store Hummer med den ene Klo.

26.

Mere taus, end paa denne Reise havde Marie aldrig været. Deels var det hende en egen Følelse, at see Rosalinde sidde saa glad og munter lige for sig, medens den, som var hende det Kjæreste i Verden, laae syg og med smertende Saar, i det lange Fjerne; deels plagedes hun af en ubeskrivelig Angst, siden Indvaliden igaar havde malet hende Slagsstykket, i hvis Forgrund hun ret levende havde seet sin Konrad for sig; deels ængstedes hun at den Ufsendte ikke skulde komme lykkelig frem, og endelig deels, gjorde hun sig de heftigste Bebreidelser over Haarloffen, som angreb hende des stærkere, jo mere grundet de vare.

Hun begrab sig ikke selv. Der laae hende noget Uqvindeligt, noget Urigtigt i det, som gjorde hende sit eget Selv forhadet.

At give et vildfremmed Menneſke ſit Haar, ſom han ved den forſte den bedſte Soldat, ſkulde overbringe til en Lieutenant i Feldten, tilligeme den venlig Hiſſen! — Uforſeglet, blot indviklet i en Smule Papir! Ved hele Armeen maatte denne Hiſtorie gjøre hendes Navn, hendes Forhold til Konrad, alt, alt bekjendt! — og alt dette var kun i det lykkeligſte Tilfælde! Men hvorledes, om Menneſket ikke kom over Grændſen? om han blev opfanget, naar man anſaae ham for Spion, og truede ham paa Livet? naar han, for at redde ſig fra Strikken, bekjendtgjorde ſin hemmelige Sendelſe fra Kyſtens Niece, fra Grevinde Myſoſtini von Maileben, til Lieutenanten i den fiendtlige Armee, og til Bekræftelſe paa ſit Udfagn, foreviſte Haarlokken? om hun blev fordret for Retten, og maatte anerkjende Lokken der feilede i hendes Haar, og om hvis Forſvinden Suſette vidſte, for ſin? om — hun kunde, hun turde ikke tænke videre; hun glødede, trods den kjølige October, over hele Legemet, og hendes Anſigt brændte rødere end den ſkarlagens Phlomis (Phlomis Leonurus) der veiede paa hendes bævende Barm.

Ogsaa da Præsidentinden med Lolo vare stegne af, og Rosalinde sad alene med hende, blev hendes Mund som tilsluttet. Rosalinde begyndte om Veiret og om Reisen, om Ludvig og Konrad, om den underlige Gæst i det gule Værelse; men da Marie taug til det Første, og ved Taler om det Sidste, endog faldt hende i Ordet med et — Lad mig være, — og forsikkrede, at hun allerede imorges havde hørt meer end formeget om den hele dumme Historie, og tillige gjorde et smerteligt, bittert Ansigt, som om det havde en ikke ret god Sammenhæng med den gaadefulde Vandrer, da taug Rosalinde, og var i Stilhed næsten paa den halve Wei, tilligemed de Dvrige at tro en Smule paa den sorte Konst; thi Marie var som ombannet, og det Tilfælde, at hun ikke gjerne hørte tale om Konrad, var endnu ikke forekommet.

Marie kunde ikke blive Herre over sig selv; hun saae vaagen og drømmende intet andet end den syge Ludvig paa elendigt Lazaretsstraa; hendes Konrad med det bloddryppende Baffenbart, omringet af et heelt sientligt Kavallerieregiment; hendes Haarlok paa alle Bagter, hendes Navn brændemærket af den ringeste Synknægt og hendes Kjærlighedsbud i Galgen. Kun Loffen, kun Brevet, kun den guldbortede graa Livreemantel skulde hun ikke

have givet ham med. Hun slog, glemmende sig selv, paa sin Pande, og da Rosalinde spurgte, hvad der feilede hende, svarede hun fortræden indtil Graad: intet.

27.

Hun var neppe sex Dage i Residensen, da der blev hende en Assessor fra General-Krigs-Retten meldt, der kom fra Præsidenten i samme Ret, og bad om Tilladelse at turde opvarte hende.

Fra General-Krigs-Retten til mig? — spurgte Marie med bankende Hjerte, og forskrækkedes; som et Lyn traf den Anelse hende, at dette Besøg gjaldt den eenhaandede Flygtning.

Efter erholdt Tilladelse indtraadte Assessoren; en Ordonanz fulgte ham, med den guldbortede graa Mantel over Armen. Ordonanzen lagde det skrækelige corpus delicti over en Stoleryg, gjorde omring, og traadte af.

Assessoren overgav Grevinden en høflig Skrivelse fra Præsidenten, i hvilken denne bad, at give Overbringeren behagelig Underretning, over de Anliggender han havde at foredrage hende. Tillige fremtog Assessoren et brækket Brev af sin Brevtaske og aabnede det. Marie gjenkjendte sin Billet til Baronesse Friedburg.

Præsidentens Brev rystede i Mariæ Haand. Hun kunde ikke standse den heftige Skjelven i alle Lemmer. Hendes Haarlok, — hendes Navn, — hendes Kjærlighed til Konrad — Alting var forraadt, og den Ulykkelige i Vold og Fjern — hendes Udsagn skulde hjælpe at fordomme det tro Menneske, der hjalp at forsvare Konrads Liv! —

Deres Durchlaughtighed erkjender denne Skrivelse for Deres? — spurgte Assessoren beskedent, og viste paa Mariæ Brev til Baronesse Friedburg.

Ja, — hvibskede Marie neppe hørligt.

Og denne Mantel for et Stykke af Deres Livree?

Ja, — sagde Marie, og havde neppe mere Lust i det næsten sprængte Bryst.

Forbryderen, — begynte Assessoren, — der har haft begge Dele hos sig, og er bleven opfanget kort for Braustadt, har høit og dyrt forsikket, ikke at kjende Deres Durchlaughtighed, aldrig at have seet Høisifamme; hvad hedder Mennesket, om jeg underdanigst tør spørge?

Efter Navnet har jeg ikke spurgt ham, sandelig ikke! — svarede Marie.

Hun fortalte nu, paa ret forstokket Inquisitmaade, efter Assessorens Bøn, at sige ham, hvortil

des hun var kommen til at give Mantel og Brev til et aldeles fremmed Menneſke, blot hvad Affefforen behøvede at vide, nemlig: at hun havde optaget den arme Hjelpeløſe, havde ladet ham pleie en Nat i Maileben, givet ham, da han paa den raa Efteraarſtid var blottet, en Mantel, og da han havde ſagt, — hun fik jo længere hun talede, ſtedſe mere Beſindelſe igjen, og glædede ſig over den, i hendes Helvedsangeſt tilſpringende lille Løgndjævel, — og da han havde ſagt han var fra Brauſtadt, og gik derhen, gav jeg ham et Brev med til en derværende Bekjendter, Baroneſſe Friedburg. — Er der da ellers intet fundet hos ham? — lagde hun til med tilbageholdt Aandedræt.

Hvad mener Deres Durchlauchtighed man ellers ſkulde have fundet hos ham? — ſpurgte Affefforen med ſpændt Inquiſitionsøren.

De kaldte ham en Forbryder, — ſvarede Marie, og tvang ſig at modsætte den lurende Affeffors Forſkerblik, den muligſte Troſkyldighed, — jeg troede derfor, at han havde haft Mordindſtrumenter, fordægtige Breve eller ſligt hos ſig.

Aldeles ikke, Deres Durchlauchtighed, — ſvarede Affefforen, og Marie var det, ſom om han med diſſe Ord loſtede to tusinde Mølleſtene fra hendes Hjerte, — diſſe to Stykker undtagen har man ikke

fundet det Mindste hos ham. Har Deres Durchlauchtighed maaskee ellers givet ham noget? —

Ak! kun en Smaating, et Par Gylden paa Beien, — svarede Marie, og forhørte nu egentlig Assessoren.

Ikke en Skilling, — forsikkrede denne. — Slige Mennesker, det kender man nok; slige milde Gaver blive sædvanligt i det nærmeste Bertshuus.

Men de kaldte ham en Forbryder; hvad har han da gjort? — inquirerede Marie.

Gjort egentlig endnu intet, — svarede Assessoren, og kom synlig i Forlegenhed ved dette Spørgsmaal; Marie mærkede dette, og hun blev modig. — Egentlig har han endnu intet gjort; men idetmindste har han gjort sig mistænkelig for et Spioneri, og det kan koste ham Halsen. Han lyver; han har af Deres Durchlauchtigheds egen høie Haand en Skrivelse og et Stykke af Deres Livree. Begge Dele har Deres Durchlauchtighed selv givet ham og han fornægter Høifsamme; to Gensdarmere til Fods anholde ham, og han vægger sig som en Løve, slaaer omkring sig, griber den ene med den Høire, den anden med den Venstre, og sløder med Kæmpekraft begge de arme Djævløse voldsomt med Hovederne mod hinanden, at om ikke to Husarer vare komne til —

Hr. Assessor, — afbrød Marie Storinguis-
støren triumpherende, — det er ikke muligt; den
jeg gav Mantelen og Brevet og de — — og gav
Brevet havde kun een Haand; den Høire havde
han mistet ved — — jeg veed ikke mere hvor.

Kun een Haand? — gjentog Assessoren over-
rasket, — saa har den Arresterede dog til Slut-
ningen Ret.

Hvorledes Ret? — spurgte Marie spændt,
og jublede i Stilhed, thi hun anede allerede Sam-
menhængen.

Den Anholdte, — svarede Assessoren, — har
udsagt for Retten i Braustadt, at en Fremmed
med een Haand, havde tilstillet ham Brevet og
istedet for Betaling som Bud, givet ham Mantel-
len, med den Betingelse, sikkert at overlevere Bre-
vet til Baronesse Friedburg.

Hvorfor har De da ikke sagt mig det strax? —
spurgte Marie spids, og satte sig nu paa Triumph-
hesten; — De havde ganske kunnet spare Dem
Deres Kriminalforhør. At jeg forærer en stakkels
Invalid en Mantel, og at jeg, da han siger, at
han har hjemme i Braustadt, gav ham et Brev
med derhen, det vil Deres Hr. Præsident og den
hele General-Krigsret, som jeg haaber, ikke afværge
mig; har Mennesket underveis gjort sig en anden

Reiseplan, og af alt for stor Samvittighed, giver en Tredie Mantelen, for at bringe Brevet, som hans Fyrstes Niece gav ham, til sin rigtige Bestemmelse; saa kan ingen kræve ham til Ansvar herfor; og naar den Opfangne intet videre har gjort, end at modtage Brevet til Befordring og Mantelen til Løn for det: saa indseer jeg ikke, hvorledes De, som Bisidder i Retten, der kun dømmer efter den noieste Undersøgelse, derfor strax kan stemple ham til Forbrynder. — Men tager De mit Udsagn om hiin eenhaandede Brevdrager i Tvivl: saa forhør mine samtlige Tjenestefolk, som jeg medbragte fra Maileben, som alle have seet ham med deres egne Øine, og De vil —

Jeg beider underdanigst — svarede Assessoren, over al Maade spaggjort ved den Opbragtes skarpe Tone, og bukkede sig, ved at antræde Tilbagemarschen, tregange næsten til Jorden.

Min Hilsen til Deres Hr. Præsident, — raabte Marie spids efter ham, — og Mantelen der, hvad skal den her? besørg den ufortøvet til sin nuværende Eier.

Hun gjorde en stolt foraffledende Bevægelse med Haanden, Assessoren tog den forbandede Mantel i sin Hjerteangest strax selv med sig, og Ma-

rie takkede, da hun var alene, sin Skaber, at denne Storm lykkelig var afslagen.

Formodentlig var den snu Invalid passeret Grændsen ubehindret og havde bragt den arme Greve den fornødne Hjælp; men kort før Grændsen skilt sig ved Mantelen, for i Nabolandet, hvor dette Liv-
reestykke kunde foraarsage ham Vidtløftigheder, at kunne fremkomme mere ubemærket.

28.

Paa denne Tid foresaldt Folkeslaget ved Leipzig. Een af de nærmeste Million Følger, af denne uhyre, gennem flere tusinde Menneskers Hjerteblod tilkæmpede Frihed, var, at Landet, hvori Marie og Rosalinde levede, med flere andre, overgik til de Forbundnes Sag.

Saa Dage efter at dette var bleven bekjendt, gjort i Niesedentsen, styrtede en Aften, da just Rosalinde sad hos Marie, og begge i fortrolig Samtale nød deres Theetime ved Kaminen, den gamle Overkammerherre aandeløs ind, kastede sig for Mariæ Fodder og raabte den ene Gang efter den anden: De, mit Livs Engel! De, min Sønns Skjtsaand! Den reneeste Faderlykke — De — De Grevinde — De skjenkede mig den igjen.

Min Ludvig, min gode kjære Ludvig! uden Dødes Hjælp var han død!

Ludvig død? — skreg Rosalinde, glemmende sig selv, og sank med et Skrig, som gjennemtrængte den Gamles Sjæl til det Inderste, afmægtig tilbage i Sophaen. Marie vilde springe hende til Hjælp, men den gamle Overkammerherre sagde med komisk Godmodighed — lad De Pigen falde i Afmægt, lad hende ligge! det klæder Pigen godt, en Afmægt for min Drengs Skyld. Det er den førstegang, hun behager mig. — Imidlertid kom Rosalinde efter faa Sekunder til sig selv igjen i Maries Arme, og det første Spørgsmaal hun gjorde, endnu i dunkel Halvubevidsthed, uden at frygte Faderen der var stemt imod hende, var, om hun havde hørt ret, om det var sandt, at Ludvig var død?

Han vilde have været det, — faldt den meer end lykkelige Fader ind, — om ikke hans Ven, denne Konrad, den unge Slægtning af Hr. Arnold i Hyllelundsollen, med en Bravour uden Exempel havde udbugget ham af Fiendens Overmagt; han var det, om ikke denne Seraph her, i en Forsatning, hvor neppe det Rødtørstige blev ham rækket, havde aabnet Overflødighedshornet for

ham. Durchlaughtige Grevinde, hvortledes skal jeg takke Dem, og hvilken Gader er istand til at afbetale en sliq Gjeld!

Rosalinde erfoer nu af den Gamle, som det gottede, at kunne tale om sin Son, dennes militairiske Løbebane, Konrads Heltedaaed, Mariæ ædelmodige Understøttelse, og den Forsikkring, at Ludvigs Liv var uden Fare, og at han havde ifinde, efter fuldkommen Helbredelse, at ile efter den til Rhinen marscherende Armee.

Nu forklarede hun sig Mariæ besynderlige Opførsel i den senere Tid. Medens denne næsten blev tynget til Jorden ved Hemmelighedens Byrde, som hun alene bar; medens denne med ingen kunde dele sin Angest, sine Smerter; medens denne med fulde Hænder gav, for saameget muligt at befrie Benindens Elskede for alle Undværelser, og lette hans Forsætning efter Evne, beskyldte Rosalinde den stille Korsdragerinde, hendes Kjærligheds velgjørende Gee, for Kulde, for Luner, for Ufordragelighed, for Stivindighed — og med enhver af disse ganske ugrundede Bebreidelser havde hun gjort den Edle Uret, Dndt. —

Men gaaer det ikke ofte saaledes i Verden? Blot fordi vi ikke tage os Tid, at prøve roligt, men domme frist væk, uden først at undersøge det

store Hovedspørgsmaal, om vi ikke bedrage os, og om alting ogsaa er saaledes, som det synes os at være! —

Rosalinde folte sin Beskæmmelse, hun støi til Mariæ Bryst og omslynge de grædende den Herlige.

Men Overkammerherren, der nu erfoer, med hvilke Besværligheder Marie havde havt at kæmpe, for at lade hans arme Ludvig tilkomme den saa uundværlige Hjælp, havde svoret Krop og Skind, at Marie elskede hans Ludvig indtil Fortvivlelse; thi stærkere Beviis paa det — var jo ikke muligt.

Siig mig — begyndte han fortrolig til Rosalinde, da Marie just blev kaldet til Fyrstinden, — siig mig, men imellem os, hvormed jeg kan gjøre Grevinden en velbehagelig Tjeneste, men en ret eclatant; jeg har allerede næsten tænkt mit Hoved istykker, men jeg finder intet. Grevinden, du kjære Gud, hun er jo den Rigeste i hele Landet, hvad kan man give hende, som kan glæde hende! hun har jo alting!

Konerne og Pigerne glæde sig i Almindelighed naar det gjælder, at vise en Handsnærværelse, som ofte grændser til det Umulige. Rosalinde

gav et nyt Exempel paa denne Erfaringsætning. Hun var i et Nu færdig med en Plan, der lig-
nebe en Kleinsmeds Mesterstykke, en sirlig Hoved-
nagle, der passede i flere Laase, og opluktede dem
alle.

Jeg vidste nok noget, — begyndte Rosalinde
med ubeskrivelig Enuhed — kun veed jeg ikke, om
Deres Excellence kan udvirke dette, men det gjør
bestemt Grevinden usigelig lykkelig, det er hende
sikkert den kjæreste Gave, og det koster ikke en
Skilling.

Den kjæreste Gave, og — ikke en Skilling!
— gjentog Overkammerherren, — lad dog høre!
der er jeg dog begjærlig.

Det unge Menneske, denne Konrad, har,
som Deres Son skriver, reddet hans Liv, ved at
vove sit eget?

Ja, — svarede den Gamle, og hans Mine
gnistrede af Glæde, at han kunde besvare dette med
Ja, at han endnu kunde tælle sin Genbaarne blandt
de Levende.

Sikkert — vedblev Rosalinde — vil De
føle Dem det unge Menneske meget forpligtet, og
paa alle Maader søge at afbetale ham Deres Tak.

Min halve Formue skal han have, — freg
den Gamle.

Et saa ridderligt Menneske, er Eren helligere end Guld, — svarede Rosalinde; — Guld er forgjængeligt, men et hoiprist Navns Ere lever saalænge Historien lever; gjør Konrad, — han har sikkert fortjent det, — gjør ham til Friherre; deri vil han finde den skjønneste Lon for sin ædle Daad! Marie er overordentlig lykkelig, og tilslige erklærer vi vore ny Medforbundne, ved denne Standsophøielse, stiltiende, at vi ikke i mindste Maade misbillige det unge Menneskes Beslutning, at gaae tidligere over til dem, end vi kunde erklære os.

Overkammerherren stirrede længe med stumme Bifaldssmil paa Rosalinde for hendes diplomatiske Snedighed. — Tre Glæder i eet Smæk! — sagde han, og deeltog med Velbehag i hendes Betragtning, — og det Hæle koster ikke en Skilling.

Hun havde ikke kunnet foreslaae ham noget mere velkomment, og han behøvede kun at lægge sit Ønske: paa en værdig Maade at kunne bevise det unge Menneske sin Taknemmelighed, for Eyrstens Tødder, og som Tilgiwt tilføie, det ham af Rosalinde bibragte Indfald med de Allierede; saa var han vis paa allernaadigst Bønshøielse. — Men — begyndte han, — hvad byder Grevinden sig om, enten det unge Menneske bliver baronise-

rat eller ikke? Hun er, skulde jeg troe, den Eneste ved hele Hoffet, som tænker anderledes om de høiere Stænder; men vi Alle, og jeg undskylder det gjerne — hendes tidligere Opdragelse — kjære Gud, den baroque Idee, at lade Pigen opdrage i Hylleslundsmøllen, — hun kan ikke for det. Vi talende endnu for et Par Dage tilfældig over det Kapitel hos Fyrstinden. — De kjender hendes iblandt forskruede Ideer over det Punkt — hun meente Adelen stammede fra Næverettens Tider, og skulde egentlig have ophørt med denne. Jeg forsøgte imidlertid den arvelige Adels ældgamle Forrettigheder og Nødvendigheden af denne første Stand, beraabte mig paa den lignende Indretning der fandt Sted i den hele civiliserede Verden, og sammenlignede, sikkert ret passende, dette System med et Orgel, i hvilket Piberne ikke heller alle kunde eller maatte være af een Længde, da Instrumentet ellers ikke ville være istand til at frembringe en ordentlig Melodie; de smaae Piber, meente jeg, vare Bønderne, de maatte steds og evig gjøre Pip, Pip, og de ganske store, der kun sjelden brummede, men, naar de engang talde, overtonede det Hele, betydede Pårerne, Magnaterne, de Store; da svarede hun, — De kjender hendes Bitterhed, naar hun bliver smfindtlig, — at mit Billede var meget ulyk-

keligt valgt; de store Piber behøvede den mest Binde og bleve traadte med Fodderne — saaledes svarede hun og vendte mig Ryggen, og — hende skulde nu skee en Tjeneste naar det unge Menneske —?

Ganske bestemt, — forsikrede den Enn. — Deres Excellence veed, at det er den gamle Herr Arnolds Neveu; for den gamle Mands Skyld gjør hun meget af det unge Menneske; han vil sikkert efter fuldendt Feldtog, komme her hen, han vil blive forestilt Hoffet, vil nærme sig Grevinden, hun vil for gammelt Bekiendskab og for den gamle Hr. Arnolds Skyld, med Velvillighed nærme sig til ham, Alle ville spørge, hvem han er, og da klinger det dog langt bedre, naar det hedder: det er Grevindens Legebroder, Friherre von Arnold, end naar Folk ved at trække paa Skulderen sige: det er Monsieur Konrad fra Hyllelunds møllen! Tro mig Deres Excellence, jeg kjender Grevinden.

Skjont — afgjort Sela, — sagde Overkammerherren, nu fuldkommen overtydet ved Rosalindes Deduction, og høist glad, at komme for saa godt Kjøb af med sin Tak; han ilede paa staaende Fod til Fyrsten, der saameget villigere billigede det Andragne af de befojede Grunde, da der her kun behøvedes en Fornøjelse af en gammel Adels, da, som han sagde, Familien Arnold, havde været

den af de ældste i Landet, forhen havde hedt Arnhold, og kun i den sildigere Tid, formedelst uopsyldt Tilintetgjørelse af deres Formue, havde afslagt deres Stands Prædikat.

Med den næste Roureer til de Forbundnes store Hovedquarteer, afgik allerede Adelsdiplomet til Lieutenant, Friherre von Arnhold. Det traf den Overraskede, der imidlertid var avanceret til Ritmester, paa Marschen til Rhinen, og indeholdt den smigrende Forsikkring, at denne Standsophøielse, skulde ansees som et Beviis paa Anerkjendelsen af de af den Udmærkedes Families særdeles udviste Tjenester, og som et Tegn paa høieste Tilfredshed med sammes hidtil berømmelige Vaabendaa.

Men Rosalinde besiffrede Dokumentet anderledes, efter sin hemmelige Diplomatiik.

Maries eneste Ønske i Livet, at kunne lægge sin Haand i Konrads Høire, kunde efter den engang bestaaende Konvenienz, under hvilken de dog til Slutningen alle maatte føie sig, paa ingen anden Maade blive opfyldt, uden naar Konrad blev stillet hende lige i Henseende til Rang. En mere passende Leilighed, at løse dette Problem, der hidtil syntes uoploseligt, kunde ikke gives. Konrad, hendes Ludvigs Frelser vandt derved sin Marie til Ægtefælle; var denne Haand bortgivet, da var

en stor Steen ryddet af Veien der ellers var til Hinder for hendes Forbindelse med Ludvig. Hidtil ansaae Overkammerherren endnu stedsse Marie ved sig selv som sin Svigerdatter; men erklærede denne sig for Konrad, saa havde den gamle Herre ikke strax et andet Partie in petto for Ludvig, og søiede sig i sammes Dnske, at turde kalde Rosalinde sin, som hun haabede uden at giøre videre Omstændigheder. — Saaledes, saaledes havde Rosalindes lille Kabinetspolitik, med Hjertet som foredragende Raadgiver ved Siden, ret fiint indledet Sagen, og hun loe hemmeligt efter Ruzeren; thi Diplomet han medtog til Konrad, havde hun egentlig dicteret.

Saaledes gaaer det nok ofte i Verden! Bet den, naar de Stores Belønniger stedsse tilfalde saa Fortjenstfulde, som vores tapre, heltেমodige og i enhver Betragtning elskværdige Konrad var.

Den uventede æresfulde Udnævnelse af hans Fyrste var ham saameget mere værd, som den nærmede ham hans elskede Marie et stort Trin, var ham en Spore til høiere Daad, og daglig gav han det brave Regiment nye Beviser paa sin Uforsagthed, sit militairiske Snille og sin Foragt for Døden. I dette Hjerte, det saae, det følte enhver, slog et tro tydssk Ridderblod. Han gjorde de agtbare

Akner af det gamle Huus von Arnhold ingen Skam; han var en virkelig ædel tydsk Friherre.

Marie smilede venligt ved sig selv, da Onkelen fortalte hende den gamle Hr. Arnolds Neveys Baroniseren. Han spurgte hende om hun kjendte ham? — og om Jordens Store forstode sig paa Hjertets Sprog, saa havde Fyrsten af Mariæ Svar, at den unge Friherre von Arnhold havde været hendes Ungdoms troeste Ven, og af den Frimodighed med hvilket hun sagde dette, temmeligt kunnet udfinde, hvormange Klokker var slagen. Hun havde Barometer-Regningen ret godt i Hovedet, og calculerede meget rigtigt, at hun nu ikke havde nodig at bukke sig saa forstrækkelig dybt, for at række, den nu kun saa Grader dybere staaende friherrelige Monsieur Konrad sin Haand, og at denne kun behøvede at have sig lidet, for at naae hendes Fingerspidse; Overkammerherren, hørte hun af den af Superfinitet beskudne Rosalinde, havde først havt Planen til denne Begivenhed; hun takkede ham med en Hjertelighed, som i tredobbelt Hensigt ganske bragte den gamle Herre af sine Koncepter; først, fordi han mod Forventning saae, at Rosalinde havde havt Ret, og at Marie, trods hendes skarpe Indvendinger imod hans, sikkert ret godt byggede Orgelsystem, ikke var ligegyldig mod

Rang og Værdighed, for det andet, fordi han tog hendes dybt rorte Tak for den aabenbare Forræder af hendes Kjærlighed, til den, ved Konrad reddede Ludvig; og endelig for det tredje, fordi han lærte at kjende Rosalinde, som han hidtil havde overseet, som han havde holdt for ubetydende, fra den allerintriganteste Side. Rosalinde var, det vidste han, Mariés fortroligste Veninde. Planen til Konrads Baroniseren var udsprungen i Rosalindes lille Hoved. Hun kunde gjøre sig til Kjæledægge hos Marie, og som Sandhed fortælle hende, at det havde været hende, fra hvem hiin Standsophoielse udgik: men i dets Sted siger Rosalinde det er Overkammerherren, og fornægter sig Takken af den ved Hoffet næsten almægtige Grevinde. — Hvad er nu det atter? — spurgte han sig eftertænken, og lagde begge Pegefingrene paa Panden. — Noget er der under, men hvad, hvad? — Nei, og om man bliver tusinde Aar gammel, ved Hoffet faaer man aldrig udfunderet! — Han brød sit Hoved forgjæves; thi at Rosalinde med Hensigt undveeg ethvert Skin af Andeel i hele Sagen, fordi hun nok felte, at den ædle Konrad og hendes himmelske Marie, vilde lægge mindre Værd paa hiint Diplom, som jo dog var Broen over det erbarmelige Konvenients Forhold,

i det bedre Land af deres tilkommende Lykke, naar de vidste, at det kom fra hendes svage Haand, — det kunde rigtignok den gode Overkammerherre, ved al sin Fortrolighed med Hofverdenens Intrigue ikke vide.

29.

Rosalinde benyttede strax de nu atter aabne Veie for at skrive til sin Ludvig, og at besvare hans fra Prag hemmelig erholdte Brev, og Marie vedlagde disse, ligeledes hemmelig afgaaende Linier, en lille Seddel, blot med en venlig Hilsen, og med det Omspørgen, om det bevidste tro Gud, som hun i Overilelsen endnu havde medgivet Noget til Nogen, havde befordret dette Noget videre, og hvorledes han havde besørget dette.

Hun haabede, at han havde givet Greven Haarloffen, og at denne ved en sikker Feilighed havde sendt Konrad den, paa en til Sagen passende Maade.

Men Invaliden havde, som Greven, der nu først erfoer noget om det hemmelige Rærlighedsregn, meldte, udført den ham givne Kommission uden at tage en Erebie med, paa en, efter hans Måneer ret discret Maade: han havde nemlig sendt den ham anbetroede Helligdom i det Papir, i hvilket

Marie havde overgivet ham det, og forseglet det med en af de Dufater, hun havde foræret ham, paa hvilken den Omskrift stod:

Altting med Gud og Tiden; 1654. *)
med den Udskrift:

”Dette at overleveres til den kjære Hr. Konrad, Lieutenant i vort brave Regiment.”
og denne uden Siffre læselige Depeche, havde han medgivet en Helbredet af Eskadronen, der tog tilbage til Armeen, idet han lagde ham det paa Sjælen: ikke at overlevere det til nogen anden, end til Hr. Lieutenant Arnold egenhændig, der, som han i Stilhed meente ved sig selv, nok kjendte Haa-
ret, og nok vilde vide hvad Sagen havde at betyde, om det endog ikke strax skulde være ham klart, hvorledes Overbringeren var kommen til det. Men Konrads Familienavn og Regimentets Navn var med Hensigt ikke skreven ved, paa det, om hans Kjærlighedsbud skulde falde i fiendtlige Hænder, eller tilfældig skulde tabe Løkken, ingen kunde vide, hvem denne stumme og dog saa talende Amindeelse af tro Kjærlighed var bestemt. — ”Hvad der egent-

*) Disse nu meget sjældne Dufater lod den skønne sachsiske Hertuginde Erdmuthe Sophie præge, som blev formælet med Markgreven Christian Ernst til Brandenburg-Gulmbach.

lig har været i Papiret," — skrev Greven blandt andet videre, — "veed jeg i dette Dieblig endnu ikke; thi da jeg spurgte ham om det, svarede han ganske alvorligt:

"De veed jo, ethvert ærligt Soldaterblod
 "har Noget i Hjemmet, der er ham kjær og dyrebart, og dermed maa ikke drives Spøg: thi den
 "fromme Pige hjemme beder daglig til Gud hendes Herre i Himmelen, at han vil give den,
 "hun med tro Kjærlighed er hengiven, og sundt
 "Hjerte, og en stærk Arm, glad Taalmod i alle
 "Gjenvordigheder, ærefuld Seier og munter Tilbagekomst; for mig har ingen bedet, og mig
 "betyrmer intet Menneske sig om; derfor stoi og
 "saa Haanden tillige med Sablen i Sandet ved
 "Kulm. Skade for Haanden; de mere Knokler
 "ville snart følge."

I Øvrigt meldte Greven hende, at han, som han ogsaa havde skrevet Rosalinde, om faa Dage vilde tage til Armeen, og snart haabede, at kunne berette mere derfra.

Men alle Breve udebleve. I mange Maanedes neder kom ikke en Linie fra Ludvig og Konrad.

Til de tusinde Forbandelser, der fra alle Sider dengang udøstes over Feltpostvæsenets Uorden, leverede Marie og Rosalinde rundelig deres

Skjerv. Marie regnede endnu hemmeligt paa den tredivte Mai; den Dag havde hun forrige Aar faaet Brevet fra Konrad fra Florenz; paa denne Dag skrev han ogsaa sikkert nu igjen. Det var jo hendes Fødselsdag! Endnu havde hun kun nogle faa Uger til den, og jo nærmere hun kom Tiden, jo langsommere snege Dagene sig, jo ængstligere var det hende i det sorgfulde Bryst. Efter Aviserne, og de til Dnkelen indløbne Efterretninger, jagede de vigtigste Krigstildragelser gjennem den stormende Tid; Slagene, Affairerne, Fægtningerne ved Bar sur Aube, ved la Rothière, Rosnay, Sens, Jonvilliers, Nangis, la Fere, Laon, Rheims, Arcis sur Aube, vare overstaaede; de Forbundne rykkede stedse fremad — men hvad hjalp alt dette den arme Pige! Den neppe helbredede Ludvig, den vilde raske Konrad! hvor vare de? havde de maaskee kjøbt Berømmelsen om Heltebaad med deres Blod? Takke- og Seiersfestene i Residentsen, Illuminationerne — Ballerne — Marie og Rosalinde kunde ofte forgaae af hemmelig Kummer. De skulde være glade, og vidste ikke, om ikke alt dette kostede dem deres hele Livs Lykke.

Deres eneste Trost var, at de kunde klage hinanden deres Sorg, kunde meddele hinanden deres Smerte. Marie satte da steds Maalet paa sin

Taalmodighed til den trediste Mai; men hun talede kun om Vissheden, da at faae Brev fra Konrad, og i dette tillige Efterretning om Ludvig, for at give Rosalinde Mod. Jo nærmere hun kom denne Tid, jo mere mistede hun Haabet. Hvorfor skulde Konrad, der jo maatte kunne bedømme hendes umaadelige Angest, hvorfor skulde han just vente til den Tid? Han havde endnu ikke engang takket Onkelen for Friherre-Diplomet! Kunde hun da rolig give den Tanke Rum i det præssede Bryst, at han endnu var frisk, at han endnu levede? — og Ludvig, — han var allerede saa længe borte, og den arme Rosalinde havde endnu ikke et Ord fra ham! Skulde da Begges gjentagne Forsøg, at lade dem faae Eftertætninger om sig, alle være blevene frugtesløse?

Paa denne Tid vare i hele Lydsland alle Gudshuse hverdag stedse fyldte og Alles Blikke hævede sig til den Evige: thi kun han, den Almægtige, kunde hjælpe.

Det var Langfredag, da Marie og Rosalinde, nedboiede af Uvisshedens Tryngde over deres Elskedes Skjebne, bivaanede Gudstjenesten i Slotskirken og med inderlig Andagt hørte Herrens Tjener tale, der af Verdens Forsoners Martyrdom tog Anledning, at gaar over til Tidens Begiven-

heder, og med from Hellighed udlagde, hvorledes just i flige Dieblikke af den høieste Fare, den største Ulykke, den meest angribende Smerte, den sande Christen, ikke skulde vakle i sin Tillid til Gud, holde fast ved ham, og selv, naar Skjebnen paa-lagde det Haardeste, maatte bære det med ubhol-dende Taalmod.

Begge de stakkels Piger saae taufe paa hin-anden; det var som om Taleren vidste deres hem-melige Qual, og vilde forberede dem, at høre den skrækkelige Dødspost med Standhaftighed.

Maria! — vedblev den stedse ivrigere Taler, og Ordet slog den unge Grevinde som et Lyn i Hjertet, hun troede sig selv nævnet, — Maria saae sit Kjæreste i Livet, hendes eenbaarne Son, at lide for sine Dine, at lide en qvalfuld Død, I Modre, i min andægtige Forsamling, kun I for-maae at maale den uhyre Smerte, der sønderrev Marias Bryst i denne frygtelige Time; men den Gudhengivne leed taus. Over hendes Læber kom ingen lydelig Klage. Hun vidste jo, at dette Of-fer var uundgaaeligt; hun vidste jo, at hun, den Enkelte, ikke kunde komme i Betragtning af den Altskende, hvis Blik omfatter det Hele, Ver-dens Alt, Evigheden, — og hun vidste jo ogsaa,

at hun igjen vilde see den, der i dette Dieblis havde udaandet sit dyrebare Liv, her paa Korset, hiinsides, hvor ingen Gilemisse vil mørkne vore Dage.

Hvorfor skal jeg skjule for Eder, mine Venner og Veninder! at jeg med Hensigt paa denne Dag, som er helliget de alvorligste Betragtninger over Døden, fremstiller Eder den blide Korsdrager, indes kristelige Føielighed i Guds uudforskkelige Villie, til Monster for at styrke Eder ved det, for at erindre Eder hendes Exempel, naar Herren over Liv og Død, i disse afgjørende Dage, fordrer lige Dffer af Eder. Alle de Brave, som falde paa Krens fjerne Valplads, de kjøbe med deres Blod deres Fædrelands Almeenvæl. Tjertiden fordrer dette smertelige Dffer. Hvem det haarde Lod tilfalder, ikke at gjensee den med Længsel Ventede, — han vredes ikke med Gud! han knurre ikke mod det haarde Slag, der har ramt ham. — Maria taug, og ingen Klage undslap det knuste Hjerte. — Voi i stille Ydmyghed Eders Knæ for den Almægtige, og sku med glad Haab til Himmelen! Hiinsides Graven blomstrer den evige Freds Palmar!

30.

Han er død, — raabte Marie, da hun fra Slotskirken kom tilbage paa sit Værelse, og sank høitgrædende paa Sophaen. Han er død! — paa et helligt Sted, paa den Korsfæstedes Martyrdag, i min Frelseres Dødstime, af den Gudindviedes Mund, maatte jeg faae Efterretningen. Jeg skal forberede mig, at høre den standhaftig, den gysende Sorgepost, og — ikke engang klage skal jeg? — hellige Guds Moder! — nei — begjær ikke dette af mig! — lad mig i det mindste beholde mine Lærere, jeg har jo intet meer i Verden!

Og i den milde Foraarsluft af den stille Långfredag, tonede paa eengang alle Residentsklokkernes festlige Klang, og fra Voldene rundt om Staden tordnede Kanonerne, saa at Vinduerne paa Slottet rystede, og paa Slotstaarnet hvirvlede Pauker og Trompeter skraldede; og en Larmen, som af tusinde og tusinde Menneskestemmer, brusede nede paa den store Slotsplads og jublede op mod Himlen.

Marie fløi til Vinduet.

Min Gud, hvad er det? — raabte hun, og rev hastigt Vinduet op, og ad den brede Slotsgade bølgede Mennesker i tætte Grupper, jublede

og svingede med Hatten, og fra alle Vinduer i Gaden vaiede hvide Tørklæder, til Høire og Venstre, og hvo der havde Blomster, kastede Foraarets Første ned i den glade Tummel; fiereogtyve blæsende Postilloner stralbede vilbt blandt hinanden, og midt imellem dem red et ungt Menneske i en fremmed Majorsuniform, paa en stolt Hest, Heltebrystet prydet med en Orden; alle Skildvagter presenterede, Slotsvagten traadte i Gevær, men Gadedrengene løb i tusindevis foran, og skrege af fuld Hals: de Allierede i Paris! de Allierede i Paris! — og Alle, Alle raabte: Hurra, Hurra, Viktoria! — og i Alles Dine glinsende Menneskets saligste Taarer, Glædens Taarer.

Marie havde ikke Hre, ikke Die nok, for at fatte alt dette — Den unge kraftfulde Seiersherold, omringet af det meer end lykkelige Folks Glædesraserie — Det var Konrad — nei — hun bedrog sig ikke, — saa stærk, saa mandig, saa — hans Blik svævede omkring paa Slotsvinduerne — han saae ogsaa efter hendes — ja det var Konrad — han tilkastede hende den sødeste Hilsen, med det glædeste Haandkys. — det var virkelig Konrad — den tapre Friherre von Arnhold! Hun styrtede ned ad Trappen, ham imøde. Men at komme frem der, var jo ikke muligt.

Hun bad, hun tiggede; men inden hun kunde gjøre sig Bei gjennem den tæt sammenpræssede Menneskemasse, var Konrad, for hvem flere Dagter havde gjort Plads, kommen i den store Ridderhal, hvor Fyrsten ventede ham.

Marie tog nu hastigt en Omvei, ilede gjennem flere Gemakker, og traadte i Salen, da Konrad, affendt fra Paris, berettede Fyrsten og det om ham forsamlede Hofpersonale, hvorledes Schwarzenberg fra Coulommiers og den gamle Hr. Blücher fra la Ferte-sous-Jouarte, havde opereret mod Paris, for at angribe den overmødige Keiserstab, paa Sletten af St. Denis; hvorledes de havde fortsat Marchen paa begge Weiene af Ferte Gaucher og Montmirail, mod Meaux; hvorledes den tapre Brigade Horn, havde kastet de 10,000 Mand National-Garde, der vilde modsætte sig den schlesiske Hærs Fremtrængen, overende, hvorledes derpaa Skibsbroen blev flaaet ved Treport; hvorledes nu alle Korps, under bestandige Skjærmysler vare gangne over Meaux, Lagny og Soisson, mod Paris; og hvorledes den tapre York, havde jaget Mortier, i Skoven ved Clay.

Alle de der vare i Salen lyttede paa den Fortællendes Beretninger, der med omfattet Krigskundskab fortalte de Forbundnes Heltedaad, tro

og levende. Gengang, da Fyrsten afbrød ham, og med Diet hæftet paa Kortet, spurgte efter noget, saae Konrad sig omkring, som om han savnede Nogen i den fyldte Kreds; med den sødeste Henrykkelse i Brystet skjulede Marie sig bag en for hende Staaende: thi hun frygtede i pigeagtig Uengstlighed, det raske Menneſke vilde, naar han fik Die paa hende, glemme sig selv, og sætte hende i Forlegenhed for de Tilstedeværende. Bellyden af hans Stemme overstrømmede hendes Hjerter med ubeskrivelig Henrykkelse; hans ædle Skabning, hans kraftige Holding, hans Anstand — han var bleven skøn som et Billede: hun havde kunnet falde ham om Halsen — men her, for alle de Guld? — for ingen Priis.

Han detaillerede nu Angrebs-Planen af 30te Marz og fortalte med stigende Heflighed, hvorledes tidligt om Morgenens, paa Slaget 5, Fægtningen i Skoven ved Romainville havde aabnet Slaget ved Montmartre; — utallige Blinkere, — vedblev han, — styrtede frem under en rask Lobild, og Kanontordenen meldte Pariserne vor Ankomst for deres Porte. Rajewsky brak Klokken otte op i tre Kolonner ved Bondy; den preussiske Heltgarde stormede under morderiske Fægtninger Høiene af Belleville. Mellem Pantin og Romainville fleg

Kampen til den meest rasende Forbittrelse; Compans Skarer, med hvilke det var en Ære at sægte, forsvarede Pantin med en Fortvivlelse, som om Verdens Priis stod paa dens Besiddelse; men fremad, var Løsnat, og Pantin blev taget med Bajonetten. Den russiske Eugen von Württemberg vandt Pres-Saint-Gervais; det fjerde Armeekorps forcerede, ikke agtende den fiendtlige uhyre Kartætsild, Skoven ved Vincennes, og tog Charanton; og mod Middag kom Blücher, og bad sig og sin Hær til Gæst ved Blodmaaltidet. Paa alle Punkter begyndte nu Kampen. Tusinde og tusinde Ildsvælg brølede Død og Fordærvelse; den nede i Sletten for os liggende Keiserstad, som i sin stolte Gymbildning hidtil kaldte sig Verdens Stad, bævede for den længe tilbageholdte Hevns Torden. Med Bæven og Gysen saae den op paa det med Liig bedækkede Montmartre, paa hvilket den halve Forbødets fornærmede Folkeslag vare komne sammen, for at holde Dom over dem og deres Herre.

Meieriet Rouvroi og Landsbyen la Villette, vare endelig de sidste Punkter, for Parises Barrierer, som Fienden, just fordi de vare de sidste, forsvarede med frygtelig Haardnakkenhed; men Artilleriet af York og Kleist, med det sande Bælg-

Spørg: ultima ratio regium paa deres velbetjente Kanoner, talede det sidste Ord med de Rasende.

Begge Pladse vare tagne, da brøde Franskmændene, foran sig en ærefuld Død, bag sig en skjelsfuld Flugt i det ængstede Paris, stummende af Ræsenhed, endnu engang frem. Med fordoblet Forbittrelse styrtede de sig som gale Tigre, Fodfolk, Artillerie og Rytterie, alle imellem hinanden, blodtørstige ind paa os. Det var, som om Helvede havde udsluppen sin sidste Reserve. Men to Preussiske Husar-Regimenter, jagede med skræffeligt Hurra, den tro Sabel i den faste Næve, midt ind i den giftige Masse, sprængte dem fra hinanden, huggede alting ned for sig, og Beien til Verdens Stad var fri.

Da sendte Marmont en Parlementair fra Paris. De kaldte bade om en Aabensstilstand af en Time. Messelrode og Paar bleve sendte i Staden, for at forlange dens Overgivelse. Kapitulationen kom istand om Natten. Den følgende Morgen trak vi ind. Triumphtoget aabnedes af Rosat-Garden. De høie Monarker, omgivet af det hele Generalitet, bleve modtagne af mere end 100,000 Parisere, med Krands og med Vivatraab, og den tallose Krigshær, som i al Pragt, med flyvende Faner og klingende Spil defilerede forbi paa

de elysæiske Marker, opvakte hos de forblindede Franske, som havde troet Pognens Faders Bulletiner efter Ordet, en almindelig Studsen. — Den samme Aften blev jeg beordret at afreise, og jeg har skattet mig lykkelig, at være Overbringeren af denne glædelige Efterretning, hvis videre Details, jeg forbeholder mig at udfylde.

Majoren kunde ikke tale videre: thi han havde nu sinet Marie ved Siden af Rosalinde; han afbrød derfor saa kort som muligt, bukkede synligt forlegen for Marie, og tabte saaledes al Fatning, at han ikke hørte to Spørgsmaal, som Fyrsten gjorde til ham.

Da tog den hulde Fyrstinde, der ved Rosalinde, eller maaskee ved den gamle Arnold, vidste af Forholdet, Marie ved Haanden, forestillede hende, og spurgte med mild Smilen, om hun vel endnu kjendte sin tidligere Ungdomsbekjendte?

Velkommen Hr. Major! — hvidskede Englebarnet, purpurrod, og rakte endnu halvt Marie, og halvt Grevinde, den lille Hoire til den tro Elskede; denne drog med stumme Nærhedsblikke Svanehaanden til sin Mund, og trykkede det krusede Knebelbart i hendes bløde Haand. Han vilde tale, men den Mund, for hvis dristige Ord et halvt Regiment havde styrtet sig i Fare og Død, var

som laaset; ingen Stavelse kunde det ellers aldrig forlegne Menneske bringe over Læberne i dette salige Dieblig. Marie — ak! hun var i de to Aar bleven saa fjen, og Trykket af hendes nydelige Dunhaand — intet Menneske havde mærket Kjærlighedens stumme Tolk, men ham var det fareet som et elektrisk Slag gjennem alle Lemmer.

Fyrstinden vaagne ham af hans søde Henryttelse, med Spørgsmaalet om den unge Greves Befindende, og Daarerne kom Rosalinde i Minde, da Konrad forsikkrede, at han var fuldkommen helbredet indtruffen ved Armeen, og lykkeligt havde overstaaet Slaget ved Montmartre, var avanceret til Ritmester, og, da alle Fiendtligheder for Tiden vare forbi, havde havt i Sinde, at tage Permission, hvorfor han ogsaa ventede ham her med det første.

Overkammerherren kunde nu ikke holde sig længer, han glemte for et Dieblig Hofetiketten og faldt Majoren i Ryggen, omarmede ham med stormende Haft, fald sig da under Armen af den næsten Forfækkede, hen for ham, presenterede sig som den taknemmelige Fader af sin ved ham reddede Søn, og havde nu ganske taget Majoren i Beslag for sig, om ikke Fyrstinden havde afbrudt ham med den Yttring, at hun efter Tafllet vilde kjøre til Gasangen og gjerne saae, at Majoren fulgte hende derhen, da

han endnu maatte fortælle dem ret meget; men der var hun sikker for enhver Besværlig, thi til Fasan-
sen, havde ingen uden Familien Udgang.

Til Rosalindes store Forundring kom nu Overkammerherren hen mod hende, bød hende i sin Glæde Haanden, og sagde hemmeligt til hende: jeg har seet Deres Taarer, de ere faldne i god Jord.

Ved Taflet sad Konrad imellem Marie og Rosalinde, og fandt nu sin Utvungenhed og sin Dale saalebes igjen, at han fortalte den hele Kreds, der med Fornøielse hørte paa ham, om de store og de smaae Tildragelser i Feldttoget. Stedse bevogtet af en ufordragelig Tjenerstare, der sværmede op og ned bag Stolene, turde han ikke vove, det han ellers ofte havde gjort hos Onkel Arnold, hvor ingen Livreepost stod bag Stolen, at søge Mariess Haand og naar han havde funden den, at trykke den en Smule. Længslen at tale med hende alene, blev stedse større. Han gjorde i Stilhed Regning paa Fasanen. Til Lykke hjørte intet Menneske videre end Fyrstinden og de to Piger. Den Første havde meget at forhandle med Hofgartneren, der til anden Paaskedag, da Seiersfesten skulde festligholdes ved Hoffet og i hele Staden, skulde levere sit hele Blomsterforraad paa Taflet; Rosalinde, der nok kunde tænke sig, hvor overflødig en Tredie i lignende For-

fatning vilde være hende, og som endnu engang maatte gienngaae alle Konrads Fortællinger om Ludvig, for sig selv, besøgte de skønne brogede Duer, og den utallige Mængde Gul- og Sølvfasaner, og saaledes var da endelig Marie og Konrad alene. De fløi i hinandens Arme. Nogle Minuter kunde Begge ikke tale et Ord: thi Læbe mod Læbe, Die i Die, Hjerter ved Hjerter — hvad behøves i et slikt Dieblæk af himmelsk Henrykkelse det fattige Sprog! Er Gjenseen de Dodeliges Glæde i det lysere Hiinsides, hvo vil da nægte den kyndste Kjærlighed, Nydelsen af denne Salighed herneben! Begge havde længtes i lange Aar; vredes ikke paa den hulde Marie, om hun, nu ganske igjen Naturens Barn fra Hyllelunds møllen, med Lilliarmene omslynger den hun troede død, og i dette Henrykkelsens Moment, glemte de overhofmesterlige Love og det hele Hof.

Fyrstinden traadte i Kabinettet, og den yndigste Forvirring overgød det skønne Par med ubeskrivelig Indtagenhed. Konrad sank ned for Fyrstindens Fodder og brudlig Skamsuldhed og Overraskelse trykkede Marie til Jorden. Med blid Hjertelighed greb Fyrstinden Begges Hænder, lagde dem i hinanden, og sagde dybt bevæget: Jeg kjendte Eders Kjærlighed, og vilde den stedsse vel, fordi

jeg vidste at Dyd og Ufskyld havde helliget Eders
 Pagt. De Forhindringer, som efter Verdens Un-
 fluelfer, stod Eders Ansæer i Weien, har Forsynet,
 der stedse leder gode Menneskers Skridt til det Bed-
 ste, selv ryddet af Weien. Friherre von Arnhold,
 der for sine berømmelige Bedrifter i den tydske Be-
 frielseskrig, har retfærdig Fordring paa sin Fyr-
 stes Taknemmelighed, tør byde Grevinde Myoso-
 tini von Maileben sin Haand, uden at frygte
 for Modgrunde af Misforhold. Fyrsten, som er
 underrettet om alting, billiger Eders Forbindelse,
 I have Begge ingen Moder mere. Lad mig træde
 i hendes Sted, og saaledes velsigner jeg Eder og
 Eders Pagt, med from Velsignelse.

Marie og Konrad! — — hvilken Ven
 formaaer at beskrive de Lykkeliges Henrykkelse! —
 Begge omslyngede den hulde Grues Knæ, der reiste
 dem, og trak Marie til sit Hjerte, medens hun
 med moderlig Venlighed, rakte den forklarede Kon-
 rad den Haand der havde velsignet ham. Ro-
 salinde kom og omslyngede, glad grædende, de
 Lykkelige med et let Waand af duftende Violser.

Anden Paasfedag, da Konrad, efter den fore-
 evigede Prinds Magnús Familiefiftelses Anord-

ning, havde erklæret for Ministeren, med de brugelige Formaliteter, at ville føre det florentinske Stamhusets Navn ved Siden af sit, og fra nu af kalde sig Arnhold Nysotini Friherre von Maileben, blev det unge Pærs Forlovelse festligt høitideligholdt. Den gamle Hr. Arnold feilede ikke, og om Morgenens kom en Kureervogn rullende op ad Slotsgaarden, i hvilken Grev Ludvig sad velbeholden.

Fyrsten og Fyrstinden, havde, da de havde erfaret Mariæ bestemte Kjærlighed til Konrad, bragt den fixe Idee af Overkammerherrens Hoved, at forbinde sin Ludvig med Marie, gjort ham Rosalindes sjældne Fortjenester mærkelige, og lykkelig vundet ham for Pigen.

Rosalinde, der intet vidste af alt dette, men var underrettet om Ludvigs Ankomst, troede at drømme en Feedrom, da Overkammerherren, kort for Taflet, bragte sin Ritmester paa hendes Værelse, tog den skønne Pige lystig og muntert ved Hovedet, og under tyve, tredive velbehagelige Svingersfaderlige Rys, forestillede den hemmelig Elskede som Brudgom.

Ved Taflet selv sadde begge Brudepar lige for hinanden, og Lyst og Speg oplivede den herlige Fæst. Den kostelige Opsats af Bronze, der

prangede imellem de Lykkelige, havde den kunstsforstandige Hofkonditor, efter Rosalindes Opgave, firet med mange skønne Scener af Mariæ Ungdomsliv; det havde længe været færdigt og havde kun ventet paa det gunstige Dieblis, hvor det af Hovedpersonerne kunde tages i Diesyn. Hisset stod Marie, med den unge Fremmede, under Pomeranstræerne i Maileben; her sad hun, omslynget af ham, ved Hyllebækken i Jasminhytten, og Schnippel, den Kaneelfarvede, stod hinsides Bækken, lænet til Birkestammen, som en i loftende Kjærlighed fortvivlet Schæfer. Hisset ovre befandt sig Hr. Konrad i Modena, ilende af den skønne Giovannas Arme, og her hug han i Kulmerslaget, med ridderlig Tapperhed, den tro Ven fri fra de syv Fiender. — Man veed jo, hvorledes det menneskelige Hjerte udgyder sig, naar vort Diefsker i Forbigangenheden, og seer godt og ondt bag sig, — Marie gottede sig ved den korte Historie af hendes Ungdomsliv, og da Førstinden reiste sig og anbragte begge Pares Velgaaende, og Hofkapellet blæste en prægtig Ronda, og alle Glassene klang og alle Dine glindsede af Glæde, da rakte de fire salige Mennesker Hæderne over deres Ungdomshistorie og lovede hinanden evig Kjærlighed og Venkab. Men den prægtige Polonaise som den smukke

Konrad om Aftenen opførte med den engleskionne Marie, var — den estertænksumme Rosalinde havde foranstaltet det! — var den samme med Obligattrompeten, som i Maileben havde bragt ham saaledes ud af sig selv? og da den bevidste Passage kom, hvor Trompeten, sagte ledsaget af Strenginstrumenterne, stedse steg høiere, og endelig i det trestregne G, slog den langtrukne Trille, da nikkede Rosalinde mod det sødt henrykte Par, og Konrad, sig selv ikke mere mægtig, trykkede paa Maries Purpurlæber — ja han vilde nok, men Marie boiede forskrækket de glødende Rosenkinder bort, og bad ham, at betænke, hvor han var. — O Himmelen! — svarede den Glædedrukne, og lagde Haanden paa sit Bryst, thi det vilde springe i stykker af Henrykkelse.

32.

Feldtoget 1815 kaldte begge Forlovede til deres Fæder. Maries Haarlok, som han dengang rigtigt fik oversendt fra den tro Invalid, beskyttede Konrad; han bar den stedse siden under Ordenen, paa det blotte Bryst. En fiendtlig Kartækkugle, der i Slaget ved Belle-Alliance traf ham, rev Brysttassen fra hinanden og stødte asmattet paa den lille Hoielskapsel selv, hvori Haarloffen befandt sig,

tryllede ham en Smule diærvt og havde tabt sin Kraft. — Godmorgen Marie! — raakte Konrad som begejstret, kommanderede sit Regiment: Fremad! — satte sig i Carriere med samme, og Batteriet, hvorfra Ruglen havde hilset ham, blev taget. —

Efter Feldtogets Slutning, tog Bennerne hjem, Konrad som Oberst, Ludvig som Major. Begge toge deres Afsked og begge festslydte deres Afskedsmaal paa een og samme Dag.

For kort siden har Fyrsten, der lærte at kjende Konrads Kundskab og Smag i Bygningsfaget, udnævnt ham til sin Huusmarthal med Prædikat af Excellence. Grev Ludvig har taget sin Moders vidtløftige Godser i Besiddelse, og hver Sommer komme begge Par sammen i Maaleben, hvor Ligefremhed og Glæde har opreist deres Templer, og hvor muntre, gode og dannede Mennesker, ogsaa vindubne, stedsse ere velkomne.

Den eenhaandede Invalid, der hevne de Konrads slet ikke vansirede Bakkent, erholder af Marie, den lille hoist elskværdige Excellence, ved mig, regelmæssig sine blanke Dukater ubbetalte.

Uf denne Fortælling kan den ærede Læser udbringe sig det evige sande Resultat, at Talent,

Slid og Duellighed i Kunster og Haandværker, og
 ridderligt Mod i Krigsstanden; stedsse finder sin Løn,
 og om ikke, som hos Ben Konrad, kommer i
 Kieppeviis, dog endelig vil indfinde sig Keesfuldviiis.

Gjengjeldelsen.

Bortalling af B. A. Linbau.

I.

Hun har bedraget sin Fader, og kan bedrage dig,
 — læste Friherre von Wieden, og lod, trussen,
 Bogen synke i Skjødets. — Og kan bedrage dig!
 — gjentog han efter en Pause. — Hvilkens ond
 Aand bringer mig denne Bog just nu i dette Øie-
 blik i Haanden? Og Linierne ere understregne,
 som om de jo ikke skulde undgaae mig. — Og kan
 bedrage dig, — sagde han nok engang og lagde
 Hovedet i Haanden.

Stemmen af hans Fæders to Børn, der havde
 bragt ham nogle Agerhøns, opvaagnede ham ende-
 lig af hans Drommerier. — Kunne vi nu gaae,
 naadige Herre? — spurgte Pigen.

Alt, I ere her endnu, kjære Børn! — sagde
 Friherren. — Kom Lise! Ikke sandt, det er
 dit Navn?

Nei, Julie hedder jeg, — svarede Pigen smilende. — Min Søster hedder Luise.

Ganske rigtigt, det blonde Krushoved. Kom Børn! jeg havde næsten glemt, at give Eder Bærelsen, og det havde ikke været Ret.

Da han havde givet enhver af dem en Gave, saae han med Deeltagelse i de smukke Ansigter, hvoraf Munterhed og Sundhed smilede. — Gaae, Børn! at I ikke komme for sildigt hjem, og hilse Eders Forældre. Paa Søndag skal I komme til mig med alle Eders Søbskende. Jeg vil give Eder en Fugleskyden i min Hauge, som jeg allerede længe har lovet Eder. Præstens Børn skal ogsaa komme. Hører I! glem det ikke.

Børnene gik muntre bort. Friherren saae tankesfuld efter dem, og da de vare borte, sagde han sukkende: Ogsaa den Betsignelse er mig nægтет! Maaſkee vilde jeg være lykkelig ved den.

Han holdt endnu Bogen i Haanden; og da hans Blik faldt paa den, kastede han den heftigt paa Bordet. — Bort med dig, — sagde han. En Sten af min Kone har lagt sig paa min Vej.

Efter nogle Diebliske traadte Tjeneren ind og meldte: han var just kommen tilbage, men Friher-

rens Gemalinde vilde blive i Staden, og havde beholdt Bognen hos sig.

Blive i Staden? — raabte Friherren. — Umuligt!

Friherrens Tante, sagde Tjeneren, havde faaet et Besøg fra Nedresachsen, og indbudet et Selskab til Aften; dette havde bevæget den naadige Frue, at give efter for Tantens Begjæring, og hun kom maaskee hjem næste Dag.

Friherren havde neppe saamegen Magt over sig, at skjule sin Overraskelse og sin Vrede for Tjeneren, og sagde endelig med tvungen Eigegyldighed: Nu erindrer jeg mig hvad det er. — Det er godt!

Hr. Pastoren er i Forsalen og ønsker at gjøre sin Opvartning, — vedblev Tjeneren.

Præsten? Hvorfor skal han meldes? I veed jo det er ikke fornødent med ham. For ham ind.

Præsten i Landsbyen, der forenede inbtagende Blidhed med ædel Værdighed i sit Væsen, og hvis Ansigtstræk forraadte den forstandige og sindige Mand, traadte det næste Dieblis ind i Værelset. Friherren modtog ham med hjertelig Venlighed. — Kjære Herr Pastor, — begyndte han, — har De glemt den lige Vei til min Dør?

Jeg hørte, naadige Herre, De var nylig kom-

men tilbage fra Sagten, og jeg frygtede at for-
snyrre Dem.

Men efter Deres Lovte fra imorges turde
jeg jo vente Deres Besøg.

Jeg kommer just for at bede om Tilgivelse,
at jeg ikke kan holde mit Lovte, — svarede Præs-
sten. — Min Niece kom iestermiddag uventet til
os. Jeg har ikke seet hende i to Aar, og finder
til min Glæde, at hun lykkelig har benyttet Op-
holdet hos min Søster i G. til sin Uddannelse i
mange Rundrejser, som hun her paa Landet ikke
kunde erhverve. Hun er endnu ikke halv færdig
med alt hvad hun har at fortælle os, og — sikkert,
De undskylder mig, naar jeg ofrer mine denne
Aften.

Jeg erindrer mig det, Datteren af Deres Bro-
der, Ritmesteren, som blev i Krigen, — svarede
Friherren. — Men, kjære Ven! hvorfor saamange
Omstændigheder ved den Sag, det forstaaer sig af
sig selv? Dog jeg er idag ganske alene; min Kone
bliver hos min Tante til imorgen. De kan ikke
besøge mig, ikke sandt, jeg tør indbyde mig hos
Dem en Time efter Bordet?

Endnu heller for hele Aftenen, naar De vil
glæde mig.

Gjerne. Jeg kommer. Men sæt Dem et

Dieblit, at De ikke tager min Ro med, som min
 Tægers Kone siger, naar jeg træder blandt hendes
 muntre Børn. Den gode omhyggelige Moder! Jeg
 har seet hende idag, og var ret i den Stemning,
 at misunde den vakre Fritz sin Børnevelsignelse.

Hvorfor misunde? — svarede Præsten. —
 Den længe ønskede Lykke vil desto mere glæde Dem,
 naar den gives Dem.

Den længe ønskede! — gjentog Friherren. —
 Simulterib, fjære Ben — Eheu fugaces!

Permitte Dives caetera! tilraaber jeg Dem og-
 saa med Horaz — Donec virenti canities abest
 morosa. Men jeg seer De har faaet Nyheder, —
 lagde Præsten til efter en Pause, og tybede paa
 de nye Bøger og Tidsskrivter, som laae paa Bor-
 det.

Ja, min Boghandler har flittet mig et tem-
 meligt broget Udvalg — Afhandlinger over Syg-
 domme og Sægespil, over Basaltdyrkning og
 Statsforfatning. Jeg havde glædet mig til De-
 res Besøg, da jeg vilde gennemgaae Hoben med
 Dem. — Dog — noget vil jeg strax meddele Dem.
 Lidt før De kom, faldt mig et engelsk Tidsskrift i
 Haanden, som har opvakt mig til Eftertanke, jeg
 mener over det moralske i Tilfældet, som her bli-
 ver fortalt. Hør engang! En ung Pige af god

Fødsel og lykkelige Udsigter, skion, begavet med
 Landsfortrin og Konstfærdigheder, dog uden megen
 Tilboielighed til Huuslighed; en Pige med eet Ord,
 der kunde drage Verdens Opmærksomhed paa sig,
 som til sit syttende Aar havde været hos sin Fader;
 — (hendes Moder havde hun mistet i Buggen)
 — der maaskee af svag Eftergivenhed havde for-
 kjælet hende, men ellers intet sparet, for at give
 hende hine blændende Fortrin. At forsørge hende
 lykkelig, var nu hans kjæreste Ønske, saa smertelig
 end den Tanke var ham at skille sig fra hende;
 dog just derfor kastede han sine Vane paa en Mand,
 som levede i Nærheden af ham. Mod Valget lod
 der sig intet indvende. Manden var behagelig,
 meget bannet, af bedste Rygte, og jeg nægter ikke,
 han fortjente al Agtelse, — jeg mener efter den
 Skilbring min Kilde giver mig. — Faderen talte
 med Pigen om sine Ønsker. Efter hendes Død
 havde hun stedsse bemærket den unge Mand med
 Agtelse, og ingen Utilboielighed havt for ham. Men
 i det Dieblis hun gav denne Forsikring, havde hun
 — en hemmelig Forstaelse. Hendes Elsker var
 en ung Officer fra Irland, og hun vidste at han-
 des Fader havde en haardnakket Fordom mod Krigs-
 standen.

Pigen iagttog en ubrødelig Taushed imod hendes

Fader, og selv da han fattebe en flygtig Mistanke, nægtebe hun bristigt. Hendes Ven bestyrkede hende desværre i den uheldige Beslutning, at være tilbageholden mod hendes Fader. I den Mening, at han havde hendes fuldkomne Indvilgen, afsluttede Faderen Forbindelsen. Brudgommen gjorde sit Andragende, og for at sikre Hemmeligheden, forstille Pigen sig ogsaa mod ham, skjønt hun ikke udtrykkelig opmuntrede hans Beilen. Endelig kom Sagen til den Punkt, at Dagen til Forlovelsen var bestemt. Om Aftenen før forlod Pigen, bortført af Elskeren, det faderlige Huus, og ilede med ham til Gretna-Green — et Sted, som De veed, paa Grændsen af Skotland, hvor man uden Omstændigheder bliver viet. Hun tog med hendes Egetesfælle paa et libet Gods, som han havde kjøbt, og skrev derpaa til hendes Fader. Men denne var saa opbragt over sin Datters Flugt, at en gammel Sygdom pludseligt frembragte betænkelige Tilfælde, og han døde saa ligesom efter. Paa sin Dødsfeng har han — ikke velsignet sin Datter.

En sand Historie? — spurgte Præsten da Friherren taug.

Sikkert sand, i det mindste forsikrer Fortælleren det.

Og det unge Pares videre Skjebne?

Begge ere endnu forenede, dermed slutter Fortællingen nu, og Fortsættelsen skal følge. Denne Historie har opvakt mangehaande Tanker hos mig, og jeg gad nok vide Deres Mening. — Siig mig, kan man antage, at Fadersforbandelse stedsse gaaer i Opfyldelse?

Jeg gyser ved Spørgsmaalet, — svarede Præsten. — Til Lykke kan man tro, at der kun gives sjældne Anledninger at opkaste det. Men jeg besvarer det rigtigt nok med Ja. Forbandelsen i sig selv kan vel intet Vanheld fremføre, saalidet som Velsignelsen i sig selv Lykke; men saaledes som den affledende Fader, der ligger sin signende Haand paa sit Barn, takker Himmelen, at han efterlader Verden et godt Menneſke, der for gode Gjerninger vil finde sin Løn, saaledes kan den Ulykkelige, der maa forbande, ikke have opdraget noget godt Menneſke, og ogsaa her vil den flette Dænkemaade finde streng Gjengjeldelse.

Friherren reiste sig, og kunde neppe skjule sin Bevægelse. — Troer De virkelig det?

I Almindelighed sikkert, — svarede Præsten. — Men hvem vilde tvivle, at Unger og Tilbagevendelse til det Gode ogsaa maa kunne ophæve den flette Daads Forbandelse! rigtigt nok sjelden; thi, for at komme tilbage til det Tilfælde, vi ere gangne

ub fra, det er meget usandsynligt, at den pligtfor-
glemmende Datter kan være en god Ægtefælle og
kan opdrage sine Børn til det Gode. Og saaledes
kan Forbandelsen fremarves til mange Slægter.

Friherren var som tilintetgjort ved disse Ord
og formaade neppe at fatte sig.

Præsten bemærkede det. — Vi ville ikke sætte
os i ondt Lune ved disse mørke Tanker, — vedblev
han. — Jeg kunde næsten forstyrre mig den lykkel-
lige Stemning, jeg er i idag, da jeg glæder mig
over en kjær Pleiebatter, som jeg af et fuldt Hjerte
kan velsigne.

Jeg kommer til Dem, kjære Ven! — sagde
Friherren, og trykkede ham fyrigt i Haanden, —
jeg kommer for at glæde mig over Deres Lykke.
Om en halv Time er jeg hos Dem.

Jeg har kun endnu en Sng at besøge i min
Menighed, og haaber, De skal ikke vente længe paa
mig.

Ved disse Ord gik Præsten. Da Friherren var
alene gik han op og ned med Armen over Kors.
— Forbandelsen kan fremarves paa mange Slæg-
ter? — sagde han bevæget ved sig selv. — Evige
Gud, skal jeg takke Dig, at hun ingen Børn giver
mig!

Friherren havde ved en Spadseregang igjennem Lustkoven som omgav hans Slot, og den undige Høstaftens Hjelp, gjenvunden sin rolige Stemning, da han traadte ind til Præstens. Han aabnede Døren til Dagligstuen, og blev overrasket ved det Syn der viste sig for ham. Bærelset syntes at være festlig pyntet dog uden Skin af Hensigtsmæssighed og Prunk, som saa let betage huuslige Feste deres indtagende Simpelt og det Rørende. Aftensbordet var kun noget pænere pyntet end sædvanligt, Gadene med friske Blomster, som stod paa begge Ender imellem kandiserede Tærter, kunde ogsaa gjælde en Høitideligholdelse for det kjære Pleiebarns Tilbagekomst.

Præsten syntes just at være kommen hjem. Hans høire Arm havde Konen inderlig omfattet, hans Venstre en blomstrende Jomfru, der var festligere smykket, end hiin, der lod sig see i simple Dagligklæder. Foran ham stod begge hans Børn, en Dreng og en Pige, der overrakte ham Blomster, medens han kjærlighedsfuld bøjede sig ned til dem. Pigen blev afbrudt i nogle Ord hun talte til ham, da Synet af Friherren forstyrrede hende.

Præsten rakte Friherren Haanden. — Naabige Herre! — sagde han, — i dette Dieblis jeg kommer hjem, seer jeg at man vilde berede mig en

ventlig Overraskelse. Man vidste snildt at fjerne Erindringen fra mig, at jeg idag bliver fyrgetyve Aar gammel, og havde paa en god Maade skaffet mig ud af Huset, da jeg kom til Dem.

Friherren lykønskede ham hjertelig og bad Pigen at vedblive den afbrudte Tiltale. Moderen talede ogsaa et opmuntrende Ord til den Lille, og da Sophie medens en Pause havde overvunden sin Undseelse, omfattede hun sin yngre Broder, og sagde med en simpel Inderlighed og Varme, der betog enhver Tanke om en lært Rolle:

Gode Fader, al vor Gave
 Ikkun Hastens Blomster er,
 Den til dig vi samlet have
 Paa de grønne Enge her.

Venlig tag, som vi det give,
 Opfyldt af vor Kjærlighed!
 De et Omhedstegn dig blive,
 Som vor Tak sig tolker ved.

Præsten omarmede Børnene med inderlig Kærlighed. — Og hvem har lært Eder disse Ord? — spurgte han efter en Pause.

Augusta, svarede Børnene og saae med taknemmelig Smilen paa Cousinen.

— Jeg maa altsaa takke dig, kjære Augusta!
— vedblev Præsten, — at du har opvakt en from
Sølelse hos mine Børn.

Den rødmenende Pige boiede sig paa sin fader-
lige Belgjørerers Haand.

Friherren havde seet paa Optinet med Bevæ-
gelse, som han ikke undertrykkede. Da Præsten
traadte af sine Elskedes Kreds, trykkede Friherren
hans Haand, og sagde med en Tone, der forraadte
hans Sølelser: Lykkelige Fader! . . . Nei, —
lagde han sagte til, — for mig er denne Lykke
tabt!

Præsten syntes med Willie at overhøre disse sid-
ste Ord, og ilede at drage Friherren i Kredsen, der
stillede sig om det prydede Bord, hvilket nu af Hous-
moderen blev besat med Gæde, som hun havde til-
beredet til denne dobbelt festlige Dag. Det lykkedes
ham efterhaanden at bringe Gæsten i en munter
Stemning, hvortil ogsaa alting her maatte bidrage.

Da man allerede sad ved Bordet, kom ogsaa
Skolelæreren, en værdig Olding, med sin Kone,
som Præstekonen ligeledes havde indbudet til Fe-
sten. Augusta gik dem imøde, og blev hjertelig
hilset af dem; begge de gamle Folk tøvede nogle
Døgn, før de satte sig, og gjorde det med mange
Bønfør den fornemme Medgjæst. Friherren gav

Skolelæreren venlig Haanden over Bordet. — Kjære Hr. Heiring, — sagde han, — næsten havde jeg Lust at kjendes med Dem. Jeg maa komme i et fremmed Huus, naar jeg engang vil see Dem, og dog vilde jeg gjerne underholde mig med den Mand, der i fyrgetyve Aar, har i sit værdige Kald været saa rebelig besittet paa, at danne gode Menneſker om sig.

Skolelæreren bukkede sig taus; men han erindrede sig maaskee, med hvilket stolt Diekſt Friherrens Gemalinde havde seet ned paa ham, da hun nogle Maaneder tidligere saae ham siddende i sin Gemals Værelse, der deelte en Glaske Viin med ham.

Efter Bordet vidste Skolelæreren at lede Samtalen paa Musik, da han især gjerne gad vide, hvilke Fremstridt Augusta havde gjort i den tidligere erhvervede Kunstfærdighed. Huusmoderen ryddede hastigt nogle Bøger af Klaveret, og den beskedne Pige satte sig, da ogsaa Friherren havde bedet hende, at festligholde Aftenen ved Sang og Musik. Skolelæreren stillede sig med Bæredygtighed ved Siden af hende, søgte blandt en Hob Musikalier efter de, som Augusta før havde foredraget særdeles godt, og hævede Haanden for at slaae Takten. Augusta lod sig Valget behage, som han havde

gjort; men da hun spillede den fremlagde Fuga, satte hun ham i Forundring ved Fuldkommenheden af hendes Foredrag, som han yttrede med bifaldende Hovednikken mod de Omstaaende. Han bemærkede med inderlig Tilfredshed for Friherren, at Augusta allerede før sin Afreise, var under hans Veiledning indviet i de første Grundfætninger i Generalbassen. Isærdeleshed glædede det ham, at hendes Foredrag, som hun havde lært paa dette gode Silbermannske Klaveer, ikke var bleven fordærvet i Staden ved Tromlen paa de nymodens Instrumenter med Janitscharmusik.

Da han saae sig om efter et Nummer med Sang, bad den lille Sophie, som med hendes Broder stod ved Siden af Spillerinden, halv høit om den smukke Børnesang om Ufskyls Engel. Augusta forsmaaede ikke, at opfylde dette Ønske; med inderlig Udtryk sang hun Sangen: *Guld er Ufskyld Børnet*, — og da hun ved de Ord:

J hendes Baretægt J ere

Vel bevaret, kjære Børn!

bøiede sig ned til Børnene, blev hendes Tone saa sød, at denne simple Sang bevægede Friherren dybere, end de kunstlige Sange, hun siden foredrog.

Med denne Underholdning kom den ellevte Time. Friherren forlod det lykkelige Hus i en stille glad

Stemning; men da han traadte i sin egen Baaning, overfaldt den Høielse ham, at han intet lykkeligt Hjem havde, med fordoblet Magt. Det skjønne Billede af det huuslige Liv, der denne Aften havde henrykt ham, stod i lyseste Farveglands for hans Siæl.

Ogsaa den følgende Dag, Løverdagen, vedvarede hans Eensomhed, og han søgte Adspredelse i sit Dagtgebet. Da han mod Aften kom hjem, forkyndte den travle Larm i Huset, at hans Gemalinde var kommen tilbage. Han modtog hende ikke uvenlig; men hun forraadte nogen Forlegenhed, da hun undskyldte sig, at hun havde givet efter for hans Lantes Begjæring. — Naar det har givet dig Underholdning, — sagde han, — saa glemmer jeg gjerne, at jeg har fundet mig noget eensom her.

(Sluttes i næste Hefte.)

Lidets høieste Lykke er Kjærlighed.

(Fortsat.)

Sagde han det? — spurgte Onklen med sønlig Deeltagelse, — om dit skildfrie Væsen og om Hofraadens Forbrydelser? Hm, — svarede han til efter en Pause, — det kan ogsaa være Snuhed, den pure Snuhed. Med Complimenten om din Ufskyld, har han villet vinde dig, og gjøre sig engles

reen, og med hans Uttringer om Hofraaden, har han villet skudt ham hen i Baggrunden og sig selv foran; naar han var en Prinds, og, hvad der er ligesaameget for Gud og den Retfærdige, naar han var en ærlig Mand, hvorfor kom han da saa hemmelig ved Midnat? Vort Huus staaer enhver aabent, en ærlig Mand behøver ikke at snige sig ind hos os, ikke at famle omkring ved Haugeporten og at føle om den er aaben. Sa du seer suurt — du er breed, fordi jeg ikke vil synge i samme Tone som du — men — dog, naar du har talt med ham, saa har du dog formodentlig spurgt ham om hans Navn! — hvad hedder da den Dannemand? den Natteravn! —

Lise taug, og sonderrev i sin Harne en heel Blomsterbouquet, som hun nys havde plukket.

Nu, intet Navn? — vedblev Onklen spydigt, — du har dog vist spurgt ham derom; thi naar et ungt forstandigt Fruentimmer bliver tilstalt af en Fremmed, saa maa hun enten slet ikke svare ham, eller hun maa for alle Ting vide, hvad han er; saaledes lyder i det mindste min Grammatik.

Lise var nær ved at straffe Onklen, blot fordi han tvivlede om det unge Menneskes Retfærdighed, som hun vilde have gjort titusinde Eder

paa, med den Usandhed, at hun vel vidste den Fremmedes Navn, men ikke vilde sige ham det nu, da han havde gjort ham saa stor Uret. Men hun kjendte Onclens paatrængende Nysgjerrighed og vidste, at han da ved de andig gjentagne Spørgsmaale, vilde lade hende lide alle en Pinebænk's Marter, for at præsse det Dnskte ud af hende; ogsaa følte hun, at Onklen i det Hele ikke havde Uret, og endeligen var hun alt for from og barnlig findet til at kunne bedrage sin forklarede Moders Broder, der elskede hende saa høit; hun bekjendte altsaa, omendkjøndt med et tungt Hjerter, at hun rigtignok havde spurgt om Navnet, men at den Fremmede med Hensigt havde undvegen hendes Spørgsmaale.

Der have vi Lunten! — raabte Gottlieb, og var igjen den godmodige Gamle; thi han saae nu at Albertine var oprigtig og ærlig, og aabnede ham sit rene Hjerter. — Det Menneske kan der ikke være meget ved, thi sit Christelige Navn maa ingen fordølge!

Albertine — at naar Onklen igaar blot selv havde hørt, selv havde seet ham, hvor blidt, hvor alvorligt han talte; i hans Tone, i hans Blik, i hans hele Væsen laae — nei, det kunde slet ikke være mueligt — det kunde ikke være noget

Det Menneske! Albertine kom igjen frem med sine Engle og meente de havde heller intet Navn; men Onklen, der var nsie bekiendt med Derverdenens bevingede Hær, spreg: hvad, intet Navn? kjender du ikke Englene Eloah, Tubuel, Uriel, Srmiel, Sthuriel, Simiel, Raguel, Zephon, Tubuas, Sniel, Sarbath, Obaddon? Har du ikke læst Milton, Klopstock og Ewald?

Albertine rystede trostesløs med Hovedet, thi hun vidste ikke saameget som et Bogstav om Himlens Hærskarer. — Men, — begyndte hun efter en lang Pause, under hvilken hun havde grublet stille over, hvorledes hun skulde befrie sin Yndling fra den skrækkelige Mistanke, og redde ham fra det vestindiske Kanonkrudt; — men naar nu den unge Mand virkelig er en Prinds og maaskee havde Grunde, til at iagttage en streng Incognito? — og han kom igjen i aften, og De jog den formeente Landstryger, det i Grund og Bund flette Menneske, en Kugle igjennem Hovedet, og — —

En virkelig Prinds — brummede Gottlieb, noget bestyrret over dette Indfald. — Incognito — han — incognito; det kan jeg egentlig ikke lide. Hvem Gud vor Herre har forlenet den Naade, at være Prinds, den skal ikke tage nogen Na-

ste paa, og udgive sig for noget Andet, end han er; imidlertid gjøre Andre det; altsaa maa det være derfor; men du — hvad vil du da med Prindsen?

Tine blev blodrød, over dette havde hun endnu ikke rigtig tænkt; hun tommede sig to gange, fordi hun ikke kunde tale for Skræk over Spørgsmaal. — Jeg, med Prindsen? — sagde hun endeligen langsomt, og hemmeligt og med halv bortvendt Ansigt, efter Onklen, der med ubevægelige Blikke belurede hende og hendes Miner. — Et besynderligt Spørgsmaal, jeg vil ligesaa lidet med Prindsen, som han med mig.

Saa, han intet med dig? — afbrød Onklen hende. — For intet danser og taler en Prinds ikke udelukkende med dig paa Ballet, for intet ledsager han dig ikke til Vogns, for intet propper han ikke Karetten fuld af Abelsiner, for intet trævede han ikke igaar Eftermiddag hertil, for intet trykkede han ikke Gartnerens Datter Lise en Ducat i Haanden, for intet kom han ikke igjen denne Nat. Tine, det er dumme Undskyldninger. Er han en Prinds, saa er der ikke meget ved ham. Dog bliv, det er let at komme efter. Du siger han red ad Veien til Bucherode. Langt herfra kan han ikke opholde sig, jeg opsnuser ham endnu idag; jeg

maa vide, hvad der er ved den Patron, hvor han kommer fra, fra hvem han nedstammer, hvad han hedder, hvoraf han lever, hvad han vil; alt maa jeg vide, og end denne Aften bringer jeg dig et Svar.

7.

Den første Elskovssmerte.

De lovede Efterretninger brød Albertine sig egentlig ikke mere om.

Ganske visse Efterretninger bragte Gottlieb, efter som hun kjendte hans Naade at spørge paa, ikke med tilbage, men kun I-selige, disse, kunde kun være sammensatte af Formodninger, og efter Onclens loierlige Tankemaade faldt de sidste vist ikke ud til den Fremmedes Fordeel. — Hun selv — hvad brød hun sig om Navn, Stand og Herkomst! Spørger Kjærligheden først derom, meente hun i sine glødende Dromme, saa hører denne op at være himmelsk, den vorder da jordisk, og mister sine skønneste Blomster. Hendes Hjertes navnløse Yndling var god, ædel, retskaffen, elskværdig, og — hun søiede endog, i fortroelig Samtale med sig selv, hemmeligen til — og Tjen; en mindre undselig Pige vilde have kaldt ham smuk. Hvad behøvede hun at vide mere om

ham! Hvad, som Onklen udtrykkede sig, hvad der var ved ham, det vidste hun altsaa allerede; og det var Hovedsagen.

Hvor han kommer fra? et dumt Spørgsmaal! Om han kommer fra Musul, Hovedstaden i Mesopotamien, eller fra Kallundborg, det er jo lige meget.

Fra hvem han nedstammer? — Lige meget! Hun elsker jo ikke hans Oldesader.

Hvad han hedder? — Latterligt. Et Navn maatte han jo dog have.

Hvoraf han lever? — En meget lille Bisag i Tines Dine; i det værste Tilfælde rakte hendes Modrenearbejde, som ingen Magt kunde røve hende, til, at tvende Mennesker kunde blive mætte; og hun — Gud, af Kjærlighed, spiste hun sig gjerne kun halv mæt, naar Nøden forbrede det.

Hvad han vilde; — Et comist Spørgsmaal! Hvad han vilde? Det behøvede hun ikke at spørge om, thi hun vidste det, hun vidste det ganske bestemt, og dog havde hun ikke kunnet sige noget Menneske det. Med Ord, sagde hun til sig selv, lader saadant noget sig ikke udtale. Skulde og maatte den unge Fremmede spørges derom, saa var Onklen den, der efter hendes Mening, mindst kunde gjøre ham dette Spørgsmaal. Hun — kun

et Blik i hans Die, og han forstod vist hendes Spørgsmaal, og hun vidste ogsaa bestemt hvad han vilde.

Rid du kun, lille Onkel, — sagde hun hemmelig leende, da hun fra sit Vindue saa Onklen ride paa den gamle Isabelle i magelige Skridt paa Veien til Bucherode, — hvad jeg maa vide, veed jeg alt, og de andre Nyheder, som du bringer mig hjem med, bryder jeg mig ikke om.

Han selv? — ih nu, formodentlig kom han endnu i denne Eftermiddag: en stille Ahnelse sagde hende, han kom vist, han kunde ikke blive borte.

Tiden sneg sig saa langsomt hen, og Solen stod som fastnaglet paa den kjære Himmel.

Ved den store Hede — sandsynligviis ventede han blot paa den kjølige Aften. Indtil den Tid, var endnu kun nogle Timer, og de maatte ogsaa gaae. Hun satte sig ved et Vindue, hvor hun kunde overse Haugen, og bag denne, den hele Egn til Magdalenebadet og Bucherode, og tog sin Harpe, men den var forstemt; hun greb efter sin Guitarre, men i denne Hede var tre Strengene sprungne, og beklæde den med nye, havde hun ingen Taalmodighed til. Paa sit Claveer kunde hun ikke spille, thi det stod saaledes, at hun ikke kunde overse Haugen og Egnen, naar hun sad ved det, og

det var jo Hovedsagen. Hun tog sin Brodere-ramme, men Traaden var idag saa skrækkelig kureret; hun hentede sig fra sit lille Haandbibliothek to, tre Bøger af de bedste Forfattere. Gud bevares! hvorledes kunde hun læse i din Feberhede hun havde? Alt forekom hende saa vandet, saa flaut, saa kjedeligt. Hun vilde fuldende en begyndt Tegning; men Haanden rystede, hun kunde ikke holde Sortkridtet.

Hvad er det? — spurgte det uskyldige Englebarn og lagde den skjælvende lille Haand paa det i sod Længselsveemod forgaaende Hjerter. — Jeg er ikke syg, og dog slaaer min Puls feberagtig; jeg sidder alt i to Timer stille paa mit Værelse, og dog jager Blodet igjennem mine Arter, som havde jeg gaaet, jeg veed ikke hvor langt; i Stuen er det kjoligt, og dog gløde mine Kinder og Dinene brændte; mit Bryst er saa præffet, og mit Veir kan — men der — der paa Veien fra Magdelenebadet, — Noget kommer der, hvad det er, kan man ikke see endnu. — Det støver saa stærkt! En Rytter! jeg sagde det nok, han maatte komme. Onkel er i Bucherode, Fader i et Besøg. Her maa han ikke tale med mig! ganske alene i Slottet — det gaaer ikke an — heller i Haugen, i det Frie! Han rider hurtigere — han — nei —

Ham var det ikke. Schifler, Amtsbudet var det paa sin halte Hest.

Han traad efter faa Minuter i den Stuf-
bes Bærelse, og overrakte hende, da Faderen og
Amtssecretairen ikke var tilstede, et Hæfte Forord-
ninger, Bekjendtgjørelser, og deslige, med en søm-
melig Compliment.

8.

Stikbrevet.

Albertine, bekjendt med Faderens Forret-
ninger, som hun ofte havde hjulpen ham med, tog
Papirene fra den Høflige, og lovede, at give Fa-
deren dem iaften, hvorpaa de imorgen skulde blive
besørgede videre. Men Schifler bad ret in-
stændig strax at expedere ham, fordi han havde Be-
faling, at bringe dem endnu idag omkring i Amtet.
Han tørrede sin Tienestsved af med det nys i Mag-
dalenebadet kjøbt, blaaefarvede Lommestørklæde,
og besmurt sin Pande og sine Kinder ganske blaae;
Ene kunde ikke andet end lee ad den Blaa-
farvede.

Denne gang, høistærede Frøken, — vedblev
han, — maa De vel agere Viceamtsecretair. Sa-

gen har saadan Hast; at jeg har rebet, saa min Hest nær havde styrtet.

Nu, hvad er det da for noget Vigtigt denne gang? — sagde Tine, tog Hæftet i Haanden og bladede i det.

En sand Guldfasan et bortfloien, og for at faae fat paa den, har jeg rebet, som kostede min Fur en Styver. Læs engang dette Stikbrev, — han pegede paa det med den tykke Ende af Ridepidsten, den Knos skal være her omkring, man skal endog have seet ham her. Hille den sorte Jode! det var en Gangst. Trehundrede Rigsdaler er der sat paa hans Hoved. Det kunde gjøre en af os lykkelig paa Livstid, og endnu længere.

Tine læste med hurtige Blikke:

”For nogle Uger siden er Inculpaten Seraphino Accaramboni, af sine Kammerater ogsaa kaldet den smukke Greve, den sorte Capitain og Neapolitaneren, brudt ud af Residensstadens Criminalfængsel, og da det er meget magtpaaliggende at erholde denne høisfarlige Forbryder, der efter al Formodning, staaer i Forbindelse med en stor udenlandsk Røverbande, lover man den, der griber ham, en Belønning af trehundrede Daler. Men alle Militair- og Civilamter anmoder man indstændigen, strax at

gribe dette, nebenunder nogle bestrevne Menneſke, hvor han ogsaa lader ſig ſee, og mod alle Omkoſtningers Erſtatning, ſaavel ſom mod Udbetaling af ovenſtagende Summa, aflevere ham her-til."

"Criminalretten i... den 19 Julii 18.."

Signalément.

"Seraphino Accaramboni er, efter hans Udfagn, født i Terracina, 26. Mar gammel, det italienske, tydske, franske og engelske Sprog fuldkommen mægtig, af ædel Anſtand og meget fordeelagtigt Udvortes. Han er af ſtor Statur, har ſort krøllet Haar, mørke, ſorte Dine, et indtagende, alvorligt Anſigt, og noget mild tungſindigt i ſit Blik. Sprog, Gang og alle Bevægelſer ere levende og hurtige, hans regelmæssige byggede, ſtarke Legems Holding, forraader Stolthed og mandig Gratie; efter hans med ham fængſlede Kammeraters Forſikkring, ſkal han være en Meſter i Dands, Fægten, Svømmen, Riden og Voltigeren. Dette, hans mangeſidige Kundſkaber og hans Bekjendſkab med den ſtore Verdens Dmgangstone, have forhen ſkaffet ham Udgang til alle de høiere Classers ſelſkabelige Cirkler, og hans ſmagfulde Paaklædning,

der stebse er lige saa moderne, som prægtig, har understøttet ham i sine Bestræbelser, blot at besøge de fornemste Kreds. Omendkjendt han er undsløben blot i en Lærredskittel, saa maa han dog igjen have fundet Leilighed, til at equipere sig fuldstændig, thi man har seet ham paa flere offentlige Steder, og for kort Tid siden ogsaa i Magdalenebadet, snart i Civilklæder, og snart i en Slags selvopfundet, meget riig Jagtuniform. Begge have hvergang været forskjellig, saa at han ikke lader sig see saaledes klædt, den ene Dag som den Anden; hvorfor det er umueligt, at give en fuldstændig Beskrivelse herover; sædvanlig bærer han Kringe, Brystnaale og deslige af foregiven sjelden Værdie; men som af Kjendere bliver holdt for böhmiske Stene; om Halsen, under Vesten, har han undertiden et blaat Baand med hvid Rand, sandsynligviis, for Folk skal troe, han er en eller anden Ordens Medlem. Sine Kornøieller betaler han for det meste med Ducater, af hvilke dog mange ere fundne falske. Særdeles Kjendetegn paa hans Legeme ere ikke synlige, naar man ikke vil regne en lille Leverplet paa den venstre Haand, og den Omstændighed, at han endnu besidder alle sine vel formede 32 Tænder. Han skal snart udgive

fig for en Baron Willbauer, snart for en Lord Cherwell, snart for en Marquis von Prideaux, og undertiden ogsaa, dog sjeldnere, for en Signor Parinesi."

9.

Kjærlighedsbandterne.

Lise vaklede halv tilintetgjort til Vinduet, for at Amtsbudet ikke skulde bemærke hendes hastige Uro.

Store, hellige Gud, den unge Fremmede og den her betegnede Seraphino vare een og den samme Person. Jo mere hun læste, desto mere blev hun bestyrket i denne affyelige Overbeviisning. Det var ham paa et Haar; det var ganske hans Billede.

Hoivelbaarne Froken! — begyndte Schnifler, som vilde han sige, at han havde Hast, og ønskede saa hurtigt som mueligt Stikbrevet afskrevet.

Lise bævede sammen af Skræk, thi hun havde fordyøet sig saaledes i dette skrækelige Stikbrev, at hun havde forglemt sig selv, og ikke mere erindre Amtsbudet stod bag ved hende. Dette forfærdelige Papiir, hvis Indhold røvede hende hen-

des hellige Kjærligheds Salighed, og overgjød hendes Kinder med Carmin over hendes rene Hjertes første Opblussen — det skulde hun affrive! dette Billede skulde hun afcopiere!

Jeg er ikke vel, — sagde hun, uden at dreie sig om, og rakte Budet Bladet bag sig, — gaa med det til Kornskriveren, han har nok Tid.

Amtsbudet gik og Albertine sank udmattet i en Lænestol.

Gud vilde skabe en Engel, — sagde hun langsomt og sagte, og saae stivt hen for sig, og foldede Hænderne tæt sammen, — en Engel, og — nei det er ikke mueligt! — og denne Djævel — men nei — det er ikke mueligt.

Hvorledes skulde dette rene Væsen kunde have Tillid til Verden, hvorledes Troe til Menneskene, naar hiin unge, blide, beskedne, elskværdige Mand var den lastefulde Seraphino.

Hendes Læber og Næse brændte; hun ønskede sig Taarer, men Fortrydelsen over sig selv, trængte dem tilbage.

Bort med Tanken om ham! — raabte hun høit, — ud af mit Hjerte! forviist, forbandet!

Forbandet? — spurgte hun sig selv gysende, og holdt inde, og mindede sig hans milde Tale, hans beskedne Udsærd, hans skjønne, sværmeriske

Blikke — Jeg skulde fordomme ham, forbande ham, uden at høre ham? — Det er ikke ham — det er visseligen ikke ham — det kan ikke være ham!

Lise arbejdede i Haugen; hun kaldte — en Tanke fløi som en Lynstraale gjennem hendes Sjæl, hun kaldte saa hurtigt paa Pigen, som stod der en Pribis paa ethvert Minuts Tab.

Hent dine sex Ducater, — sagde Line rask og bydende? — men strax! de forekom mig for for lette; vi ville veie dem; ere de ikke fuldvægtige, saa giver jeg dig fuldvægtige for dem.

Veie dem ville vi vel, — svarede Lise, og tog Pommestørklædet frem, hvori hun omhyggeligen havde knyttet Guldsifflene, — men om der ogsaa manglede et Lod i enhver Vægt, saa beholder jeg dem dog, de ere alt for smukke blanke, og saadan en smuk ung Herre, som denne, er det vel ogsaa værd at have et Minde om. Gud veed det, han havde Hænder, saa hvide og nydelige, som en Pige. Da han igaar Eftermiddags gav mig den ene Ducat — jeg negtede kun at modtage den, for endnu en lille Emule at see den lille hvide Haand, hvori han holdt Guldstykket hen til mig; jeg siger Dem, som Bomuld, saa sneehvid var den

hele Haand, paa en lille Leverplet nær, der ordentlig saa ret smuk ud. —

Leverplet? — spurgte Line forskrækket, og Lise, der ikke kunde ahne, at Line blødte i Stilheden under Kniven, beskrev hende den udførlig.

Line blev bleg som et Liig, taug og fattede sig med BOLD, for at prøve Ducaterne, hvortil hun hentede Bægten fra Faderens Stue. Men hun var saa svag, at Guldslykkerne rystede i Skaalen. Lise veiede dem nu, og de randede Hollændere vare alle saa fuldvægtige, som kom de først nu fra Mynten.

Nu bragte Kornskriveren Afskriften; med Originalen hinkede Schnitler paa sin med tre og et halvt Been begavede Ganger, videre frem.

Den Karl har været her! — sagde Kornskriveren Staubig, og slog triumpherende med de krogede store Fingre paa sin Afskrift; — jeg har seet ham med mine egne Øine. Igaar Aftes sneeg han sig omkring Haugemuren som en Kat; ja fordomt! hvorfor vidste jeg ikke, hvad jeg nu veed! de tre hundrede Daler vare mine! Men kom du mig igjen! Hør Froken, fange vi ham, saa bringe vi ham først herhvid, at De kan bese ham; saadan en Paradiisfugl er sjelden.

Line kunde ikke længere høre den Dandskabsful-

de; hun lod ham staae, greb efter sit Shavl, og ilede, i det hun uvillig tog Afsskrivten fra Politiegeniet, ned i Haugen.

End eengang læste hun det affkyelige Stikbrev med bankende Hjerte — holdt — de Ord: er mistænkt, væltede en Steen af hendes Hjerte. Altsaa kun mistænkt, ikke skyldig! O, da var han vist uskyldig! og Signalementet, Ord for Ord passede det heller ikke! Det lille Hul i Rinden, der klædte den unge Fremmede saa godt, det skjønne blaae Skjæg, det lille Ar, hun havde bemærket paa hans venstre Kind, — skulde hans Forsølgere ikke have bemærket det! Stod ikke udtrykkelig her i hans Personsbeskrivelse, der forraabte den opmærksomste Storinguisitor, at der foruden de anførte, ikke fandtes noget eget Kjendetegn?

Jo mere hun eftertænkte det, jo mere levende blev den Overbeviisning hende, at hendes unge Fremmede var en ganske Anden; hun indbildte sig selv, at hun nu var ganske overtydet om de ikke lignede hinanden; klappede, sig selv ubevidst, i Hænderne, raabte smilende, næsten høit: det er ikke ham! — og den unge Fremmede, stod for hende, i en elegant Jagtuniform.

Tine freg høit, og vilde flye.

Forfkrælle Dem vilde jeg ikke, — sagde den unge Jæger med et venligt Smil, og greb hendes Haand.

Bort, bort! — raabte Tine smertelig, og rev sig løs. — Man forfølger Dem her; De er ulykkelig, Parinesi, hvis man træffer Dem her.

Min Sag staaer godt, — svarede den skjønnede Jæger, i det han saae sig noget forlegen omkring, — jeg kom blot, Froken, for at see Dem endnu eet Dieblis; jeg forlader denne Egn endnu iaften. Mit Hjerte bliver stedse, bliver evigt her. Formodentlig tor jeg vende snart tilbage; da — af da, Froken, — da mere; indtil den Tid, min tilbedte Pige, mind mig med Belvillie. Tag som et ringe Tegn paa min Trost, hvad der var mit Hjerte og min Haand nærmest; — han rakte hende sin Brystnaal og sin Fingerring, — af Dem udbeder jeg mig blot dette Baand, — han viste paa hendes Stræaehat, som hun havde hængende over sin Arm ved Sloisebaandet.

Albertine raabte mere død end levende: Af Dem tager jeg intet, De maa hedde Wildauer, Cherwell, Predeaur eller Parinesi. — Gud, hvor komme alle disse Navne i Deres Mund, — sagde Jægeren og bævede — Da flygtede

Tine vridende sine Hænder; thi hun hørte den skrækkelige Staubig Skrig i det Fjerne: Her maa han være! — og flere Hunde gjøe.

Men den over Tines Udfærd overraskede Jæger, rev Baandet af hendes Hat, kastede Brystnaal og Ring i den sidste, og sprang, da han saae og hørte Menneske- og Hundetummelm i det Fjerne komme lige løs paa ham, over Hækker og Grøfter ud af Haugen.

Der faldt eet Skud! der faldt to tre, — Albertine sank aandeløs ned i Græsset. — Et vildt Skrig hørtes. — Nok et Skud. — Hoi Latter. — Da kom Lise og fandt Tine liggende med tilslukte Dine og halv død i det blomstrende Grønne.

Den Forfækkede løb til den nære Cascade, og bragte frisk Vand i begge hule Hænder for at besprænge Frokenen med det. Tine slog de skønne store Dine op og spurgte, som halv i Søvn, med skjælvende Stemme: Skyde de endnu? er han bleven truffen? er han død?

Frisk som en Tist, — svarede Lise leende, — og borte over alle Bjerge. Ved Haugeporten stod Just Bagt, ham rendte han over Ende; een gang skød Hyrden, puf gik Ruglen ti Skridt fra ham ind i et Planteværk, og tregange feilede Herr

Staubig. Derude ved Broen holdt en Knos med to Heste. Den flinke Jæger sprang paa den Ene, og Knosen paa den Anden, og heida! — afsted i Gallop, saa jeg tænkte, Begge havde brækket Halsen for vore Dine. Hr. Staubig havde ladet sin Madalinski sadle. Han sad neppe paa den saa stak han Dyret begge Sporene ind i Livet, men Polakken blev halstyrisk, og slog ud med Benene for og bag to-tregange. Plaff, der laae Herr Staubig lige tværs over Veien; nu da loe de allesammen, saa de ikke kunde mere.

Lise havde med stille Deeltagelse kun hørt Hovedsagen, Jægerens Redning; de tvende Kjærlighedspandter, som hun opdagede i sin ved Siden af sig liggende Straaehat, fængslede hendes Opmærksomhed; hun puttede dem hemmeligen til sig, useet af Lise, og smilede lidt skadefro, over den uudstaaelige Staubigs Uheld. Det Menneſke havde skudt tregange efter ham, da kunde een gang at blive gjort til Græsrytter af den stive Madalinski ikke skade. —

Den unge Jæger og Seraphino vare tvende, ikke een, ellers, meente hun, havde eet Skud i det mindste maattet træffe!

Ogsaa Hyrden havde skudt efter ham!
Smertelige Følelse!

Manden havde fem Børn, som Tine havde viist Godhed og Kjærlighed imod, paa alle muelige Maader, fordi de havde mistet Moderen. Og Faderen havde sigtet efter ham! skudt efter ham!

10.

Jeg veed dog, hvad jeg veed.

Silbig om Aftenen kom Gottlieb og Landraaden tilbage. Den Sidste havde alt undervejs hørt om det under hans Gravværelse foresaldne Døtrin, og lod nu besætte alle Veie og Stier, rundt om den hele Landsby, med Bagt.

At den, for fuglsrie erklærede Jæger, havde talt med Albertine, vidste ingen, selv ikke Lise.

Landraaden og Gottlieb fandt, da de havde læst Stikbrevet, hvad alle Menneſker havde maattet finde, at den Signaliseerte ikke kunde være nogen anden, end det unge Menneſke, der i Magdalenebadet havde vundet en Senspændre i Pique uden Trumf og Figur, og talt og danset saa meget med Albertine. Faderen var nærvæd at ærgre sig død over det Menneſkes Dumdriftighed; hvis hans Excellence Overkjoſkenmesteren, tænkte han ved sig selv, tilfældigviis erfarer dette, saa tillader han i Evighed aldrig Hofraadens Forbindelse med Tine

Gottlieb ærgrede sig ogsaa i Stilhed, at dette meget smukke unge Menneske var et saadant Afflum; hans Planer, som han endnu ikke var paa det rene med, bleve nu paa engang til Band. At han havde talt og dandsset med Line i Badet, kunde efter hans Anskuelsesmaade, ikke kaste nogen Plet paa hende. Det flette Menneske havde jo ogsaa dandsset med en aldrende Dame, og med Cantzlerens Datter, og den Sidste var i Rang og i Riigdom den Første i hele Landet.

Han søgte Line op.

Han havde frygtet at finde hende forstemt, nedslagen, uenig med sig selv og hele Verden. Hun var stille, taus, men munter og rolig, i glad Tillid til sit Ideal.

Nu, hvad er da det igjen? — spurgte han, stillede sig hen, og betragtede den fagre Pige fra øverst til nederst, — man bliver dog aldrig klog paa Jer Fruentimmer i eens hele Liv. Tænker at finde dig svømmende i Taarer, og — Gud bevares! stille som en Fisk, stum som en Fisk, glat som en Fisk! Og naar man engang vil see Jer ret stivt i Dinene, vips, da gaae I til Bunds, ogsaa som en Fisk, og borte ere I, saa man ikke mere kan faae fat paa Jer. Har du da ikke hørt den smukke Historie?

om Herr Seraphino? Gid du faae Skam med en saadan Seraph! He, det er Englen uden Navn!!

Altsaa ogsaa De, kjære Uncle, — spurgte Line forundret, — ogsaa De holder denne Seraphino, og hiin fra Magdalenebadet, for eet Menneske?

Nu Gud styrke din Mirakkeltroe. Hvo der ikke seer det, er stokblind, — svarede Unclen, — i Signalementet træffer altsammen jo paa et Haar, altsammen!

Alt? — spurgte Line betydnende. — Kjære Uncle, — foiede hun til i en skjærende Tone, — Gud være lovet, at De ikke har Forsædet i Criminalretten. Læs dog. Men opmærksom! uden Fordom! — Hans Juveler for Exempel, skulle blot bestaae af böhmiske Stene. — Denne Brystnaal og denne Ring her har jeg fundet — i Haugen — han maa have tabt begge da han flygtede. De siger jo De er en Kjender. — Disse böhmiske Stene ere dog ikke saa meget flette.

Hille den Stemme, — raabte han og slog et Knep med Fingeren, — det er en Spinelrubin. Den Steen er fra Pegu, eller jeg lade mig ophænge ved Spidsen af mit Krudttaarn. Totusinde Ducater har jeg sagt Naalen var værd? Femtusinde blandt Brødre, Line, siger jeg nu, da jeg ret

beseer den. Men den er en ormstucken Nod imod den Ring der! see, Tine, jeg vil være en Dødsmer, naar den Brillant ikke er fra Bissapur, en ottetusinde Louisd'or giver enhver Juvelerer dig for den. — Nei, Tine, hvo der bær saadanne Stene, er ingen — jo, en Skjælm kan det dog derfor være, og da netop en ret stor.

Åh ja, — svarede Tine med et besynderligt Smil, som paroderede hun Onclen, og lagde begge de smaae Hænder paa Hjertet, — en ret stor!

Nu siig, Tine, — vedblev Onclen, og lod de kostelige, høist smagfuld indfattede Stene spille i Aftensolen; — hvad vil du gjøre med de Tingester? Evig Skade, at vi maae give disse Juveler i Mettens Hænder!

Skrekken malede sig levende paa Tines Ansigt. — Hvad, — raabte hun, tog hurtig Ringen og Brystnaalen af Onclens Haand, og trykkede begge til sit Bryst. — Disse Kjærlighedsba— hun standsede midt i Ordet, men fattede sig hurtig, og vedblev strax igjen med Slangelist, der gjorde den duefromme Pige saa ubeskrivelig interessant; — da kom det jo paa Diebliffet ud, at Mennesket havde været hos os i Haugen. Jeg beder Dem, lille Oncele, hvad vilde det ikke forårsage for en Snak her i den hele Egn, og i Hovedstaden; man vilde vide

hvorledes vi vare komne til disse Sager; jeg maatte vel tilsidst selv stille mig for Criminalretten! hvad vilde Verden tænke om mig og mit Forhold til dette berygtede Menneske. Alle Børn vilde pege med Fingrene ad mig; min Dre, mit gode Rygte, vor Families Navn — alt blev for stedse og for evig brændemærket, og til aller allersidst blive Stenene undersøgt af Sagkyndige og befundne uægte, og vi med vor samvittighedsfulde Ærlighed oven ikjøbet gjorde latterlige.

Stenene uægte! — afbrød Onklen hende; — Lise, Marmorstenen i min Nølle veier titusinde Pund, seer du, den vil jeg sluge med dens Jernsaxel, hvis de Tingester ikke ere ægte. Imidlertid — med at aflevere — du har Ret. Vor Dre — det er en fordomt kilben Sag! Gud veed, alt det Folk vilde tænke om dig. — Naar du nu ikke havde fundet Ringen og Brysinaalen, da havde Criminalretten dog alligevel ikke faaet dem. Altsaa — for det første — det er sandfærdige klogest, at vi ikke tale et Ord om den hele Historie.

Lise var fuldkommen af hans Mening; hun havde nu en Erindring fra ham, og paa Onklens Raashed kunde hun regne, i Særdeleshed, naar det gjaldt hendes Fordeel.

Om Morgenens, naar hun stod op, om Afte-

nen, naar hun gik til Sengs, tænkte hun paa ham, den unge Jæger, hvorledes han havde sagt: mit Hjerte bliver stedse, bliver evig hos Dem. — Derfor stod ogsaa hans Billed bestandig for hende, enten hun sov, eller vaagede. Hele Timer kunde hun snakke med ham, og naar hun var alene talde hun ofte høit med ham. Naalen fra det Sted hvorunder hans Hjerte havde slaget, Ringen som han havde baaret paa sin Finger; daglig tog hun begge ud af sin Luveelæske, og kyssede begge, og gjentog venlig smilende hans Ord; — formodentlig tør jeg vende snart tilbage; og da — mere. — Det mere — ud- tale det kunde hun ikke, men hun vidste ret godt, hvad det vilde sige, og, meente hun, den unge Jæger, der vil vende tilbage og tale noget mere med Albertine, den eneste Datter af den første Mand i Amtet, kan ikke være den af Criminalretten Forsfulgte.

Derpaa byggede den søde Usskyld sin Troe, og derfor ventede hun paa Fremtiden med stille frydefuld Tillid.

Vel havde han sagt, min Sag staaer godt; altsaa maatte han dog have en Sag, der ikke var saa ganske rigtig; vel havde han bævret, da han hørte det Navn, under hvilket den berøgtede Cera- phino havde ladet sig see her og der i offentlige

Girker, lyde over Lines Læber; vel flygtede han, da han saae Staubig, Hyrden og Folk fra Gaarden og Landsbyen med Knipler og Hunde komme farende imod ham. Men havde hun ikke selv gjort ham frygtsom? Maatte han ikke undre sig, at en med Landets Politie egentlig ganske ubekjendt Pige var saa noie bekjendt med hiin farlige Forbryder? Havde hun ikke selv raabt til ham: bort, bort; man forfølger Dem her; De er ulykkelig, hvis man finder Dem her! — Naturligviis havde han, meente den forelskede Pige, tydet disse Ord saaledes, som var Faderen imod denne Art Besøg; som begunstige den Hofraadens Frierie, og som raadte hun derfor den Elskede, ikke at lade sig see mere her. Skulde han nu blive staaende, og give sig uden Hjælp i Haandgemæng med den af Faderen sendte Staubig og dennes Knippelbevæbnede?

Saaledes satte Line altsammen fra hverandre, og stedse kom hun tilbage til den Slutning, at den unge Jæger enten var en, fra den med Stikbreve Forfulgte, ganske forskjellig; eller hvis han virkelig skulde være den samme, som hun imidlertid formedelsi Smilehullet, og Uret, og det blaa Skjæg ikke vilde troe, var han dog, uagtet al mod ham talende Mistanke, ganske uskyldig.

Faderen, Duclen, Amtssecretairen, Staubig,

Sch nifler, den hele Omegn, det hele Magdalenabad, alle, som blot havde seet ham, vare vel af en anden Mening; men — hvo fortænker den rene, uskyldige Pige, at hun ene og alene var klippesfast overtydet om det Modsatte, og i Genrum smilede medlidende over de Menneffers Kortsynethed, deres fordærvede Tænkemaade og den Letsindighed, hvormed de fordomte den Uhorste. Efter stille Pigers Maade taug hun naar Taleren kom paa ham; og blev denne udtrukken i Længden, saa stod hun op, kastede et halvt uvilligt Blik fra Siden af paa Taleren, og gik bort med et bitterfødt Ansigt, paa hvilket stod skrevet: bliv kun ved at tale saaledes, jeg veed dog, hvad jeg veed.

II.

F o r a n d r i n g e n.

End nogle Dage talte man om denne Tilbragelse, da blev den fortrængt af andre Begivenheder i Faderens Forretningsverden, i Onclens Krudtmølle, og i Albertines lille huuslige Omgivning. Paa Landet er det, som i Staden. Man hører strax op, at tale om en Dagsbegivenhed, naar den bliver afloft af en Anden.

Alle havde forglemmt hiint Optrin, kun ikke

Albertine, i hendes Hjerte levede den unge Jæger stedse og altid. Nu, da ingen mere anklagede ham, havde hun ganske frikjendt ham fra den bortfjerneste Mistanke. Han stod der i sin Ufkylds Straaleglands, og jo mere Tiden randt hen siden det sidste Dieblis hun saa ham, des fuldkomnere var hendes Ideal om ham, des renere hans Billede, des klarere omstraaledes han af det Helgenfkin, hvormed hendes virksomme Phantasie omgav hans Hoved.

Hvo der vilde lære at kjende Kjærlighedens søde Magt og dens forunderlige Tryllerie, maatte have kjendt Albertine før, og see hende nu igjen. Det var to fra hinanden ganske forskjellige Væsnere.

Endnu for tvende Maaneder siden Skjelmfsheden, Overgivenheden selv; stedse i Menneffers Selskab, ingensted Ro eller Rast; bestandig Drillen og Spøgen; bestandig tusinde gale Streger i det lille Hoved; Sundhedens Purpur paa Kinderne, sulten paa hver Tid af Dagen, og en Dødsøvn fra om Aftenen til sildig ud paa Morgen. Ulyffes, hendes rappe Guldfur, der fløi sin Miil i tredive Minuter, red endnu stedse for langsomt for hende. Nu — Hvo der blot kjender en Smule det Uudforkfeligste af alle Ting i Verden, det quindelige

Hjerte; Kunde tyde sig alt, naar han betragtede den favre Line opmærksomt.

Line var stille og indesluttet i sig selv. Hun havde jo ingen, der forstod hende; derfor drog hun sig tilbage fra al Omgang. Hendes eneste Veninde var Ensomheden. I sin Hauge, paa sit Værelse, eller i Bogelunden ved Enden af Parken, var hun allerhelst.

Da var Tiden hende aldrig lang, thi hun havde altid saa meget at tænke og at digte, at hun aldrig kunde blive færdig med det. Hele Timer, hele Dage kunde hun sidde der, og sysselsat med qvindeligt Arbejde, hvorved hun lod sin Phantasie Tøilen, faldt det hende ikke ind, at længes efter Selskab. Saa snart Faderen havde Besøg, hvilket efter hans Tjenestforhold, næsten skete et Par Gange om Ugen, lod hun sig melde syg, for at slippe for at lade sig see ved Bordet, fordi alle Mennesker vare hende modbydelige; thi de vare jo ikke ham, de vidste jo ikke engang noget om ham; hun kunde jo ikke i den Tid, hvor hine taledes om andre ligegyldige Gjenstande, tænke saa uforstyrret paa ham, ikke snakke med ham, skændte paa ham og kjæle for ham, som naar hun var ganske alene. Vel var hendes Kinder blegnede en lille Smule, men just denne blide Rødme klædte hende saa elst.

værdig. Episen var blot en Biting, og om Natten, naar alle sov i Slottet, laae Line vaagen i den bløde Seng, og qvælte sig med tusindeslags Sorger om ham; ofte trykkede hun i saadanne stille Timer Pandterne paa hans Kiærlighed, Brysnaalen og Ringen, til sit blottede Hjerte, og spurgte ham igjennem den dunkle Luft, om hendes Baand ogsaa laae hos ham paa samme Sted; da trøede hun at høre et sagte: Ja, lyde fra det ubekjendte Fjerne igjennem den stille Midnat; og istedet for den Elskede, fluttede den medlidende Søvn, der varmer den Frysende, trøster den Sorgmodige, styrker den Trætte, og giver den Ulykkelige Ro og Bedrøvelse, den arme Sværmerse til sit Bryst.

Naturligviis talte Line nu kun lidet, og loe næsten slet ikke, men derfor var hun dog munter og venlig. — Han havde jo sagt, at han vilde komme tilbage, og da skulde det bevidste Mere følge. Hun havde jo aldrig gjort nogen Skabning under Solen noget ondt, hvorfor skulde da nogen, meente hun i sit fromme Sind, gjøre hende noget ondt. Hans Tab vilde være den allerhaardeste Straf for hende, og Straf, — hvorved skulde hun have fortjent denne af den Alretfærdige, hun havde jo aldrig gjort nogen det mindste imod.

Denne faste Tillid laae ogsaa i hendes hele

Bæsen. Med hemmelig Længsel tælte hun vel de Dage, som hun ikke havde seet ham, og fastede sit Blik spørgende op imod Himmelen, om hun hist oppe ikke kunde læse, naar, og hvorledes han vilde vende tilbage, men hun dæmpede denne den elskede Længsels hellige Ild, der ofte blussede voldsomt op i hendes Sneebryst og i hendes Steenskulsoine, med pigeagtig Blufærdighed.

Barnet var bleven Jomfru.

Og Ulysses, den rappe Guldsur, han maatte staae stille og have gode Dage; hun tænkte neppe paa ham. Af Kjedsomhed og Overmod havde han flaaet Sidebræderne ud i Stalden, og begnavet Krybben; netop over Tasset mældte Kudffen, at Ulysses havde revet hele Høehækken ned. — Men vil du ikke engang ride? — spurgte Gottlieb, — Hesten bliver jo stiv og lam af at staae saaledes stille altid. I Piger og Koner ere paa min Vre nogle besynderlige Skabninger; først var der saadan en Ziggen og Beden om Hesten, jeg tænkte faae den Skam, du vilde ride hele Verden om: og nu du har Fuxen, hundrede og tyve blanke Louisd'or har din Fader betalt for den, nu staaer Dyret i Stalden, saa det er færdigt at blive misantropist paa alle fire Been. (Fortsættes.)

Gjengjeldelsen.

(Slutning.)

Han hørte nu taust paa Fortællingen om Festen hos hans Tante, uden at afbryde hende; men maaskee for førstegang siden han var gift, var hendes hoitydske Udtale ham ubehagelig, der i de fem Aar, hun havde været i det nye Hjem, fløt ikke var bleven mildere, og hvad der forhen havde klinget ham saa yndigt, forekom ham saa haardt, at han, medens hendes Fortælling, næsten gjorde sig en Forretning af at bemærke hver ubehagelig Lyd; hvorved han da gjorde den overraskende Opdagelse, at mangen en Tone fortrak hendes Mund meget uynkelig.

Den følgende Morgen gik han med hende i Kirken. Den smukke Fremmede i Præstefamiliens Stoel, lige for deres, faldt strax Friherrens Frue i Øinene, og hun gjenkjendte ikke strax den lille

Augusta, som hun før havde undt nogle venlige Ord. Efter Gudstjenesten gjorde Præstekonen et Besøg paa Slottet med hendes Niece, som Friherinden modtog med en saa standsmæssig Formelighed, at den simple Huusmoder fandt sig forlegen; men Augusta vidste at opføre sig med saa værdig Anstand og saa megen Fjendskab, at Fru von Wieden, paa hvis Pande der stedse sammentræk sig flere Skræmmer, vilde have forekommet en rolig Jagttager meget ufordeelagtig. — Pi-gen synes at være bleven indbilsk, — sagde hun til sin Mand, da Besøget var forbi.

Han taug: men hvad han kun i de sidste Dieblikke, da han tilfældig kom i sin Kones Bærelse, havde bemærket i hendes Opførsel, havde ikke været ham lidet paafaldende, og maatte ogsaa lade ham gjøre Sammenligninger, som ikke vare hende gunstige.

Da hun om Eftermiddagen saae Tilberedelserne til Børnefesten, og saae flere Dreng og Piger komme i Haugen, spurgte hun forundret, hvad der skulde foregaae.

Jeg har lovet Præstens og vor Jægers Børn en Fest, — svarede Friherren.

Vor Jægers? Og maaskee endnu nogle Udvalgte af den kjære Landsbyungdom?

Vilbe det da være saa paafaldende og overordentligt? Og er Synet af lykkelige Børn dig saameget imod?

Paafaldende rigtignok; men naar du da vil give en Fest, saa maa jeg bede dig, at sende Børnene i Kroeværtens Hauge. Maaskee — gaaer jeg ogsaa derhen, naar der da absolut skal opføres et landligt Skuespil.

Det bliver i min Hauge, — svarede Friherren med kold og rolig Tone, og hans Gemalinde, der kjendte denne Tone, beed sig i Læberne, og gik taus ud.

Den synlige Ulyst og den kolde Eigegyldighed, hvormed hun ved hendes Gemals Side viste sig iblandt de smaa Gæster, syntes selv for Børnernes Munterhed nedtrykkende, som en iisagtig Vind, og Friherren, der ogsaa saae sin Glæde forstyrret, gjorde hastigere Ende paa Festen, end det ellers havde været hans Hensigt.

Saaledes hengik hver Dag i lunken Forhold, Friherren yttrede engang det Onske, at indbyde Præstens Familie, men hans Kone optog den henkastede Tanke saa kold, at han efter kort Tausshed selv opgav den først, da det faldt ham ind, hvad der var foresaldet ved det sidste Besøg. Friherinden

noiedes med, den næste Søndag at gjøre Præstefamilien et formeligt Besøg.

Friherren søgte den næste Morgen igjen paa sin Vildbane at glemme, at hans Huus ingen Glæder havde for ham. Ledsaaget af sin Hønschund gik han takkefuld ad Veien, der trak sig over en Høi, og vilde just paa den nærmeste Sti gjennem Skoven gaae til Jægerens Baaning, da han hørte en Vogn rulle bag efter sig. Han saa sig om, og saa Præstekonen med hendes Niece, der førte begge Børnene ved Haanden. Præstekonen sagde ham, hun havde villet følge Augusta, der skulde til Staden, til Høien. Vognen kom nu frem, og Pigen sank rørt i sin moderlige Belgjørerindes Arme, der inderlig omfavnede hende. Endelig rev hun sig løs, trykkede de grædende Børn til sit Hjerte, og i det hun tog alt sit Mod til sig, vendte hun sig mod Vognen.

Lev vel! — sagde Friherren, istemmenende Børnenes Afskedsraab.

Hun trak blidt sin Haand af hans, og under Straahatten, der beskyggede hendes brunlokkede muntre Pande, saa han Taarer som Afskedens Smerte trængte i hendes Dine.

Præstekonen gik langsomt ned ad Veien med Børnene; men han blev nogle Diebliske staaende,

indtil Vognen var forsvunden bag Hjornet af Skoven, og gik da hastigt ind i det Dykke.

Den følgende Morgen kjørte Friherinden til Staden. Da hun alt var stegen i Vognen, sagde hun til sin Mand, hun formodede at blive to Dage borte. — Vil du afhente mig? — sagde hun ligegyldigt til.

Maaskee! — svarede han, og kunde neppe skjule sin Overraskelse og Utilfredshed; men i dette Dieblis besluttede han at reise efter hende den følgende Dag. Han kom næsten aldrig til Staden om Sommeren, og havde sjelden endog om Vinteren kun tilbragt nogle Maaneder der, for at fornøie sin Gemalinde. — Den følgende Dags Aften kom han til Staden. Han fandt ikke sin Kone hjemme; hun var paa Comedien, som den gamle Tjener sagde, der havde Opsigt med Gaarden. Det næste Dieblis var han, indsvøbt i sin Kappe, i det fulde Huus. Han kjendte sin Dantes sædvanlige Loge, og neppe havde han kastet et Blik derhen, for han saae sin Kone, ved Siden af hendes Slægtning, i dyb Samtale med nogle unge Menneſker, som stode bag ved hende.

Skinsygen opvaagne i hans Bryst, og naar man skulde mene, at i den Stemning, hvori de to Egtesfolk levede, har Belysningen for hans

Tre virket mere, end Smerten over bebragen
 Kjærlighed, saa syntes dog just denne Opdagelse
 paa ny at have antændt den næsten udslukte Kjær-
 lighed. Uden at oppebie Slutningen af Skuespil-
 let ilede han i det Frie, for at samle sig til rolig
 Overlæg af det Skridt han maatte gjøre. Han
 vidste, at hans Tante kun befandt sig vel i Tum-
 len af den store Verden, hvor hun hverken ung
 eller indtagende, endnu stedse gjorde samme For-
 dringer, som hun i sin Ungdom ikke til alle Tider
 havde gjort med Anstændighed. Endnu ubestemt,
 om han skulde iagttage sin Kone i Tantens Sel-
 skabs-Bærelse, kom han til en gammel Vens Baa-
 ning, som han desuden skulde tale med. Samta-
 len kom snart paa hans Kones Herværende, og
 den oprigtige Ven skulde ham ikke, at man havde
 gjort Bemærkninger over hendes fortrolige Om-
 gang i hans Tantes Huus. Udtrykkelige Beskyld-
 ninger havde vel ingen yttret mod hende; men der
 behøvedes ikke mere for heftig at opægge Friher-
 rens Mistanke.

Han gik med sin Ven paa et Kaffehuus, for
 at adsprede sig, og de skiltes først henimod Mid-
 nat. Da han kom til sin Baaning, kjørte just en
 Vogn for Porten. Han traadte tilbage, og da en
 fremmed Tjener havde aabnet Kærsdøren, saae

han en ung Officeer og derpaa sin Kone stige ud. Friherren fulgte dem efter et kort Ophold, henvende i heftig Opbrusen en Aarbe i sit Værelse, og da han aabnede Døren, saae han hende i den unge Mands Arme.

Træk! — tilraabte han ham truende. De fægtede, og i det næste Dieblisk laae Officeeren ved Fodderne af den Forskrækkede, der afsmægtig sank ned ved Siden af ham.

Friherren fik først sin Fatning igjen. Han lukkede Døren af, og da han ilede for at give den Saarede Bistand, fandt det sig, at den unge Mand meest var falden ved Stødets Heflighed, og kun, da Mob ikke hørte til hans anbefalende Egenheder, i Angesten havde tabt Bevidstheden. Saaret var ubetydeligt. Da han havde reist sig og forbundet sig, saae Friherren paa ham med stolt Foragt og viiste til Døren. Den Beskæmmede gik taus ud.

Den Afsmægtige var kommen sig og vakkede til Sophaen. Hendes Mand stod for hende og kastede et mørkt Blik paa hende. — Rudolf! — sagde hun med skjælvende Stemme, i det hun skjulte sit Ansigt, — fordom mig ikke for strengt! Jeg var ved Randen af Afgrunden, men endnu ikke saa skyldig, som jeg kan synes.

Mariane, — sagde han med en fast Tone, — jeg overlader dig til dine egne Tanker. Imorgen skal jeg meddele dig min Beslutning, og jeg tiltroer din Forstand, at du vil tænke ligesaaledes over det Skridt jeg maa gjøre, som jeg.

Den følgende Dag var det natlige Eventyr i Friherrens Huus almindelig Bysnak. Den Saa-
redes Uheld var ikke bleven skjult for hans Ven-
ner, og da han ikke havde lagt Dolgsmaal paa sin
Beilen til den skønne Kones Gunst og sine For-
haabninger, saa sammensatte man, endskjont han
kun selv gav Hentydning, en Historie, som ikke
kunde være Fru von Wiedens Rygte ufordeelag-
tigere.

Friherren var endnu tilbøielig til det mildeste
Skridt, hvormed han kunde faa sine Gemalinde,
uden at fornærme sin Vre, da hans Ven meddeelte
ham det omlobende Rygte. Han rev det næsten
fuldendte Brev til sin Kone istykker og skrev nu,
da hun, selv om hun i en ringere Grad var sig en
Brøde bevidst, ved strafværdig Ubefindighed havde
uigjenskaldelig forstyrret sit Rygte, saa maatte han
søge Skilsmisse og overlade til hende, om hun,
saalænge hun var ugift, herefter vilde leve paa et
af hans fjerne Godser, hvis Indkomster han vilde

overlade hende, eller ønskede at vælge et andet Op-
holdssted.

Da han havde forseglet Brevet, svingede han sig paa den opsadlende Hest og ilede tilbage paa sit Landgods. Han betraadte Huset, hvor han fem Aar tidligere, næsten paa denne Tid, havde indført sin unge Kone i Brudestandens første Henrykkelse, med de gladeste Forhaabninger paa Livslykke; da faldt hans Bine paa nogle fortorrede Blomsterfrandsø, der endnu fra det festlige Indtog hang i Bygningens Indgang, og da han erindrede sig, at man havde fundet en slem Forbetydning i, at Krandsene næsten havde været visne, da Bønderne overgav Bruden dem, greb endnu engang Smerten over det bedragne Haab ham. — Hun har bedraget dig, som hun bedrog sin Fader, — sagde han bittert. — Og desuagtet — lagde han til — tør jeg fordømme hende for strængt? Den ulukkkelige Forbandelse af den onde Daad forfølger hende, den slider som en Høg i hendes Livslykke og fortærer enhver Spire til det Gode! . . . Tør jeg fordømme hende? — O! hvem har paadraget hende hendes Faders Brede?

I dette Dieblis traadte Præsten ind. Han havde hørt et dunkelt Rygte om Uheldet i Friherrens Huus, og var ileet til ham med urolig Be-

Æmring. Friherren rakte ham sin skjælvende Haand.
— Min ædle Ven! — sagde han, — kun eengang
har jeg ikke været oprigtig imod Dem; hvad jeg
fortalte Dem om en skyldig Datter, om et ulykke-
ligt Par, var — min Historie. Den evige Gjen-
giældelse vender ogsaa Forbandelsen mod mit Livs
Lykke og No.

Ved disse Ord sank han i den bevægede Vens
Arme. — For Guds Skyld, hvad er der foresaldet?
sagde Præsten.

Fritag mig for den piinlige Fortælling nu.
Tænk Dem det Værste. Jeg maa søge Skilsmisse.

Og Deres huuslige Lykke er uigjenkaldbelig for-
styrret? —

Uigjenkaldbelig!

Og den Ulykkelige ikke at redde?

Gud lade hende blive opreist, om hun endnu
ikke ganske er falden!

Endnu et Spørgsmaal, — begyndte Præsten
igien, — som De vil tillade en Ven, og som jeg
maa gjøre, om De fordrer min Dom over Deres
Handlingers Moralitet. — Er De Dem ingen
Skyld bevidst ved denne ulykkelige Tilbragelse?

Ved det Feiltrin, hvortil hun nu har ladet sig
forlede — ingen! — Men ellers — den Historie,

jeg har fortalt Dem, er bogstavelig sand, min Ven, jeg er ikke skyldfri.

En lang Pause fulgte. Friherren gik med hastige Skridt op og ned. Præsten var henfalden i Estertanke. Et Bud fra Staden afbrød Stilheden. Friherren erholdt et Brev fra sin Gemalinde, hvori hun gjorde ham den Tilstaaelse, at hun ved sin strafværdige Ubefindighed havde sadt sin Mand i den Nødvendighed, at gøre det Skridt, der var hende forkyndt. Hun takkede ham for hans Kjærlighed, saae den hevnende Gjengjeldelses Haand i hendes Skjebne, og ønskede herefter at tilbringe sit Liv i en fjern Egn.

Friherren overrakte Præsten Brevet. — Jeg haaber, hun er ikke ganske sjunken, — sagde den Geistlige, da han havde læst Brevet.

Jeg behøver dette Haab til min Ro! — svarede Friherren, og fortalte ham nu omstændeligen det hele Forefaldne. Kjære Ven! — lagde han til efter en Pause; — vi maa skilles fra hinanden paa nogen Tid. Jeg reiser til Frankrig og Italien.

Ugjærne seer jeg Dem storme ud i Verden, i denne Stemning; søg først at berolige Deres Gemyt i den landlige Censomhed, i Beskjæftigelsen af Deres Yndlingsvidenskaber.

Friherren vedblev sin Beslutning. Han ansøgte

paa den skaansomste Maade om Skilsmisse, og fikkede sin Gemalinde et roligt Underhold, som paa ethvert Sted, hvor hun vilde leve, kunde høves. Aftenen før sin Afreise besøgte han Præsten, der just, i det han traadte ind, forelåste sin Kone et Brev fra Augusta. Præstekonen fortalte Friherren, hvorledes det havde været hendes Ønske at kunne beholde sin Niece hos sig, som hun nu maaffee ikke længe vilde saa at see igjen.

Lad os dog unde min Søster den Glæde, Pigen gjør hende i hendes Eensomhed! — sagde Præsten. Der er næsten opkommen en Strid om det, — sagde han til Friherren, som han ønskede at lede fra de mørke Tanker, han troede at læse paa hans Pande. — Dom selv! — lagde han til, og overrakte ham Brevet.

Augusta skrev: "Da jeg maatte løsrive mig fra Dem, kjære Onkel, og fra min fader- og moderløse Barndoms dyrebare Pleiemoder, følte jeg mere end ved den første Afsked, den smertelige Adskillelse. Saa mange Erindringer fra Ungdomsdage, som ved Deres Omhu vare blevne mig lykkelige, havde talt til mit Hjerte, og jeg følte mig efter to Aars Adskillelse atter saa glad i den elskede Kreds, at tusinde nye Baand knyttede mig til den stille Baaning, som Kjærlighed og Tak-

nemmelighed gjorde mig til Faderhuus, og til min Barndoms venlige Hjem. Men jeg maatte atter forlade Dem, for at løse mit Ord. Da min gode Tante havde læst Deres Brev, lovede hun mig strax, at jeg tilkommende Foraar atter skulde besøge det kjære Huus, og hun haaber da selv at kunne komme med. Dersom Vinteren ikke var hende saa eensom, sagde hun: vilde hun gjerne have opfyldt min kjære Moders Ønske og ladet mig blive hos hende, men nu maatte hun bede, at lade det blive ved den gamle Aftale, at jeg skulde blive tre Aar hos hende; thi hun meente, jeg stod endnu langt tilbage i mange Kundskaber, som jeg maatte erhverve mig, og deri har hun sikkert ogsaa Ret. Ero ikke, kjære Onkel, at jeg foretrækker Opholdet i Staden. O! hvor gjerne gav jeg de Adspredelser, som min gode Tante undertiden forskaffer mig her (det er Dem bekjendt hvorlidet hun bryder sig om det for sig selv,) for en skøn Sommeraften hos Dem i vor Hauge, for en Morgenvandring med Børnene paa vore Bjerger!"

Den øvrige Deel af Brevet talte om nogle huuslige Kommissioner for Tanten, og Augusta behandlede alting med en Nøiagtighed, der forraadte hendes varme Deeltagelse for hendes Veninde. Friherren gav Brevet, som han med synlig Deeltagelse

havde læst, tilbage til Præsten med de Ord: Jeg troer hun har Ret, naar hun opfylder Tantens Nafte. Lad De den kjære Pige følge sit rene, barnlige, fromme Gemyts Stemme; den vil stedse føre hende sikkert.

Den følgende Morgen afreiste Friherren. Landeveien førte en Miilsvei fra Staden, hvor Augusta boede. Han lod Vognen holde, da Beiene krydsede sig, og syntes nogle Dieblig at kæmpe med sig selv. Afsted! afsted! tiltraabte han endelig Rudskænen, og ved den næste Omboining af den nedgaaende Skovvei forsvandt Stadens glimrende Taarne. For mig er Haabet tabt! — sagde han og kastede sig i et Hjørne af Vognen.

Sveiz, Italien og det sydlige Frankrig vare gjennemstrøgne. Den Reisende havde vel ikke gjenvunden den tabte Munterhed, men en roligere Fatsning takkede han Gjenstandenes glade Afverling for, og isærdeleshed Bessjæftigelse af Naturforskning, som han, efter Præstens Raad, havde gjort til Maalet for sin Reise, for at give hans Aand en bestemt Retning. Han stod i Marseille ved Kysten, og skuede over Havet, som skulde bære ham til Valencia, hvor han havde besluttet at tilbringe den forestaaende Vinter, da han fik Efterretning om den nære Udbrud af Krigen i Tydskland. Han

ilebe paa de nærmeste Veie giennem Krigshobene, der droge mod Rhinen, til Strasburg. Før han endnu havde betraadt tydsk Grund, kom Efterretningen om Felttogets Begyndelse og Slaget ved Sena. Bekymret for sine Godser, som laae ved Saale, ilede han med sin Reise; men til Uheld gik hans Vogn istykker, ved Nattens Frembrud, da han var paa Landeveien ved Grændsen af Schwaben. Den nærmeste Landsby var idetmindste en halv Miil borte, men til den ene Side af Veien laae et venligt Landhuus, hvor man saa Lys, og haabede at finde Bistand og nogle Timers Beskyttelse mod Regnen. Den Reifende gik derhen og lod den til Rod sammenbundne Vogn flæbe efter sig.

Da han traadte i Huset, syntes alt at være i en saadan Uro eller Beskæftigelse, at man neppe bemærkede ham. En Tjener han henvendte sig til med den Anmodning, for nogle Dieblkke at give ham et Tilflugtssted og at skaffe ham et Bud, svarede, hans Herskab var syg, og han kunde ingen Fremmede melde. Dog — i den ubehagelige Forsatning, De befinder Dem, vilde mit Herskab sikkert gjerne anordne alting selv, — lagde han til, og lovede at sørge for det Nødvendige. Det varede ikke længe, saa var et Bud beredt, og den Reifende blev beværet med nogle Forfriskninger, i det lille venlige

Bærelse, man havde anvist ham. Efter en Time kom der fra Landsbyen, hvor Vognen kunde istandsættes, et andet bekvemt Kjøretøj, for at afhente den Fremmede. Denne bad Tjeneren at takke sit gjæstfrie Herskab og spurgte efter hendes Navn.

Fru von Wieden! — var Svaret.

Friherren foer bedøvet tilbage, — Fru von Wieden fra Thüringen?

Ja, fra Thüringen er hun kommen.

Friherren var heftig bevæget af stridende Følelser. — Hun er syg? — vedblev han efter en Pause.

Siden nogle Dage, — svarede Tjeneren.

Gaae, — sagde Friherren hastigt, — meld mig hos hende. — Nei, siig kun en Fremmed fra Thüringen ønskede at see hende.

Tjeneren bragte efter nogle faa Dieblkke det Svar: hans Herskab var for svag, til at modtage et Besøg, især en Ubekjendt, der ikke nævnede sig, og hun lod ham ønske en lykkelig Reise.

Saa meld mig, — sagde den Reisende, — Friherre von Wieden.

Tjeneren gik forundret, og efter nogle Minuter kom en Kammerpige, som bad den Fremmede at følge sig. Hun førte ham taust gjennem nogle Bærelser i et lidet Gemak, som oplystes ved en

Natlampe, og gik ud igjen. Paa en Hvileseng laae en qvindelig Skikkelse, i hvis bledsblege Træk han neppe gjenkjendte den eengang elskede Kone. Hendes uddøde Dine vare rettede paa ham. Dybt tørt formaaede han ikke at frembringe en Lyd.

Jeg tør haabe, — sagde hun med mat Stemme, — at Gud har tilgivet mig, fordi han har hørt min ivrigste Bøn, og som ved et Under ført Dem hen til mig i dette Dieblis. — Rudolf! sagde hun høiere, med heftig Anstrængelse, — tager jeg ogsaa din Tilgivelse med i Graven?

Hun havde hævet hendes skjælvende Haand, som om hun vilde udstrække den mod ham. Han greb den bevæget.

Jeg tør række dig den, — vedblev hun sagte; — ogsaa i det Dieblis, hvori jeg skal gaae min Dommer imøde, kan jeg forsikre dig, jeg har ikke været saa straffskyldig, som jeg syntes, men saa letfindig, at vor Forbindelse maatte adskilles. — Hvorledes kunde det ogsaa have været lykkeligt, der begyndte med en døende Faders Forbandelse?

Denne Tanke greb hende saa heftigt, at hun et Dieblis laae ubevægelig.

Ulykkelige! — sagde Friherren i det han tryk-
kede hendes iiskolde Haand; jeg har tilgivet dig.

Dette Ord syntes endnu engang at oplive den udgaaende Livsflamme. — Jeg takker dig, — sagde hun, — du har været god og ædelmodig imod mig.

Anstrængelsen havde saaledes udmattet hende, at Friherren maatte indkalde Kammerpigen. Den omhyggelige Pleierinde spurgte hende, hvad hun ønskede.

Intet, — svarede hun, — intet! jeg føler mig let og fri.

Hun heftede sit matte Hode paa den Mand, der sad ved hendes Side, og syntes at ligge som i en Drøm. Endelig foer hun op, vilde folde og opløste Hænderne, og da Armene sank tilbage paa Brystet, sagde hun sagte: Han har tilgivet mig.

Endnu en halv Time laae hun stille aabendende, indtil der endelig ingen Aande kom mere over hendes Læber og hendes Dine stivnede.

Friherren blev tre Dage i Landhuset, og først efter at den Ulykkelige var begravet, fortsatte han Reisen til sit Hjem, hvor han ankom i mørk Stemmning. Hans Godser havde lidt meget, men blandt alle de Ulykkesbudskaber man modtog ham med, var det et af de smerteligste, at hans Vens Huus ligeledes havde lidt haarde Provelser. Præstens Kone var død for faa Dage siden af Følgerne af

den Skræk, som Nærheden af Balpladsen havde voldet hende, og han selv laae farlig syg. Hans Søster var just kommen med sin Niece, for at pleie ham.

Den næste Morgen besøgte Friherren sin Ven. Hvor ganske anderledes var det ved den ædle Mands, end ved den Ulykkeliges eensomme Leie, som han for nogle Dage siden havde forladt! Med stille Taalmod laae han der, og den rolige Samvittighed gav hans Træk, selv under smertelige Lidelser, en mild Munterhed. Ved Leiet sad hans Søster, der havde hans yngste Barn paa Skjødets, medens den ældste lagde Faderens Hovedpude tilrette. Augusta i et Sørgehovedtøi, der skjulede hendes brune Lokker, stod ved den anden Side, for at grøe hans brændende Læber med en kolende Drik.

O min ædle Ven! — sagde den Syge, i det han rakte Friherren Haanden imøde, — De finder ikke mit Huus saaledes igjen, som ved den sidste Afsked. Min stille Lykke er borte, men jeg nedbøier mig for Dens Villie, som har givet og taget det.

Præsten blev kort efter Friherrens Ankomst flettere. Faren tiltog hver Time. Friherren besøgte den Syge flere gange daglig og gav paa alle

Maader den virksomste Hjelp. Efter den niende Dag lagde Feberen sig og Lægen indstod for den Syges Redning. Men han helbreledes kun langsomt og maatte endnu flere Dage holde Sengen.

Augusta var hans utrættelige Pleierinde, og Friherren var ofte Vidne til hendes barnlige Opoffrelse. En Dag, da han sad med hende for Sengen, faldt den Syge i en rolig Slummer. Augusta, udmattet ved to Nætters Vaagen, indsov efterhaanden ved Stilheden i Sygeværelset, sank endelig fra sin Stoel til Friherrens Skulder, som sagte modtog hende. Han vovede neppe at aande, men hans Hjerte bankede høit. Med dyb Bevægelse saae han paa den Sovendes skjønne Ansigt, hvis lette Aande berørte ham. — Fromme Barn! — tænkte han, du vil bringe Velsignelse i det Huus, hvori engang den Lykkelige vil føre dig.

Efter nogle Dieblikke hørte han Godtrin i det nærmeste Værelse, og han lagde Pigen sagte tilbage mod Stoelryggen. Præstens Søster traadte ind og Augusta opvaagnede. Et huusligt Antiggende kaldte Pigen ud. Friherren gik, da den Syge, styrket ved Sønnen, var opvaagnet. I det forreste Værelse modte ham Augusta, med en Forfriskning til den Syge.

Jeg glæder mig med Dem, — sagde han, —

at vor Ven er saa vel idag. Snart vil De see de lykkelige Frugter af Deres Kjærlighedsfulde Pleie. Men De anstrænger Dem for meget, — lagde han til; — De maa nu unde Dem Ro, ellers vil De bukke under af Udmattelse.

— Nei! — svarede hun, — det er jo Pligt, og en saa sød Pligt.

Han saae paa hende med om Tørlse, trykkede hendes Haand heftigt til sit Hjerte og gik hastigt bort.

Da Præsten nærmede sig sin Helbredelse, kjørte Friherren hen til ham, for at underholde ham med Fortællinger om sin Reise, og skjulte ham nu ikke længer Optrinnet ved sin Gemalindes Dødsfeng, som han hidtil havde fortiet for at skaane den Syges Tørlse. — Det glæder mig, — sagde Præsten, — at den Ulykkelige ikke er død uden Tilgivelsens Trøst, og at De kun kan tænke paa hende med Medlidenhed. Himmelen vil gjenstjenke Dem den forstyrrede Fred.

Pil Julefesten vilde Præsten for forstegang igjen bestige Prækestolen. Aftenen før var en dobbelt skjøn huuslig Fest, da Børnene først for saa Uger siden, havde frygtet at miste Faderen, der nu glædede dem med sine Gaver, og kun Erindringen om Moderen, der ellers altid havde forfjønnet

Afstenen ved hendes Omhu og hendes Henrykkelse over Børnejubelen, blandede Beemod i Glæden. Da det yngste Barn nævnede hendes Navn, saae Faderen med vaade Øine mod Himmelen, og sagde: Hun seer ned paa os.

Friherren, som man havde indbuden til Festen, var dybt rørt. Da han endelig vilde tage Afsked, trængte den fordulgte Følelse sig af hans Bryst. — Godnat! — sagde han, og omfattede Præstens Haand fast. — Jeg maa gaae i mit mørke Huus, hvor ingen Lys brænder, intet Suletræ grønnes. — — De kunde gjøre det til et lykkeligt Huus, — lagde han til efter en Pause. — Giv mig Deres Nieces Haand!

Præsten blev overrasket ved disse Ord. Augusta blegnede. Friherren greb hendes Haand. — Ja, denne kjære, fromme Piges Haand: om hun kan giengjelde den Følelse, der evig binder mig til hende.

En stille Pause fulgte. Augustas Haand skælvede, men blev ikke tilbagetrukket, og i hult Forvirring slog Tomfruen Dinene ned.

Med Glæde og Haab signer jeg Pagten, naar Eders Hjerter slutte den, — sagde Præsten, og lagde sin Haand paa de forenede Hænder.

Augusta sank rødmende i den Lykkeliges

Arme. Paa den venlige Pindsefest viede Præsten dem. Landsfolket helligede dem nye Krands af friskt Løv og Foraarsblomster, hvormed — nu en glad Forbedyndning — Slottets Indgang friskt blev udsmykket, og da den anden Julefest gjentkom, holdt Augusta en smilende Dreng paa Skjødets, der udstrakte Hænderne efter det glimrende Juletræ, som Præstens Børn bragte.

Den Under virkende Madonna.

Fortælling af Fr. v. Mosengeil.

Ehre die Frauen! sie flechten und weben
Himmelsche Rosen in's irdische Leben. *)

Schiller.

Glem mig ikke, min gamle brave Wahlheim! — raabte min Fader endnu efter mig ud af Binduet, da jeg allerede ilede over Gaden, til den længe ønskede Feriereise.

Begjærligheden, at besøge nogle Egne og Steder, hvis Natur og Kunstskatte lovede mig

*) Hædret det Køn, hvem i Jordelivet

Himmelske Blomster at flette blev givet.

en hei Grab af Nybelse, havde gjort min Reiseplan. Wahlheims Dpholdssted, Slottet Brunck Faldet, laae i enhver Henseende temmeligt af Veien; dog det gjentagne faderlige Onske, at sende den gamle Universitetsven en Velkomsthilsen; hans længselsfulde Forlangende, at forestille ham Sønnen, som hiin som Barn havde baaret paa sine Arme, som Mand, forpligtede mig ikke at slyde den betydelige Omvei. Hvad jeg i Begyndelsen kun havde holdt for et Pligtsoffer, gav sig i det Følgende tilkjende for mig som en rig Gave af min gode Skjebne.

Allerede Indtrædelsen i den snevre omslattede Grund, hvori Brunck laae, omringet af en Krands af blomstrende Hauger, lige for mig, hensatte mig i hiin behagelige Solesse, hvormed man pleier at indtræde i et velordnet Huusvæsen. Saaledes som det her, for at stemme os munter, ikke behøves nogen Pragt, men blot en forstandig Anordning og Velbehagelighed, saaledes behøver ogsaa en Egn just ikke at besidde nogen fortrinlig begunstiget Beliggenhed og romantiske Udsigter for at behage os. Vane vi kun overalt Spor af god Orden, af flittige Hænder; vandre vi paa vel vedligeholdte Veie, hvor ingen nedtrykt Bønde møder os med udmavret Næg; smile os reentlige Baaninger af

Velomhegnede Træplantninger og Frugthauger imøde: da bliver sikkert enhver Vandrer, saa vel til Mode, som jeg blev paa hiin skønne Aften, da jeg førstegang saae Wahlheims Landsby.

Ved Enden af samme laae den ældgamle Borg, hvorover to runde graa Taarne fremragede, ved Siden af denne imodesaae mig et lavt langt Huus, bygget i hollandsk Smag og udsmykket med hollandsk Reenlighed, saa indbydende, at jeg traadte nærmere, for at see over det firklige brogede Stakit i det indre Gaardsrum.

En velklædt Dsbing, hvis glatte nedhængende Sølvhaar var bedækket med en Fløiels Hue, gik langsomt op og ned i Gaarden. Jeg troede ved det første Blik, i ham at kjende min Faders Ven, og nærmede mig ham derfor, med mit Unbefalingsbrev i Haanden, med Hilsen og Forespørgen.

Den Gamles, desuden næsten rynkefrie Ansigt, opklarede sig endnu venligere, da jeg viste ham den velbekjendte Skrivelse. Allerede ved den første Linie i Brevet rakte han mig Haanden, og jeg laae, modtaget som en hjemkommen Søn, ved hans Hjerte. — Ogsaa jeg nævnede ham med barnligt Navn, og endnu samme Aften erholdt jeg det faderlige Du af ham.

Han var ugift! en antagen Datter af fattige

Beslægtede besørgede de huuslige Forretninger. Ret hjemme var han egentlig kun i Godsherrens, Baron Bruncks Huus, i hvis Familie han indførte mig den næste Morgen.

Saaledes som man søger at nyde et Glas kostelig Biin draabeviis, saaledes havde jeg saa at sige nydt denne Dag minutviis, og da jeg silbige om Aftenen vendte tilbage til Fader Wahlheims stille Hollænderhuus, gøttede jeg mig endnu længe med sod Eftersmag.

I en dobbelt Familierekreds, hvoraf den Eneste sluttede sig tættere, den Anden videre om ham, havde jeg lært at kjende Friherre von Brunck som en ædelbannet Mand, der, staaende fast i Middelpunktet, virker kraftigt i alle Retninger. I den tættere Kreds stod allerførst hans Gemalinde, næsten ungdommelig skjøn, i den ædleste qvindelige Ynde. Alt hvad der i hendes Opførsel var saa inderlig tiltrækkende, hvad man sædvanligt kalder Dannelse, syntes aldeles ikke at være hende paa anden, men kun fri Udvikling af eiendommelige lykkelige Anlæg. Hun hørte til de sjældne Koner, som aldeles tilhøre deres Sphære. — Hver Halvdeel af dette inderlig forenede Ægtepar omslyngede et talende ligt Barn. Moderens Skjønhed og Tækelighed var paa ny ophlomsfret i den femten-

aarige Amanda, og Faderens Skikkelse og Væsen fremlevede i hendes yngre Broder Berthold.

I den videre Kreds omringedes Baronnen af Bondebyens Beboere som en Fader af sine Born. Et lille lykkeligt, arbeidsomt, med lidet tilfreds Folk, men som aldrig manglede dette Lidet.

Vi vare paa vores Eftermiddags-Spadseretur ikke alene blevene staaende for flere Baaninger for at tale og hilse paa deres Beboere; men vi vare ogsaa efter nogles Indbydelse, gaane ind, for at glæde dem med Roes over deres velordnede lille Huusvæsen. Det Brunekke Videnskabsakademie fik jeg Tilladelse at bivaane som udenlandsk Væresmedlem; det vil sige som Tilhører sætte mig paa en Bænk i den nyindrettede og af en brav ung Mand bestyrede, Drengeskole, samt besøge Dotrenes Underviisningsanstalt. Denne stod under Baronessens umiddelbare Opfigt, hvilket man strax bemærkede saavel paa Skolarindernes sædelige Opførsel, som paa deres Kundskaber og Færdigheder, der saa ganske passede sig til deres simple Bestemmelser.

En munter Underholdning, afvejlende forhiøiet ved Spøg og Alvor, frydrede om Aftenen det tarvelige og dog saa kostelige Maaltid, efter hvilket Moder og Datter ledsaget af Bruneks Spil,

fornøiede os med nogle, ikke mindre simple og ikke mindre kostelige Sange. Til Godnat fulgte den lille muntre Berthold os hjem, der paa drengeviis meget snart havde omklamret den fremmede Gæst med sine Arme og sluttet ham i sit Hjerte.

Hvor gjerne, — saaledes raabte jeg blandt andet i min begejstrede Epilog efter den saaledes nydte Dag, — hvor gjerne tilgiver man Skjebnen mangt et mislykket Kast, naar det kun hist og her lykkes den, at henstille Manden paa ganske paa sin Plads, som her.

Denne aldeles ikke rige, neppe velhavende Godseier, — hvilket ædelt Diemed har han vidst at opnaae med sine indskrænkede Midler! Hvilke lykkelige Beddere har han vidst at give en knap-ernærende Jord! —

Kom dog herhen, I ordrige, daadfattige Statsforbedrere! I store Finantzmænd, kom I, i hvis Bryst der er en Pengepung istedet for et Hjerte, I, som tælle Eders Undersaatteres Hoveder blot for Skattens Skyld, og handle skokkeviis med deres Sjæle; kom og erkjend Menneskeværd og Livslykke i en fattig Egn, som I med Glæde bortbyttede for et Par hundrede Acre god Jord!

Her syntes Fader Wahlheims Mine at be-

tyde mig, at han ikke synderlig kunde lide denne Art taleriske Sving; og gjerne kom jeg tilbage fra den forbittrende Daddel til den hjerteqvædende Ro, og derpaa til min forhen yttrede Bøn: at meddele mig nogle Brudstykker af den ædle Mands tidligere Historie; — thi jeg havde hørt af min Fader, at han forhen havde gjeldet meget i Residentsen som Fyrstens Yndling, og hiffet levet hoit. Jeg var begierlig efter at erfare, hvorledes han var bleven saa klog, at vælge sig istedet for hine lokkende Skingoder, de simple, vedvarende; og saa stærk, at sonderbryde Hoftjenestens Lænker, for her i ubemærket Stilhed at virke for en fattig lille Dals Lykke.

Det er, — tog Wahlheim Ordet, — just ikke altid let at betegne Veien, ad hvilken vi gennem et afverlende Liv have naaet den Standpunkt, paa hvilken vi nu befinde os. De ledende Traade, der bestemme een eller anden afgjørende Retning i vor Livsgang, ere ofte fine indtil det Usynlige. Hiin Mand, der nu fortjener vor fulde Hoiagtelse, havde under lidet forandrede Omstændigheder maaffee aldrig erhvervet den. Den egentlige Wendepunkt i hans Charakter troer jeg imidlertid temmelig noie at kunne bestemme. Skulle du vel ane, — spurgte han smilende, — at Takken

for denne ædle Families Lykke, og Betsignelsen, som ved denne udbreder sig, sandsynligviis tilkommer en undervirkende Madonna?

Det vilde sikkert ikke være libet overraskende; — var mit Svar, — isærdeleshed her, hvor man, saavidt jeg har iagtaget i Skolen, beslutter sig at være evangelisk-protestantisk.

Dog jeg troer at fatte Ordets Mening! Heder Deres Undervirkerinde ikke Emilie? — (Saaledes hed Bruncks Gemalinde.)

Næsten gjettest! — svarede han. — Men jeg mener det dog anderledes og bogstaveligt.

Velan! — vedblev han, da jeg nu indstændigere bad om Oplosningen paa Gaaden; — vi have desuden ved Slutningen af denne ferslige Dag, der har skjenket mig en Søn, efter naturlig Skik, endnu at udtømme Sovedrikken — (den ventlige Niece satte just en dampende Bolle for ham;) — og hos den gamle Dreng træder rettere istedet for Drikkensangen, en fortrolig Samtale. Imidlertid vil min unge Tilhører gjøre bedst i beskedent at sammenfolde de poetiske Binger, hvilke han, som jeg har hørt, undertiden svinger, og smukt blive ved Siden af en gammel stiv Prosaisk, der Skridt for Skridt gaaer bag efter Erfaringen, og aldeles mangler det lette Spring, hvormed romantiske Fortællere

svælge blandt de høieste Phantasiebilleder, som honningdrufne Bier blandt Blomster.

Jeg trykkede istedet for al Modsigen smilende begge den kjære Gamles Hænder til mit barnlige Hjerte, og han begyndte nu, ikke mere afbrudt af mig, som følger.

Ferdinand von Brunck er en Søn og Opdragling af den store Verden, — en Opdragerinde, der, som Mesterinde af Forstillelse, kun lidet bekymrer sig om det Virkelige. Hvorledes endog Grundtonen af en Character forskrues og forstemmes: hende er det nok, naar den kun taalelig klinger med i Alfforden, som Selskabet angiver.

Friherrens Familie hørte forbum til de Uanseeligste; man søgte desværre ogsaa da at vedligeholde den gamle Glæds, da Rigdommen allerede længe var forsvunden. Saaledes manglede hiin nødvendige Ligevægt, af et velberegnet Udkomme, uden hvilken intet ret trives i et Huusvæsen, og ingen føler sig tilfreds i Hjemmet. Intet Under, at der i Ferdinands Forældres ægteskabelige Forhold herskede hiin Mangel paa Enighed, hvilket man oftere vilde bemærke i fornemme Familier, om de vare mindre øvede i den Kunst at skjule sig. Ferdinand, endnu, som du kjender ham,

en velstakt Mand, var en billedfjøn Dreng; den eneste Son og saavel Faderens som Moderens smigrede Yndling. Uens mellem sig, kunde de ikke være enige i deres Opdragelsesgrundfætninger; der opstod meget mere en Skinsyge paa Barnets Kjærlighed, der kun kunde virke fordærvende.

Ulykkelige Barn! den fælles Gienstand for to uenige Hjerters Tilbøielighed! — Saaledes sukkede jeg ofte, naar Forretningerne førte mig, fra mit dengangværende Opholdssted, Hainfelden, (en af Familiens Besiddelser,) i sammes Kreds; thi ikke sjelden havde jeg Leilighed at bemærke, hvor snar den Lille, allerede nu, forstod at smigre, snart for Faderen, snart for Moderen, ligesom hans Fordeel fordrede det.

For Underviisningen i de høiere Kunster og Videnskaber, ved hvilke man kan gjøre sig gjældende i den store Verdens Kredse, var i det øvrige sørget ved en Mængde Læretimer, og Uddannelsen af ethvert lille Talent, som kun nogenledes lod haabe en glimrende Effekt, blev dreven med en næsten religiøs Iver. Da i det Følgende den unge Friherre tog til Akademiet, og sildigere tog paa Reiser, vogtede man sig omhyggelig, at øve ham i den uundværlige Kunst at undvære. Trods alle, med den hemmelige Gjæld vorende Forlegenheder,

turde der dog ikke mangle paa noget, der kunde aabne den tilkommende Verdens- og Statsmand den rette Løbebane. Virkeligen tilbød sig til Opfyldelsen af det høieste forældrelige Ønske en haaberig Udsigt ved den unge Fyrstes Gunst, der snart efter Ferdinands Tilbagekomst besteg den pludselig ledige faderlige Trone. Rigtignok maatte i Begyndelsen mere Vren end Indkomsten tages i Betragtning, og et saakaldet stort Parti blev derfor endnu steds den uestergivelige Betingelse, til at ophjælpe den synkende Familieglands. Lyst her forberede det unge Hjerter den gamle Forstands hele Regning.

Moderens Medlidenhed havde medens Ferdinands Graværelse optaget en fader- og moderløs Slægtning, der efter Forældrenes Død i en Landsby i Nærheden af Hainfelden var given til Priis for den bitterste Acmob. Kort ved hendes hjælpeløse Forsatning, blev det mig let, at vinde Baronessen, der ved mange Luner og Svagheder, ikke var uden Godmodighed, for hende. Emilie blev indført i et Huus, der, efter min Anskuelse, just tilbød den rette Skole for hende. En Datter havde let bleven fordærvet der; dog den af Barmhertighed optagne Forældreløse, var ikke udsat for den Fare,

at blive forkjelet, meget mere kunde man forudsee, at man hellere vilde beskæftige hende formeligt end forlidet ved huuslige Arbejder; hvorved der dog ikke kunde mangle hende paa Leilighed, at tilegne sig saameget af den elegante Verdens Manerer og Sæder, som hun i hendes Forhold for Fremtiden kunde behøve.

Jeg havde ikke forregnet mig. Emilie blev, endskjønt under mange bittere Erfaringer, en Engel af Mildhed og Taalmod, et Mønster paa qvindelig Flid og sparsom Indretning. Jovrigt blev hun i hendes yndefulde Sædelighed, hvad hun forhen havde været: en tro Datter af den fromme Natur.

Saaledes fandt Ferdinand hende, da han efter fireaarig Reise kom hjem. Han havde seet meget, vel ogsaa lært Mangt; kun Et ikke; — at beherske sig; at underordne et lidenskabeligt Gemyts heftige Fordringer en kold Forstands viise Raad. — Hvorledes havde han ved slige Mangler kunnet eller villet modstaae det mægtige Indtryk, som Emilie maatte gjøre paa ham, der var saa indtagende ved hendes blomstrende Skjønhed, og ved hendes forladte Forsatning og den deraf fremgaaende Ydmyghed, kun blev dobbelt tiltrækkende!

Vel kan Frokenen, i Følelsen af de store Hin-

bringer, som vare imod en Forbindelse med Sonnen af dette stolte Huus, længe have modstaaet hans hastig fremværende Tidenskab! Men kunde man anmode dette følelsesfulde, for al Forstillelse fremmede, og ved ingen Romantkjerlighed afkræftede Hjerter, stedse at blive ufølsomt ved den unge, skjønnede, for hende gløbende Mandes Kjerlighedsandragende?

Opdagelsen af deres Forstaaelse, som de desuden ikke søgte forsigtig at skjule, indtraf just i en Tid, hvor den gamle Friherre opbød alle Kræfter, at vinde en Grevinde — riig paa Penge og Godser, men des fattigere paa Indtagenheder og Dyder — for sin Sønns Haand, paa hvis Indvilgen han ikke tvivlede. Saa glimrende Forhaabninger kunde ikke skuffes, uden at opvække de heftigste Familiestorme.

Faderen, desuden nu sjelden venligt stemt, opblussede til flammende Brede; — da en forkjælende, uægte Faderkjerlighed aldrig bestaaer flige Prover. — Men Sonnen, følte sig ved den usædvanlige Modstand kun endnu stærkere til Opnaaelsen af sit Maal. Moderen, ikke mindre heftig truet af Gemalen, tog just derfor Sonnens Parti, uden at lade hans Elskede mindre undgielde den egne

Strækelse. Allermæst leed hun, som Kjærlighed og Had fælles bestormede. Thi forgjæves erklærede hun sig beredvillig til Fravigelse, og for steds at forlade det friherrelige Huus, da Ferdinand truede hende, at hevne Trostabsbrudet paa sig selv.

Den gamle Friherres uformodentlige Død, — maaskee hastigere fremfaldet ved de sidste Tildragelser, — hvem Egtfællen, allerede længe sygelig, fulgte saa Maanedet efter, — opløste den fastsnorede Knude; Ferdinand førte, saasnart Anstændigheden tillod at forkorte Sørgetiden, sin Emilie til Alteret. Han nød den erholdte Frihed og den længselsfuld ønskede Kjærlighedslykke ganske paa sin Maade. En Mand, som han dengang var, elsker ikke, men tilbeder; han er ikke lykkelig, men oversalig; han opdriver enhver Følelse til den Varmegrad, hvor den begynder at forsvinde.

Allerede før et Aar var forløbet, fandt jeg hans Glædeshimmel mærkelig formørket. Rigtig nok var det en sørgelig Omstændighed, at han tillige med Modtagelsen af den faderlige Formue maatte indtræde i den faderlige Gjeld, hvis Størrelse den unge levlystne Mand neppe estertænkte, endnu mindre havde beregnet.

Forgjæves søgte Emilie, saa langt hun hendes Virekreds naaede, ved alle Arter af Indskrænkninger at bringe et trøstende Forhold imellem Indtægter og Udgifter. Og saa den omhyggeligste Beregning og klipper sædvanlig ved den daarlige Bane, som nu engang ikke kunne beqvemme sig til, at lade den gamle friherrelige Familie-Pragtvogn gaae i et snevrere Spor. Saaledes maatte det da endelig ganske gaae i Staae, da Ingen mere vilde laane, og Enhver vilde betales! Men nu slutte den gamle Wahlheim raade, hvis tro Advarsler forhen neppe havde været herte, og aldrig blevne agtet paa.

Efter en noie Oversigt af alle Papirene viiste det sig, at Hainfelden endnu kun synlig tilhørte Familien Brunck, og at, for at forebygge en aldeles Omstyrten, kun det lille Gods maatte redendes, der fjernt fra Residentsen, lidet besøgt af Herstabet, næsten foragtet, laae i en eensom Bjergegn; — det samme lille Sted, hvor det nu behager os Alle saa vel!

Brunck var ikke lidet overrasket, da jeg fremlagde ham denne Regningsafflutning. Dette havde han dog ikke ventet.

Alt give en Verdensmand, der er saa ganske hengiven til Hovedstadens Glæder og Udspredelser,

det Raad: for det første ganske at opgive dette, og at drage til hans Ahners forfaldne Ribbersøde, — kan vel ikke kaldes meget mindre, end — at drive Adam ud af Paradiset, og give ham Spaden i den dovre Haand! Paa ingen Maade hører Englands Rolle, der viiser ham Veien til Tidselaget, til de taknemmelige.

Saaledes begriber det sig da vel, at den uskaansomme Raadgiver, som Friherren selv havde valgt sig, i Begyndelsen intet Indpas fik og næsten blev haardt affødiget. Men han lod ved sin Bortgang en allieret Magt paa Kamppladsen, som desuagtet vidste at forsvare den.

Emilie havde hastig og med Varme helbet sig til min Side, og just i det bittere Middel viste den virksomste Hjælp for den gamle Families Skade.

Hun selv hentevede engang sine Børneaar med hendes Moder i landlig Gensomhed. Denne værdige Kone, uden Formue til at forskaffe sig rige Stadsbeboeres Glæder, havde tidlig vænnet Datteren til at nyde hine simple Nydelser, hvilke man sildigere hen, endog i de meest larmende Forlystelser, mindes med Længsel.

Om end Emilie, ikke anende den Bruneckske Families Formues Forværing, havde ombyttet sin

fattige, indskrænkede Forsatning med en tilsyneladende glimrende, og i Begyndelsen ikke fuldkommen modstaaet Nyhedens forførte Indtagenhed; saa traadte dog de nye Forhold, efterhaanden som et Glør efter det andet sank, frem i deres sande Skikkelse for den ædle Kones klare Blik. Hun kunde ikke mere uden at sukke, tænke tilbage paa Hjemmets Marker om hendes lille Landsby. Den forhenværende fredelige Stilhed var paa saamangehaande Maader bleven forstyrret og forbittret ved de uendelige Plager af hine Assembler, Circles, Cour-Dage og Visittimer, der, ligesaa fremmedagtige som deres Navne, havde indtrængt sig i National-Livet.

Til de stedse formerede Bekymringer over et nær Forsald af alle disse Herligheder parrede sig en endnu langt større. Emilie folte nemlig, at der, hvor forhøiet Sandsnydelse bliver til Nødvendighed, og Afverling til Lov, og hvor Nyhedens Pirren driver sine Fordringer langt ud over Hverdags-Moralens Grændser, — at i en slig Driven og Nyden, hun ikke turde haabe for stedse at beholde Ugtetfællens Hjerte tro og udeelt. Man behøver just ikke at være den fineste Kiender af det quindelige Hjerte, for allerede i denne Anelse alene, at spore Bevæggrunden, der gjorde Emilie

til en Bundsforvandt af den gamle Huusven, som hun desuden var vant at kalde sin lille Fader.

En anden lykkelig Omstændighed befordrede vores Sag mærkelig.

Der havde nemlig just denne Tid indfunden sig en betydelig Afverling i Temperaturen mellem Fyrsten og hans Yndling. Den var fra den behageligste Barmegrad pludselig nedgaaet næsten til Frys punkten; maaskee fordi Hans Durchlauchtighed drog i billig Betænkning, at dække den efterhaanden mere bekjendte Defekt i den Brunckske Familiekasse, af sit eget Chatol; maaskee ogsaa — som flere hvidskede hinanden i Dret — fordi Fyrstens dengangværende Elskede foruden Høistsamme ogsaa fandt vores Friherre elskværdig, og denne ikke havde syntes utilbøielig, at gjengjelde saa smigrende et Sindelag, saaledes som det sommer sig en fin Hof- og Verdensmand. Lad nu een eller begge Dele være mere end Formodning, nok Brunck kom nu selv tilbage paa det før forkastede Forslag, og bevilgede, endskjønt mislunet og mørkt stemt, til Slutningen alting. — Det være! — tilraabte han Emilie, der overøste ham med Kjærtegn for hans Indvilgen, — vi reise saasnart Anliggenderne ere ordnede; og indtil da kan jeg dog idetmindste

glæde mig, fordi du endnu ikke kjender hiin Nede, som vi i Fremtiden skulle behoe.

Det mig affordrede Lytte, tro at ubholde hos Familien, gav jeg med Glæde, og allerede efter saa Uger havde Hainfeld en ny Herre, og denne en ny Amtsforvalter. Ogsaa i Residenten blev det undværlige Huus solgt og de meest paatrængende Creditorer tilfredsstillede.

Ikke synderlig savnet og beklaget, drog den sidste Spire af denne Familie fra en Stad, for hvis Glandses Formerelse den havde ødelagt sig.

Det var i Aftenslumringen, i hvilken vi, efter nogle Dages ubehagelige Reise, naaede Maalet for samme. Den tomme Reisevogn vakkede i den elendige Bei langsomt ned ad Bjerget. Vi havde fundet raadeligt, at stige ud, og drog langs med Huulveien taus bagefter hinanden hen mod Landshypen, der med sine elendige Straahytter, hverken pynteligt eller malerisk, omgave Stamhuset, som lignede et Taarn. Nu, da vi af en Busteffov vare komne paa en fri Plads, laae det tæt for vore Dine ved Foden af Høien. Alle vi Reisende saae til det skumrende Sted med hiin Nysgjerrighed og selsomme Blanding af Tøller, af Haab, Besymring og Dnsker, hvormed vi sædvanligt for

førstegang sine en Jordplet, hvor vi, herefter skulle leve, maaskee ogsaa døe.

God Aften da! — afbrød Emilie den dybe Tausched. — God Aften, mit kjære Brude! See dog! — lagde hun efter et Dieblis til, — jeg finder Reden, som du stedse behager at kalde det, dog mere beboelig, end din Skildring lod mig haabe!

A! — sukede Ferdinand; — men jeg finder den endnu langt under det Billede, jeg havde medtaget fra Drengesaarene! Hiin mørke Bygning havde virkelig dannet sig til et Slot i min Phantasi, som jeg forhen horte det nævne af de fattige Landsbybeboere. Den snevre, skumle Grund, havde jeg udvidet mig til en Dal, af hiin sum-pige, af krumme Pile omgiven Pol, var bleven en Dam. Og lad os kun — vedblev han stedse bittere — først holde vores stadselige Indtog i dette ærværdige Ahnesæde! — Til Guds, — det forstaaer sig; thi hvem vilde i sig Helvedsvei blive i Reisevognen, som desuden nok er for stor, til at kunne passere den mørke, snævre Portvei! Lad os kun først boe i de øde, af smaae Vinduer knapt oplyste Værelser.

Holdt, Ven! — raabte Emilie, i det hun med den bløde Haand bedækkede den mismodige Ta-

lers Mund; — dette stakkels Sted er Halvdelen mit, og jeg lader ikke min Andeel fornærme.

Dog forgjæves søgte den hulde Kone at bortspøge den dybt i Hjertet rodfæstede Mismodighed. Bruneck holdt vel op, at give sine Tølelser til Kjende ved Ord; men han blev mørkt stemt, og blev det end mere, da vi ankom for Slottet, og bleve, feitet nok, dog ikke uden Trohjertighed, modtagne af en lille jammerlig Hob friherrelige Undersaattere. En ældgammel, tunghøret Huusfoged lyfte os op ad den steile Snegletrappe gennem lange, smalle Gange til de herstabelige Vaaningsværelser, hvilke man i Hast kun havde gjort beboelige med det nødtørftigste.

Emilie saae engang paa mig paa Veien med et næsten veemodigt Smil; og dette var det eneste Tegn, hvormed hun nogensinde viiste, at ogsaa hun tænkte tilbage paa Ferdinands tabte Paradis. De ældgamle, mangehjørnede, med stamfaderlige Meubler forsynede Gemakker vare virkelig et paafaldende Modbillede til de høie, lyse, prægtige Værelser i det forladte Huus! Endog den høieste Selvfornægtelse kunde idetmindste det første Indtryk ryste.

Men følte man sig beflemt i dette saakaldte Slot, saa var det, man vandrede udenfor samme,

endnu mindre egnet, igjen at udvide Brystet og at troste Blikket. Siden mange Aar behandlet stedmoderligt af Godshersekabet, befandt sig Orden, Underviisning og Velstand i yderste Forsald. De ringe Marker vare elendig drevne; forhen dyrkede Agre laae uden Sæd, og Torneskoven rykkede stedse dristigere frem paa de forladte Marker.

Var det Hjerte, der vidste at afvinde denne sørgelige Forstyrrelse en munter Side! Emilie formaaede det!

Endnu staaer fra hvin Tid en Time saa levende for min Erindring, som om den var fra Gaarsdagen. Baronet, der ved hyppige Jagter søgte at erstatte de vandte Stadsadspredder, drog iust omkring i Skoven, medens hans Gemalinde havde gjort en Spadseretur med mig gjennem de smaae Marker, ogsaa hist og her var indtraadt i en Hytte i Bondebyen, for at gjøre sig bekendt med Beboerne og deres Nødvendigheder.

Ved vores Hjemgaan over Heien af Slots-hjerget, som dengang kun var begroet med vilde Buskværk, stod vi endnu engang stille, og betragtede Dalen. Solen gik ned paa den klare Aftenhimmel over den dunkle Granfok. Jeg holdt det for Blenden af dens sidste Straaler, da Emilie

Skulde Dinene bag Lommenørklædet, men opdagede snart, at de fløde i Taarer.

De græder, ædle Frue? — spurgte jeg deeltagende; — Skulde denne Aften ikke være for Sjon, for rolig til dette Tegn paa Kummer?

Ik, det er vel Glædestaarer! — svarede hun sagte — saaledes som i dette Dieblif, har jeg endnu ikke følt den Lykke som Forsynet tildeelte os, da den ledede vore Fjed her hen! — Med stigende Varme sammenlignede hun nu det hidtil forte Liv i Staden, hvor Tid og Kræfter bleve obflede bort for værdløst Tant, med den simple, velsignelsesfulde Virksomhed, hvortil Pligten nu havde kaldet hende. Saaledes som den dannende Mester allerede i den formløse Blok viner den ædle Skikkelse, hans Meisel fremkalder af den, saaledes blev allerede nu for denne skjonne Sjæls Moderblikke den trængende Dal til et lille Paradiis af Velsignelse. Med en Glæde, der ogsaa bragte Taarer i mine Dine, hjalp jeg hende at udmale Billedet; kun holdt jeg det tillige for Pligt, at gjøre hende opmærksom paa de mangehaande Hindringer, der sædvanligt pleie at modsætte sig alle Forbedrings-Planer.

Emilie fandt disse Hindringer isærdeleshed i Midlernes Utilstrækkelighed; jeg derimod, — endstjønt jeg kun vovede at antyde hende det sjernt,

— i Bruncks ugunstige Gemytsstemning. Til
 lige Omdannelser, som kun virke efter Nar, hø-
 rer Vedholdenhed, og for alting Kraft og Aands-
 munterhed. Men han levede vedvarende med hans
 nu engang forvænte Phantasie i en ganske anden
 Livskreds; gad stedse mindre afvinde denne gløde-
 tomme Ingetogenhed, der syntes ham som en For-
 vilning, nogen trostende Side. Hans endnu ube-
 feirede Hang til uforholdsmæssige Udgifter, truede
 med nyformeret Gjæld, der tilsidst dog maatte frem-
 bringe et aldeles Forsald. Den lille Kasse var
 ofte udtømt ved Tilfredsstillelsen af hans Liden-
 sker, hvortil for Exempel hørte Heste, Geværer,
 ogsaa mangehaande Kunstgjenstande, som han dog
 vidste mere at samle end at nyde. Hans milde
 Gaver feilede det paa hiin indre Kjærlighed, der
 først gjør Velgjerningen ret velgjørende. Jagt-
 lysten, — nydt med Maade, er sikkert en mandig,
 sundhedsstyrkende Fornøielse! — den bemestrede sig
 ham stedse mere, saa at man nok saa, hvorledes
 disse Skotog tjente ham som Middel, at undfly
 sit Hjemms forhadte Censomhed. Ogsaa samlede der
 sig, just for denne Liden-skabs Skyld, mangehaande
 Jagtvenner af Omegnen om ham, som just ikke
 stod i det bedste Rygte for gode Sæder. Saaledes
 lokket fra mange Sider, var Ferdinands Cha-

rakteer høist sandsynligt udsat for en fremstribende Forværring, uden den ædlestes qvindelige Kjærlighed. Hvorledes denne hulde Sktsgudinde utrættelig vaagede, og — aldrig ubesleedent fraveeg den qvindelige Virkekreds, — afholdt den vaklende Ven fra Bildfarelser; hvorledes hun ved tro Standhaftighed med ringe Midler har udvirket saameget og efterhaanden tilligemed den sædelige Forædling ogsaa hævede hendes Pleielinges udvortes Velstand; alt dette var vel en udførlig Fortælling værd! — Men nu har jeg kun at henstille dig for hiint Madonnabillede, der har foranlediget det nærværende, og opvakt din Nysgjærighed.

Det var i Efteraaret af vort andet her henlevende Aar, da Friherren gav mig det Hverv, at forskaffe ham en Madonna af en Kunsthandel i Neapels, som en berømt italiensk Kobberstikker havde leveret efter Raphael. Emilie elskede gode Mestres Mariebilleder med Inderlighed og holdt flere Fremstillinger af den hellige Familie for den skønneste Prydelser i sine Værelser. Det nu bestilte Blad havde tidligere henrykt hende i en Kjendels Samling, og opvakt det ikke skjulte Wnske hos hende, at besidde det; derfor var det nu til tænkt hende som Gulegave af hendes Gemal.

Ogsaa jeg var engang en lidenskabelig Samler,

og derfor ikke uden tilstrækkelige Lærepenge nogen-
 lunde kjender; jeg erindrede mig vel, at hiint
 Kobberskylde, for dets store Sjelbenheds Skyld,
 næsten stod i Priis med et Malerie. Denne Be-
 mærkning havde jeg uden Folge meddeelt Baronen,
 thi han taalte ikke let Indvendinger mod eengang
 fattede Ideer. Saaledes syntes det mig, da
 just den begyndte Skolebygning fordrede store Ud-
 gifter, og folgelig gjorde større Indskrænkninger
 nødvendig, en Samvittighedsfag, at opdage Emi-
 l i e hendes Gemals velmeente, kun alt for kostbare
 Ønske, for ved hendes Mægling maaſkee endnu at
 afholde ham.

Hun slog forfækket Hænderne sammen, da
 jeg sagde hende den sandsynlige Priis paa Bil-
 ledet.

Umuligt! — raabte hun, — en sliq Udgi-
 vt nu, og for mig! — Nei, jeg bringer Dem sikker
 bedre Beslutning.

Beslutningen fulgte da virkelig allerede den
 følgende Dag, forberedet ved Fortælligen af en
 Scene, som den ædle Kone vidste at indflette i
 vor Bordsamtale.

Bed Enden af vor Landsby, — saaledes for-
 talte hun os, — ligger et lidet fattigt Huus, der
 allerede længe havde opvakt min Opmærksomhed.

bets lille Hauge med de nærliggende Agte var be-
 arbeidet med usædvanlig Omhyggelighed; rundt om
 Hytten bemærkede man Sporene af den rorige Flid
 og store Kjærlighed til Orden. En ung, velbannet
 Kone lod sig see som Sjælen i dette lille Huusvæ-
 sen; foruden hende saae jeg kun en Diding, hvis
 Beskjæftigelse nok kun indskrænkede sig til at holde
 de to allerkjæreste rødkindede Dreng i bedstefader-
 lig Opfagt, saalænge Moderen var sysselsat. Og
 sikkert! de muntre vilde Skjelmer gave ham fuldtop
 at bestille. Men Moderen har ialmindelighed selv
 endnu en lille Dreng, eller havde ham liggende
 ved Siden af sig paa Jorden, som hun med flittig
 Raskhed bearbejdede.

Paa nogle Uger fandt jeg det saa stille og dødt
 omkring Huset, at jeg endelig hos en Naboerske
 erkjendte mig om Aarsagen; — just paa rette
 Tid for ikke at have spurgt unyttigt! Jeg ilede,
 efter den bekommede Efterretning strax med selv at
 indtræde hos den unge Kone.

En saa kort Tid havde anrettet stor Udelæg-
 gelse i disse fattige Folks simple Lykke!

Moderen holdende sit mindste Barn paa Skjødets
 Lab med blege Kinder mellem de to ældste Drenges
 Syngesang; disse laae i heftig Feber med halvaabne

Juni 1823. D

Dine og brune Læber, neppe endnu kjendelige. Ved Bordet sad den ærværdige Bedstefader kummerfuld, med sit graa Hoved støttet i Haanden; foran ham laae en Bonnehog opslagen, uden Tvivl hans tro Ledsager i hans lange, moisommelige Liv, hos hvem han ogsaa nu søgte Trøst og Haab.

Guds Fred, kjære Kone! — sagde jeg i det jeg traadte nærmere, da ingen syntes at bemærke mig. Hun foer op som af en Drøm, dog glad forskrækket; thi intet Sted paa Jorden er en Gæst med et deeltagende Hjerte mere velkommen end i Elendighedens Hytte.

Gudskeelov! efter kort Udsøggen, kunde jeg bibringe den Bekymrede Trøst. Det var en Dm-gangssyge blandt Børnene i Bondebyen; begge Drengene havde en stærk Natur, og de rette Midler, hastigt anvendte, lod ogsaa vente hastig Hjælp. Lægen, som jeg strax lod hente fra Staden, stadfæstede min Trøst og helbrede dem snart.

Rigelig blev jeg belønnet for mit Sygebesøg, ikke blot ved dets lykkelige Følger; jeg lærte tillige i Magrete nærmere at kjende en meget brav Kon, som jeg nu tæller blandt mine Veninder.

Da jeg nemlig, medens Tjeneren ilede at skaffe Lægen, sad hos den bekymrede Sygevogterke, for at forkorte hende den lange Venten efter Lægen ved

beeltagende Samtale, erfoer jeg, at hiin Gamle var hendes Svigerfader, og at hun havde mistet sin Mand ved et næsten for haardt Slag af Skieb-
nen. Et Træ, som han fældede traf, ham i Fal-
det og knuste hans Fodder. Efter lange haarde Li-
delsler mislykkedes dog Helbredelsen og Magrete
blev en hjælpeløs Enke.

Arme Kone, tre Børns Moder! — sagde
jeg inderlig rørt; — hvor ofte har du maattet
vaage i Sorg og Bekymring, medens Forsorgeren
har sovet!

Guds Betsignelse har hidtil hjulpen, — sva-
rede hun; — men nu vil det ikke mere række til,
og Drengene ligge mig dog saameget paa Hjertet!
Jeg er, — lagde hun smilende til, — kun denne
Lilles Moder; de to ældste har min salig Mand
taget til sig som fattige Forældreløse, da Foræl-
drene, vore Nabore, døde fra dem af en ondartet
Feber. Ak! jeg holder kun desmere af dem for
deres Ulykke! — sukkede hun med nye frembrydende
Taarer og bukkede sig ned til de Syge.

Jeg opfyldtes af høi Erbedighed for denne
fattige Ernærerinde af Forældreløse, som Skiebnen
havde borttaget sin egen Ernærer. Med Tølel-
ser, som ikke lade sig udtrykke med Ord, slut-

tebe jeg hende i mine Arme og kyskede hende paa Panden. Og da hun forlegen i dyb Ydmyghed slet ikke vidste at betyde sig dette, sagde jeg hende: det skulde være Tegnet, at jeg havde optaget hende til min Veninde.

Emilie taug overmandet af den rørende Erindring, og paa hendes Ferdinand syntes denne Fortælling at gjøre et dybere Indtryk end han ellers var vant at vise ved lignende Leiligheder. Han bød sig til enhver mulig Hjælp. Saaledes blev det da Emilie let, at frembringe det Ønske: at turde understøtte hine værdige Trængende med den hende tiltænkte Gulegave.

Brunet skastede et halvt spørgende, halvt bebreidende Blik paa mig, nok anende Forræderen; dog hvorledes kunde han have modstaaet et saa ædelmodigt Forlangende, eller bevaret Nag til mig? Kort, det dyre Madonnabillede blev ikke bestilt hos Kunsthandleren, men derimod den krave Magrete hjulpen fra al trængende Nød.

Aftenen før Julefesten, da jeg i Skumringen sad paa mit Værelse, og hos mig selv eftertænkte Tidens Hellighed, Dagenes hastige Flugt, og de for lang Tid siden hensevndne Borneaar, Alderdommens Ensomhed, og hvo kan nævne, hvad der endnu ellers fulgte for Tanker hos mig! — Da

traadte overraskende Baronessen ind til mig. I
gestjæftig Tlen, indbød hun mig til Mednydelse
af en Glæde hun havde tilberedet sig. (Det var
sædvanligt andre.)

Den ædle Magrete, de Forældreløses Mo-
der, med hendes hele Familie vare nyt opklædte
af den ædle Beninde, og alle havde nu forsamlet
sig i Slottet, for endnu at modtage en Gave til
Børnene, der glimrede i Juletræets muntre Lys.
Emilie erkyndigede sig tillige hos mig efter sin
Gemals Tilbagekomst, som idag besøgte en Jagt-
broder, og endnu ikke havde opfyldt sit Løfte, at
komme tidlig hjem.

Efter endnu en kort Tid at have ventet for-
gjæves paa Baronnen, ilede jeg, — da jeg selv
længtes efter at see et Juletræ, hvilket jeg saa
længe ikke havde seet, — ned i det bestemte Væ-
relse. — Det var en høi Hvælving, med brogetfar-
vede Buevinduer, og havde forhen tjent Slotsbe-
boerne til Kapel, men i silbigere Tid, da man
byggede et Bedehuus for den voxende Landsby,
var det nedsjunken til et Putterkammer. Emilie,
der endnu i denne Vanhelligelse ærede Forfædrenes
fromme Tølelser, lod omhyggelig Pladsen reengjøre,
og sætte i sin forhenværende Stand, at den i
Fremtiden kunde være helliget hendes stille Andagt.

I Forgrunden, til begge Sider af Døren, støttede to høie Piller Spidskvælvingen; begge vare forbundne ved en Bedestol, foran hvilken, det endnu fulkommen vedligeholdte, sort betrukne Alter stod. Paa dette flammede allerede, da jeg traadte ind, to Juletræer med deres smaa brogede Lys. Den skønne Magrete stod, holdende sin hulde lille Dreng i den nye lyseblaa Klædning, paa Forhoeningen imellem de glindsende Juletræer, og spejdede omt i Barnets Dine, om ikke allerede en Følelse for Juleglæden lysnede af dem.

Ved hendes Side, ved Alterfoden, saae Emilie i rørende Medglæde op til hende. Paa den anden Side stod den gamle graa Bedstefader med solbæde, som til Ben oploftede Hænder; foran Alteret holdt de to faderløse Drengene hinanden omslyngede, og gottede sig over de herlige Billeder i de Bøger de havde faaet forærede.

Da jeg traadte ind af den mørke Gang fandt jeg mig først blændet; men des glædeligere overrasket, da Skønheden af dette Alterbillede i dets hele Klarhed opgik for min Sjæl. Et høit Udraab af Forundring forraadte Emilie min før ubemærkede Nærværelse. Hun vendte sig spørgende til mig; dog i dette Nieblik hørte jeg den hjemkommende Ferdinands Bogn rulle gennem Portene, og havde

neppe Tid, at give den ædle Mesterinde af dette Malerie Marsagen til mit Forundrings-Udraab tilkjende og tillige at tilhvidske hende et bedende Ord, hvis Bønhørelse hun smilende tilvinkede mig; da ilede jeg at indføre den Ankomne til en ligesaa glædelig Overræffelse.

Han havde neppe vidst noget om dette længe nedværdigede, og atter saa skjønt indviede Gemak i sit Huus, og traadte desaaarsag allerede med Fremmedhed ind af den dunkle Gang. Alle Personer i den stærkt oplyste Baggrund havde efter Emilies hastige Anordning taget deres Stillinger saaledes, at de endnu mere skuffende lignede den Idee jeg havde meddeelt hende.

Bruncks Blik opklarede sig muntert for det uventede Syn; men da udbredte sig pludselig en høi Rørelse over hans Ansigtstræk. Den hellige Familie svævede som i himmelsk Forklaring for ham; men der laae, han vidste ikke hvilken, endnu kun anende, høiere Henrykkelse i Beskuelsen af denne Julefest, just ligesom det var gaaet mig ved min Indtrædelse.

Endnu et Blik — og nu stod pludseligt Billedet for alle Billeder, den hellige Sixtus Raphael'ske Madonna, for ham, for hvilket ogsaa

Han ellers ofte havde staaet beundrende i det Dresdenske Gallerie.

Og hvilken Virkelighed blandede sig her med Erindringen af den forhen solte Kunststryllen — Underligheden af hellig Glæde; den omme Moderkjærligheds Sjælesryd; Englesynet af barnlig Uffylb; en from Nibings Takkebon; den beskedne Ynde af qvindelig Dyd og Værdighed; — intet Sted Skin! Overalt Naturens salige Sandhed! og alt dette magist oplyst af Juletræets Glimmer, — denne Paradiisplante af vort Ungdomsliv, der alt alene, hvor vi oine den, lader opgaae hiin Himlens Uffylb; land vi eengang beboede, for vore længselsfulde Hjerter! Og i denne Glæde stod for vor Ferdinand i høi Skjønhed, Skaberinden af slige Glæder, nedblikkende med bescheiden Ydmyghed, som hisset hos Raphael den hellige Barbara; og det var hans — hans Emilie! — —

Overvældet af Kærlise sank han hen i Bedestolen lige for Billedet, og Taarer trængte sig af hans Dine. Han udbredte Armene mod Synet, som om han frygtede, det kunde henføre ham til en bedre Verdens salige Beboere. — O du Elskede! du Hellige! — raabte han med det høieste Udtryk af Kærlise, — o kom fra din Himmel, og ledsag mig videre gennem Livet!

Emilie næsten forfækket for den heftig bevægede Stemme, ilede hastigt ned af Trinet for Alteret, og laae længe omslynget i den lykkelige Ferdinands Arme. Vi fæstligholdt Alle stille Hjertenes Forening. Mig var det som om dette Dieblis afgjørende maatte virke paa Bruneds Værd og Lykke. — —

Det har virket! og hvorledes, staaer læseligt skreven overalt her i hans lille Eiendom. I hiin Time aflagde hans Hjerte, som han siden tilstod mig, det hellige Løfte, at blive hine Fattiges Fader, hvis Ledelse Forsynet havde anbetroet ham, saaledes som hans værdige Gemalinde allerede længe havde været deres Moder. Hans Mismod, hans Luner, og den urolige Stræben efter den store Verdens Nydelser, gav efterhaanden Plads for en mandig Driftighed, og hiin noisomme Gemytsstillehed, som er en god, fast, flittig Villies søde Løn.

Befignelsen indfandt sig ogsaa fra nu af synlig. Da Julefesten det næste Aar fremrykkede, forkyndte den ham Ankomsten af en lille huld Engel, hans Emilies udtrykte Billede; — hiin Amanda, der i legemlig og aandig Skjønhed saa herlig er opblomstret her i landlig Stilhed.

Og nu, min Søn, — saaledes sluttede Fader Wahlheim sin Fortælling, da den fremrykkende

Morgen mindebe ham paa Nølighebends Nødvendighed, — nu, efter de Gamles Maade, en fort gavnlig Anvendelse til Godnat: Den feiler, der troer, at være aldeles opdragen, naar han blot har holdt op, at være uopdragen. Skjednen sender os, indtil Ifften bliver graa, fra een Skole til en anden: dog sine udmærkede Yndlinge giver den i Nødens Skole under Kjærligheds Tugt.

T i d s b e r ø v e l s e .

Af Fbler. I. No. 14.

(Meddeelt.)

Dengang Diogenes fik et Besøg af Alexander den store, og adspurgtes, ifølge Oldtidens Kongehofsligheds Former, hvad Begjæring han havde at anbringe, sagde han: kun den, at De vil flytte Dem lidt til den anden Side, paa det at De, ved at betage mig Solskinnet, ikke berøver mig hvad De ikke kan give mig.

Dette var Diogenes Begjæring til den største Monark paa Jorden; hvilken de som have min-

bre Magt end Alexander, kan med mere Passelighed anvende paa dem selv. Den som gjør meget Godt, kan tilstedes at volde imellem nogen Skade. Men naar Skjebnen nægter Leilighederne til at gjøre Vel, saa burde dog Skyldfrihed i det mindste omhyggelig bevares.

Det er vel bekjendt, at Tiden eengang hender, kommer aldrig mere igjen, og at det tabte Dieblis er tabt for evig. Derfor burde Tiden, frem for al anden Eiendom, være fri for Indgreb; og alligevel tænker dog ethvert Menneffe at have Rettighed til at forøde den Tid som er Andres Eiendom.

Dette Indgreb er saa almindeligt, at kun en liden Deel af Aaret bliver tilbragt efter eget Valg; neppe nogen Ting skeer naar det henses, eller erholdes naar det ønskes. Livet er ideligen hærget ved uretmæssige Paabrud; Een bortstjæler en Time, en Anden en Dag; Een skjuler sit Rov ved at paaføre os Sygter, en Anden ved at dysse os med Morsskab; Plyndringen vedbliver igjennem Tusfende Afvertlinger af Tummel og Rolighed, indtil østet at have mistet alt, vi intet mere kan miste.

For denne Bortøbslen af Menneffers Liv har man som oftest givet Stormændene Skyld, hvis

Tilhængere hensmægte Nar efter andet i Forventninger, og dæe omsider med Ansøgningen i Haanden. Den som opvækker Misundelse vil letteligen paadrage sig Dadel. Jeg veed ikke om Statsmænd og Patroner ikke lide flere Bebreidelser end de fortjene, og ikke for kunde beklage sig over at de ere til et Bytte for Fordringer uden Fortjeneste, og for Overhæng uden Undseelse.

Sandheden er, at hine Opvartningers Uleiligheder klages mere over end de føles. For den største Deel bringer den Afhængighed sin egen Løn med sig. At være seet i godt Selskab, at tale fortroligen med Mægtige, at være istand til at fortælle de friskeste Nyheder, tjene underordnede Kredse med forudspaaet Stigen eller Falden i den Regjerendes Naade, og at ansees som en Candidat til høie Bestjeninge, ere mere end Erstatning for forhalende Naadesbeviisninger, som den der bad om dem neppe tiltroede sig at erholde. En ved sin Stilling udmærket Mand, der formorerer Forhaabninger for at formere Tilhængere, har man Lov at ansee som et Rovedyr, der frygtes med Løse, men som det er let at vogte sig for: dets Leie veed man, og hvorsom ikke vil opsluges behøver ikke at komme bet nær. Den store Fare for Tidsforøvelse kommer fra Drømme og Møje, som ikke modstaaes fordi de

ikke frygtes, og som upaaagtede Skade saa jævnt, og liste sig til noget, næsten uden at sees.

Den hvis Rang eller hvis Fortjenester tilbrager ham Menneskers Opmærksomhed, maa, for en stor Deel, hengive sig til de ham Omgivendes Nytte eller Lure. Enhver som er kjed af sig selv, vil tye til ham for Lættelse; den som trænger til at tale, vil forlange han skal høre; den der trænger til at høre, vil vente han skal tale. Den ene Time løber hen efter den anden, Middagen følger paa Morgenens, og Aftenen paa Middagen, medens tusende Gjenstande paatrænges hans Opmærksomhed, som han forkaster saa snart de frembydes, men som Skik og Brug i Verden kræver at han skal modtage med tilsyneladende Agtelse.

Vil vi have Andres Godhed maa vi taale Deres Daarligheder. Hvo som ikke kan overtale sig at unddrage sig fra Selskabet, maa finde sig i at yde en Skat af sin Tid til en Mængde Tyranner: til Nøleren, som bestemmer Møder uden at indfinde sig; til den som spørger om Raad uden at følge dem; til Brauterens, som blot vil roses; til Rynkeren, som kun vil ynkes; til Plantæggeren, hvis Glæde er at underholde sine Venner med Forventninger som enhver, ham undtagen, veed at være forgjæves; til Deconomisten, som taler om

om Kjøbslutninger og Indretninger; til Politikeren, som forudsiger Træfningers Udfald og Forbunds Brud; til Kagerkatten, som sammenligner Renter; til Pludrereren, som snakker blot fordi han lyfter at snakke.

At sætte Enhver i Besiddelsen af hans egen Tid, og holde Dagen fri for flige paa hverandre følgende Indgreb, er mere end jeg formaaer, og meer end jeg haaber. Ikke desmindre kunde denne ubarmhertige Forfølgelse for en Deel standses, dersom Enhver vilde alvorligen betænke, at hvo som aflægger et Besøg der ikke attraaes eller snakker meer end Hørereren gjerne vil lytte til, gjør sig skyldig i en Uret han ikke kan erstatte, og borttager det han ikke kan give.

En Eneboers Tanker.

(Efter det Tydske.)

Hvor ere mine Ungdoms-Søndage? Da levede Naturen omkring mig. For Unglingen gives der endnu virkelig Nympher, Dryader og Hermedriaader; det er hans Gemnt, der med tusinde Sølehorn lever i hans Hjem. Et Træ hisset er mig kjærere

end her en Skov. Denne Egn er mig kun et
Malerie, malede Gløder; bagved er Lærred, Træ;
ingen Livsdybde. De ere ikke tiltrækkende, som
ellers det solofarvede Fjerne, de blaae Bjerge.

*

*

*

I Naturen gab jeg eie en Hvile; og Midde-
punkt — en Hauge; i Staden en fredelig, ventlig
Baaning.

*

*

*

Hvad jeg veed, det bruger jeg ikke, og hvad
jeg bruger, veed jeg ikke.

*

*

*

Vidste man blot paa ethvert nyt Sted, hvad
der angik En og hvad ikke. Dette lærer man paa
bittre Veie, man søger omkring paa hele Periphe-
rien. Saaledes seer man fangne Dyr hele Nar-
gaane omkring i deres Buur, og søge en Uabning.

*

*

*

Den Gensomme maa skabe sig alle Videnskaber
selv; læse og see, hvad andre have gjort, er ham
ikke nok; han vil have høiere, mere anstrængende
Drivtighed, og kun Stoltheden, Opfindelsens Glæ-
de, lader ham glemme sin Smerte. Enhver Ind-
spærret bliver til en Pascal.

* * *

Den Selskabelige er forndiet med det Første
det Bedste; han kan let have Alting. Den Censomme undværer Alt, og forsøger som Robinson,
at gjøre sig det selv.

* * *

Kun de Censomme og Enge vide, hvad Religionen gjelder. Hvad der er Noget, føler man kun
naar man bruger det.

* * *

Den som eier Noget, veed sjelden hvad han
eier i det; han takker neppe for det han forlanger
af det. Den som undværer Noget, veed godt,
hvad der feiler ham med det; han føler smertelig
dets Værd i phantastisk Storhed, hvert Dieblisk han
tænker paa det.

* * *

Jeg gad nok kunne være som hiin Bogmand,
der, da hans Huus brændte, viste de tilslende Folk
til sin Kone. Jeg kan desværre ikke være rolig,
saalænge jeg veed der ligger en Tagsteen fjævet
paa mit Huus.

Livets høieste Lykke er Kjærlighed.

(Fortsat.)

Hr. Staubig skal idag til Bucherode, da kunde du jo ride med.

Bucherode? — spurgte hun, som vaagnet op af en Drom, — jeg vil derhen! — sagde hun skyndsom, sprang op fra Bordet, fløi i sine Ridestæder, og paa Hesten. Naturligt! Han havde jo været i Bucherode, eller i det mindste i Omegnen; den Luft, hvori han havde levet, vilde hun indaande; de Træer, i hvis Skygge han havde sadt, vilde hun hilse; det Tag, under hvilket han havde boet — hun opspurgte det vist.

Hr. Staubig sad alt fast i Sadelen paa sin Madalinski, inden Tine kom ned i Haugen; det var ogsaa hans Lykke, thi ellers var han vist ikke nu kommen op paa sin himmelhøie, ederkopagtige Ganger.

Tine havde neppe en Fod i Stigboilen, før Ulykkes, alt længe kjed af den evige Stillestaaen, brusede afsted som en Stormvind. Tine svang sig med yndig Behændighed paa den vilde Traver; Faderen og Onklen, der stode i Gaarden, sloge Hænderne sammen over Hovedet af Skræk, men — idag lœe hun for første gang i lang Tid — Tine

hilsede de Skjælvende leende med den lille Haand, gav den snysende Ulysses et lystigt Slag med Nisdepidsken, og ingen fire Minuter, saa var hun forsvunden for alles Blikke, thi Ulysses foer afsted i rasende Carriere fremad Bucherodes Markvei, som vilde han endnu denne Aften være i Kjærlighedens Stjerne.

12.

Livets høieste Lykke er Kjærlighed.

Den underfabre Albertine svævede munter og veltilmode paa den kostelige Traver igjennem de bolgende Kornmarker; Millioner tunge Ar bøiede sig for den unge Hersterinde, der i den øvede lille Haand ledede den opmærksomme Ganger med dristig Sikkerhed som ved en Silketraad; hun kunde have redet den hele Verden omkring, saaledes behagede den længe undværede Bevægelse hende.

Hvorfor var han, hvorfor var ingen af mine fromme Læsere der? At ride en Lysttour til Bucherode med saadan en Pige, var min Troe ingen hverdags Fornøielse. Tyngere randt hendes Blod igjennem Hjertet og Arterne, hurtigere slog hendes Pulse; ventligere smilede hendes lille Rosenmund; begjærende talde hendes ubeskrivelige milde Elskovs-

blik — og der var ingen der, undtagen Kornskriveren, Hr Staubig, der galoperede langt, langt bag hende paa sin Madalinski. Denne led af Spath og flere Hestesygdomme; kun først, naar den var bleven varm, begyndte den en Art Travgalop, som dog ikke hjalp den hurtigere frem. Den maatte ogsaa gjerne blive bag ved med sin Herre, Tine havde ingen af dem behov.

I Bucherode reed hun til Herredsfogden; det hele Huus styrtede ud, for at være den høitagtede Herr Landraads Datter behjælpelig ved at stige af Hesten; men Tine var alt nede, inden Herr Fogdens ærede Familie var kommen igjennem den snævre Huusdør; hun gav den skumbedækkede Ulysses til Husets Søn, og lavede sig nu til, ganske ubemærket at tage Fru Fogedinden i Forhør, og udforske det Nødvendige om den Fremmede. Tine havde alt paa Veien udtænkt sig hvorledes hun vilde udfritte hende; hun vilde begynde sin Examen over den Ube kjendte, der skulde have boet her i Landsbyen, saaledes, at Fogedinden ikke skulde kunde sige hende i Kortene. Hun gik med den veltalende Gamle i Haugen ved Huset, roste, for ikke, som man pleier at sige, at falde med Døren ind i Huset, den prægtige Salat i dette Aar, gjorde sig med hende

de største Forhaabninger om en riig Frugthof, spurgte hverledes de herlige Moldauer Sviin, som Fogeden nylig havde kjøbt af Faderen, befandt sig, stemmede med i hendes Klage over den for Kartoffelavlen saa skadelige Mangel paa Regn; og trak paa Suldrene over den flette Udsigt til god Høraavl. Rosa, Fogedindens eneste Datter, der kom til og bad hende med ret sin Anstand, at sætte sig ned i Bonnellysthuset, og bragte hende her et meget smagfuldt slebet Crystalglas med fed frisk Mælk paa en blank Tintalerken, forfikkede hun, ikke at have kjendt saa smuk og stor var Pigen bleven. — Af Børn blive Folk, — foiede hun venlig til, — og af Piger Brude; — men den blide Rosa slog de blaae Forglemmigei ned, blev rød, og vendte sig undselig til Siden...

Lise vilde nu rykke ud med sine Spørgsmaal; det Spørgsmaal, om den Knøs, der var hos den Fremmede, som skulde have boet her en lang Tid, ikke havde behaget den blonde Rosa, syntes hende at være det naturligste, det nærmeste; det skulde bane hende Veien, saaledes meente hun at komme ubemærket paa Herren selv. — Hun behøvede ikke engang at spørge; Samtalen kom af sig selv paa ham. Lise kunde ikke skjule sin Forundring over det skjønne slebne Crystalglas, der

just ikke passede sig i en Herrefogeds Huusholdning; hun betragtede det nøiere, og læste med Forsundring de i en med Kornblomster gjennemflettet Tornekrands indflebne Ord: Livets høieste Lykke er Kjærlighed.

13.

Hemmelig Mærter.

Ei, ei! — begyndte Frøkenen ganske besynderlig angrebet af denne Indskrift, af dette Sindbil, led og af den Mistanke, at den Fremmede kunde have givet den skønne, blide Pige dette Crystalglas til en Erindring, — ei fra hvem er da denne betydningsfulde Kjærlighedserindring? Livets høieste Lykke er Kjærlighed! Hvo har ladet dette flibe i det skrøbelige Glas, Rosa? Hun sagde, vist uden at ville det, det Ord skrøbelig, i en saa skjærende Tone, at det ikke havde været Under, om Glasset var sprunget itu berved.

Rosa, et Ideal af Bliidhed og Ufskyld, vilde svare; men hun havde givet den skønne Frøken, som hun altid havde holdt saameget af, sit Bedste, sin Helligdom, sit Crystalglas, og for denne stille Hyldest laae en saa giftig Spot i Lines Ansigtstræk. — Den Krænkedes Stemme qualtes; det

Klare Vand, udpræffet af det elskende Hjerte, fylbte det skyldfrie Barns Dine; hun vendte det guldlukkede Hoved om, og ilede tilbage i Huset.

Hvad feiler Pigen? — spurgte Tine, der havde bemærket det bestyrtset, og saae Moderen i det kummerfulde Ansigt.

Al! forrykt er den dumme Ting, — svarede den Gamle fortrydelig, — Faderen har, Gud veed det, anvendt en skøn Hoben Penge paa den Pige; først har hun her fra Barndommen af, havt Tismer hos Præsten fra om Morgenens til om Aftenen, og derpaa har hun tre Aar i Staden, lært alt, hvad hun behøvede at vide; hun veed tregange mere end jeg, og jeg bilder mig dog mangengang ind, ikke at være den Dumme i Landsbyen; men sandfærdig, imod hendes Kundskaber veed jeg slet intet. Da hun nu havde udlært lode vi hende igjen komme tilbage dette Foraar, og vilde see, hvor vi fandt en smuk Frier til hende; Pigen er ikke hæslig, og for Godsset oppe ved Enden af Landsbyen, som Fader har bestemt hende til Medgift — thi Herredsfogedgodset her faaer vor Son engang — har den tykke Amtmand von Benshausen nylig frivillig budt fyrgetyvetusinde Daler paa Hestemarkedet i Magdalenebadet, og han kaster intet bort. Nu altsaa, ja Frierne, de kom til Fods og til

Hest, kjorende og ved Breve, paa mangeslags Maa-
 der, men den dumme Ting, som de smaae Gjæs
 nu engang ere, loe ad Alle, og sagde stedse, hun
 tænkte endnu ikke paa at giøte sig, og al Frieriet
 var spildt. Paa engang, det var paa den Tid, da
 Jordbærrene blomstrede, forekom hun mig ganske
 dybsindig, hun forglemte Ordene i Munden, saae
 ofte hele Timer hen for sig, gik altid alene, og
 naar der kom een, som syntes godt om Pigen, og
 hun skulde komme ned for at tale med ham, saa
 var man ikke istand til at faae hende ud af Stuen;
 om det saa gjaldt nok saa meget. Jeg spurgte hvad
 der feilede hende; ja, hun skal svare endnu idag; hun
 sukkede ofte dybt, naar hun tænkte ingen saa hende,
 og lagde Haanden paa Brystet; jeg tænkte, Livstykket
 trykkede hende, eller at hun snørede sig for fast, jeg
 vil see efter, da værges hun sig med begge Hæn-
 der; men jeg gjør ikke megen Bæsen med hende,
 thi Pigen bliver fyldigere hver Dag, og kan tage
 sin Dod af den skrækelige Snoren; da falder en
 Forglemmigeibouquet ud af hendes Barm, og hun
 bliver saa rød, som en Ild, og griber efter Bou-
 quetten, som var det en Kirkeskat. — Hvad er det
 for en Bouquet, Pige? — spørger jeg noget barsk,
 thi det var ikke rigtigt med hende; men før svarer
 Kirsebærtræet der, end det ugubelige Barn. Jeg

foreholdt hende nu hendes bumme hemmelige Bæsen, og talte, Gud veed det, som en Klokker; Dreene gled mig den Aften over Læberne, som Smør; men troer De, jeg kunde faae et Ord ud af den egenfindige Ting! De forstaaer mig ikke, Moder, sagde hun blidt, og drog min Haand til sit Hjerte; det slog, som Hammersværket der nede i Granstoven, og hendes Dine stode fulde af Vand. — Dum Enak, — sagde jeg fortrædelig, — saa længe du taler dit Modersmaal saa vil jeg nok kunne forstaae dig; — da rystede hun paa Hovedet, taug og gif. Seer De, min lille Frøken, saaledes er hun endnu til den Dag idag.

Nu, og Crystalglasset? — spurgte Lise med spændt Opmærksomhed, afbrydende den Belsalende.

Crystalglasset! — svarede hun, — naa Crystalglasset! ja seer De, ligesom jeg nu taler med Dem, talte jeg engang med den gamle Sabine, som boer der ude ved Euanedammen — ja, hvis jeg turde snakke, Fru Fogedinde! — sagde hun, og kneb Læberne sammen i den tandløse Mund med en betænkelig Mine, — saa skulde jeg tage Bladet fra Munden; men, saaledes, man veed jo nok, Dyd og Ungdom følges ikke ad; vi have alle været unge. — Jeg blev heed om Dreene, da jeg horte det, thi jeg tænker altid strax det Værste.

Sabine, gamle, ærlige Sabine, — sagde jeg, — tael, hvad veed du; du skal faae Brændeviin og Kummenskringler, saa meget du kan faae i dig, tael blot reent ud af Posen. — Nu gik hendes Mølle. — Vi have derude ved Svanedammen en stor Frugthauge, i den gik Rosa hver Dag; der kom, sagde Sabine, altid imod Aften en ung, smuk Herre til Hest, gav Dyret til sin Tjener og gik ind i Haugen; men hvad der passeerte derinde, havde Sabine ikke kunnet seet for Stakitværket. To, tre Timer efter kom Rosa med den unge Herre ud af Haugen, Arm i Arm, Tjeneren trak Hestene frem, og inden den unge Herre satte sig op, kyskede han altid min Rosa til Afsked, som skulde det være saaledes.

Kyskede?! — raabte Tine med et knuust Hjerte. Ja, ikke sandt, man kunde falde i Afmagt over det? — sagde Moderen, der holdt Tines opflammende Skinsyge for Forundring. — Jeg tager Pigen igjen under fire Dine, og spørger, hvad den fremmede Mosis var, der understod sig, ubedt at træde ind i vor Hauge.

Jeg veed ikke, — var hele Svaret. Nu løb min Galde over, og jeg spurgte hende, om hun da slet ingen Skam havde i sig, at være ganske alene i Haugen med en pyntet Landstryger.

Vi vare aldrig alene med hinanden, — sagde hun, og gjorde et Ansigt, som jeg endnu aldrig havde seet hende gøre, saa alvorligt og frimodigt. — Gud var over os, og Tugt og Sædelighed i vore Hjerter. — Nu, seer De, der fik jeg igjen et Slag paa Munden, saa jeg ikke kunde faae et Bogstav frem; og saa veed hun at sætte sine Ord sammen, saa man skulde troe, hun havde studeret paa den høie Skole, og stod paa Prædikestolen. — Han vil, — vedblev Rosa roligere efter en Pause, — komme her endnu idag, thi han ønsker, at lære at kjende Dem og Faber. — Hun havde neppe sagt det, saa kom det vilde, unge Menneſke alt flyvende i fuld Galop; hun løb imod ham, han sloi af Hesten i hendes Arme, og da blev der en Kyssen og en Klappen, som havde de ikke seet hinanden i tusinde Aar; nu traad han hen imod mig. — Hør, Frøken, da blev jeg ogsaa reent perpler; jeg havde staaet og ærgret mig over Pigen og den unge vindinge Herre, saa jeg var nærved at brikte, og jeg vilde have sagt ham, at det ikke var Skik hos os paa Landet, og at han ikke skulde understaae sig at sætte et Been over vor Dørtærskel; men da han kom nærmere, og jeg saa det Ansigt — accurat ligesom Mælk og Blod. Han tog mig om Hovedet, kyssede mig, kaldte mig sin lille Mo'er, sagde,

at han ordentlig havde længtes efter at see sin kjære Rosa's Forældre, og at han ganske havde tænkt sig mig saaledes, saa venlig og endnu saa munter og rask; nu seer De, da kunde jeg dog ikke forbyde ham mit Huus. Rosa bragte ham Aarets første Jordbær, som hun havde plukket til ham her i Haugen, i en Porcelainsunderkop, og jeg hentede gammel Mallaga og Sukker dertil: og siden den Tid kom han her hver Dag. Hun yttrede engang, at hun nok ønskede, at kunne ride; nu, da tænkte jeg han var bleven fornykt; endnu samme Aften maatte hun op paa hans Hest, og nu reed han hver Dag en Tour med hende, saa jeg troede, han vilde gjøre en Staldmester af hende. Her i Lovhytten, det var hans Livstid, netop der, hvor De sidder, sad han med Rosa; der corrigeerte han, hvad hun havde tegnet, der maatte hun læse Franssk for ham, der sang han, naar hun spille Guitarre, og saaledes sadde de ofte hele Timer sammen, til ud paa Midnat.

Alene? — spurgte den af tusinde Elfskovsmarter ubeskriveligt qvælte Line, og forstrækkedes over sit Spørgsmaal. Men i det samme traad Rosa ind, og bragte friskt Smør og Frugter, og bød Frokenen begge Dele med en Anstand, som var hun opdraget ved Hoffet. Vigens ædle Figur, den

simple, men høist smagfulbe Paaklædning, det
 skjønnne Madonnahoved, de blidt smægtende Dine,
 den fine, blode Hud, det blonde Lokkehaar — den
 skrækkeligste Skinsyge bemægtigede sig Albertines
 Hjerte, men dog maatte hun tilstaae, at Rosa
 var den skjønneste Pige, som hun endnu havde
 seet; hun troede, at staae for en Helgeninde, der
 var stegen ned til Jorden; saa from, saa engles-
 reen, saa forklaret syntes denne Pige hende. Og
 dog — uudsigelig Marter — denne lille sneehvide
 Haand havde lagt i hans; denne Svanearm havde
 omslynget ham; disse Læber, disse smaae Purpur-
 læber havde han kysset!! Hun matte tale med hende
 om ham; hun gjorde uhyre BOLD paa sig selv, dæm-
 pede Flammen, der brændte i hendes af den skræk-
 keligste Skinsyge antændte Hjerte, med al Kraft,
 og begyndte Samtalen med tvungen Ventlighed.

14.

R o s a.

Du har, — sagde hun og gik med hende imel-
 lem Buxbomrabatterne ned ad den lange Gange, for
 at bortfjerne sig fra Moderen, der blev siddende i
 Løvhytten; — Du har, horer jeg, gjort et ret be-
 hageligt Bekjendtskab i denne Sommer?

Rosa lod de himmelblaae store Dine synke til Jorden! den bolgende Barm aandede dybt, men den lille Rosenmund taug.

Eine ahnede den blide overjordiske Kjærlighed, der boede i denne jomfruelige Barm; det forekom hende, som havde hun spurgt endnu for haardt; hun tvang sig til en endnu blødere Tone.

Hun greb fortrolig Rosas Haand og sagde med sin Floittones blide Bellyd: Du glæder mig, Rosa, naar du taler ret aabenhjertigt med mig, jeg kjenner den unge Mand, og han er bleven mig meget kjærere, da jeg seer, at han har behaget dig.

Deres Tone forhen, — begyndte Rosa frygt- som, men forraadende den Torn, der stedse tryk- kede sig dybere og dybere i hendes saarede Hjerter, — Deres spottende Tone forhen, min Frosken, og den venlige, milde nu — jeg veed ikke rigtig, hvil- ken der er den sande, og hvilken den falske. Jeg har alt længe med en Art Frygt seet Diebliffet, imøde da jeg skulde gjøre Deres Bekjendtskab, jeg havde — Beiret sammenpressede hendes Bryst — ja, jeg taler i Guds Nærværelse, — jeg havde faaet dem kjær; men jeg frygtede i Stilhed, at Originalen vilde, kunde ikke være saa feilsfri, saa fuldkommen, som det Billede, man havde skildret mig. Deres første Ord, den skjærende Bid over

mit Crystallglassess Skrøbelighed, var mig et fremmed Træk i hiint Billede; Deres andet, Deres Venlighed, vilde gjøre det til det skrøkkeligste Blændværk, hvis den var konstlet.

Tine saae forundret paa Rosa fra Siden. Saaledes havde endnu ingen gennemskuet hende; saadan uden Falbelader havde endnu ingen talt med hende. Det forekom hende, som stod hun for Sandheden selv. Hun kunde ikke negte, at Rosa havde ret; men havde ikke det Mod, at undskyldte sig for den Klarseende. Taus gik hun ved Siden af Pigen, gjentagende i Stilhed ethvert Ord. Endeligen mumlede hun halv spørgende: Det Billede man havde skildret dig?

Hans Phantasie, — svarede Rosa, — brypede altid Penselen i himmelske Farver. Alt længe havde han hørt tale om Dem. Deres Velgjorendhed, Deres barnlige Kjærlighed, Deres fromme, rene Sind, og — jeg tør jo sige det i Deres Nærværelse — Deres ydre Fortrin, ere bekiendte i den hele Omegn; han har stedse ønsket at see Dem engang. Endeligen erfoer han, at De vilde være en Søndag i Magdalenebadet. Han ilede derhen. Glædedrukken kom han tilbage. Det var endnu halv Nat; Morgenen dæmrede neppe, jeg sov endnu, men han stormede ind i mit Kammer, kys — — —

vække mig, og malte mig den endeligen Fundne med sin hele grændseløse Henrykkelses Tryllerie. Fra dette Dieblik af, levede han kun for Dem. Endnu samme Eftermiddag reed han over til Dem, og vendte mere end salig tilbage, da han havde seet Dem slumre. Tilfældigviis erfoer han af Fader, der har Bekjendtskaber i Residentsstaden, og netop kom tilbage fra Magdalenebadet, at man havde i Sinde, at give Dem med Dverkfjokkenmesterens Søn, at denne var et lastefuldt Menneske, og i dette Dieblik var kjort til Deres Fader fra Magdalenebadet, for at anholde om Deres Haand; da vilde han ikke blive her længere, han maatte endnu samme Aften affted, for at advare Dem. I det Tilfælde, at han fandt Dem og talte med Dem, fandt han det Beviis, at Forsynet var hans Kjærlighed bevaagen.

Den følgende Dag vendte hans Skjæbne sig; han maatte hurtig affted.

Endnu ved Midnatstid reed han til Dem; jeg maatte med ham, fordi han alt havde sendt sine Folk forud. — Gud veed, hvem man holdt ham for! man skjød efter ham, og kun vore Hestes Hurtighed havde vi vor Redning at takke. Endnu samme Nat toge vi Affted fra hinanden. Den smukke Brune, som jeg helst reed af alle hans He-

ste, forærede han mig til Grindring. En Hilsen til Dem, Froken, var hans sidste Ord.

Eine havde med største Opmærksomhed hørt ethvert Ord; hun saae krænkets Kjærligheds smertelige Taarer bæve i Rosas Øie, hun hørte paa hendes bløde Stemmes Skjelven, hvilken BOLD Pigen gjorde paa sig selv, for ikke at forraade den Smerte, der fyldte hendes syge Hjerter. Rosa elskede den unge Fremmede med uudsigelig Omhed, og denne havde enten ikke forstaaet hendes Tilboielighed, eller ikke kunnet besvare den, og istedet for at gjøre Pigen lykkelig ved Gjenkjærlighed, havde han tilstaaet hende sin Kjærlighed til Albertine. Dette saa Albertine nu tydeligt, og hendes Hjerter var deelt imellem den Henrykkelse, at vide sig elsket, og Deeltagelse i den ved forsmaaet Kjærlighed krænkede Rosas Følelser. Det Had, som den ædle Albertine folte et Dieblis, forsvandt nu ganske. Rosa syntes hende en Martyrinde; hende, hende selv var det, som stod imellem Pigen og den Elskede; hun folte, at Rosa maatte være forud indtaget imod hende, og hun vilde derfor tage Afsked og ile bort, for at seaae den ulykkelige Pige for at see den lykkeligere Medbeilerinde. Dog hun havde endnu saa meget at spørge om; hun vilde, hun maatte vide Alt.

Han har gjort dig til sin Fortrolige, min kjære Rosa, — begyndte Tine, og hang sig velvillig ved Rosas Arm, — og derfor tør jeg ikke fordølge dig, at ogsaa jeg, erkjendende hans Værd, agtende hans Fortrin, folende hans Elskværdighed har skjenket ham mit Hjerte, der fra det første Dieblis af saa forunderligt hang ved ham! men tael, hvorledes lærte du at kjende ham?

Tvende Engle, — svarede Rosa, endnu lykkelig i Erindringen om hiint første Møde, — tvende Engle førte mig sammen med ham.

Tine saae paa hende, som forstod hun ikke hendes Tale; men Rosa vedblev, uden at lade sig forstyrre derved, — tvende Engle, der boe i ethvert godt Mennekses Bryst, og derfor ogsaa i hans: Følelse for Retfærdighed, og den Mildhed Jesus lærer os. Jeg sad en Aften i vor Hauge bernebe ved Svanedammen og læste; da horte jeg paa een gang en høi Drdverel, og derpaa en hæftig Jamren; jeg iler ud af Gangen, og finder Forsteren, en haard Mand, der slaaer en gammel Kone noget skræffeligt, fordi hun har hentet en Kurv Træe i Skoven; i samme Dieblis sprænger en ung Rytter smukt paaflædt og med venlige Miner, rask til.

Han spørger først ganske forstandig Førsteren, om den Gamles Brøde, og, ligesom var han sat til Dommer imellem Begge, sagde han med blide Ord: Du har Uret, Mo'ertil; Manden gjorde sin Pligt, kun lidt vel strengt; her er Træets Værdi, og Mulden ovenikjobet; — han trykkede nu et blankt Guldstykke i Førsterens Haand, og bad ham, være mild, og mindre streng imod fattige Folk; derpaa slog han den gamle Kone i halv Spøg paa Skulderen, og sagde, i det han gav hende et andet Guldstykke: Her har du noget at læge din Ryg med, og her, — han gav hende et tredie, — tag det og køb dig Brænde for det, og tænk paa det Bud: du skal ikke stjæle. — Derpaa vendte han sig til mig, for at undvige Begges Tak, og spurgte hvor jeg var fra, hvor jeg gik hen, og gav sin Hest til en Kns, der nu kom travende bag efter, og spurgte beskeden, om han vel turde see min Hauge. Fra den Tid af, det var den anden Mai, kom han daglig, og hvis jeg er bleven bedre, saa er jeg bleven det ved ham.

Hvad kaldte han sig her? — spurgte Tine med spændt Opmærksomhed.

Her i Huset kaldte jeg ham kun Hr. Müller; men naar vi vare alene kaldte jeg ham — men — De veed dog vel hans Navn? —

Nu? — sagde Tine.

Seg udbejder mig det af Dem, — svarede nu Rosa opmærksomme.

Seg veed det ikke, — sagde Tine noget omsindtlig.

Da tør jeg heller ikke forraade det, — svarede Rosa, og den Følelse, at hun vidste mere om ham, end Frøkenen, var hende velbehagelig; men den hævede derfor ikke den Ydmyge over den Lykkelige.

Du vil ikke sige det? — spurgte Tine meget bestemt, forbindende en Plan med dette Spørgsmaal.

Nei, min Frøken, — svarede Rosa ligesaa bestemt, men med den fineste Anstand. — Jeg aner Aarsagen, hvorfor han har fortiet Dem sit Navn, og desaaarsag tør det ikke komme over mine Læber, indtil han giver mig Tilladelse, at sige —

Aarsagen? — afbrød Tine hende.

Den har kun Hensyn paa Deres Fader. — sagde Rosa beroligende.

Ah, det vilde jeg blot vide, — svarede Albertine, — din Ven — du har vist hørt om det nye Stikbrev, — du frygter for at sige hvad han hedder, fordi min Fader, naar han erfarer den

Landflygtiges Navn, maa som Landraad, lade ham forfølge.

Rosa saae overrasket paa Frøkenen. Lina blev forskrækket over Blikket. Hun havde ventet, at Rosa vilde forsvare ham, og Rosa taug.

Det var en af de skrækkeligste Pauser. Albertine martret hæftig af Uvissheden, drog Rosas Haand til sit stormende Hjerte. — Hvad veed du Pige? — sagde hun i en bedende Tone, — tael! og er det ogsaa det Forfærdeligste, siig det blot.

Men Rosa stod for hende som en høiere Verdens Dommer, og sagde med Betydning: uden Kjærlighed er ingen Troe, og uden Troe ingen Kjærlighed, min himmelske Ven, du miskjendt af hende! det er smerteligt! Livets høieste Lykke er Kjærlighed! Kornblomsterne tyde paa det Udfrugt, der voxer i Hveden; Tornene paa det saarede Hjertes Smerte: saaledes sagde han, da han gav mig Crystalglasset den sidste Aften vi saae hinanden. Frøken, min Kjærlighed er renere end Deres!

Du var, — svarede Lina med tilbageholdt Bitterhed, — du var hans Fortroelige, jeg, som du siger, kun hans Elskede.

Forelsket i ham var De, — sagde Rosa alvorlig, — elsket — nei, elsket ham har De aldrig. Jeg drømte, saa længe jeg ikke kjendte ham, saa

længe jeg blot elskede ham, en fien Drom. Fra den Tid af jeg vidste hvo han var, er min Drom forsvundet. Jeg kan aldrig vorde hans. Mit Hjerte er knuust, jeg føler det forbløder sig i Stilhed. Jeg har levet mit Livs Blomstertid. Vi vare ikke Søster og Broder! ikke Veninde og Ven; ikke Elskede; himmelsk Saligheds Anelse sluttede os engere sammen. Saa uskyldigt, saa reent kunne kun Englene hist oppe elske hinanden. Rosentiden er kort. Visnede ere de sødeste Glæder. I denne Verden blomstre ingen mere for mig. Jeg tør ikke elske ham her, og uden ham har Livet ingen Tillokkelser for mig. Aldrig seer jeg ham her igjen. Jeg beder ikke om Deres Medlidenhed, nei, om Deres Bøn beder jeg, at Gud snart vil lukke mine Dine til.

En Taarestrom randt ned ad hendes Kinder og opfyldt af Veemodessmerte, var det hende ikke muligt at see i Frokenens Die. Hun trykkede hendes Haand, gik dybere ind i Haugen, satte sig paa en Bænk, tilhyllede sit Ansigt, og græd stille Taarer.

Saaledes kunde Dine ikke skilles fra hende.

Efter en lang Pause gik Dine hen til hende, bød hende hjertelig Haanden, og spurgte med blid, himmelsk Mildhed: hader du mig, Rosa?

Da faldt den fagre Pige grædende om Frokenens Hals, og sagde sagte: Nei, — og græd høit.

Jeg staaer her paa et besynderligt Sted, — sagde Tine alvorligt, og slyngede sin Arm om Rosa. — Han lever i mit Hjerte, som i dit. Du frastiger dig ham. Som en Gave af dig kan jeg aldrig tage ham. Hvo skal domme imellem os?

Han har selv dømt, — sagde Rosa med et brudt Hjerte, og sank afmægtig tilbage paa Bænken.

Paa Tines Skrig kom den Gamle hurtig ilende til Hjælp, og stændte dygtig paa den skrækelige Snoren, thi det var efter hendes Mening, den eneste Aarsag til hendes Afmagt.

Tine sandt det bedst at forsoie sig bort, inden Rosa opvaagne af sin Afmagt, thi faldt hendes første Blik paa hende, saa maatte hun besejrede, at hun faldt nok engang i Afmagt. Hun gik bort, da Rosa begyndte at trække Beiret igjen, uden at tage Afsked, lod sig bringe den modige Ulysses af Rosas Broder, og red alene hjem i den stille Aftensfumring.

Hun, Fogedatter; du, en Froken! og begge — begge har han elsket; — Kjærligheden spørger ikke om Rang, ikke om Stand, — sagde hun endeligen efter lang Kamp til sig selv, — jeg veed jo ikke engang om han er af samme Stand som jeg. Og Rosa er skøn, god og from, at hun er en Fogeds-

datter, kan ingen see paa hende, som ikke veed det; i hendes Ansigt ligger en Madonnas Ydmyghed, i hendes Gang en Dronnings Stolthed, hun taler som en Viis, og elsker med en Himmelbruds Kydskhed. Har han kunnet forglemme hende over mig, saa maa — dog, hvo indestaaer mig for, om han ikke alt har forglemmt mig over en Anden!

Forglemmt — et skrækkeligt Ord!

Hun blev stedse mismodigere ligesom Aftenhimmelen blev mørkere. Ulysses maatte udstaae en haard Dyst. Hun udøste sit hele Mismod paa ham. Han skulde gaae Skridt for Skridt, fordi hun først vilde være paa det rene med sine Tanker inden hun kom hjem; og hvis Ulysses blev ved saaledes at løbe, som han havde begyndt, saa kom hun alt for tidlig hjem. Tigange straffede hun ham, og maatte, forstyrret ved hans Pusten, tigange igjen begynde sin Grublen og Pønsen forfra. Endelig blev Dyret roligere, da den mærkede, den ikke kunde faae sin Villie frem, og Tine hengav sig til sine stille Tanker, grublede næsten sit Hoved i Stykker over denne Eftermiddags Historie, kom intet Skridt videre, gav, hensjunken i sig selv, først sagte frem af den herlige Ulysses, omstraalet af den matte Aftenrødmes Rosenfjær, et underskjønt malerisk Billed, og vaagnede lige som op af en søv-

Drom, da Ulysses gjorde Holdt uden for Slots-
porten.

15.

K a m m e r h e r r e n .

Netop havde Kammerpigen hjulpen Tine den smagfulde Ridedragt af, og denne indhyllet sig i sin bløde Silkekaabe, da Faderen traad baglænds ind i Værelset, og i det han loe ad sig selv, nærmede sig til hende som en Krebs; i Haanden havde han en Lysfestage med to Lys, og disse holdt han saaledes, at begges Skin faldt paa Skjederne af Kjolen, da maatte Albertine have været blind, naar hun ikke havde blevet vaer den blanke Guldnogle, der prydede hans høire Hofte.

Herr Kammerherre, — raabte Tine glad, ikke ahnende Loffemaden, hvorved hendes hele Livslykke skulde fanges, i denne Nogle; men Faderen vendte sig om, bredte Armene ud, og tog et stort Pergamentsblad med Capsel, Baand og Segl ud af Vestlommen. — Fyrsten, — begyndte han hvitideligt, — har endeligen engang værdig paaafkjonnet de Tjenester jeg har gjort Landet. Kammerpatentet! læs her mit Prædicat og min Værdighed. Man skriver til mig fra Residentsen, at jeg selv maa derhen,

for at takke Serenissimus for hans Gnist og Naade. Jeg reiser imorgen, og hvis du vil med, saa lad endnu iaften pakke ind. Tag alt dit bedste Tøj med; ti Kuffer og to Kufferter lader jeg frit passere; thi du maa sandelig ikke gjøre Fyrstens yngste Kammerherre nogen Skam der.

Til ingen Tid kunde dette Forslag, at reise til Residenten, komme Albertine beleiligere. Her, i Ensomheden — hun havde hengivet sig for meget til Tvivl, Haab, Tænken. Rosas Nærhed, den Muelighed, engang at møde den vist høit over hende i Rang staaende Ubekjendte. — Bort, bort herfra! — raabte hun høit, og befoel Kammerpigen, at pakke ind over Hals og Hoved.

Ogsaa Lise blev hentet, hun gav hende i det mindste hundrede Befalinger angaaende hendes Blomster og Hauge i hendes Fraværelse; Lise gik, det var næsten mørkt, nok engang selv ned med hende, viste Lise dette og hiint. Holdt — der stod hun pludseligen, og stammede —

Hun stod paa hiint Sted, hvor hun for lang Tid siden ganske uden Plan, og blot tilfældigviis, havde stukket de tre Kjerner af hans Abelsin i Jorden.

Tre — sagde hun til sig selv, — ham, hun og jeg! Besynderligt! — Dengang vidste

jeg ikke et Ord om hende; jeg vilde kun putte to Kjerner i Jorden, for Spøg Skyld, for at see, om de vilde vore op, og da jeg engang havde tre i Haanden, lagde jeg ogsaa den tredie i Jorden. Nu er Spørgsmaalet, om alle tre vilde groe op, vigtigere!

Lise, sagde hun, — jeg har stukket tre Abelskijerner her i Jorden, vore de vel op?

J den blotte Jord ikke, — svarede Lise leende, — men derimod naar jeg lægger dem i Potter, og pleier dem omhyggelig. —

Saa hent mig hurtig tre Potter, fyldt med god Jord, — sagde Tine, og Lise fløi afsted, for at udrette hendes Bud. Med egne Fingre grov Tine sine Kjerner ud, og stak enhver i en egen Potte, og hvidskede hemmeligt til Pigen: nu Lise, pas paa, hvad jeg siger dig; det er min sidste Villie. Gjør tre Tegne paa disse Potter, og læg noie Mærke til dem. Denne Kjerne her, er ham — denne her, er mig; og denne er hende! Og kommer jeg tilbage, saa viis mig, hvorledes de ere trivede; og indlægger du dig Vre, saa skal jeg belønne dig fyrsteligt.

Lise nikkede med Hovedet, som havde hun forstaaet altsammen ret godt; og Tine slog, useet af Lise, et fromt Kors over hver Kjerne; dog over den

Kjerne, som forestillede Rosa, var Korset saa lille og koldt, at Tine næsten skammede sig over den kolde Betsignelse, da Lise var gaaen bort med Potterne til sine Driuhuse.

16.

C o t t i l l o n n e n.

Onklen kom endnu samme Aften, mismodig og mobløs, paa Tines Bærelse. — Du vil til Hovedstaden, — sagde han med mørk Mine, — seer du da ikke Planen? Hofraaden venter dig. Man gjør dig kjed af Landlivet der, ved Baller, Skuespil og Gjæstebud; og Tante Sandhofen, — du kjender den smukke Kone, hun vil nok vide at blande Kortene! Du, denne Hofraads Frue! — nei Tine, gjør mig ikke den Hjertesorg.

Men Tine had ham desaaarsag ikke at være det ringeste urolig, og hvis ogsaa alle Verdens Konster bleve opbudne, saa skulde man dog ikke formaae hende til at gjøre dette Skridt. Onklen stak igien, som sædvanlig, naar han ikke vilde trættes, begge sine Hænder i Kjolelommerne, brummede noget i Skjægget om Ungdommens Uerfarenhed, om at vilde vide alting bedre, om hundrede Exempler paa ulykkelige Koner, der var blevne loffede

i Ægtestandens Nag, uden Kjærlighed, og imod deres Tilboielighed, blot ved bedragelig Overtalelse; begav sig bort, satte sig paa sin tykke Isabelle, og travede til en nærliggende Landsby, for ikke at være tilstede ved Afskeden den følgende Morgen.

Det muntre Liv i Staden havde noget tiltrækkende for Albertine, thi hun forlod om Morgen Huset, Haugen og alle Omgivelser med en Munterhed, som førte hun til et Bal.

Gomiske Mennesker! vi rose os af vor Skarpsynethed, og see ikke det uigjennemtrængelige Forhæng, der hænger tæt for os og skjuler os Fremtiden.

Den nybagte Kammerherre hang sin Nøgle paa sin Rejsefrakke; selv undervejs, paa alle Stationer, eller hvor man ellers holdt stille, steg han altid, efter at have taget Rappen af sig i Bognen, baglænds ud, for at Folk skulde see, han var en af dem, der stedse bær Nøglen hos sig til Monarchens Kammer. Han havde hele Natten gjennemsnuget sit Bibliothek, for at finde noget om Kammerherredømmets Historie; men enten gik dette saa langt tilbage i Oldtiden, eller ogsaa havde Historiographerne fundet det lidet vigtig at beskrive, kort sagt, han fandt ikke en Stavelse derom. Fra Frankrig skulde de første Kammerherrer nedstamme, saa meget havde

han udgrundet; fra dette Rige havde det tydske Keiserhof taget denne Værdighed, og først længere hen havde Thur- og smaae Fyrsterne fulgt efter; alt dette forklarede han Albertine, men hun faldt altid i Søvn naar han begyndte at tale herom; thi hans historiske Foredrag endte altid med den kjedsommelige Klagesang, at en Kammerherre nu ikke gjaldt halv saa meget, som i forrige Tider, og at det var et Beviis paa Tidernes Fordærvelse.

Tine kjørte paa den femte Dag ind i Restdentsen med den raske firspændede Extrapost; Equipager fore forbi paa venstre Side, Ryttene paa Høire, paa begge Sider en strømmende Mængde Mennesker, alle klædte, som hjemme om Søndagen eller Helligdagene; paa begge Sider af Gaden himmelhøie Huse, trindtom Larm, Liv og Bevægelse, i alle Boutique- Vinduer Modefager, og Konstens Frembringelser fremstillede. — Her, her er din Plads, — sagde hun hemmelig leende til sig selv, og havde ikke Vane nok, for at see alt paa eengang, hun kyskede Faderens Hænder af bære Glæde, hun stak Hovedet ud af Vognen — see der — en Officier i prægtig Uniform, en høitveiende Fjederbusk paa Chascoen, en rasende Hest under Sadelen — Begge brusede forbi som et Uveir. Det var den Fremmede. — Tine bøiede sig langt ud af Vognen. De

vare Begge forsvundne i den næste Ivergade, og Tante Sandhofen stod uden for sit Huus, og modtog den netop standsende Vogn med hei, jublende Glæde.

Tine sank, som en smilende Billedstøtte, maaløs i Tantens Arme, og kun dennes lydelige Utring om Tines fuldendte Skjonhed, og hendes Forsikkring til Faderen, at Pigen vilde gjøre en mageløs Opfigt i den hele Stad, bragte Albertines Gatning lidt efter lidt igien tilbage.

Hendes glade Henrykkelse malte sig i hendes Ansigtstræk; Faderen antog det for den hos unge Piger fra Landet sædvanlig Joelse, naar de have hørt tale hele Aar om Residentsen, og endeligen ere midt i den; Tanten, for Ahnelsen om de Seiere, som den friske, favre Niece vilde gjøre her; men Tine vidste, hvorfor hun var saa overvættes saalig, hun havde jo seet ham.

Mord og Drab, — sagde Tanten, da hun efter Aftensmaaltidet med stille Beundring betragtede Pigens Hebestikkelse fra Top til Taae, — Mord og Drab vil vist blive begaaet her for din Skyld, og holder Hofraaden sig ikke fast i Sadelen; saa er det ude med ham. Faderen stødte Tanten ubemærket i Siden, thi om denne Punct skulde man efter hans Mening for det første endnu ikke

tale. Tine maatte slet ikke vide, at hun var bleven bragt til Staden, for aldrig at vende tilbage igjen, men for at give Hofraaden sin Haand her. Han hvidskede derfor ængstelig til Tanten: ma Chere, peu a peu, og Tine sprang hen til Vinduet, thi Tappenstregen drog netop forbi neden under over det store Torv med herlig Musik. Først en Mængde Trommer og en Hvirvel, saa Vinduesruderne klirrede, da taug det øredøvende Kalveskind, og nu blæste det skønne Garde-Hautboistcorps med sand Konstfærdighed en kostelig Cottillon.

Det var den samme, som hun havde dandset med den Ubekjendte i Magdalenebadet. Aftenen mild og stille, og tusinde Lampers Skin paa det store Torv: den tallose Stjernehær paa den dunkle Himmel. Han inden disse Mure, og nu — Cottillon.

17.

Ballet hos Gouverneuren.

Tanten forstod mesterligen den Konst, at bringe Pigen Smag for Residentsen. En Udsprodelse forjog den anden, Fornoielserne afveirlede uden Ende, og i alle Cirkler var Tine Festens Dronning, saa at hun selv med Gysen tænkte paa

Hjemmet, der nu ved den sig nærmende Winter syntes hende skrækkelig eensformig.

Hiint Syn i det første Dieblig hun kom her-
til — hun loe nu selv over det, enhver Rytter
havde nogen Liighed med ham. De første ti, tolv
unge Folk, som mødte hende til Hest, holdt hun
stedse for ham, og altid bedrog hun sig, indtil
hun endeligen blev vant til, at see unge veldan-
nede Mandspersoner, uden at tænke paa ham. Hun
tænkte overhovedet nu mindre paa ham, thi hun
kunde ikke ret samle sine Tanker sammen. Ofte
havde hun hørt, at Pigerne paa Landet og i Kjøb-
stederne elskede mere troe, hjerteligere og indeli-
gere, end de i Hovedstaden. Denne Sætning var
ellers forekommen hende latterlig; thi meente hun,
hvad har Landet, hvad har Staden og dens Stør-
relse for Indflydelse paa vort Hjerte; men nu følte
hun, at den ikke var saa urigtig. Hun elskede nu
ingen, uden sig selv; hver Dag sagde en Hær af
unge Gjætte hende, hvor skøn, hvor fortryllende
hun var; den roste hendes Haand, den hendes Fod,
den smeltede for hendes Blik, den kaldte hende
Juno, og den Diane. (Fortsættes.)

